DAVID MORRELL

FRĂȚIA TRANDAFIRULUI

DAVID MORELL

Frăţia trandafirului

Traducere de Mihnea Columbeanu

Prolog

Sancţiunea Abelard

REFUGIUL

Paris. Septembrie, 1118

Peter Abelard, chipeşul canonic al bisericii Notre Dame, a sedus-o pe atrăgătoarea sa studentă, Heloise. Fulbert unchiul ei, înfuriat de sarcina fetei, cocea răzbunarea. În ceasurile dinaintea zorilor unei dimineţi de duminică, trei ucigaşi tocmiţi de Fulbert l-au atacat pe Abelard în drum spre liturghie, l-au castrat şi l-au lăsat să moară de pe urma rănilor. Omul a trăit, dar, temându-se de alte represalii, a căutat ocrotire. Mai întâi, a fugit la mănăstirea Saint Denis de lângă Paris. Acolo, în timp ce-şi oblojea vătămările, a aflat că oamenii politici, dorind cu disperare să obţină bunăvoinţa lui Fulbert, conspirau din nou împotriva lui. Pentru a doua oară, a luat-o la fugă – spre Quincey, lângă Nogent, unde a găsit o casă sigură pe care a numit-o „Paracletul” (Ocrotitorul), în cinstea Sfântului Duh.

Şi în sfârşit a găsit sanctuar.

CASE SIGURE /
REGULI ALE PĂMÂNTULUI

Paris. Septembrie, 1938

În ziua de duminică, 28, Douard Daladier, ministrul francez al apărării, a transmis la radio următorul anunţ către poporul francez:

Astăzi, după ceasurile prânzului, am primit o invitaţie din partea guvernului german, pentru a mă întâlni cu cancelarul Hitler, domnul Mussolini şi domnul Neville Chamberlain, la Mnchen. Am acceptat invitaţia.

În după-amiaza următoare, în timp ce se desfăşura întâlnirea de la Mnchen, un farmacist aflat în serviciul Gestapoului nota în registrul său că ultima maşină dintre cele cinci Mercedes-uri 1938 negre trecuse prin punctul de control de la farmacia sa din colţul străzii şi ajunsese în dreptul anonimei faţade de piatră de la numărul 36, pe Bergener Strasse din Berlin.

Din fiecare maşină coborâse câte un şofer în haine civile, bine clădit, deschizând portiera pentru a lăsa să iasă câte un singur ocupant, vârstnic şi elegant îmbrăcat. Imediat după ce îşi escortau pasagerii, în siguranţă, până după uşa masivă de lemn a clădirii cu două etaje, şoferii duceau maşinile într-un garaj aflat la trei străzi distanţă, aşteptând noi instrucţiuni.

Ultimul domn sosit îşi lăsă pălăria şi mantaua în grija santinelei dintr-o boxă cu geamuri şi birou metalic, aflată în dreapta uşii. Din motive de tact, nu fu percheziţionat, dar i se ceru să predea servieta. În fond, nu avea nevoie de ea. Nu se permitea luarea nici unor însemnări.

Santinela examină acreditările vizitatorului, apoi apăsă pe un buton, de lângă pistolul *Luger* de sub birou. Imediat, dintr-o încăpere din spatele vizitatorului apăru un al doilea agent al Gestapoului, pentru a-l conduce într-o încăpere de la capătul coridorului. Vizitatorul intră. Rămânând afară, agentul închise uşa.

Numele vizitatorului era John „Tex” Auton. Avea cincizeci şi cinci de ani şi era înalt, de o frumuseţe colţuroasă, cu mustaţă căruntă. Pregătit pentru problemele ce urmau, se aşeză pe singurul scaun cu spătar înalt

rămas gol şi înclină din cap spre cei patru bărbaţi care ajunseseră înaintea lui. Nu era necesar să se facă prezentările; îi cunoştea deja. Se numeau Wilhelm Smeltzer, Anton Giraud, Percival Landish şi Vladimir Lazensokov.

Erau directorii de spionaj ai Germaniei, Franţei, Angliei şi Uniunii Sovietice. Auton reprezenta Departamentul de Stat american.

Cu excepţia scaunelor şi a scrumierei de lângă fiecare, camera era complet goală. Nici o altă piesă de mobilier, nici un tablou, nici un raft de cărţi, nici o perdea, covor, candelabru. Iniţiativa fusese a lui Smeltzer, pentru a-i asigura că nu exista nici un microfon ascuns.

— Domnilor, spuse Smeltzer, camerele adiacente sunt goale.

— Mnchen, replică Landish.

Smeltzer râse:

— Pentru un englez, treceţi foarte brutal la subiect.

— De ce râdeţi? îl întrebă Giraud pe Smeltzer. Ştim cu toţii că în acest moment Hitler cere ca ţara mea şi Anglia să nu mai garanteze protecţia Cehoslovaciei, a Poloniei şi Austriei.

Conversa în engleză, ca să-l înţeleagă şi americanul.

Ocolind întrebarea, Smeltzer îşi aprinse o ţigară.

— Hitler intenţionează să invadeze Cehoslovacia? întrebă Lazensokov.

Smeltzer ridică din umeri, expirând fumul.

— V-am chemat aici pentru ca, în calitate de membri ai aceleiaşi comunităţi profesionale, să ne putem pregăti pentru orice eventualitate.

Tex Auton se încruntă.

— Nu ne respectăm unii altora ideologiile, continuă Smeltzer, dar într-un fel toate sunt aidoma. Ne plac complexităţile profesiunii noastre.

Ceilalţi încuviinţară.

— Aveţi de propus o nouă complicaţie? întrebă rusul.

— De ce naiba nu ziceţi voi ce-aveţi în cap, băieţi? interveni tărăgănat Tex Auton.

Se auziră chicoteli.

— Abordarea prea directă ar distruge jumătate din toată distracţia, îi spuse Giraud. Se întoarse spre Smeltzer, în aşteptare.

— Indiferent de rezultatul războiului care se apropie, zise acesta, trebuie să ne garantăm unii altora că reprezentanţii noştri vor avea posibilitatea protecţiei.

— Imposibil, răspunse rusul.

— Ce fel de protecţie? întrebă francezul.

— Adică, bani? adăugă texanul.
— Sunt instabili. Trebuie să fie aur sau diamante, replică englezul.
Germanul dădu din cap:
— Şi, ca să fim mai precişi, locuri sigure în care să le ţinem. Băncile acreditate din Geneva, Lisabona şi Mexico City, de exemplu.
— Aur, se strâmbă rusul. Şi ce propuneţi să facem cu marfa asta capitalistă?
— Să stabilim un sistem de case sigure, răspunse Smeltzer.
— Da' ce-i nou în asta? Deja le-avem, interveni Tex Auton.
Ceilalţi nu-l băgară în seamă.
— Şi case de odihnă, presupun? îl întrebă Giraud pe Smeltzer.
— Garantat. Din respect pentru prietenul meu american, permiteţi-mi să explic. Fiecare dintre reţelele noastre are deja propriile ei case sigure, într-adevăr. Locuri securizate unde agenţii operativi pot merge pentru a găsi protecţie, să zicem, date, sau ca să interogheze câte un informator. Dar, câtă vreme fiecare reţea încearcă să-şi ţină secrete aceste puncte, în cele din urmă reţelele celelalte află unde se găsesc, aşa că nu sunt cu adevărat sigure. Deşi le păzesc oameni înarmaţi, o forţă oponentă mai mare poate cuceri oricare casă şi pe oricine şi-a căutat protecţia acolo.
Tex Auton ridică din umeri:
— E un risc inevitabil.
— Mă întreb, continuă germanul. Ceea ce propun eu e o soluţie nouă – o extindere a conceptului, o rafinare a lui. În împrejurări extreme, orice agent operativ, din oricare dintre reţelele noastre, să primească şansa de azil în oraşe atent alese din întreaga lume. Propun Buenos Aires, Potsdam, Lisabona şi Oslo. Cu toţii avem activităţi acolo.
— Alexandria, sugeră englezul.
— E acceptabil.
— Montreal, propuse şi francezul. Dacă războiul nu evoluează în folosul meu, s-ar putea să locuiesc acolo.
— Ei, staţi puţin, interveni Tex Auton. Vă aşteptaţi să cred că, dac-avem un război pe roate, unul din băieţii *voştri* n-o să-l omoare pe vreunul din băieţii *mei* în locurile astea?
— Atâta timp cât agentul advers rămâne înăuntru, răspunse germanul. În meseria noastră, cunoaştem cu toţii pericolele şi presiunile. Voi recunoaşte că până şi germanii au uneori nevoie de odihnă.
— – Şi de calmarea nervilor şi oblojirea rănilor, completă francezul.

— Ne-o datorăm nouă înşine, spuse englezul. Iar dacă un agent operativ vrea să se retragă complet din reţea, va avea şansa să treacă dintr-o casă sigură într-o casă de odihnă, bucurându-se de aceeaşi imunitate pentru tot restul vieţii. Cu o porţie de aur sau diamante ca fond de pensie.

— Ca recompensă pentru serviciu credincios, preciză neamţul. Şi stimulent pentru cei nou recrutaţi.

— Dacă evenimentele continuă aşa cum prevăd eu, spuse francezul, s-ar putea să avem nevoie cu toţii de stimulente.

— Iar dacă evenimentele decurg aşa cum mă aştept eu, replică germanul, voi primi toate stimulentele de care am nevoie. Cu toate acestea, sunt un om prudent. Am căzut de acord?

— Ce garanţii avem că oamenii noştri nu vor fi ucişi în aceste case sigure? întrebă englezul.

— Cuvântul colegilor profesionişti.

— Şi pedepsele?

— Absolut.

— De acord, spuse englezul.

Americanul şi rusul tăceau.

— Simt o anume ezitare din partea naţiunilor mai noi? întrebă germanul.

— În principiu sunt de acord şi voi încerca să aloc fonduri, spuse rusul, dar nu pot promite cooperarea lui Stalin. Nu va aproba niciodată să acopere agenţi străini pe pământ sovietic.

— Dar făgăduiţi să nu faceţi nici un rău vreunui agent inamic atâta timp cât se află într-o casă sigură dinainte stabilită?

Fără tragere de inimă, rusul confirmă.

— Şi domnul Auton?

— Păi, merg şi eu. O să scot nişte bani pe interval, – da’ nu vreau nici un loc din astea pe teritoriu american.

— Deci, cu aceste compromisuri, ne-am înţeles?

Ceilalţi dădură din cap.

— Vom avea nevoie de un cuvânt cod pentru aranjamentul ăsta, aminti Landish.

— Recomand *ospiciu*, propuse Smeltzer.

— Nici nu mă gândesc, replică englezul. Jumătate din spitalele noastre se numesc ospicii.

— Atunci, sugerez următoarea alternativă, interveni francezul. Cu toţii suntem oameni cultivaţi. Sunt convins că vă amintiţi povestea

compatriotului meu din Evul Mediu: Peter Abelard.

— *Cine?* întrebă Tex Auton.

Giraud îi explică.

— Deci, s-a dus la o biserică şi i s-a oferit protecţie? conchise Auton.

— Sanctuar.

— O vom numi sancţiune, spuse Smeltzer. *Sancţiunea Abelard.*

Peste două zile, miercuri, 1 octombrie, Daladier, ministrul francez al apărării, a revenit de la întâlnirea din Mnchen cu Hitler, acasă la Paris.

Avionul său a aterizat pe Aeroportul *Le Bourget.* Păşind afară, ministrul a fost întâmpinat de mulţimi entuziaste care strigau:

— Trăiască Franţa! Trăiască Anglia! Trăiască pacea!

Agitând steaguri şi flori, mulţimile au năvălit peste baricadele solide ale poliţiei. Reporterii s-au repezit pe pasarela de aluminiu pentru a-l întâmpina pe ministrul apărării ce revenea.

Daladier rămase nedumerit.

Întorcându-se spre Foucault, de la agenţia *Reuter,* murmură:

— Trăiască pacea? Ăştia nu înţeleg ce plănuieşte Hitler? Prostovani nenorociţi.

Paris, orele 5 p.m., duminică, 3 septembrie 1939.

La microfon tocmai venise un crainic, întrerupând Teatrul *Michelin,* pentru a anunţa:

„Franţa a declarat oficial război Germaniei.”

Radioul rămase tăcut.

În Buenos Aires, Potsdam, Lisabona, Oslo, Alexandria şi Montreal, casele sigure ale celor mai mari reţele de spionaj ale lumii erau deja stabilite. Din 1941, aceste reţele aveau să includă şi Japonia, iar din 1953, China continentală.

Şi s-a format sanctuarul.

Cartea întâi

Sanctuar

UN OM CU TABIETURI

Capitolul 1

Vail, Colorado.

Ninsoarea cădea abundent, orbindu-l pe Saul. Schia prin pulberea tot mai adâncă, cotind în unghiuri strânse la stânga şi la dreapta pe pârtie. Totul – cerul, văzduhul, pământul – se înălbea. Vederea i se scurtă până când nu mai văzu în faţa lui decât o volbură. Cobora şerpuitor prin haos.

Putea lovi un copac nevăzut sau să se rostogolească într-o prăpastie ascunsă. Nu-i păsa. Se simţea înviorat, în timp ce vântul îi biciuia obrajii, rânji. Făcu o christiană la stânga, apoi la dreapta. Simţind că pârtia se îmblânzea, săgetă peste o porţiune orizontală.

Următoarea pantă avea să fie mai abruptă. În albul zăpezii, împinse cu beţele pentru a mai lua viteză. Îl ardea stomacul. Îi plăcea. Vid. Nimic în faţă, nimic în urmă. Trecutul şi viitorul nu mai aveau nici un sens. Numai prezentul – şi era minunat.

O umbră întunecată se înălţă înaintea lui.

Smucind lateral, Saul încrucişă schiurile în plug pentru a se opri. Pulsul îi bubuia în ţeastă. Silueta se repezi de la dreapta spre stânga, prin faţa lui, dispărând în zăpadă.

Saul se holbă prin ochelari, auzind un urlet, în ciuda vântului. Porni încruntat într-acolo, prin zăpadă.

În viforniţă se adunau umbre. Un şir de copaci.

Un geamăt.

Găsi schiorul răsturnat lângă un trunchi. În zăpadă se vedeau pete de sânge. Sub mască, Saul îşi muşcă buza. Se lăsă pe vine, pentru a vedea scurgerea roşie aprinsă din fruntea schiorului şi îndoitura grotescă a unui picior.

Un bărbat. Barbă deasă. Piept lat.

Saul nu putea merge după ajutor – în haosul furtunii, era posibil să nu mai poată regăsi locul accidentului. Mai rău, chiar dacă reuşea să revină cu ajutoare, omul putea să fi murit până atunci îngheţat.

O singură şansă. Nu-şi pierdu vremea îngrijind rana de la cap sau piciorul rupt. N-avea rost, nici timp n-avea. Îşi scoase schiurile, i le desprinse şi pe cele ale rănitului, se repezi spre un brad şi smulse o ramură cu cetină deasă.

Aşternând creanga lângă rănit, îl trase peste ea, atent ca piciorul teafăr să-l susţină pe cel fracturat. Apucă ramul şi se aplecă, trăgând de-a-ndăratelea. Zăpada îl înţepa şi mai tare, frigul îl muşca prin mănuşile de schi. Saul continua să tragă, pas cu pas.

Omul gemu, când Saul îl trase peste un dâmb, amândoi învăluiţi de viscol. Se zvârcoli, aproape lunecând de pe targa improvizată.

Saul se grăbi să-l aşeze la loc, încordându-se când simţi deodată o mână apucându-l de umăr, pe la spate.

Răsucindu-se, privi silueta înaltă şi cuvintele „Patrula schi” înscrise cu negru pe canadiana galbenă.

— În josul pârtiei! O sută de yarzi! Un adăpost! răcni omul, ajutându-l pe Saul.

Îl traseră pe schior în josul pantei. Saul se ciocni de adăpost înainte de a-l fi văzut şi simţi în spatele lui metalul ondulat. Smuci de uşa descuiată şi intră poticnit înăuntru. Urletul vântului scăzu. Simţi nemişcarea.

Revenind din baraca goală, îl ajută pe membrul Patrulei să-l tragă înăuntru pe schiorul însângerat.

— Eşti O.K.? îl întrebă omul pe Saul, care dădu din cap. Stai cu el până merg eu după ajutor, continuă el. Mă-ntorc cu snowmobilele în cinşpe minute.

Saul dădu iarăşi din cap.

— Cu tine e altceva, mai spuse omul. Ţine-te bine. O să te-ncălzim noi.

Ieşi şi închise uşa. Saul se rezemă de perete, lăsându-se moale pe jos. Îl privi pe schiorul care gemea, cu pleoapele palpitându-i. Saul respiră adânc.

— Ţine piciorul nemişcat.

Omul tresări, dând din cap:

— Mulţumesc.

Saul ridică din umeri.

Mijind ochii de durere, accidentatul spuse:

— Mare belea.

— Se mai întâmplă.
— Nu. O treabă simplă.
Saul nu înţelese. Omul aiura.
— Nu m-am aşteptat la furtună, se încruntă acesta, cu tâmplele pulsând. Ce tâmpit!
Saul asculta furtuna, auzind curând duduitul îndepărtat al snowmobilelor.
— Sosesc.
— Ai schiat vreodată în Argentina?
Lui Saul i se contractă gâtlejul. Aiura? Nu prea.
— O dată. Îmi curge sânge din nas.
— Aspirina…
— … alungă durerile de cap, replică Saul, încheind codul.
— Mâine seară la zece, gemu omul. Al dracu’ viscol. Cine să creadă c-o să-ncurce treaba?
Duduitul se auzi mai puternic, când snowmobilele opriră lângă baracă. Uşa se dădu de perete. Intrară trei membri ai Patrulei de schi.
— Tot O.K. eşti? îl întrebă unul pe Saul.
— Sunt bine. Da’ ăsta aiurează.

Capitolul 2

Să respecţi un program. În fiecare zi, Saul urma acelaşi sistem, apărând în locurile stabilite, la momentele fixate. Opt şi jumătate: micul dejun în cafeneaua hotelului. O jumătate de oră de mers, mereu pe acelaşi traseu. Douăzeci de minute, răsfoit cărţi într-o librărie. Ora unsprezece: pârtiile, din nou pe acelaşi drum.

Din două motive. Primul – în caz că cineva trebuia să ia legătura cu el, curierul avea să ştie unde se găsea în orice moment şi putea să-l intercepteze, deşi tocmai se demonstrase cum putea un accident să primejduiască procedura. Al doilea – dacă Saul era supravegheat, un program atât de previzibil putea să-i plictisească urmăritorul, făcându-l să comită greşeli.

Astăzi, mai mult ca de obicei, trebuia să evite orice mişcare suspectă. Ajută la transportul rănitului în ambulanţă. La cabană, conversă cu Patrula de Schi în biroul acestuia, aşteptând ocazia s-o şteargă. Se duse în camera lui şi-şi schimbă costumul de schi cu o pereche de blugi şi un pulover. Ajunse la obişnuitul bar exact în momentul dintotdeauna şi se aşeză în hruba plină de fum şi pălăvrăgeli, privind desene animate pe giganticul ecran de televizor, cu o Coca.

La ora şapte, se duse ca întotdeauna să ia cina, în sala de mese a hotelului. La opt, merse să vadă un film cu urmăriri de maşini în care juca Burt Reynolds. Îl mai văzuse şi ştia că se termina la zece fără un sfert. Alesese cinematograful pentru telefonul public din toaleta bărbaţilor. Asigurându-se că boxele erau goale, introduse în aparat banii potriviţi şi formă din memorie un număr, fix la orele zece, aşa cum îl instruise omul de pe pârtie.

Un glas bărbătesc ursuz începu să anunţe scorurile la baschet. Saul nu dădu atenţie numelor echipelor. Îl interesau numai numerele, zece cu totul, un număr de telefon interurban, pe care-l repetă în gând.

Ieşi din toaletă şi, fără a atrage atenţia, se uită în hol să vadă dacă nu era urmărit.

Nici un semn de supraveghere, deşi o umbră expertă nu s-ar fi lăsat observată.

Ieşi din cinematograf, mulţumit că furtuna continua. Prin întuneric şi confuzie, se furişă pe o stradă lăturalnică, apoi pe o altă stradă lăturalnică, aşteptând pe o alee ca să se asigure că nu era urmărit. Cu vederea atât de restrânsă prin viscol, codiţa ar fi trebuit să-l urmărească de aproape, în alee, ca să nu-l piardă.

Dar nu apăru nimeni.

Traversă strada şi alese telefonul public dintr-un bar nefamiliar, la două colţuri distanţă. Lângă tămbălăul jocurilor electronice, formă numărul pe care-l aflase.

O voce femeiască sexy spuse:

— Serviciul de Răspunsuri Triplu A.

— Romulus, replică Saul.

— Aveţi o întâlnire. Marţi. Nouă dimineaţa. Denver. Cody Road 48.

Puse receptorul în furcă. Ieşind din bar, merse spre hotel, la adăpostul viforniţei, pentru a ajunge exact la ora când ar fi revenit după film şi obişnuita plimbare de treizeci de minute.

Îl întrebă pe recepţioner:

— Vreun mesaj pentru Grisman? Camera 211.

— Regret, domnule.

— Nici o problemă.

Evitând ascensorul, urcă scara până în cameră. Firul de păr de la baza uşii rămăsese exact în locul unde-l plasase la plecare, asigurându-l că nu intrase nimeni în absenţa lui. Încă o zi de rutină.

Cu două excepţii.

Capitolul 3

Să urmezi procedura standard. De dimineaţă, Saul îşi cumpără biletul în ultimul moment posibil. Când şoferul porni motorul, Saul urcă în autobuz. Se aşeză în spate, uitându-se dacă mai urca vreo persoană după el.

Nu urcă nimeni.

În timp ce autobuzul ieşea din staţie, se rezemă de spătar, dând din cap mulţumit, cu privirea spre condomeniile din Vail şi schiorii ca nişte puncte îndepărtate pe munţii înzăpeziţi.

Îi plăceau autobuzele. Putea să vadă afară prin spate dacă era urmărit. Îşi putea cumpăra bilet fără să se înregistreze în computer, motiv pentru care nu călătorea cu avionul sau cu maşini închiriate – nu-i plăcea să lase urme în hârţoage. Mai mult, autobuzul oprea de mai multe ori pe drum. Putea coborî oricând fără să atragă atenţia.

Deşi biletul era pentru Salt Lake City, nici nu se gândea s-ajungă acolo. Coborî în Placer Springs, la o oră de drum în vestul oraşului Vail. După ce aşteptă să vadă dacă mai cobora cineva, cumpără un bilet pentru Denver, urcă în următorul autobuz ce mergea către est şi se lăsă moale pe bancheta din spate. Analizându-şi activităţile, conchise că nu comisese nici o greşeală. Categoric, dacă l-ar fi urmărit cineva, acum umbra ar fi nedumerită, curând nervoasă, dând urgent telefoane. Lui Saul nu-i păsa. Îşi câştigase libertatea.

Era gata să înceapă treaba.

Capitolul 4

Marţi, orele 9 a.m. Vântul din Denver îi umplea ochii de lacrimi. Norii plumburii îngrămădiţi deasupra munţilor făceau ca dimineaţa să pară înserare. În pofida hainei căptuşită cu puf, tremura, stând la colţul unei străzi suburbane, cu ochii mijiţi spre o clădire de la jumătatea străzii.

Lungă, joasă şi mohorâtă. Numărând de la adresa din colţ, Saul deduse că avea numărul 48, pe Cody Road. Porni prin zloată într-acolo. Deşi ajunsese până aici cu autobuzele locale, schimbându-le adesea, aruncă totuşi o privire în urmă, pentru orice eventualitate. Văzu câteva maşini, dintre care niciuna nu părea familiară.

Răsucindu-se la loc, se opri surprins, holbând ochii la steaua lui David de deasupra uşii. O sinagogă? El însuşi evreu, se întrebă dacă nu cumva înţelesese greşit instrucţiunile. Garantat, era obişnuit cu întâlnirile în locuri ieşite din comun.

Dar, o sinagogă? _Simţi amorţeală pe şira spinării.

Intră, stingherit. Îl întâmpină un vestibul întunecos. Nările îi palpitară simţind mirosul de praf. Când închise uşa, scârţâitul acesteia răsună cu ecou.

Nemişcarea se pogorî asupră-i. Alese o yarmulke din cutia de pe o masă, îşi puse mica bonetă neagră pe creştet şi, cu buzele strânse, deschise uşa următoare.

Pe bancheta din faţă, un bătrân privea perdeaua albă care ascundea Arca, purtând o bonetă lucioasă după atâţia ani de adoraţie. Omul îşi coborî ochii spre cartea de rugăciuni.

Saul îşi ţinu respiraţia. Cu excepţia bătrânului din faţă, templul era pustiu. Ceva era în neregulă.

Bătrânul se întoarse spre el. Saul se încordă.

— *Şalom,* salută bătrânul.

Imposibil. Omul acela era…

Capitolul 5

…Eliot.

Se ridică în picioare. Ca întotdeauna, purta costum negru şi vestă. Pe scaunul de-alături stăteau o manta la culoare şi o pălărie homburg. Nu era evreu, avea şaizeci şi şapte de ani, înalt şi slab, cu pielea pământie, ochii negri, umerii aduşi şi chipul strâns de suferinţă.

Cu un zâmbet cald, Saul răspunse:

— *Şalom.*

Simţi un nod în gât pe când se apropia.

Se îmbrăţişară. Simţind sărutul ridat pe obraz, Saul răspunse sărutându-l şi el pe bătrân. Se priviră.

— Arăţi bine, observă Saul.

— Minţi, dar nu mă supăr. *Tu*, însă, arăţi bine.

— Mişcarea.

— Rănile?

— Nici o complicaţie.

— La stomac, clătină Eliot din cap. Când am auzit ce s-a întâmplat, am vrut să te vizitez.

— Dar n-ai putut. Înţeleg.

— Ai fost îngrijit cum trebuie?

— Ştii bine că da. I-ai trimis pe cei mai buni.

— Cei mai buni merită ce e mai bun.

Saul se simţea stânjenit. Cu un an în urmă, *fusese* cel mai bun. Dar acum?

— E o minciună, spuse el. N-o merit.

— Eşti viu.

— Norocul.

— Talentul. Un om mai prejos decât tine n-ar fi scăpat.

— Nu trebuia să am nevoie să scap, replică Saul. Eu plănuisem operaţiunea. Credeam că am prevăzut toţi factorii. Mă înşelam. O curăţătoreasă, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să se afle la alt etaj. Niciodată nu intra în camera aia atât de devreme.

Eliot îşi desfăcu mâinile:

— Exact ce voiam eu să spun. Hazardul. Nu-l poţi controla.

— Lasă că ştii tu, i-o întoarse Saul. Obişnuiai să spui că termenul *accident* a fost inventat de oamenii slabi, ca să-şi scuze greşelile. Ne spuneai să ne străduim spre perfecţiune.

— Da, dar – se încruntă Eliot – perfecţiunea nu poate fi atinsă niciodată.

— Eu aproape reuşisem. Acum un an. Nu înţeleg ce s-a întâmplat.

Bănuia, însă. Era înalt de un metru optzeci, o sută de kilograme, numai muşchi şi oase. Dar mai avea şi treizeci şi şapte de ani. „Îmbătrânesc," îşi spuse.

— Ar trebui să mă las. Nu-i numai misiunea *asta.* Au mai ieşit prost încă două înaintea ei.

— Iarăşi hazardul, spuse Eliot. Am citit rapoartele. N-a fost vina ta.

— Eşti îngăduitor.

— Datorită relaţiei noastre?

Eliot clătină din cap.

— Nu-i adevărat. Niciodată n-am lăsat-o să mă influenţeze. Dar uneori eşecul poate avea un efect benefic. Ne poate face să încercăm mai temeinic.

Scoase din buzunarul interior al sacoului două fâşii de hârtie.

Saul citi caligrafia îngrijită de pe prima. Un număr de telefon. Îl memoră, dând din cap. Eliot îi arătă a doua hârtie. Instrucţiuni, şase nume, o dată şi o adresă. Saul dădu iarăşi din cap.

Eliot luă hârtiile înapoi. Luându-şi pălăria şi mantaua, ieşi din templu şi traversă vestibulul spre toaleta de bărbaţi. Peste treizeci de secunde, Saul îl auzi trăgând apa. Avea încredere că Eliot arsese hârtiile şi aruncase cenuşa. Dacă în templu existau microfoane, simpla lor conversaţie n-ar fi putut dezvălui nimic din cele scrise pe hârtii.

Eliot reveni, îmbrăcând mantaua.

— Eu ies prin spate.

— Nu, stai. Atât de repede? Speram să putem sta de vorbă.

— Vom sta. Când e gata treaba.

— Ce-ţi mai fac florile?

— Nu simple flori. Trandafiri, îl ameninţă Eliot cu degetul, în glumă. După atâţia ani, încă îţi mai place să mă tachinezi, zicându-le flori.

Saul rânji.

— De fapt, continuă Eliot, am elaborat o varietate interesantă. Albastră. Nici un trandafir n-a mai avut până acum culoarea asta. Când vei veni să mă vizitezi, am să-ţi arăt.

— Abia aştept.

Se îmbrăţişară cu căldură.

— Dacă are vreo importanţă, treaba pe care o faci are rolul de a apăra toate astea, arătă Eliot prin templu. Şi mai e ceva.

Îşi băgă mâna în manta şi scoase o acadea.

Lui Saul i se strânse pieptul când o luă. O *Baby Ruth.*

— N-ai uitat.

— Niciodată.

Ochii lui Eliot erau trişti.

Saul înghiţi un nod dureros, privindu-l pe Eliot în timp ce ieşea prin spate, ascultând ecoul uşii ce se închidea. Conform procedurii, avea să aştepte zece minute, ieşind apoi prin faţă. Criptica remarcă a lui Eliot despre scopul acelei misiuni îl tulbura, dar ştia că numai ceva foarte important l-ar fi determinat pe Eliot să-i predea personal instrucţiunile.

Strânse pumnii, hotărât. De astă dată, n-avea să mai dea greş. Nu-şi putea permite să-l dezamăgească pe singurul tată pe care-l cunoscuse el, un orfan.

Capitolul 6

Omul cu mustaţă mesteca un taco. Saul îi explică misiunea. Nu foloseau nume, desigur. Nu-l mai văzuse şi nici n-avea să-l revadă. Omul purta un costum de jogging. Avea o brazdă în bărbie. Îşi şterse mustaţa cu un şervet.

Baltimore. Două zile mai târziu, orele 2 p.m. Restaurantul mexican era aproape gol. Chiar şi aşa, stăteau la masa din cel mai retras colţ.

Omul îşi aprinse o ţigară, studiindu-l pe Saul.

— Ne trebuie mulţi auxiliari.

— Poate că nu.

— Ştii protocolul.

Saul dădu din cap. Metoda stabilită. O echipă de paisprezece oameni, majoritatea lucrând la supraveghere, ceilalţi obţinând echipamente, transmiţând mesaje, furnizând alibiuri; fiecare ştiind cât mai puţin posibil despre ceilalţi, cu toţii dispărând cu o oră înainte de a interveni specialiştii. Eficient. Sigur.

— În regulă, spuse omul. Dar aici sunt *şase* treburi. Ori paişpe oameni auxiliari. Fac optzeşpatru. Putem foarte bine să ţinem o convenţie, să facem reclamă, să vindem bilete.

— Poate că nu, repetă Saul.

— Atunci, lămureşte-mă.

— Cheia este: toţi la un loc – în acelaşi moment, acelaşi loc.

— Cine ştie când o să fie asta? Am putea să aşteptăm tot anul.

— De azi în trei săptămâni.

Omul îşi privi ţigara. Saul îi spuse unde. Celălalt strivi chiştocul.

— Continuă, spuse el.

— Putem reduce supravegherea la minimum, asigurându-ne doar că toţi şase se arată la întâlnire.

— Posibil. Dar tot vom avea nevoie de comunicaţii. Altcineva care să facă rost de materiale.

— Adică dumneata.

— Fără discuţie. Dar introducerea materialelor în clădire nu va fi uşoară.

— Nu-i grija dumitale.

— Mie-mi convine. E lunecoasă. Nu mă încântă. Da’ dacă aşa vrei, putem face treaba cu douăzeci de oameni.

— Ai dreptate, spuse Saul. Aşa vreau.

— Care-i problema?

— Hai să zicem că am avut câteva misiuni cu oameni care m-au lăsat baltă. Îmi pierd încrederea în natura umană.

— Asta-i de râsu' lumii.

— Pentru treaba de-acum, pe cât pot, vreau să depind numai de mine.

— Şi de mine, fireşte. Va trebui să depinzi de mine. Saul îl cercetă. Chelneriţa le aduse nota.

— Fac eu cinste, spuse Saul.

Capitolul 7

Proprietatea se întindea peste toată valea – o casă cu două etaje, piscină, terenuri de tenis, grajduri, o pajişte verde şi bogată, drumuri de călărie printr-o pădure ca un parc, un eleşteu cu raţe. Zăcea în iarba înaltă, pe o movilă împădurită, la opt sute de metri distanţă, cu soarele cald al primăverii în spate, într-un unghi astfel ales, încât să nu se reflecte din lentilele telescopului, avertizându-i pe bodyguarzii din faţa casei că cineva îi privea. Studie un nor de praf pe un drum cu pietriş, o limuzină apropiindu-se de casă, alte patru limuzine fiind deja parcate în faţa garajului cu şase boxe din stânga. Maşina se opri în faţa casei şi un bodyguard se apropie, în timp ce cobora pasagerul.

— Ar trebui să fie acolo deja, spuse un glas dintr-un walkie-talkie aflat lângă Saul, cu tonul aspru al omului cu care vorbise în Baltimore.

Aparatul fusese reglat pe o frecvenţă rareori folosită. Chiar şi aşa, exista permanent riscul să audă cineva accidental convorbirea, aşa că walkie-talkie-urile fuseseră echipate cu dispozitive de codificare. Numai un om care avea şi el decodificator, potrivit pe aceeaşi frecvenţă ieşită din comun, putea recepţiona o transmisie clară.

— Ăsta-i ultimul, continuă glasul. Identificat după retină. Cu tot cu tipul care locuieşte aici, toate cele şase ţinte sunt în zonă.

Saul apăsă butonul pe „emisie” al walkie-talkie-ului.

— O iau de-aici. Am pornit.

Privi prin telescop, spre casă. Vizitatorul intrase, iar limuzina se alătura celorlalte din faţa garajului.

Îşi consultă ceasul. Totul era conform programului. Deşi acum casa era păzită cu străşnicie, cu o săptămână în urmă forţele sale de securitate se cifraseră la minimum, doar un om la poartă, altul patrulând prin curte, un al treilea însărcinat cu casa. Folosind un binoclu nocturn *Starlite*, observase domeniul trei nopţi la rând, aflând obiceiurile paznicilor, când erau înlocuiţi şi când deveneau neglijenţi, alegând ora patru dimineaţa drept cea mai bună pentru a se infiltra în incintă.

Pe întuneric, se târâse prin pădure, spre dosul casei. La patru fix, doi membri ai echipei lui creaseră o diversiune pe drumul ce trecea prin faţa porţii, prefăcându-se a fi puştani care se luau zgomotos la întrecere cu

rablele. În timp ce atenţia gărzilor era distrasă, Saul descuiase broasca unei uşi, intrând în pivniţă. Nu-şi făcuse griji cu sistemul de alarmă, căci observase că paznicul casei nu-şi lua niciodată măsura de prevedere să întrerupă vreo alarmă când intra. În pivniţă, folosindu-se de un creion-lanternă camuflat, ascunsese explozibil plastic într-o conductă de încălzire, ataşând un detonator activat prin radio. Luându-şi echipamentele, încuiase uşa şi dispăruse în pădure, auzind vuietul rablamentelor care-şi terminau cursa.

Peste două zile, un efectiv de pază complet luase proprietatea în primire. Când căutau prin casă, ar fi putut găsi explozivul, dar Saul, din punctul lui de observaţie, nu remarcase nici un incident. Gărzile păreau preocupate numai să supravegheze perimetrul casei.

Avea să afle curând dacă explozibilul rămăsese la locul lui. Uitându-se din nou la ceas, văzu că trecuseră douăzeci de minute. Timp suficient pentru ca omul cu brazda în bărbie să se fi îndepărtat. Introducând walkie-talkie-ul şi telescopul în rucsac, Saul se concentră asupra unui singur fir de iarbă, focalizându-şi atenţia asupra lui, îngustându-şi vederea până când iarba îi absorbi complet mintea. Eliberat de orice emoţie, atingând neclintirea, luă emiţătorul radio şi apăsă pe buton.

Casa se spulberă, din pivniţă în sus, în afară, cu pereţii dezintegrându-se, moloz zburând, împrăştiat în toate direcţiile. Acoperişul se ridică, răsturnându-se, învăluit în praf, înghiţit de flăcări. Unda de şoc îl izbi. Neluând-o în seamă, puse emiţătorul în rucsac. Auzi un vuiet, nu-i dădu nici acestuia atenţie şi coborî dealul în fugă, spre o maşină aflată pe un drum ascuns între bălării.

Veche de opt ani. Membrul echipei răspunzător cu transporturile o cumpărase ieftin, plătind *cash* şi folosind altă identitate, de la un om care dăduse anunţ la mica publicitate în Baltimore. Nimeni nu-i putea da de urmă.

Respectă limita de viteză, calm, fără a-şi îngădui nici o satisfacţie, deşi înfăptuise ceea ce-i ceruse tatăl său.

Capitolul 8

Şase morţi într-o explozie

COSTIGAN, VIRGINIA (A.P.) – *O explozie inexplicabilă a distrus joi seară casa retrasă al lui Andrew Sage, controversat magnat al petrolului şi consilier cu energia al preşedintelui. Puternica explozie l-a ucis pe Sage şi pe cinci oaspeţi neidentificaţi care, după cum speculează înalte surse, reprezentau diverse mari corporaţii americane, membre ale Fundaţiei* Paradigma, *pe care Sage o înfiinţase recent.*

„Familia domnului Sage este prea distrusă pentru a vorbi despre asta,” a anunţat un înalt ofiţer F.B.I. la o conferinţă de presă. „Din câte ne putem da seama, domnul Sage convocase un soi de întâlnire la vârf industrială, într-o încercare de a rezolva criza economică a ţării. Preşedintele, desigur, este profund şocat. A pierdut nu numai un sfătuitor de încredere, ci şi un prieten drag.”

Familia directorului Sage nu era prezentă la domeniul de la ţară în momentul exploziei. Câţiva membri ai personalului său de securitate au fost răniţi de molozul aruncat. Anchetatorii continuă să caute prin ruine un indiciu privind cauza exploziei.

Capitolul 9

Saul reciti articolul de pe pagina întâi, împături ziarul şi se rezemă de spătar. O chelneriţă de cocktail, cu sânii şi şoldurile umflându-i-se în costum, trecu pe la masa lui. Saul privi, de la pianistul din salon, prin cazinoul zgomotos, spre mesele de blackjack, urmărind un şef de sală care studia mulţimea.

Se simţea stânjenit. Încruntându-se, încercă să înţeleagă de ce. Misiunea decursese perfect. Plecarea se desfăşurase fără incidente. După ce lăsase maşina în parcarea unei pieţe comerciale din Washington, luase un autobuz până la Atlantic City. Se asigurase că nu-l urmărea nimeni.

Atunci, de ce era îngrijorat? Automatele de poker mecanic răsunau, iar el continua să se încrunte.

Eliot insistase să folosească explozivi. Dar Saul ştia că treaba s-ar fi putut face cu uşurinţă şi într-un mod mai puţin dramatic. Anterior întâlnirii, toţi cei şase ar fi putut muri din motive aparent nevinovate, în momente diferite şi în zone ale ţării aflate la mari distanţe: atac de inimă, congestie cerebrală, sinucidere, accident de circulaţie şi o diversitate de alte cauze. Cercul interior ar fi remarcat coincidenţa, înţelegând ce însemna, dar nu s-ar fi făcut nici o publicitate. Saul trebuia să conchidă, aşadar, că motivul misiunii îl reprezentase publicitatea. Dar de ce? Instinctele îl sâcâiau. Publicitatea încălca logica instructajului său. Eliot insistase întotdeauna pe subtilitate. Atunci, de ce se schimbase acum Eliot dintr-odată?

Şi îl mai necăjea un lucru – actualul loc, Atlantic City. După câte o misiune, mergea întotdeauna într-un punct neutru stabilit dinainte – în acest caz, vestiarul unei săli de gimnastică din Washington – găsind bani şi instrucţiuni unde să dispară. Eliot cunoştea zonele preferate ale lui Saul – şi, ca o favoare, era întotdeauna de acord cu ele. „Atunci, de ce naiba am fost trimis la Atlantic City?” se întrebă. Niciodată nu mai fusese aici. Nu-i plăceau aglomeraţiile. Le tolera numai ca pe un rău necesar, când îşi gratifica nevoia de schi. Aici, oamenii roiau în jurul lui ca nişte insecte parazite.

Ceva era în neregulă. Ordinul de a folosi explozivi, de a se duce la Atlantic City – acestea erau nişte flagrante violări ale sistemului. În timp ce ruletele ţăcăneau, pe Saul îl mâncau mâinile de nelinişte.

Părăsi salonul de cocktail, mergând spre mesele de blackjack. Detesta aglomeraţia, dar în dulapul vestiarului găsise două mii de dolari şi un ordin de a juca blackjack.

Acceptându-şi acoperirea, găsi un scaun liber şi cumpără jetoane în valoare de cinci sute de dolari. După ce miză un jeton de douăzeci, primi un popă şi o damă.

Crupierul câştigă, cu blackjack.

Capitolul 10

— *Ticăloşi nenorociţi,* spuse preşedintele.

Îşi lovi podul palmei cu pumnul. Nu dormise. Vestea îl îmbătrânise în mod şocant, mult mai mult decât recenta tentativă de asasinat. Oboseala îl făcea să tremure. Durerea şi furia îi încreţeau chipul.

— Îl vreau pe omul care mi-a ucis prietenul. Îi vreau pe ticăloşii ăştia…

Se întrerupse brusc. Spre deosebire de predecesorii săi, înţelegea înţelepciunea tăcerii. Ceea ce nu spunea, nu putea fi folosit împotriva lui.

Eliot se întrebă dacă preşedintele ştia că se făceau duplicate după înregistrările convorbirilor lui din Biroul Oval.

Lângă Eliot stătea directorul C.I.A.

— K.G.B.-ul a luat imediat legătura cu noi. Neagă cu hotărâre orice implicare.

— Bineînţeles că neagă, replică preşedintele.

— Dar îi cred, continuă directorul. Treaba a fost prea senzaţională. Nu-i stilul lor.

— Asta vor ei să credem. Şi-au schimbat tactica pentru a ne induce în eroare.

— Cu respect, domnule preşedinte, nu cred, răspunse directorul. Vă garantez, sovieticilor nu le place schimbarea politicii noastre din Orientul Mijlociu – îndepărtându-ne de evrei, spre arabi. Sovieticii au contat întotdeauna pe poziţia noastră pro-israeliană. Se foloseau de ea pentru a-i aţâţa pe arabi împotriva noastră. Acum, facem ceea ce făceau ei. Sunt supăraţi.

— Deci, are sens să intervină, spuse preşedintele. Târgul nostru cu arabii e simplu. Dacă întoarcem spatele Israelului, arabii ne vor vinde petrol mai ieftin. Fundaţia *Paradigma* s-a înfiinţat pentru a ascunde negocierile noastre cu arabii – oameni de afaceri tratând cu alţi oameni de afaceri, în locul unor tranzacţii între guverne. Distruge Fundaţia *Paradigma* – şi vei distruge negocierile. Totodată, ne previi să nu le mai redeschidem.

— Sigur, are sens, spuse directorul. Prea mult sens. Ruşii ştiu că am da vina pe ei. Dacă voiau să intervină, şi-ar fi ascuns urmele. Ar fi fost mai deştepţi.

— Atunci, cine mama dracului a făcut-o? F.B.I.-ul a găsit braţul lui Andrew la o juma' de milă distanţă de ruine. Vreau să i-o plătesc cuiva. Spuneţi-mi cui. Lui Gaddafi? Lui Castro?

— N-aş crede, răspunse directorul.

— Noi am făcut-o, spuse Eliot.

Tăcuse, aşteptând momentul potrivit.

Preşedintele se răsuci spre Eliot, năucit.

— *Noi ce?*

— Indirect, cel puţin. Unul dintre oamenii noştri a făcut-o. Evident, fără autorizaţie.

— Sper pe Dumnezeu că nu!

— Am aflat întâmplător, continuă Eliot.

Directorul, care era şi superiorul lui Eliot, îl privi indignat:

— *Mie* nu mi-ai spus.

— N-am apucat. Am aflat chiar înainte de întâlnirea asta. Îl urmăream pe individ de câteva luni. A ratat câteva misiuni. Are un comportament haotic. Ne gândeam să-l punem pe liber. Cu trei săptămâni înainte de explozie, a dispărut din vizor. Astăzi, a ieşit din nou la suprafaţă. Am reuşit să-i reconstituim mişcările. Putem să-l plasăm în zonă la momentul exploziei.

Chipul preşedintelui deveni palid.

— Continuă.

— Se află în Atlantic City, sub supraveghere. Pare să aibă mulţi bani. Pierde la blackjack.

— De unde-a primit capitalul? întrebă preşedintele, cu ochii îngustaţi.

— E evreu. Mossad-ul ne-a ajutat să-l instruim. A luptat în războiul din octombrie, în '73. Are gusturi costisitoare, cu care nu poate continua dacă-l trecem pe liber. Credem că israelienii l-au plătit ca să schimbe taberele.

— Asta *are* sens, spuse morocănos directorul.

Preşedintele strânse pumnul.

— Dar o puteţi dovedi? îmi puteţi da ceva cu care să fac scandal la Tel Aviv?

— Voi vorbi cu el. Există moduri de a stimula conversaţia.

— Şi după asta, avem proceduri pentru a trata cu agenţii dubli?

Limbajul evaziv al preşedintelui îl făcu pe Eliot să se întrebe din nou dacă ştia că benzile din Biroul Oval erau copiate.

Cu tact, Eliot dădu din cap.

— Propun să le implementaţi, spuse preşedintele. Nu contează, însă, pentru satisfacţia mea personală, cum îl cheamă?

Capitolul 11

Plecând din restaurantul cazinoului, Saul văzu în mulţime un bărbat care se întoarse brusc, pentru a pleca în direcţia opusă. Un bărbat cu brazdă în bărbie şi mustaţă. *Nu, nu se poate.* Din spate, omul avea aceeaşi siluetă îngustă. Culoarea părului şi pieptănătura erau aceleaşi. Omul cu care vorbise Saul în Baltimore. Omul care-l ajutase în misiune.

Muşchii lui Saul se încordară. Trebuia să se fi înşelat. Când echipa se destrăma, după misiune, agenţia nu trimitea niciodată doi oameni să dispară în acelaşi loc. Din motive de prudenţă, membrii echipei nu aveau voie să se mai revadă sau să aibă vreo legătură. Atunci, ce căuta individul acolo?

„Relaxează-te, „ îşi spuse Saul. „Ai făcut o greşeală. Du-te după el şi uită-te mai bine. Convinge-te.”

Omul se topise în mulţime, mergând pe un culoar, ieşind pe-o uşă. Saul ocoli două femei, depăşind un şir de automate care clănţăneau. Îşi aminti momentul când îl văzuse pe celălalt – întoarcerea bruscă pentru a porni în direcţia opusă, ca şi cum ar fi uitat ceva. Probabil. Sau poate se răsucise fiindcă nu voia ca Saul să-l recunoască?

Apucând clanţa uşii, Saul o deschise, pentru a vedea o sală de spectacol, întunecoasă şi pustie. Reprezentaţia avea să înceapă abia peste câteva ore. Mese goale.

O cortină ascundea scena.

Capătul din dreapta al cortinei se legăna.

Saul coborî în fugă treptele pluşate. Ajunse la mesele cele mai de jos şi sări pe rampa scenei, strecurându-se spre arlechinul din dreapta şi blestemându-se în gând pentru că-şi lăsase pistolul în cameră. Nu avusese de ales. În Atlantic City, cel mai rapid mod de a atrage atenţia era acela de a purta armă, indiferent cât de bine ascunsă.

Cortina rămase nemişcată. Saul înţepeni, când se deschise zgomotos o uşă – în dreapta, mai jos de scenă, dincolo de mese, sub o lampă de Ieşire. Intră un chelner, aducând un vraf de feţe de masă.

Miji ochii spre Saul şi-şi îndreptă umerii:

— N-aveţi voie să staţi aici.

Din nou hazardul. Altă versiune a curăţătoresei care intrase în cameră când nu trebuia. Christoase!

Saul se hotărî, sărind la podea şi rostogolindu-se pe sub cortina groasă.

— Hei!

Auzi din spatele cortinei strigătul înfundat al chelnerului. Nu-l luă în seamă, continuând să se rostogolească şi sărind ghemuit lângă pianul mare. Lumina difuză din culise arunca umbre în scenă. Tobe, ghitare, microfoane, stative pentru partituri. Ochii i se adaptară la semiobscuritate. Se furişă spre buzunarul din dreapta al scenei. Un spaţiu dintre despărţiturile oblice îl duse la o masă, un scaun, un rastel de costume, un perete plin cu pârghii şi comutatoare.

Nimeni.

— S-a dus pe-acolo! strigă chelnerul, după cortină.

Saul intră pe o uşă de incendiu. Se antrenase să ignore diversiunile, rămânând atât de mult timp în viaţă numai datorită concentrării. Din nou, aceasta îl salvă. În timp ce atingea clanţa uşii, nu dădu atenţie paşilor repezi de pe scenă, dincolo de cortină. Altceva îl preocupa – foşnetul textil din spatele lui. Se feri. Un cuţit ricoşă, zăngănind pe uşa metalică. O umbră se repezi din spatele unei lăzi, singurul colţ pe care Saul intenţionat nu-l controlase. Nu te apropia de inamic. Lasă-l să vină el la tine.

Pe măsură ce adrenalina îi accelera instinctele, Saul se chirci, îndoind genunchii pentru a-şi ţine echilibrul, gata să întâmpine atacul. Omul lovi, folosind ca armă, spre surprinderea lui Saul, podul palmei, cu degetele întinse, repezindu-şi mâna drept înainte. Instruit să se apere contra acestei forme de luptă, Saul blocă mâna. Îşi folosi podul propriei palme, pentru a-l trânti în coastele omului, ochind inima.

Oasele trosniră. Gemând, omul se împletici înapoi. Saul îl răsuci, îl apucă de la spate şi împinse uşa de incendiu, târându-l afară.

Trecuseră cinci secunde. În timp ce închidea uşa, întrezări pe scenă doi chelneri. Se întoarse spre un hol plin cu uşi. În capăt, un paznic stătea cu spatele, dând un telefon.

Saul îl trase pe rănit în direcţia opusă, deschizând o uşă cu inscripţia *Scară* dar fără să iasă pe-acolo, şi grăbindu-se spre o altă uşă, cu o stea mare, roşie. Apăsă pe clanţă. Nu era încuiată. Intră într-o cabină, lăsă omul să cadă şi închise uşa. Încuind cu yala, se răsuci să se apere. Încăperea era pustie.

Îşi ţinu respiraţia, ascultând la uşă.

— Hei! strigă un chelner. A trecut cineva pe-acolo?

Saul nu auzi răspunsul paznicului.

— Uşa de la scări! strigă al doilea chelner.

Îi auzi fugind. Sunetul paşilor se îndepărtă.

Privi spre omul căzut la podea. Leşinat, respira slab, suflând spumă roşie pe nări şi gură. Oasele frânte ale cutiei toracice zdrobite îi provocau o hemoragie internă masivă. Moartea de congestie pulmonară şi cardiacă avea să se producă în câteva secunde.

Omul cu mustaţă. Omul cu care vorbise Saul la Baltimore. Nu mai încăpea nici o îndoială. „Pesemne că m-a urmărit până aici, „ îşi spuse el.

Dar cum? Fusese convins că nu era urmărit. Concluzia: omul îşi ştia bine meseria.

Mult prea bine. Când se răsucise brusc în faţa restaurantului, n-o făcuse din motivul de-a nu fi recunoscut de Saul. Tocmai dimpotrivă. Omul dorise să-l deruteze, făcându-l pe Saul să-l urmărească – atrăgându-l într-un loc pustiu şi…

„Să mă omoare. *De ce?”*

Îl mai tulbura şi altceva. Metoda. „Cuţitul ar fi rezolvat problema dacă nu eram atent. Dar felul cum a sărit la mine, lovind drept înainte cu podul palmei, ţintindu-mi pieptul, e unic. Numai cineva instruit în Israel ştie cum s-o facă.”

Mossad-ul. Reţeaua israeliană de informaţii. Cea mai bună din lume. Şi Saul învăţase la ei. Şi omul ce zăcea pe jos.

Dar de ce să…?

Nici un asasin profesionist nu lucrează singur. Undeva pe aproape, aşteptau alţi membri din echipa morţii.

Ieşi din cabină, privind în lungul holului. Paznicul dispăruse. Ştergându-şi amprentele de pe uşi, Saul plecă pe unde venise – prin scenă, pe după cortină, prin sala goală de spectacol.

În cazino, zgomotele mulţimii îl învăluiră. Automatele ţăcăneau. Se uită la ceas. Un glas pârâi din sistemul de amplificare, cerându-i prinţesei Fatima să răspundă la un telefon de serviciu. În traducere, anunţul însemna că în cazino se crease o situaţie de urgenţă. Toţi membrii personalului de securitate aveau ordin să ia imediat legătura cu biroul.

Încercă să nu se grăbească, ieşind din iluminaţia cazinoului şi ajungând pe promenadă, cu ochii neadaptaţi la lumina crepusculară. Turiştii se rezemau de o balustradă, cu hainele fluturate de o briză slabă, privind peste plajă spre crestele valurilor. Depăşindu-i, cu paşii bocănind pe trotuar, Saul se uită din nou la ceas. Între timp, omul trebuia să fi murit.

Capitolul 12

Luminile serei se reflectau în geamuri, ascunzând întunecimea de-afară. Străbătând culoarele, Eliot încerca să-şi distragă atenţia cu trandafirii lui, savurându-le mireasma. Varietăţi diferite – miriade de mărimi şi culori.

Complicaţi, delicaţi, cereau o îngrijire şi o cultivare perfecte.

La fel ca oamenii pe care îi controla, îşi spuse el. Într-adevăr, întotdeauna îi considerase pe oamenii săi la fel de sensibili ca trandafirii şi la fel de frumoşi. Cu spini.

Dar, uneori, chiar şi cele mai reuşite creaţii ale lui trebuiau să fie date la rebut.

Se opri să studieze un trandafir atât de roşu, încât era de-a dreptul carmin. Părea muiat în sânge. Superb.

Se concentră asupra trandafirului despre care îi pomenise lui Saul la Denver. Albastru.

Încruntându-se, îşi privi ceasul. Aproape ora douăsprezece. Afară, noaptea de aprilie era rece şi uscată. În seră, însă, domnea căldura şi umezeala. Deşi transpira, purta vesta şi sacoul negru.

Fruntea sa ridată se îngustă. Era ceva în neregulă. Cu o oră în urmă, i se anunţase eşecul misiunii. Saul supravieţuise. Echipa morţii îndepărtase cadavrul asasinului, dar nu înainte de a-l fi găsit un paznic din Atlantic City. Trebuiseră să se ocupe şi de acest amănunt incomod. Pentru a-şi calma nervozitatea, Eliot se distră închipuindu-şi expresia uimită a vedetei din Atlantic City dacă, intrând în cabina sa, ar fi găsit un cadavru pe jos. După numeroasele filme cu gangsteri în care jucase cântăreţul superstar, realitatea ar fi putut să i se vădească educativă. Dar cum s-ar fi rezolvat *acest* amănunt incomod?

Amuzamentul i se risipi când auzi telefonul. Telefonul special – cel verde, potrivit pentru seră, lângă aparatul negru de pe masa cu ghivece. Doar o mână de oameni îi ştiau numărul. Spera să-l caute unul anume.

Deşi aşteptase cu nerăbdare, se sili să-l lase să mai sune încă de două ori. Dregându-şi glasul, ridică receptorul.

— Alo?

— Romulus, spuse un glas încordat. Steag negru.

Omul părea să aibă răsuflarea tăiată. Eliot era convins că sera şi telefoanele ei erau supravegheate. Împreună cu oamenii lui, folosea coduri prestabilite. Romulus era Saul. Steag negru însemna urgenţă – şi anume, că i se compromisese acoperirea şi cineva era mort.

Eliot răspunse:

— Dă-mi numărul. Te sun în cincisprezece minute.

— Nu, izbucni Saul.

Eliot îşi muşcă buza.

— Spune-mi cum vrei s-o faci.

— Trebuie să circul încontinuu. Dă-mi *tu* un număr.

— Aşteaptă zece secunde.

Eliot băgă mâna în buzunarul vestonului, scoţând un pix şi un blocnotes. Scrise un număr pe care ştia că Saul îl memorase.

967-876-9988

Sub el, scrise numărul unui telefon public despre care ştia că era sigur.

703-38-9022

Scăzu numărul al doilea din primul.

264-538-0966

Îi citi lui Saul diferenţa.

La rândul său, Saul avea să scadă acest număr din cel pe care-l memorase:

967-876-9988-

264-538-0966

703-338-9022

Afla astfel numărul telefonului public pe care plănuia Eliot să-l folosească.

— În treizeci de minute, spuse scurt Saul.

Eliot auzi un declic, când Saul închise. Lăsă receptorul în furcă. Încordat, se sili să aştepte până-i reveni controlul. Insistenţa lui Saul ca el să-l sune pe Eliot, nu invers, era neaşteptată, dar nu dezastruoasă. Trebuia să plece de-acolo şi să ajungă la un telefon sigur, cu orice preţ. Dar dacă Saul i-ar fi dat un număr, îl putea folosi pentru a localiza postul de unde vorbea Saul. Atunci, ar fi putut trimite o echipă în acel loc.

Trebuia să găsească altă cale. Se concentră asupra trandafirilor, dând din cap când găsi soluţia.

Îşi consultă ceasul, surprins că trecuseră deja zece minute de când Saul închisese telefonul. Dar încă mai avea timp să ajungă cu maşina până la

postul pe care plănuia să-l folosească, în faţa unui supermarket local – după miezul nopţii, prin zonă nu circula nimeni – şi să dea în grabă un telefon pentru a întinde cursa. Un minut ca să explice instrucţiunile. După care, avea să aştepte revenirea lui Saul pe fir.

Cu toate acestea, când stinse luminile din seră, avu un moment de ezitare. Privind în întuneric, îşi spuse că Saul era atât de bun, încât regreta necesitatea de a-l extermina. Dar, la o adică, Eliot avea mulţi agenţi superiori. Unul în minus n-avea să conteze, dată fiind miza.

Altceva, însă, îl tulbura. Felul cum evitase Saul capcana din Atlantic City. Dacă Saul era chiar mai bun decât îl credea Eliot?

Capitolul 13

Clubul de bowling răsuna de lovituri şi mingi căzute în şanţ. Numai pe o treime din culoare se aflau jucători. *Piese Auto ale lui Ricky* îi băteau pe *Mănuşarii clasa-ntâi.*

Saul stătea pe scaunul rotativ, întors cu spatele spre tejgheaua de gustări. Încerca să pară preocupat de joc, dar de fapt studia intrarea în club.

Nu umbla pe străzi – e prea mare riscul de a fi văzut. Găseşte un loc public – n-au să te deranjeze copoii. Alege un local neaglomerat – îţi trebuie spaţiu de manevră. Şi o ieşire – uşa de serviciu de după tejghea.

— Încă un rând? întrebă chelneriţa, în spatele lui.

Se întoarse spre femeia obosită, cu uniformă şifonată. Ţinea în mână o cafetieră.

— Nu, mulţumesc. Cred că prietenul meu nu mai vine.

— Ora-nchiderii.

Chelneriţa se uită la ceasul de deasupra automatului de lapte.

— Peste cinci minute.

— Cât îţi datorez?

— Optzeci de cenţi..

Îi dădu un dolar.

— Păstrează restul. Mai bine dau un telefon să văd ce i s-a-ntâmplat.

— Acolo, arătă ea telefonul public de lângă vitrina cu bile de vânzare.

Deznădăjduit, Saul speră că zâmbetul său părea convingător, în timp ce mergea spre telefon. Îi spusese lui Eliot că avea să revină peste treizeci de minute. La ora stabilită, introduse o monedă în fantă şi apăsă butonul centralei. Spuse numărul pe care i-l dăduse Eliot. Cod din zona Virginiei. Telefonul public respectiv trebuia să se afle lângă Falls Church, unde locuia Eliot. Nu avea timp să ajungă foarte departe.

Centralista îi spuse lui Saul tariful pentru trei minute. Băgă monezile în aparat, ascultă diferitele tonuri în timp ce cădeau prin locaşuri, şi auzi un bâzâit.

Eliot răspunse imediat:

— Da?

Deşi aceste telefoane nu erau interceptate, centralista putea auzi conversaţia. Saul folosi date indirecte, explicând rapid ce se întâmplase.

— Prietenii noştri din Israel, încheie el. Le-am recunoscut stilul. Nu vor să lucrez pentru revistă. De ce?

— Am să-l întreb pe redactorul şef. Probabil că e o confuzie la contabilitate.

— E ceva în legătură cu ultimul articol pe care l-am scris. Unul dintre cercetătorii mei a vrut să mă-mpiedice să mai scriu încă unul.

— Poate a crezut că lucrezi pentru o revistă rivală.

— Sau poate *el* lucra.

— Posibil. E o meserie competitivă, spuse Eliot.

— E de tăiat gâtul. Am nevoie de pază.

— Şi o primă de sănătate. Sunt de acord. Ştiu unde poţi merge să te relaxezi. O staţiune pentru cadre.

— Nu departe, sper. E târziu. Pe jos, aş putea să mă încurc.

— E un hotel în apropiere de tine.

Vorbind codificat, Eliot îi spuse adresa.

— Îţi rezerv o cameră. Normal că sunt alarmat. Ai toată înţelegerea mea. O să aflu eu de ce s-au supărat.

— Te rog. Ştiam că pot conta pe tine.

— Pentru asta există taţii.

Saul puse receptorul în furcă. Privise intrarea clubului de bowling. Auzi duruitul unei noi bile căzute în şanţ. Un jucător advers râse. Dincolo de o uşă deschisă, cu inscripţia *Birou*, un bărbat chel apăsa nişte comutatoare pe un perete. Luminile scăzură.

— Ora-nchiderii! strigă chelneriţa.

Saul privi prin uşa de sticlă, spre parcare. Luminile cu arc străluceau. Dincolo de ele se întindeau tenebrele. Nu avea de ales. Cu pielea furnicându-l, traversă parking-ul.

Capitolul 14

Din întunericul de la capătul cvartalului pustiu, îşi văzu destinaţia. Un hotel. Eliot spusese că-i va rezerva o cameră, dar Saul nu bănuise că se exprima literal. Un soi de glumă. Aproape că zâmbi.

Singura lumină de pe stradă era a firmei cu neon de deasupra treptelor de beton murdare care duceau în construcţia dărăpănată, de lemn.

AYFARE HOTEL

Saul presupuse că litera arsă a firmei era fie un M, fie un W. *Mayfare*. *Wayfare*. Nu conta care din ele. Important era că lipsea o literă, semnalul că totul era gata, locul asigurat. Dacă ar fi fost aprinse toate literele, însemna un avertisment să nu se apropie.

Scrută împrejurimile. Nevăzând pe nimeni, porni în lungul străzii. Cartierul era mizer. Ferestre sparte. Gunoaie. Locuinţele păreau părăsite. Perfect. În acele locuri n-avea să atragă atenţia, singur, la ora trei dimineaţa. Nici o maşină de poliţie n-ar fi patrulat prin cartierul acela, oprindu-se să-l întrebe unde mergea şi de ce era în oraş la o oră atât de târzie. Locatarii îşi vedeau de treburile lor.

Paşii lui Saul răsunau cu ecou. Nedorind să rişte a fi imobilizat într-un taxi, mersese câteva ore-pe jos, cu picioarele ţepene şi umerii îndureraţi. Revenise pe propriile-i urme, adesea ocolind câte un cvartal întreg, pentru a verifica dacă nu era urmărit. Nu văzuse nici o codiţă. Ceea ce nu însemna că nu exista nici una.

Dar curând n-avea să mai conteze. Aproape ajunsese.

Firma de neon se mărea pe măsură ce se apropia. Deşi noaptea era rece, sudoarea i se prelingea pe piept, sub puloverul pe gât şi vesta anti-glonţ pe care o purta întotdeauna câteva zile după misiune. Mâinile-i erau amorţite. Îşi înfrână imboldul de a se grăbi.

Privi din nou în urmă. Nimeni.

Se apropia de hotel de pe trotuarul opus al străzii, tentat să ocolească tot cvartalul, să cerceteze vecinătăţile, să se asigure că totul era în regulă. Dar, de vreme ce nici un adversar n-ar fi putut şti că venea aici, nu vedea necesitatea altor tactici evazive. Tot ce dorea era să se odihnească, să-şi limpezească minţile, să afle de ce era vânat.

Eliot avea să se îngrijească de el.

Coborî de pe bordură pentru a traversa strada. Hotelul răpciugos, cu ferestrele întunecate, îl aştepta. Dincolo de uşă, echipa de salvare avea pregătită mâncare, băutură şi confort. Aveau să-l apere.

Deşi inima-i bubuia în piept, mergea cu pas sigur, văzând crăpăturile care deformau uşa de lemn.

Dar se simţea incomod. Procedura. Aşa spunea Eliot întotdeauna, orice s-ar întâmpla, nu încălca procedura. E singurul lucru care garantează supravieţuirea. Întotdeauna, încercuieşte-ţi obiectivul. Controlează teritoriul. Asigură-te cât mai bine.

Supunându-se impulsului, pivotă, cotind brusc spre trotuarul pe care tocmai în părăsise. Dacă, în pofida prudenţei, fusese urmărit, această ultimă şi neaşteptată schimbare de direcţie putea deruta coada, făcând-o să iasă la vedere.

Lovitura îl îmbrânci lateral, cu un impact buimăcitor, neprevăzut, în latura stângă a trupului, sus lângă inimă, în vesta anti-glonţ. Nu ştia ce se întâmplase. Apoi îşi dădu seama. Se trăsese în el. Cu surdină. Căscă gura, cu respiraţia tăiată.

Vederea i se împăienjeni. Căzu în stradă, absorbind şocul în timp ce se rostogolea spre rigolă. Glonţul venise de deasupra, dintr-o clădire de vis-vis de hotel. Dar vesta ar fi trebuit să-l oprească. Atunci, de ce sângera?

Nedumerit, se adună pe picioare, cocoşat, împleticindu-se peste trotuarul plin de gunoaie. Avea senzaţia că-i luase foc pieptul. Se repezi într-un gang, lipindu-se de perete, privind prin întuneric. Obiecte neclare se îngrămădeau în faţa lui. În capătul opus, văzu altă stradă.

Dar nu putea trece pe-acolo. Dacă fusese urmărit, nu era doar un singur om. Trebuia să aibă rezerve – alţi membri ai echipei morţii supraveghind străzile din apropiere. Când ajungea la capătul gangului, avea să fie împuşcat din nou, poate în cap sau gât. Căzuse singur în capcană.

Se clătină pe lângă o ieşire de incendiu, prin putoarea lăzilor de gunoi ce dădeau pe dinafară. În spatele lui, profilat pe lumina firmei de neon a hotelului, un om se apropie de gang, cu paşii răsunându-i în tăcerea sinistră. Omul mergea cu genunchii îndoiţi, aplecat, ochind cu un pistol mic pe a cărui ţeavă se vedea tubul amortizorului.

Mossad-ul, îşi spuse din nou Saul. Poziţie adunată caracteristică, aparent stângace, călcând pe toată talpa, care asigura echilibrul asasinului, chiar rănit fiind. El însuşi fusese instruit să-şi menţină această poziţie.

Asasinul intră în gang, lipindu-se de perete, în întuneric, strecurându-se înainte, contopit cu noaptea.

„E atent,” îşi spuse Saul. „Nu ştie că n-am la mine pistolul. Va veni încet.”

Răsucindu-se, privi spre celălalt capăt. Intră o a doua siluetă. Nu mai avea nici o ieşire.

Dar trebuia să existe una. Scara de incendiu? nici un folos – chinuindu-se să urce, le-ar fi atras atenţia. Îi simţea apropiindu-se.

Uşa de sub scara de incendiu? Se repezi, apăsând pe clanţă, dar era încuiată. Lovind cu cotul, sparse o fereastră de lângă uşă, ştiind că zgomotul avea să-i alerteze pe urmăritori. Se înghesui grăbit, cu colţurile de geam sfâşiindu-i scurta. Mânecile i se îmbibară în sânge. Sări înăuntru pe fereastră, zgâriindu-şi tălpile pantofilor, tresărind de apăsarea din piept, înclinându-se, căzând.

Ajunse pe duşumea. Îl înconjură bezna. „Curând,” îşi spuse el. ”Cei din hotel. Vor năvăli afară să mă ajute. Să rămân viu până ajung aici.”

Se târî înainte, lovindu-se de o balustradă nevăzută, zgâriindu-şi pieptul. Sudoarea îi năclăia chipul. Pipăind în jur, atinse două scări, una urcând, cealaltă coborând. Îşi înăbuşi un geamăt şi porni să urce poticnit. Holul puţea a urină. Căzu pe un palier, se târşâi înainte şi dădu cu capul în roţile cu spiţe ale unui cărucior de copil.

Îi atinse marginea slinoasă. Cu sângele şiroindu-i de pe braţe împinse căruciorul spre capul scării. Roţile scârţâiau. Încremeni. Nu scoase nici un sunet. Dincolo de fereastră, se apropie o umbră.

Ştia ce simţea vânătorul. Singura intrare în clădire era prin fereastra spartă. Dar fereastra putea fi o capcană. Umbra se opri.

Saul, însă, fusese împuşcat. Era fugar. Umbra avea motive să se simtă încrezătoare.

Aşa era. Cu uimitoare viteză, se aruncă prin fereastră, căzând înfundat pe duşumea, rostogolindu-se rapid şi oprindu-se în întuneric.

Asasinul avea să găsească două scări. În sus sau în jos? Încotro o luase Saul? Regula spunea că în sus. Terenul înălţat era mai uşor de apărat.

Întrebarea era dacă Saul rămăsese consecvent, supunându-se regulii, sau coborâse spre pivniţă, în speranţa de a-şi înşela adversarul? O tragere la sorţi în gând.

Clădirea era cufundată în tăcere. Dintr-odată, pistolarul se repezi spre scară. Împingând căruciorul, Saul îl lovi în faţă, auzind zăngănitul căruţului

când omul căzu. Sărind peste el, lovi cu piciorul şi simţi mandibula cedând.

Auzi un geamăt şi înşfăcă puloverul pistolarului. Smucind în jos cu o mână, îşi repezi celălalt braţ spre gât. Laringele plesni. Asasinul se prăbuşi, în convulsii, sufocându-se. Pistolul îi căzu din mână.

Saul se aplecă să-l ridice, chinuit. Îl recunoscu după pipăit, mic cât palma. Folosise adesea acest gen de armă – un *Beretta*, echipat cu o ţeavă destul de lungă pentru a i se potrivi surdina. Un 22 adaptat, cu modificări atât de abile, încât lipsa de putere se compensa prin precizie. Arma preferată de Mossad – altă carte de vizită.

Privi prin fereastra spartă. În gang, al doilea pistolar pândea umbrele. Saul apăsă pe trăgaci, cu mâna smucindu-i-se în reculuri repetate, continuând să tragă şi după ce asasinul căzu şi tresări pentru ultima oară.

Se rezemă de perete, încercând să-şi păstreze echilibrul. Precis existau şi alţi urmăritori. Trebuia să se aştepte la asta. Supravieţuirea lui depindea de presupuneri. Să plece de-acolo. Urcă grăbit scara.

Într-un apartament plângea un copil. Ajunse în capul scării, împinse o uşă metalică şi ieşi pe acoperiş, adus de spate, ţintind spre gurile de aerisire, spre sforile cu rufe, spre ţevi şi antene de televiziune. Nimeni. Mişcă. Se furişă prin umbre, muşcându-şi buza de durere în timp ce cobora la un nivel inferior. Stelele licăreau reci.

Ajunse brusc la margine. Următoarea clădire se afla prea departe pentru a sări până acolo. Privind în jur, văzu o construcţie rectangulară ridicându-se deasupra acoperişului, îi deschise uşa şi privi în întunericul unei case a scării. Sfinte Doamne, ce durere!

Un etaj, apoi încă unul, şi încă unul. Ajuns la parter, privi spre o ieşire. Putea să-l aştepte cineva, dar trebuia să rişte. Strada era întunecată. Se strecură afară. Ţinându-şi respiraţia, ajunse pe trotuar. Nici o împuşcătură. Nici o siluetă repezindu-se la el.

Reuşise. Dar unde să se ducă? Nu ştia cât de grav rănit era. Nu mai putea să se-arate multă vreme, altfel aveau să-l găsească.

Se gândi la hotel. Pistolarii îl interceptaseră, încercând să-l împiedice să ajungă acolo. Nu înţelegea de ce nu apăruseră ajutoarele. Asasinii folosiseră amortizoare. Poate că echipa de salvare nu ştia că fusese împuşcat.

Dar îl nimeriseră pe stradă, în faţa hotelului. Cu siguranţă, salvatorii priveau. De ce nu năvăliseră afară, să-l ajute?

Fiindcă nu ştiau unde se dusese. Şi nu voiau să primejduiască securitatea hotelului. Stăteau pe poziţie, în speranţa că va veni el la ei. Că va ajunge.

Văzu un *Plymouth Duster* ruginit parcat la bordură, silueta sa rablagită fiind singura maşină de pe toată strada întunecoasă. Dacă nu era încuiat. Dacă avea să pornească.

Dacă.

Trase de portieră. Se deschise. Cheile nu erau în contact. Cu pieptul durându-l, se aplecă, scotocind pe sub bord şi găsi ceea ce dorea. Împreună două sârme. Motorul porni.

Apucând volanul, apăsă pe accelerator. *Duster*-ul se desprinse de bordură, huruind. Dădu colţul, cu scrâşnete.

Clădirile se vedeau înceţoşate. Strada părea să se comprime, în timp ce luă încă un viraj.

Văzu în faţă hotelul şi coti spre trotuar. În lumina firmei de neon, urmăritorii nu puteau folosi vizoare nocturne. Lentilele ar fi amplificat lumina atât de mult, încât l-ar fi orbit pe trăgător.

Tresări sub impact, când *Duster*-ul lovi bordura şi se clătină pe trotuar. Frânând cu un derapaj în faţa treptelor clisoase de beton, deschise portiera cu umărul. Poziţionase maşina astfel încât să-l adăpostească. Urcă în goană treptele şi lovi uşa, năpustindu-se prin ea. Căzu imediat pe podea şi se răsuci pentru a îndrepta pistolul spre stradă.

Ajunsese la hotel. Era în siguranţă.

Tăcerea îl năuci. Echipa de salvare? Unde erau?

Privind în spate, nu văzu decât întunecime.

— Romulus! strigă, auzi ecoul, dar nu primi nici un răspuns.

Se întoarse târâş, simţind mirosul de praf şi mucegai. Unde naiba…? Hotelul era gol. Nedumerit, căută prin holul întunecos. Nimeni. Privi în birou, în camerele din lungul coridorului, aruncând câte o privire spre intrare, ciulind urechea să audă dacă venea cineva.

Complet pustiu. Nu se pregătise nimic pentru sosirea lui. Nu era un loc sigur. Christoase, hotelul fusese momeala pentru a-l ademeni într-o capcană! Nici nu se aşteptaseră să ajungă înăuntru!

Acum înţelegea că oamenii care-l aşteptaseră acolo ieşiseră într-adevăr. Dar nu ca să-l salveze. Ci ca să-l urmărească şi să-l omoare. Erau afară, căutându-l. Iar maşina din faţă avea să le indice unde se găsea.

Alergă spre uşă. Coborând în grabă treptele, văzu un trăgător apărând la colţ, ochindu-l cu un pistol-mitralieră cu ţeava scurtă, inconfundabilul *Uzi*.

Saul trase din fugă, pentru a-l vedea pe pistolar apucându-se de braţ şi dispărând smucit după colţ.

Nu pierduse vremea întinzând mâna după firele de sub bord pentru a opri motorul *Duster*-ului. Portiera de lângă volan rămăsese deschisă. Trase schimbătorul de viteze. Scrâşnind, maşina se smulse de pe trotuar, pendulă şi porni zgomotos pe stradă. O rafală de gloanţe sparse parbrizul. Cioburi explodară peste el. Aplecându-se, coti, încercând să se ferească.

Lângă colţul din faţă se ivi un alt trăgător. Saul trase de volan în direcţia lui, apăsând pe acceleraţie, repezindu-se înainte. Zece metri, cinci. Pistolarul ochi. Trei metri. Deodată, asasinul se smulse din poziţie, aruncându-se în panică spre o uşă.

Saul coti, evitând un hidrant de incendiu, trecu prin faţa omului şi se lansă pe o stradă laterală. Un roi de proiectile lovi maşina.

Derapă printr-o intersecţie, ascultând, gonind pe o altă stradă lăturalnică. Privind în oglinda retrovizoare, apoi în faţă, nu mai văzu pe nimeni.

Scăpase. Dar sângele îi şiroia pe piept, unde fusese împuşcat, şi de la coatele pe care şi le tăiase la spargerea ferestrei. Scăpase. Pentru cât timp, însă?

În pofida grabei, slăbi apăsarea pe accelerator. Nu trece pe roşu. Respectă limita de viteză. Sângerând, într-o maşină furată cu parbrizul din spate spart şi găuri de gloanţe în caroserie, nu îndrăznea să se lase oprit de poliţie. Trebuia să scape de maşină.

Cât mai repede.

Capitolul 15

Trecu pe lângă un parking de camioane, mijindu-şi ochii spre luminile puternice ale unei benzinării cu restaurant. Două camioane cu trailer, trei simple. Mai merse cinci sute de metri, până la un popas de rulote. Patru şi jumătate. În rulote nu ardea nici o lumină. Parcă între două maşini, pe o fâşie de pietriş, stinse farurile şi deconectă sârmele de contact de sub bord.

Durerea îl făcea să se crispeze. După ce privi în jur spre a se asigura că nu atrăsese atenţia nimănui, îşi şterse sudoarea rece de pe frunte. Încordându-se să-şi scoată scurta, îşi ridică puloverul *col-roul*, apucă baretele *Velcro* ale vestei anti-glonţ şi trase de ele, dezbrăcând vesta.

Eliot insistase întotdeauna: nu viola niciodată procedura. După o misiune, ia-ţi măsuri de prevedere. Poartă vesta. În caz de complicaţii ale misiunii, metodele stabilite te menţin în viaţă.

Vesta era destul de voluminoasă. Groasă de aproape un centimetru, cântărind trei sferturi de kilogram, era confecţionată din câteva straturi de Kevlar, o fibră sintetică gen nylon de cinci ori mai tare decât oţelul. Dar Saul avea o osatură masiva, colţuroasă, iar volumul suplimentar nu-l făcea decât să pară supraponderal. La cazino, deşi nu riscase să poarte pistol asupra lui, avusese încredere că vesta nu atrăgea atenţia. Încă o dată, un vechi obicei îi salvase viaţa.

Glonţul, însă, ar fi trebuit doar să-l ameţească. N-avea cum să pătrundă prin vestă. Nu trebuia să-l fi rănit, încruntat, atinse sângele de pe piept, căutând gaura de glonţ. În schimb, găsi chiar glonţul, înfipt cu câţiva milimetri în piept, între două coaste, cu impactul încetinit de vestă.

Scrâşni din dinţi şi îl smulse, exhalând, înăbuşindu-şi imboldul de a voma. Un moment, în întuneric, maşina păru să se clatine. Apoi rotirea se opri, iar Saul îşi înghiţi fierea.

Şterse glonţul, tulburat. Nimic nu avea sens. Proiectilul era îngust şi ascuţit, dar vârful său ar fi trebuit să se tocească la contactul cu vesta.

Riscă şi deschise portiera, folosindu-se de lumina interioară pentru a examina glonţul, şi mai răscolit de ceea ce văzu.

Glonţul era verde. Avea cămaşa îmbrăcată în teflon, devenind astfel capabil să străpungă vesta. Articol special, preferat de reţelele informative de elită. Inclusiv Mossad-ul.

Studie amortizorul pistolului *Beretta.* Posesia unei arme la fel de ilegală ca o mitralieră sau un aruncător de rachete. În loc să rişte depistarea cu aşa ceva asupra lor sau s-o cumpere la negru, agenţii operativi şi le asamblau singuri, folosind piese uşor de obţinut şi inocente la înfăţişare dacă erau distribuite cu o trusă de scule. În acest caz, pistolarul cumpărase un tub de plastic, destul de larg ca să se potrivească pe ţeava armei. Tubul fusese umplut cu o serie de garnituri de etanşare, alternativ metalice şi din fibre de sticlă, orificiile acestora fiind destul de mari ca să permită trecerea unui glonţ. Într-un capăt avea o gaură, suficient de mică pentru a împiedica şaibele să cadă, suficient de mare pentru a îngădui ieşirea glonţului. La un centimetru de gura liberă a tubului fuseseră sfredelite trei găuri. Şuruburile vârâte prin acestea fixau surdina de ţeava pistolului. Montat rapid, era eficient pentru şapte focuri, înainte ca lâna de sticlă să-şi piardă puterea antifonică. Atunci putea fi scos rapid, părţile componente fiind aruncate fără a păstra nici o urmă a activităţii la care fuseseră folosite. Simplu. Metoda preferată de Mossad.

Ce naiba se întâmpla? De unde ştiuseră adversarii lui că mergea la hotelul acela? Nici chiar el n-o ştiuse până, cu câteva ore în urmă. Nu se punea problema de a fi fost urmărit. Asasinii îi anticipaseră mişcările. Îl *aşteptau.*

Eliot făcuse aranjamentele. Pesemne că Eliot greşise ceva. Poate folosise un telefon neasigurat.

Dar Eliot nu făcea greşeli.

Atunci, însemna că Eliot fusese urmărit, conversaţia fiind interceptată cu un microfon direcţional.

Dar Eliot ştia el ce ştia. Întotdeauna purta asupra lui un dispozitiv de bruiaj care deregla microfoanele.

Poate că unul dintre oamenii lui Eliot era agent dublu. Dar pentru cine lucra? Pentru Mossad?

Saul închise portiera. Lumina se stinse. Îşi şterse sângele de pe piept cu batista. În noapte, simţea oboseala şi frigul.

Nu-i plăceau coincidenţele. Eliot îl trimisese la Atlantic City, un loc care părea neobişnuit, unde un membru al echipei dezagregate încercase să… Saul începu să tremure. Tot Eliot îl trimisese la hotelul abandonat, unde din nou Saul aproape fusese omorât.

Numitorul comun. Eliot.

Implicaţia era de neconceput. Eliot – tatăl adoptiv al lui Saul – îi pusese capul la preţ?

Nu!

Saul îşi trase în jos puloverul şi ieşi din maşină, îmbrăcând scurta sport. Ora cinci – la răsărit, cerul devenea cenuşiu. Ieşi din curtea de rulote, pornind cu chiu-cu vai pe şosea. La parking-ul de camioane, aşteptă în umbra unuia fără trailer până când şoferul ieşi din restaurant.

Omul deveni ţeapăn când îl văzu.

— Cincizeci de marafeţi un drum, spuse Saul.

— N-am voie. Vezi cartonul ăla? Nu iau pasageri. Mi-aş pierde slujba.

— O sută.

— Ca să mă pungăşeşti cu prima ocazie. Sau să-mi fure camionul haidamacii tăi.

— Două sute.

Şoferul arătă cu degetul:

— Ai sânge pe haine. Te-ai bătut sau te caută sticleţii.

— M-am tăiat la ras. Trei.

— Fugi de-aci. Am nevastă şi copii.

— Patru. Mai mult n-am.

— N-ajung.

— Am să aştept alt şofer.

Saul porni spre camionul alăturat.

— Hei, amice.

Saul se întoarse.

— La banii ăştia, chiar că trebuie să scapi din oraş.

— E bolnav taică-meu.

Şoferul râse:

— Şi contul meu în bancă la fel. Speram să oferi cinci.

— Nu-i am.

— Ai văzut vreodată Atlanta?

— Nu, minţi Saul.

— Ai s-o vezi.

Îi întinse mâna:

— Banii!

— Jumate acum.

— Merge. În caz că-ţi vin idei creţe, mai bine te previn. Am făcut armata la infanteria marină. Ştiu karate.

— Ei nu zău, răspunse Saul.

— Ia poziţia să te caut. Vezi să nu găsesc vreun pistol sau cuţit.

Saul aruncase amortizorul şi pusese micul *Beretta* în lenjerie, între picioare. Era incomod, dar ştia că numai percheziţiile pe trupul gol erau complete. Şoferul avea să-i pipăie contururile trupului – braţele, picioarele şi şira spinării. Saul, însă, se îndoia că-l va căuta prin părţile intime sau să-i bage mâna în chiloţi. Dacă o făcea…

— N-ai să găseşti decât patru sute de dolari, îi spuse el. La Atlanta, dacă vin după mine copoii, o să ştiu pe cine să dau vina. Îi telefonez şefului tău şi-i spun de înţelegerea noastră. O să mă consolez să ştiu că te-a dat afară.

— Aşa se vorbeşte cu un prieten? rânji şoferul. După cum se aşteptase Saul, percheziţia fu a unui amator.

Prin lumina crescândă a zorilor, în timp ce camionul vuia pe autostradă, se prefăcu a dormi, meditând la ce se întâmplase. Eliot, îşi spunea el încontinuu. Ceva era îngrozitor de în neregulă. Dar nu putea fugi la nesfârşit. Nu se putea ascunde o veşnicie.

„De ce vrea Eliot să mă omoare? De ce Mossad-ul?”

Atâta lucru era cert – avea nevoie de ajutor. Dar în cine să aibă încredere?

Soarele strălucea prin parbriz. Apucându-se de piept, transpira, febril, cu gândul la Chris.

Fratele lui vitreg.

Remus.

BISERICA LUNII

Capitolul 1

Prin iureşul de orientali de pe zgomotosul şi viciatul Silom Road, europeanul cel înalt evita oarecum să atragă atenţia. Se mişca hotărât, lin, statornic, contopindu-se cu ritmul mulţimii. De cum îl simţea cineva, omul dispărea imediat. Un observator neantrenat nu i-ar fi putut ghici naţionalitatea. Francez, probabil, sau englez. Poate german. Părul îi era şaten, dar ar fi fost greu de spus dacă închis sau deschis. Avea ochii căprui, şi totuşi albaştri, şi verzi. Un chip oval, însă dreptunghiular. Nu era slab, dar nici gras. O haină obişnuită; cămaşă şi pantaloni de culoare neutră. La vreo treizeci şi ceva de ani, poate mai vârstnic, poate mai tânăr. Fără cicatrici, barbă sau mustaţă. Neobişnuit doar într-un singur sens – părea a fi invizibil.

De fapt, era american.

— Deşi călătorea sub multe identităţi, adevăratul său nume era Chris Kilmoonie. Avea treizeci şi şase de ani. Cicatricile îi fuseseră escamotate prin chirurgie plastică. Într-adevăr, chipul lui fusese reconstituit de câteva ori. Îşi tăiase reverele hainelor. Cususe sub căptuşeala sacoului echivalentul a cinci mii de dolari în bancnote din diferite ţări. Restul celor cincizeci de mii de dolari, fond de urgenţă, fusese convertit în aur şi pietre preţioase – un ceas *Rolex* de optsprezece karate, de exemplu, şi un colier valoros – pe care le purta ascunse. Trebuia să se poată deplasa dintr-o ţară în alta cât de rapid posibil, fără să depindă de bănci. Nu-şi făcea griji că vreun hoţ care-i suspecta bogăţia ar fi încercat să i-o fure. Sub haină, înfipt în centură la spate, purta un pistol automat *Mauser HSc* de 7,65 mm. Mai mult însă decât arma, ochii lui Chris descurajau orice confruntare. În adâncul lor, dincolo de culorile schimbătoare, pândea o siguranţă care-l avertiza pe orice străin, făcându-l să păstreze distanţa.

La jumătatea străzii, Chris se opri între tarabele cu copertine de bambus, unde vânzătorii strigau unul mai tare decât altul, agitând zmee complicate, eşarfe de mătase şi statuete de tek. Neluând în seamă un negustor ambulant care-şi împingea căruciorul, oferindu-i o friptură de maimuţă, aruncă o privire dincolo de năvala asurzitoare a bicicletelor şi motoretelor, spre o

biserică îngustă, ascuţită, cu un etaj, îmbrăcată în iederă, între hotelul *Oriental* şi o misiune religioasă. Din acel unghi, vedea presbiteriul, o vilă cu un etaj lipită de partea din spate a bisericii. În spatele casei se zărea cimitirul şi grădina de piper care cobora în pantă spre râul noroios, plin de crocodili. În depărtare, orezăriile se contopeau cu jungla. Ceea ce-l interesa cel mai mult, însă, era vitraliul de doi metri aflat sub turla bisericii. Ştia că, în urmă cu ani se zile, o fâşie de sticlă lungă de treizeci de centimetri se spărsese în timpul unei furtuni. Întrucât această parohie din Sawang Kaniwat, oraşul vechi din Bangkok, era săracă, fâşia – care semăna cu o semilună – fusese înlocuită de o bucată ieftină de oţel galvanizat. Semiluna, strălucind golaşă sub vârful turlei, determinase numele: Biserica Lunii.

Chris mai ştia şi că, la cererea K.G.B.ului rus, în 1959 biserica fusese convertită în casă sigură sub sancţiunea Abelard, disponibilă pentru uzul agenţilor operativi din toate agenţiile, indiferent de disensiunile politice, în timp ce aştepta o pauză a traficului, traversând apoi strada, era convins că din clădirile învecinate pândeau agenţi ai multor reţele de informaţii. Nu contau. În incinta bisericii şi a zonei înconjurătoare, i se garanta imunitatea.

Deschise o portiţă din lemn înclinată şi străbătu cărarea cu prundiş umed pe lângă biserică. În spate, vacarmul străzii ajungea înfundat. Îşi dezlipi cămaşa de pieptul asudat, în căldura de 50C şi umezeala înăbuşitoare.

Deşi mai era încă o lună până să înceapă ploile, deasupra junglei se îngrămădeau nori negri şi groşi.

Urcă treptele nevopsite şi scârţâitoare şi bătu la uşa presbiteriului. Deschise un servitor oriental. Chris ceru, în limba thai, să-l vadă pe preot. Trecu un minut. Bătrânul preot apăru şi începu să-l studieze.

Pronunţând fonetic, Chris spuse:

— *Eye ba*[1].

În thai, această expresie e o înjurătură, desemnând o maimuţă murdară sau mare. Mai poate însemna şi gherilă. Era singurul lucru pe care trebuia să-l spună Chris pentru a primi azil acolo.

Preotul făcu un pas înapoi, dând din cap.

Chris intră, mijindu-şi ochii în timp ce i se adaptau la penumbra din antreu. Simţi miros de piper.

— Vorbeşti…?

— Engleza, răspunse Chris.

— Eşti familiarizat cu aranjamentele noastre?

— Da. Am mai fost aici o dată.

— Nu ţin minte.
— În 1965.
— Tot nu…
— Atunci arătam altfel. Aveam faţa zdrobită.
Bătrânul preot ezită.
— Ruptură de apendice? Fractură de coloană?
Chris dădu din cap.
— Acum îmi amintesc, spuse bătrânul. Agenţia ta merită complimente. Are chirurgi meticuloşi.
Chris aşteptă.
— Dar nu te afli aici ca să-ţi aminteşti de alte vremuri, continuă preotul. Biroul meu e mai convenabil pentru conversaţie.
Chris îl urmă. Citise dosarul bătrânului şi ştia că părintele Gabriel Janin avea şaptezeci şi doi de ani. Mustaţa sa albă şi ţepoasă se potrivea cu părul tuns perie. Emaciat, cocârjat şi zbârcit, preotul purta pantofi de pânză plini de noroi şi pantaloni jerpeliţi, pe sub un stihar mucegăit şi diform. Atât vârsta cât şi înfăţişarea jigărită erau înşelătoare. Din 1929 până în 1934, fusese membru al Legiunii străine franceze. Plictisit de provocările pe care le întâlnise şi le învinsese, intrase în Ordinul călugărilor cisterciţi din Citeaux, în 1935. Patru ani mai târziu, părăsise ordinul şi, în timpul războiului, se instruise spre a deveni preot misionar. După război, fusese transferat la Saigon. În 1954, fusese transferat din nou, de astă dată la Bangkok. În 1959, pe baza preferinţei lui pentru tinere fete thai, spre a deveni îngrijitorul acestei case sigure sub sancţiune internaţională. Chris era pe deplin conştient că, pentru a-şi proteja oaspeţii, preotul ar fi fost gata să ucidă.
Biroul era înghesuit şi mucegăit. Preotul închise uşa.
— Doreşti ceva răcoritor? Un ceai, poate, sau…?
Chris clătină din cap.
Preotul desfăcu mâinile. Se aşeză, despărţit de Chris printr-un birou. În grădina de piper cântă o pasăre.
— Cu ce pot să te-ajut?
— Părinte…
Chris vorbea cu glas scăzut, parcă urmând să se mărturisească.
— … am nevoie să-mi spui numele unui dentist care extrage dinţi şi păstrează tăcerea.
Părintele Janin păru tulburat.

— Ce s-a întâmplat?

— Organizaţia ta e prea bună ca să aibă nevoie de asemenea informaţii, replică bătrânul preot. Are dentiştii ei proprii.

— Îmi trebuie numele dentistului dumneavoastră.

Preotul se apleacă înainte, încruntându-se:

— Ce te priveşte? De ce ai venit aici? Iartă-mi brutalitatea. A înşelat acest dentist pe cineva sau a distrus acoperirea cuiva? Înapoiezi o favoare, înlăturându-l?

— Nici o favoare, îl asigură Chris. Şefii mei sunt îngrijoraţi că se scurg informaţii în cadrul reţelei. Uneori, trebuie să apelăm la surse din afară.

Părintele Janin căzu pe gânduri. Încruntat în continuare, dădu din cap:

— De înţeles. Dar totuşi…

Bătu cu degetele în birou.

— Când te interesezi, criptonimul meu este Remus.

Preotul încetă să mai bată din degete.

— În acest caz, dacă rămâi peste noapte, voi încerca să aflu răspunsul până mâine dimineaţă.

Nu e destul de repede, îşi spuse Chris.

Capitolul 2

Stătea în sufragerie, mâncând pui şi tăiţei presăraţi cu boia, după gustul thailor. Îi lăcrimau ochii; nările i se inflamaseră. Bău o gură de Coca-Cola caldă, privind pe fereastra din spate. Norii ajunseseră deasupra oraşului şi ploua dens, cu plumb topit parcă. Nu putea să vadă crucile din cimitir.

Ezitarea părintelui Janin îl tulbura. Era sigur că, în acel moment, preotul dădea telefoane, cercetându-i trecutul. Telefonul, desigur, nu era urmărit. Nici casa. Acel loc constituia un teritoriu neutru. Oricine îi viola sanctitatea ar fi fost exilat din reţea, vânat de comunitatea informativă a lumii şi executat.

Cu toate acestea, Chris era tulburat. De îndată ce agenţia afla că se afla acolo, şeful biroului local avea să se întrebe de ce. Va lua legătura cu superiorul său. Întrucât criptonimele îşi dobândeau semnificaţia din primele două litere – AM, de exemplu, reprezenta Cuba; astfel, AMALGAM devenea criptonimul unei operaţiuni desfăşurate în acea ţară – superiorul şefului de birou avea să verifice primele două litere din criptonimul REMUS al lui Chris, pentru a afla că RE însemna că depindea numai de sediul din Langley, Virginia, şi în special de Eliot. Curând, Eliot avea să fie informat că Chris sosise pe neaşteptate la casa sigură din Bangkok. Eliot, desigur, urma să fie nedumerit, întrucât el nu-l dirijase pe Chris într-acolo.

Asta era problema. Chris nu voia ca Eliot să-i urmărească mişcările. Date fiind intenţiile lui, dorea ca Eliot să nu ştie consecinţele, să nu sufere sau să se simtă stânjenit.

Încercă să nu-şi arate nerăbdarea. Cu prima ocazie, avea să se ducă la preot şi să afle numele dentistului.

Preocupat, întoarse capul de la ploaia torenţială de dincolo de fereastră. Ştergându-şi ochii înceţoşaţi de sudoare, se holbă neîncrezător la un om pe care-l văzuse ultima oară cu şaptesprezece ani în urmă.

Omul, chinez, intrase în sufragerie. Zvelt, cu faţa rotundă, politicos, purta un costum kaki impecabil, al cărui veston era încheiat până la gât, stil Mao. Chipul său tânăr şi părul negru îi ascundeau cei şaizeci şi doi de ani.

Chinezul se numea Chin Ken Chan. I.Q.: o sută optzeci. Poliglot. Rusă, franceză şi engleză, pe lângă chineză. Chris îi cunoştea trecutul. Chan fusese educat oficial de către Dame Sahara Day-Wisdom, O.B.E. La *Merton*

College, Oxford University, din 1939 până la sfârşitul războiului, în acea perioadă, fusese influenţat de membrii comunişti ai cluburilor din Oxford şi Cambridge, şi recrutat cu uşurinţă de cârtiţa Guy Burgess pentru a-l ajuta pe Mao după război. Întrucât Chan era homosexual, nu depăşise gradul de colonel în arena informativă a Chinei. Dar era un idealist de valoare al cauzei maoiste şi, în pofida înfăţişării uzate, unul dintre cei mai pricepuţi ucigaşi, îndeosebi cu garota.

Chan îi aruncă lui Chris o privire nepăsătoare şi merse spre o altă masă. Se aşeză înţepat, strecurându-şi mâna printre nasturii vestonului pentru a-şi scoate perechea de beţigaşe.

Chris mestecă şi înghiţi, ascunzându-şi surpriza.

— Leopardul Zăpezilor.

Chan înălţă capul.

— Leopardului Zăpezilor îi e dor de Zăpada Adâncă?

Chan dădu din cap, indiferent:

— Au trecut treizeci de ani de când n-am mai avut Zăpadă Adâncă în Orient.

— Eu mă gândeam la acum *şaptesprezece* ani. Cred că atunci a nins în Laos.

Chan zâmbi politicos:

— În anul acela, n-au fost decât doi americani în zăpadă, îmi amintesc că erau fraţi – dar nu din naştere.

— Iar acesta îţi poartă o recunoştinţă eternă.

— Chris? întrebă Chan.

Chris dădu din cap, cu gâtlejul sugrumat.

— Mă bucur să te văd, Chan.

Inima-i gonea în piept, când se ridică, zâmbind. Traversară încăperea şi se îmbrăţişară.

Capitolul 3

Părintele Janin era neliniştit. De îndată ce servitorul îl dusese pe american în sufragerie, luă receptorul telefonului de pe birou şi formă grăbit un număr.

— Remus, spuse el.

Închise, dădu pe gât un pahar de brandy şi se încruntă, aşteptând.

Coincidenţele îl sâcâiau. Cu două zile în urmă, îi oferise sanctuar unui rus, Iosif Malenov, directorul traficului de opiu al K.G.B.ului în Asia de sud-est. Malenov stătuse în camera lui unde, conform înţelegerii, preotul îi oferise zilnic câte trei sute de miligrame de dilantin calmant pentru a încerca să-i liniştească izbucnirile de furie şi hipertensiune. Tratamentul dădea rezultate.

În ajun, preotul îi oferise sanctuar unui agent operativ comunist chinez, colonelul Chin Ken Chan. Informatorii îi spuseseră lui Janin că Chan venise să-l întâlnească pe rus şi, probabil, devenise agent dublu în slujba K.G.B. Asemenea aranjamente nu erau ieşite din comun. În casa sigură Abelard, agenţii adverşi profitau adeseori de neutralitatea teritoriului pentru a tranzacta afaceri, uneori trădând. Dar preotul nu era convins de motivaţia lui Chan. Comuniştii chinezi se opuneau traficului de opiu al ruşilor în Asia de sud-est, parţial fiindcă îi deranja amestecul sovietic în regiune, şi parţial pentru că, după părerea lor, opiul submina caracterul regiunii. Nu avea nici un sens ca Chan, care sabotase ani de zile transporturile ruseşti de opiu, să trădeze chiar în favoarea omului care dirija contrabanda.

Iar astăzi, sosise americanul. Cererea sa de dentist care extrăgea dinţi şi păstra tăcerea nu putea avea decât un singur scop – să împiedice identificarea cadavrului cuiva. Dar al cui? Al rusului?

Sunetul telefonului îl smulse din gânduri. Preotul ridică receptorul şi ascultă. Peste un minut, îl puse în furcă, de două ori mai nedumerit.

REMUS, tocmai aflase, era criptonimul lui Christopher Patrick Kilmoonie, cândva locotenent în Forţele Speciale Americane, care în 1965 lucrase în conjuncţie cu C.I.A. Într-o operaţiune numită Zăpadă Adâncă, cu scopul de a distruge traficul rus de opiu. În 1966, Kilmoonie demisionase din armată şi se înscrisese în C.I.A. În 1976, intrase într-o mănăstire cistercită. În 1982, revenise în C.I.A. Combinaţia de religie şi politică părea

neobişnuită, dar părintele Janin o putea înţelege, de vreme ce el însuşi le combinase. Totuşi, ceea ce-l tulbura era faptul că toţi trei aveau în diverse feluri legături cu traficul de opiu.

Şi încă o legătură. Când americanul menţionase că în 1965 venise acolo desfigurat, cu ruptură de apendice şi fractură de coloană, preotul îşi amintise cine îl escorta – acelaşi chinez aflat acum în clădire, Chin Ken Chan.

Coincidenţele îl sâcâiau.

Capitolul 4

Chris stătea pe veranda presbiteriului, în timp ce ploaia răpăia pe acoperişul de tablă ondulată. Nici acum nu putea să vadă cimitirul. Lângă el, Chan stătea rezemat de balustradă, privind afară. Deşi în casa sigură nu erau implantate microfoane, foloseau zgomotul ploii pentru a împiedica să li se asculte conversaţia. Aleseseră un colţ fără ferestre.

— Două lucruri, spuse Chan.

Chris aşteptă.

— Trebuie să pleci imediat de-aici. Iosif Malenov e într-o cameră de sus.

Chris înţelese. În meseria lor, cuvintele exprimau rareori direct gândurile. Discreţia era regula. Faptul că Chan vorbea atât de direct era neobişnuit. Chris făcu repede legătura, umplând golurile dintre cuvintele lui Chan.

Fu şocat. Baza modului lor de viaţă consta în aderenţa la coduri stricte, dintre care cel suprem era sanctitatea unei case sigure Abelard.

Chan intenţiona să comită păcatul cardinal.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată, spuse Chris.

— Nu-i adevărat. În timp ce erai la mănăstire…

— Mi-ai ţinut evidenţa.

— Ţi-am salvat viaţa. Răspund pentru tine. Cât ai stat la mănăstire, codul a fost încălcat de două ori. În Ferlach, Austria. Apoi, din nou, la Montreal.

Chris simţi un fior.

Privirea lui Chan nu şovăi.

— Atunci, a-nnebunit lumea, spuse Chris.

— Nu de-asta o părăsiseşi? Fiindcă mănăstirea îţi oferea un cod de onoare?

— Nu. Pe-atunci, profesiunea încă mai avea reguli. Am plecat fiindcă n-am eu fost demn de ea. Nu invers.

— Nu înţeleg.

— Nu-ţi pot explica. Nu vreau să vorbesc despre asta. Dacă sancţiunea şi-a pierdut înţelesul, cum mai putem depinde de altceva?

Clătină din cap, deznădăjduit.

— Nu mai există nimic sfânt.

— Toate se înrăutăţesc, confirmă Chan. Acum şase ani, ceea ce plănuiesc eu ar fi fost de neconceput.

— Iar acum? întrebă Chris.

— De când s-a creat un precedent, mă simt eliberat de obligaţii. Malenov e bolnav mintal. În ultimele câteva luni, a crescut traficul de opiu inadmisibil. Trebuie să fie oprit.

— Atunci, omoară-l afară, insistă Chris.

— Acolo e prea bine păzit.

— Dar vei fi vânat.

— De toţi, întări Chan. De toată lumea. Leopardul Zăpezilor are trucurile lui.

— Sorţii, spuse Chris. Dacă toată lumea se întoarce împotriva ta… Ferlach, apoi Montreal? Ce s-a întâmplat?

— Cu violatorii? Au fost găsiţi şi ucişi. Cum şi eu voi fi ucis. În timp. Dar voi prelungi timpul la maximum.

— Îţi cer să nu faci asta.

— De ce?

— Fiindcă mă simt şi eu răspunzător pentru *tine*.

— Datoria e a mea. Am intervenit în ceea ce înţelegeai tu că e soarta. Dar trebuie să mi-o înfrunt pe a mea. Pe măsură ce îmbătrânesc, trebuie să mă pregătesc să mor cu ceea ce voi, apusenii, numiţi demnitate, iar eu numesc onoare. Trebuie să-mi înfrunt destinul. Am aşteptat prea mulţi ani şansa asta. Opiul e rău. Trebuie să fie oprit.

— Dar K.G.B.-ul va trimite alt om în locul lui.

Chan strânse mâinile pe balustradă.

— Nu va mai fi Malenov. Omul ăsta e diabolic.

Sudoarea îi scălda chipul.

— Trebuie să moară.

Chris se simţea descumpănit de cuvintele directe ale lui Chan.

— Mâine dimineaţă, voi pleca.

— Dar nu pot să aştept atât de mult. Rusul pleacă mâine.

— Am nevoie de informaţii importante de la preot.

— Atunci obţine-le cât mai curând. După fapta mea, prietenia noastră nu va fi pierdută din vedere. Coincidenţa întâlnirii aici, după atâţia ani, va părea suspectă. Soarta, prietene. Nu ţi-am salvat viaţa, atunci demult, ca să ţi-o pierzi acum datorită mie. Pleacă de-aici. Te rog.

Ploaia se înteţea.

Capitolul 5

Ceva îl trezi pe Chris. Zăcând pe întuneric în cameră, miji ochii spre cadranul luminos al ceasului. Trei şi jumătate. Nedumerit, rămase nemişcat şi se concentră. Furtuna trecuse. Stropi de apă mai picurau rar de la streşini. În lumina lunii ce lucea prin fereastra deschisă, simţi mirosul sordid al râului şi al solului fertilizat din grădina de jos. Ascultă cântecele păsărilor ce începeau să se trezească.

Un moment, crezu că se deşteptase din obişnuinţă şi nimic mai mult. Cei şase ani trăiţi la mănăstire îl antrenaseră să folosească orele dinaintea zorilor pentru meditaţie. În mod normal, s-ar fi trezit oricum în scurt timp.

Apoi, însă, privi spre lumina din hol care pătrundea prin crăpătura de sub uşă. Trecu o umbră. Oricine ar fi fost, îşi spuse Chris, ştia cum să umble ca un animal, lăsându-şi greutatea trupului pe marginile din afară ale labelor. Îşi imagină o pisică furişându-se fără zgomot spre pradă.

Putea fi un servitor patrulând pe culoar. Sau Chan. Sau cineva pe urmele lui Chan. „Sau pe ale mele,” îşi spuse Chris, „datorită prieteniei mele cu Chan.”

Îşi apucă *Mauser-ul* aflat alături şi aruncă cearceaful, sărind gol prin întuneric spre adăpostul unui scaun.

Testiculele i se contractară. Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă, prudent, ochind spre uşă.

Auzi de afară un zgomot ca al unui pumn lovind într-o pernă. Deşi înfundat, exprima totuşi multă forţă.

Cineva gemu şi un obiect căzu pe podea.

Chris ieşi de după scaun, furişându-se până lângă uşă. Cu urechea lipită de perete, ascultă clănţănitul zăvorului unei uşi care se deschise în hol.

Cineva vorbi în rusă, alarmat:

— *Ce-ai făcut?*

Chris îl auzi pe bătrânul preot răspunzând:

— Se ducea în camera ta. Uite-i garota. Voia să te sugrume. N-am avut încotro. A trebuit să-l omor.

Chris deschise uşa. Dacă n-o făcea şi rămânea în cameră, preotul putea să se întrebe cum de nu-l trezise zgomotul. Bănuitor, ar fi putut ajunge la concluzia că era şi Chris implicat într-un fel.

Privi din uşă, cu ochi mijiţi, în lumina de pe coridor.

La auzul zgomotului, preotul se întoarse, îndreptând spre el un pistol automat *Tokarev* rusesc, cu surdină.

Chris îngheţă. Ridică mâinile, cu *Mauser-ul* deasupra capului.

— M-au trezit vocile voastre, ridică el din umeri. Văd că nu e treaba mea.

Aşteptă ca preotul să-l concedieze cu un gest, după care reveni în cameră şi închise uşa.

Rămase cu privirea în întuneric. Văzuse un om într-o altă uşă. La vreo şaizeci şi cinci de ani. Scofâlcit, palid. Cu cearcăne negre sub ochi. Păr ciufulit. Ticuri nervoase. Într-o pijama din mătase, pătată de sudoare, Iosif Malenov, îşi spuse Chris. Nu-l cunoscuse niciodată, dar îi văzuse fotografiile şi ştia că Malenov era un consumator al opiului cu care făcea contrabandă.

Pe jos, între preot şi Malenov, Chris văzuse trupul lui Chan, cu baza craniului sfărâmată de glonţul 7,62 al pistolului rusesc. Podeaua era pătată de sânge şi urină. N-avea nici un rost să cerceteze dacă Chan mai era în viaţă.

Chris fierbea. Alte umbre obturară lumina la baza uşii. Auzi oameni, cel puţin doi, tăcuţi, dar nu la fel pe cât fusese Chan, ridicând cadavrul, învelindu-l şi ducându-l de-acolo. Simţi mirosul acrişor de santal, apoi mireasma răşinoasă de brad. Probabil cineva aprinsese tămâie într-un vas şi presărase rumeguş pe podea pentru a absorbi fluidele corporale.

Chris păşi spre fereastră, atent să nu se arate. Păsările îşi luară zborul din copaci, alarmate de intruşi. Profilaţi în lumina lunii, doi servitori orientali coborâră din veranda presbiteriului, aduşi de spate, cărând între ei un obiect greu înfăşurat într-o pătură. Un al treilea servitor mergea în frunte, luminând cu o lanternă cărarea printre crucile cimitirului şi plantaţiile de piper din grădină.

Coborâră panta spre râu – pentru a-l arunca pe Chan la crocodili, sau a-l trece cu barca până în junglă.

Prietene, spuse Chris în sinea sa. Simţea un nod în gât.

Strânse în mână patul *Mauser*-ului.

Capitolul 6

Părintele Janin făcu semnul crucii. Stătea îngenuncheat în biserică, în faţa altarului, recitând rugăciunile zilnice. Privi lumânările votive pe care le aprinsese, învăluite în aroma de tămâie şi ceară de albine. Pâlpâiau în întuneric.

Orele 5 a.m. Biserica era tăcută.

Sanctuar.

Desprinzându-se de bara altarului, bătrânul preot se ridică în picioare şi îndoi genunchiul spre tabernacol. Se rugase pentru iertare lui Dumnezeu. Întrucât jurase să păzească acea casă sigură, era convins că-şi pierdea sufletul dacă nu se achita de obligaţii. Deşi îl recrutase K.G.B.-ul, se simţea dator faţă de toate reţelele. Fiecare agent operativ din lume se afla în parohia lui. Disensiunile politice – sau de religie, ori de lipsa acesteia – nu contau. Până şi ateii aveau suflet. Oameni obosiţi şi înfriguraţi veneau acolo să-şi găsească refugiu. Ca preot, trebuia să le ofere lucrările corporale ale milosteniei. Dacă era nevoit să ucidă pentru a apăra sanctitatea acelei case sigure, atunci se ruga lui Dumnezeu să–l înţeleagă. Ce justificări puteau fi mai convingătoare? În întuneric, lumânările pâlpâiau întru veşnica pomenire a celui răposat.

Bătrânul preot se întoarse dinspre altar, înţepenind când văzu mişcarea unei umbre.

Din bezna celei mai apropiate strane se ridică un om, venind spre el.

Americanul.

Preotul băgă mâna prin deschizătura stiharului, scoţând pistolul de la cingătoare şi ţintind prin faldurile largi ale îmbrăcămintei.

Americanul se opri la o distanţă prudentă.

— Nu te-am auzit venind prin naos, spuse părintele Janin.

— Am încercat să nu fac zgomot, din respect pentru rugăciunile tale.

— Ai venit să te rogi şi tu?

— Obiceiurile se şterg greu. Probabil că până acum ţi s-a spus că şi eu am fost cistercit.

— Şi prietenul tău? Nu simţi nevoia de răzbunare?

— A făcut ce trebuia să facă. Şi dumneata la fel. Cunoaştem regulile.

Dând din cap, preotul strânse pistolul în mână sub stihar.

— Ai aflat numele dentistului? întrebă americanul.

— Nu demult. Ţi l-am scris pe hârtie.

Preotul îşi puse cartea de rugăciuni într-o strană. Scoase mâna liberă prin cealaltă despicătură a stiharului, ţinând o foaie de hârtie. După ce o depuse pe cartea de rugăciuni, păşi înapoi, atent.

Biserica era încremenită. Americanul zâmbi şi luă mesajul. În întuneric, nu încercă să-l citească.

— Omul pe care-l cauţi locuieşte departe, spuse bătrânul preot.

— Cu atât mai bine, zâmbi americanul din nou.

— Ce te face să spui asta?

Dar americanul nu răspunse. Întorcându-se, porni fără zgomot spre uşa bisericii, cu umbra dispărându-i în întuneric. Părintele Janin auzi scârţâitul unei uşi deschise. Văzu afară cenuşiul dinaintea zorilor. Silueta americanului se profila în lumină. Uşa se închise brusc, trosnind lugubru în nemişcare.

Îşi ţinuse respiraţia. Expirând, puse pistolul la loc în centură, cu fruntea umedă de transpiraţie. Privi încruntat spre fereastra cu vitraliu de sub turla bisericii. Lumina palidă se infiltra înăuntru, accentuând silueta semilunii de oţel galvanizat.

Capitolul 7

Rusul, îşi spuse Chris.

Nu-l învinuia pe preot. Ceea ce-i spusese bătrânului era adevărat. Preotul nu făcuse decât să respecte regulile. Mai mult decât autorizat, Părintele Janin era *obligat* să asigure securitatea oaspeţilor, chiar dacă trebuia să-l ucidă pe unul dintre ei care încerca să încalce sancţiunea.

Rusul, însă… în timp ce ieşea din biserică, ocolind prin lumina zorilor băltoacele, spre presbiteriul aflat în spate, Chris se gândea la el, fierbând pe dinăuntru. Din obişnuinţă, cu cât devenea mai hotărât, cu atât arăta mai destins. Pasul îi părea relaxat, o plimbare în zori de zi pentru a gusta nemişcarea, admirând păsările.

Rusul, îşi spunea el încontinuu.

Ajunse în dos, oprindu-se în lumina slabă, prefăcându-se a se bucura de priveliştea râului, pe gânduri. Ani de zile, Chan luptase împotriva rusului, devenind atât de obsedat, încât îşi sacrificase viaţa pentru şansa de a-l omorî. În ’65, şi Chris îl înfruntase pe rus, unindu-şi forţele cu Chan într-o operaţiune combinată între C.I.A. Şi China comunistă pentru a opri fluxul de opiu din Laos în Vietnamul de Sud. Ca urmare a unui atac eşuat asupra unei tabere Pathet Lao, în timp ce Chris era torturat pentru a i se smulge informaţii (desfigurare, ruptură de apendice, fractură de coloană), Chan condusese o misiune de salvare, scoţându-l viu. Chan îl adusese pe Chris în această casă sigură, îngrijindu-l, nedespărţindu-se de el până la sosirea medicilor americani.

Iar acum, Chan era mort.

În acelaşi loc în care îl readusese pe Chris la viaţă.

Datorită opiului.

Rusul trebuia să moară.

Cunoştea pericolele. Avea să fie un proscris, vânat de toată lumea. Indiferent de talentele lui, până la urmă aveau să-l găsească. Curând avea să moară.

Nu conta. Datorită motivului pentru care avea nevoie de dentist, datorită intenţiilor sale, oricum avea să fie curând mort. Ce mai conta? Astfel, însă, fără a pierde nimic în afară de ceea ce era deja pregătit să piardă, îi putea înapoia o favoare prietenului său. Era un imperativ capital, mai important

decât sancţiunea, mai presus de orice. Loialitate, prietenie. Chan îi salvase viaţa. Supunându-se onoarei, Chris era obligat să-şi plătească datoria. Dacă nu, avea să cadă în dizgraţie.

Şi întrucât sancţiunea fusese deja încălcată de două ori, singurul sens care mai rămânea era cel din codul său particular.

Privi de lângă râu spre cimitir. Amintindu-şi de hârtia pe care i-o dăduse preotul, o scoase pentru a citi numele şi adresa dentistului. În ochi i se ivi o expresie dură. Dând din cap cu amărăciune, urcă treptele verandei şi intră în prezbiteriu.

Ajuns în camera lui, îşi împachetă micul bagaj pentru noapte. Scoase dintr-o pungă de piele o seringă şi o fiolă cu lichid. Cu geanta în mână, ieşi din cameră.

Pe culoar era linişte. Ciocăni la uşa rusului.

Glasul din cameră răsună încordat:

— Ce?

Chris răspunse în rusă:

— Trebuie să pleci de-aici. Chinezul avea un om de rezervă.

Auzi clănţănitul grabnic al încuietorii. Uşa se deschise, Malenov apărând asudat, cu un pistol în mână, atât de drogat, încât avea ochii sticloşi.

Nu apucă să vadă pieliţa dintre degetul mare şi arătătorul lui Chris săgetând spre el, lovindu-l în laringe, strivindu-i coardele vocale.

Rusul şuieră, căzând pe spate.

Chris păşi înăuntru şi închise uşa. Malenov zăcea pe jos, incapabil să vorbească, chinuindu-se înnebunit să respire, cu trupul cuprins de convulsii, labele picioarelor răsucite spre înăuntru şi braţele zbătându-i-se spre piept.

Chris umplu seringa cu lichidul din fiolă. Trăgându-i rusului în jos pantalonii de pijama, îi injectă o sută cincizeci şi cinci de miliunităţi internaţionale de clorură de potasiu în vena distală a penisului. Potasiul avea să urce până la creier, clorul pe traiectul urinar, făcând electroliţii din organism să se depolarizeze, pentru a rezulta într-o congestie cerebrală masivă.

Chipul rusului se învineţise deja, spre cenuşiu, pentru ca ulterior să devină galben.

Chris puse seringa şi fiola în geantă. Ridicând trupul ce tremura, îl rezemă de un fotoliu, astfel ca beregata rusului să fie aliniată cu braţul de lemn al acestuia. Înclină fotoliul, făcându-l să cadă peste rus, pentru ca lovitura de la gât să pară consecinţa unui accident.

Pentru Chan, îşi spuse el.

Îşi luă geanta şi ieşi din cameră.

Holul era gol. După ce încuie uşa cu cheia rusului, coborî la parter şi trecu prin verandă, spre cimitir.

În lumina albăstrie a zorilor, ştia că dacă ar fi ieşit prin faţă, pe stradă, l-ar fi urmărit în virtutea rutinei agenţi din diverse reţele de informaţii, drept care coborî panta spre râu. Mirosindu-i duhoarea, găsi o barcă părând mai puţin spartă decât altele două. Vâsli spre malul opus, fără a lua în seamă fălcile căscate ale unui crocodil.

Capitolul 8

Peste două ore, părintele Janin – după ce bătuse insistent la uşa rusului – le porunci servitorilor s-o spargă. Năvăliră înăuntru şi găsiră trupul prăbuşit sub fotoliul răsturnat. Preotul rămase cu gura căscată. Ca păzitor al acelei case sigure, răspundea faţă de superiorii locatarilor. Putea justifica uciderea lui Chan, dar acum murise şi rusul. Se întâmplau prea multe deodată.

„Dacă K.G.B.-ul trage concluzia că am fost incapabil…”

Copleşit, preotul examină cadavrul, rugându-se să fi murit din cauze naturale. Nu găsi nici o urmă de violenţă, cu excepţia vânătăii de la gât, dar aceasta se putea explica prin căderea peste fotoliu.

Calculă rapid. Malenov venise acolo, distrus, în mare nevoie de odihnă, cerând medicamente pentru a-şi trata accesele de furie şi hipertensiune. Nu lipsise mult să fie asasinat. Era posibil ca încordarea suplimentară, în combinaţie cu compuşii chimici, să-i fi provocat un atac de inimă.

Dar acum dispăruse şi americanul.

Se întâmplau prea multe.

Părintele Janin alergă la telefon. Sună la sediul K.G.B. local. Şeful biroului din Bangkok îi telefonă superiorului său. O moarte neexplicată într-o casă sigură Abelard se califica drept urgenţă, impunând investigarea imediată.

La o oră după descoperirea cadavrului de către preot, un avion cargou IL-18 sovietic decolă de la Hanoi, Vietnamul de Nord, înfruntând vântul frontal pentru a parcurge cele şase sute de mile până în Thailanda în mai puţin de două ore. Ofiţerul anchetator K.G.B., în tandem cu o echipă de medici experţi, studie poziţia cadavrului, făcând şi fotografii. Îl duseră la avion şi decolară spre Hanoi, de astă dată ajutaţi de vântul din spate, revenind în nouăzeci de minute.

Autopsia dură câteva ore. Deşi inima rusului nu era ocluzionată, în creier se produsese o hemoragie. Cauza morţii: congestie cerebrală. Dar de ce? Nici o embolie. Analizele sângelui indicau prezenţa dilantinei pe care o luase rusul; şi opiu, de care Malenov era dependent. Nici o altă substanţă chimică neobişnuită. După un examen microscopic al trupului, legistul descoperi urma de ac în vena distală a penisului. Deşi n-o putea dovedi, bănui că era vorba de un asasinat. Mai întâlnise alte câteva asemenea cazuri.

Clorură de potasiu. Separarea compusului chimic în cele două substanţe putea provoca o congestie. În mod normal, organismul conţinea atât potasiu cât şi clor, prin urmare dovezile rămâneau camuflate. Îşi raportă suspiciunile ofiţerului anchetator.

O oră mai târziu, şeful biroului K.G.B. din Bangkok fu expediat la Biserica Lunii. Îl interogă pe preot îndelung. Părintele Janin recunoscu că locuise în prezbiteriu un american, prieten cu Chan.

— Numele şi datele personale? întrebă şeful de birou.

Speriat, bătrânul preot îi răspunse.

— Ce voia americanul?

Bătrânul îi spuse.

— Unde locuieşte dentistul ăsta?

Când auzi răspunsul, şeful biroului îl studie pe preot peste birou:

— Atât de departe? Legistul nostru din Hanoi a stabilit ora morţii ca fiind şase dimineaţa.

Arătă spre fereastră, dincolo de care se înnoptase.

— Adică acum cincisprezece ore. De ce nu ne-ai spus despre american imediat?

Preotul îşi mai turnă un pahar de brandy şi-l bău pe nerăsuflate. Stropii de alcool i se prelingeau pe bărbia cu ţepi cărunţi.

— Fiindcă mi-a fost frică. Azi-dimineaţă, nu puteam fi sigur că americanul era implicat. Dacă l-aş fi omorât ca măsură de prevedere, aş fi fost silit să dau explicaţii la C.I.A. Şi nu aveam nici o probă împotriva lui.

— Deci ai preferat să ne dai explicaţii nouă?

— Recunosc că am făcut o greşeală. Ar fi trebuit să-l urmăresc mai îndeaproape. Mă convinsese, însă, că nu avea nici o intenţie contra agentului dumneavoastră. Când am găsit cadavrul, am sperat că murise din cauze naturale. Ce rost avea să-mi recunosc greşeala dacă nu era nevoie? Înţelegeţi în ce situaţie eram.

— Fireşte.

Şeful de birou luă receptorul telefonului. După ce formă un număr şi aşteptă răspunsul, vorbi cu superiorul său.

— Sancţiunea Abelard a fost violată. Repet: violată. Christopher Patrick Kilmoonie. Criptonim: Remus. C.I.A.

Repetă descrierea pe care i-o făcuse preotul.

— E în drum spre Guatemala.

Comunică adresa.

— Cel puţin, acolo a declarat că mergea, dar ţinând seama de ce s-a întâmplat, nu cred că va proceda aşa. Da, ştiu… are cincisprezece ore avans faţă de noi.

După ce ascultă câteva momente, şeful de birou închise telefonul.

Se întoarse spre preot şi îl împuşcă.

Capitolul 9

— Sunteţi siguri? izbucni directorul C.I.A. În telefon.

— Absolut, răspunse directorul K.G.B., prin firul intercontinental de urgenţă; vorbea în engleză, întrucât omologul său nu ştia rusa. Înţelegeţi – nu v-am telefonat ca să vă cer permisiunea. Întrucât fugarul vă aparţine, nu fac decât să respect protocolul informându-vă asupra intenţiilor mele.

— Garantez că nu a acţionat la ordinul meu.

— Chiar dacă o făcea, tot n-ar avea importanţă. Am trimis deja telegramele. În acest moment, biroul dumneavoastră de comunicaţii trebuie s-o primească pe cea adresată lui. În termenii sancţiunii Abelard, am alertat toate reţelele. Vă citesc ultimele trei propoziţii. *„Găsiţi Remus. Sentinţă universală. Exterminare la discreţie.”* Presupun că, întrucât agenţia dumneavoastră a fost pusă într-o situaţie jenantă, îl veţi urmări cu mai mult zel decât toate celelalte reţele.

— Da… aveţi cuvântul meu.

Directorul C.I.A. înghiţi în sec, lăsând receptorul în furcă.

Apăsă un buton al intercomului, cerând dosarul lui Christopher Patrick Kilmoonie.

Peste treizeci de minute, află că Kilmoonie era detaşat în branşa paramilitară a Operaţiunilor acoperite, cu G.S.-13, unul dintre cele mai înalte grade ale agenţilor operativi din agenţie.

Directorul gemu. Era destul de prost că-l făcuse de râs un agent solitar, dar şi mai rău era să reiasă că solitarul era un asasin clasa întâi. Protocolul – şi prudenţa – cereau ca, pentru execuţia acestui om, directorul să folosească tot o echipă de agenţi G.S.-13.

Dosarul lui Remus îl înştiinţa şi altceva. Se ridică furios în picioare, ieşind din birou cu paşi mari.

Omul de legătură al lui Remus era Eliot.

Capitolul 10

— Nu ştiu nimic despre asta, spuse Eliot.

— Ei bine, dumneata răspunzi pentru el! Dumneata să-l găseşti! ordonă directorul, punând capăt discuţiei şi ieşind ca o furtună din biroul lui Eliot.

Eliot zâmbi spre uşa deschisă. Îşi aprinse o ţigară, descoperi scrum pe costumul negru şi-l mătură cu mâna.

Ochii săi bătrâni sclipeau de plăcere că directorul venise la el în loc să-l cheme în cabinetul lui. Furioasa vizită era încă un semn al slăbiciunii directorului, al puterii de care se bucura Eliot.

Îşi răsuci scaunul spre fereastră, lăsând razele soarelui să-i încălzească faţa. Dedesubt, un parking spaţios se întindea până la gardul şi copacii care ascundeau agenţia vederii de pe şoseaua din Langley, Virginia. Din această perspectivă, vedea doar o parte din cele zece mii de maşini care înconjurau clădirea enormă şi înaltă, în formă de H.

Zâmbetul i se şterse. Deja preocupat de vânarea lui Saul, fusese tulburat să afle că Chris, fratele vitreg al lui Saul, ajunsese la casa sigură Abelard din Bangkok. Eliot nu-l instruise să meargă acolo. În ultimele câteva săptămâni, de când Chris îşi abandonase postul din Roma, nu mai raportase la sediu. Presupunere: Chris fusese omorât.

Acum, însă, reapăruse pe neaşteptate. Fugise în tot acel interval, reuşind în sfârşit să găsească azil? Cu siguranţă, ar fi putut găsi o cale de a-l contacta pe Eliot între timp, sau cel puţin ar fi luat legătura cu el odată ajuns la Biserica Lunii. Nu avea nici un sens. Ceruse un dentist neafiliat agenţiei. Violase sancţiunea omorând un rus. Ce naiba se întâmpla? Chris cunoştea regula. Acum, aveau să-l vâneze cei mai buni asasini ai tuturor reţelelor. De ce fusese atât de necugetat?

Eliot îşi ţuguie buzele zbârcite.

Doi fraţi vitregi, amândoi fugari. Simetria îl atrăgea. Sub lumina soarelui reflectată de capotele maşinilor din parcare, surâsul îi reveni. Găsise rezolvarea problemei.

Saul şi Chris. Saul trebuie să fie ucis înainte de a ghici motivul pentru care era urmărit. Deci, cine ştia mai bine unde se va ascunde, decât omologul său?

Dentistul, însă… Eliot se cutremură. Ceva în privinţa acestui detaliu îl tulbura. De ce, înainte de a-l fi asasinat pe rus, dorise Chris să afle numele unui dentist? Îl trecu un fior pe şira spinării.

Capitolul 11

— Mexico City, ceru Chris. La proximul zbor.

Hawaiianca de la ghişeul liniei aeriene tastă pe un keyboard de computer.

— Câte locuri, domnule?

— Unul.

— Clasa întâi sau turist?

— Nu contează.

Femeia privi informaţiile de pe display.

Din megafoane murmurau monoton glasuri, în rumoarea terminalului aglomerat. În spatele lui, Chris îi simţea pe ceilalţi călători aşteptând.

— Domnule, zborul 211 are loc la turist. Decolează peste cincisprezece minute. Dacă ne grăbim, vă puteţi îmbarca. Numele dumneavoastră?

Chris îi spuse numele fals din paşaport, plătind cash când casieriţa îi ceru cartea de credit, pentru a evita pe cât posibil să lase urme documentare.

— Bagaj?

— Doar ce port asupra mea.

— Îi telefonez asistentului de îmbarcare şi-i cer să reţină avionul. Călătorie plăcută, domnule.

— Mulţumesc.

Deşi când se întoarse să străbată grăbit terminalul zâmbea, avea muşchii încordaţi. Scrută atent mulţimea, în căutarea cuiva care l-ar fi urmărit. Ajunse la detectorul de metale, unde îl cercetă un poliţist aviatic, dar Chris aruncase *Mauser-ul* într-un canal din Bangkok, ştiind că ar fi fost prins dacă încerca să urce în avion cu pistolul la el. L-ar fi putut pune într-o valiză, aranjând ca aceasta să fie încărcată în cala avionului. Bagajele acelea nu erau percheziţionate. Dar nu putea risca să aştepte restituirea ei. Trebuia să se deplaseze încontinuu. Îşi luă geanta după ce fusese trecută prin scanner şi se repezi prin coridor spre docul de îmbarcare.

O stewardesă îl privi în timp ce alerga prin tunelul pentru pasageri. Paşii îi răsunau cu ecou.

— Vă mulţumesc că aţi aşteptat, spuse el.

— Nici o problemă. Întârzie cu îmbarcarea alimentelor.

Îi luă biletul.

Chris trecu printre pasagerii de la clasa întâi, apoi prin cloason, spre fotoliile din spate. Câteva dintre acestea erau goale. Asistentul de îmbarcare îl întrebase dacă dorea la fumători sau la nefumători. Chris nu fuma, dar întrucât sectorul de fumători era în spate, alese locul cel mai din fund. Trebuia să poată privi cât mai mulţi pasageri, culoarul şi în special uşa.

Fotoliul său se afla între un bărbat gras şi o femeie în vârstă, lângă toalete. Înghesuindu-se pe lângă bărbat, se aşeză în mijloc, zâmbindu-i femeii şi strecurându-şi geanta compactă sub scaunul din faţă. Îşi prinse centura şi, cu o expresie plictisită, privi în lungul coridorului.

Trebuia să se aştepte la ce putea fi mai rău – că urma de ac pe trupul lui Malenov fusese descoperită şi se emisese o sentinţă universală contra lui. Deşi rămăsese cu aceleaşi intenţii – să găsească un dentist – nu se putea duce la cel pe care i-l recomandase părintele Janin. Adresa primită de la acesta era în Guatemala, dar preotul le spusese cu siguranţă anchetatorilor K.G.B. unde se ducea. La rândul lor, anchetatorii aveau să le fi transmis oamenilor lor din Guatemala să-l caute. Trebuia să aleagă altă ţară, una pe care o cunoştea bine, în care să poată dispărea şi folosi propriile resurse pentru a găsi un dentist de încredere. Mexicul îl atrăgea. Plecând, însă, din Bangkok, apoi din Singapore, nu reuşise să ia avioanele atât de rapid pe cât ar fi dorit. Cursa de Honolulu aterizase cu patruzeci de minute întârziere. Pierduse următorul zbor spre Mexico City şi fusese nevoit să-l aştepte pe acesta. La început, sperase să aibă un avans de douăsprezece ore, dar acum trecuseră şaisprezece de când îl ucisese pe rus.

Aştepta încordat. În Bangkok era noapte, dar la treisprezece mii de kilometri mai spre est, în Honolulu, se făcuse dimineaţă. Soarele strălucea prin hublouri, făcându-l să transpire în timp ce asculta foşnetul instalaţiei de aer condiţionat. Simţi prin fuzelaj vibraţia motoarelor în ralanti. Sub el se trânti un sas, probabil după încărcarea unui bagaj de ultim moment. Văzu pe fereastră două cărucioare de transport care se îndepărtau.

Privi în lungul culoarului. O stewardesă închidea uşa pasagerilor, întinzând mâna să ajungă la zăvorul de blocare. Într-un minut, turboreactorul avea să ruleze spre pistă.

Expirând, se destinse. Deodată, îi luă foc stomacul; deveni rigid. Stewardesa deschise uşa. Intrară doi bărbaţi, în timp ce fata închidea, cei doi străbătură coridorul.

Chris îi studie. În jur de douăzeci şi cinci de ani. Musculoşi şi totuşi zvelţi. Cămăşi şi pantaloni în culori terne. Păreau hotărâţi să nu se uite la

ceilalţi pasageri, concentrându-se asupra biletelor-broşuri, apoi la numerele şi literele de deasupra şirurilor de scaune. Se despărţiră, la zece rânduri distanţă, în faţa lui Chris.

Aşteptase maximum de timp posibil înainte de a-şi cumpăra biletul, sperând să fie ultimul pasager sosit la bord. Din spate, privise după oricine care s-ar fi grăbit să se îmbarce şi mai târziu decât el.

În timp ce se întorceau să se aşeze, se aplecă peste pasagerul vecin, privind pe culoar. Pantofii. Nu se uita după tălpi foarte groase sau placheuri care să transforme încălţămintea într-o armă. În pofida miturilor despre karate, agentul operativ loveşte rareori cu picioarele. E o lovitură prea înceată. Căuta o caracteristică mult mai importantă. Aceşti oameni purtau pantofi cu carâmbi înalţi, strânşi pe glezne. Preferaţi de agenţi, carâmbii înalţi satisfăceau funcţia primordială de a-i împiedica să lunece din picioare în timpul fugii sau al unei lupte. Şi Chris purta acelaşi model.

Fusese depistat, n-avea cum şti de cine – de ruşi, de englezi, de francezi, poate chiar de ai lui. În acel moment, cineva dădea telefoane urgente în Mexico City. La aterizare avea să-l aştepte o echipă de asasini – poate chiar mai multe echipe.

Avionul porni, retrăgându-se cu spatele de lângă doc. Se întoarse, motoarele vuind mai tare în timp ce rula pe lângă terminal.

În salon se auzi o sonerie. O stewardesă veni pe culoar, controlând dacă toţi pasagerii aveau încheiate centurile de siguranţă.

Chris îşi încleştă mâinile pe braţele fotoliului, înghiţind un nod, şi se întoarse spre femeia de lângă el.

— Mă scuzaţi. Aveţi cumva un Kleenex?

Păru nemulţumită. Cotrobăind în poşetă, îi dădu câteva şerveţele.

— Mulţumesc.

Rupse hârtia, îndesându-şi cocoloaşe în urechi. Femeia clipi din ochi, uimită.

Sunetele din avion deveniră înfundate. Dincolo de culoar, văzu doi oameni stând de vorbă, mişcând buzele, dar cu cuvintele nedesluşite.

Turboreactorul se opri. Chris văzu prin hublou pista de decolare. Un avion dispăru cu viteză dinaintea ochilor lui. Altul îi luă locul. În faţa avionului lor nu mai erau decât două.

Închise ochii, simţind vibraţiile. Pieptul i se crispă.

Avionul înaintă din nou. Când deschise ochii, Chris văzu doar un singur avion între al lor şi pistă.

Deodată, îşi smulse centura. Sări în picioare, înghesuindu-se prin faţa omului de alături, spre culoar. O stewardesă sări să-l prindă.

— Domnule! Trebuie să rămâneţi pe scaun! Prindeţi-vă centura!,

O îmbrânci. Pasagerii se răsuciră surprinşi. Auzi un ţipăt înăbuşit.

Cei doi întoarseră capetele spre el, miraţi. Unul se chinui să se ridice.

Chris apucă mânerul uşii de urgenţă din faţa lui şi trase.

Uşa zbură de perete. Vântul năvăli înăuntru. Simţi vuietul profund al motoarelor.

Avionul se apropia de pistă. În momentul când stewardesa se repezea din nou, Chris se agăţă de pragul de sus al uşii şi basculă în gol. Rămase legănându-se, cu privirea spre salon, spre pasagerii înnebuniţi, spre ucigaşul care se năpustea către el.

Chris dădu drumul avionului în mişcare. Lovi asfaltul, se rostogoli, cu genunchii îndoiţi şi coatele strânse lângă trup, cum învăţase în şcoală. În ciuda hârtiei din urechi, urletul reactoarelor îl făcu să se strâmbe. Gazele vâjâiră pe deasupra lui, pârjolitor de fierbinţi. Un alt motor trecu prin apropiere.

O luă la fugă.

Capitolul 12

Încăperea era masivă, antiseptică, climatizată. Pe pereţi se înşirau terminale de computer. Tuburile de neon ardeau bâzâind.

Fruntea ridată a lui Eliot se îngustă a concentrare.

— Pasagerii de avion, îi spuse el unui operator.

— Ce oraş?

— Bangkok. Plecări. Ultimele şaisprezece ore.

Operatorul agenţiei dădu din cap, bătând pe un keyboard.

Eliot îşi aprinse o nouă ţigară, ascultând ţăcănitul imprimantelor. Problema îl stimula. Exista oricând şansa ca Chris să fi rămas în Thailanda, ascunzându-se pe undeva. Eliot, însă, se îndoia. Îşi instruise agenţii operativi să părăsească zona periculoasă cât de rapid posibil, înainte ca trupul rusului să fi fost descoperit, Chris avea nevoie de un avantaj bun. Va fi folosit un nume fals, probabil un paşaport dobândit independent. Poate că nu, totuşi. Falsificatorii liber-profesionişti implicau riscuri de securitate. Cel mai probabil, Chris folosise un paşaport furnizat de Eliot, sperând să se dea la fund înainte de a i se găsi urma.

Când operatorul reveni cu câteva coli de hârtie, Eliot urmări pe listă cu degetul său osos. Se ridică surescitat când găsi unul dintre numele de acoperire ale lui Chris pe poziţia unui zbor al liniei *United* spre Singapore. Îi ceru operatorului:

— Plecările din Singapore. Ultimele treisprezece ore.

Şi aşteptă din nou.

Când operatorul aduse a doua listă, Eliot îşi aprinse încă o ţigară şi se concentră. Chris trebuia să fi folosit acelaşi paşaport. În fond, nu putea să rişte ca un vameş să-i găsească în bagaj alte paşapoarte, pe nume diferite. Iată-l – acelaşi – într-o cursă *Trans World* din Singapore în Honolulu.

— Plecările din Honolulu. Ultimele cinci ore.

În timp ce operatorul aducea a treia listă de nume, Eliot auzi uşa sălii computerelor închizându-se cu un sâsâit. Întorcându-se, îşi văzu asistentul venind spre el.

Asistentul era un absolvent de la *Yale,* promoţie ’70 –guler încheiat, inel de club şi cravată, costum negru cu vestă, într-o imitaţie a lui Eliot. Ochii i se încreţiră amuzaţi.

— Tocmai a sunat MI-6. Cred că l-au găsit pe Remus. Pe aeroportul din Honolulu.

Eliot se întoarse spre noua listă de nume. Găsi pseudonimul într-o cursă *Hawaiian Airlines.*

— E în drum spre Mexico City.

— Nu mai e, replică asistentul. Probabil şi-a observat doicile în avion. Cu o jumătate de minut înaintea decolării, a deschis o uşă de urgenţă şi a sărit.

— Pe pistă?

Asistentul dădu din cap.

— Măi, măi, măi.

— Cei de la supraveghere nu l-au putut prinde.

— M-ar fi surprins să reuşească. E unul dintre cei mai buni. În fond, eu l-am instruit, zâmbi Eliot. Deci, fuge prin Honolulu. Întrebarea e, ce-aş face eu dacă aş fi Remus? O insulă e nefavorabilă ca să te ascunzi. Cred c-aş vrea să scap de-acolo. Rapid.

— Dar cum? Şi încotro? Cel puţin ştim unde n-o să se ducă. Ar fi nebun să mai încerce în Guatemala sau Mexic. Trebuie să fi înţeles că-l aşteptăm acolo.

— Sau poate îşi va închipui că nu-l aşteptăm, de vreme ce aceste două ţări sunt atât de-al dracului de evidente, preciză Eliot. Cap sau pajură. Fascinantă problemă. În locul lui Chris, cum aş fugi din Hawaii? Profesorul ar trebui să fie capabil să gândească înaintea elevului.

Zâmbetul îi dispăru când se întrebă:. „Atunci de ce n-am gândit înaintea lui Saul?”

Capitolul 13

În Atlanta, azaleele erau înflorite, deşi Saul nu le văzu decât în lumina farurilor, când camionul trecu în viteză prin dreptul unui parc, intrând în oraş. Florile lor roz, amestecate cu albul sângerului, păreau nişte ochi înşiraţi de-a lungul drumului. Hemoragia i se oprise, deşi rana de glonţ continua să-i pulseze în piept. Febra stăruia.

— Pân-aici mergi, spuse şoferul, oprind sub un pasaj suprateran, cu aerul fâsâind în frâne. Depoul meu e la o milă mai încolo. Nu-i pot lăsa să te vadă. Cum spuneam, dacă iau autostopişti, îmi pierd slujba.

— Ajunge, deschise Saul portiera. Şi mulţumesc.

Şoferul clătină din cap:

— Nu-i destul. Ai uitat ceva.

Saul se încruntă, coborând lângă drum.

— N-aş crede.

— Mai gândeşte-te. Banii. Ai uitat? Jumate la-nceput, jumate când ajungem aici. Îmi mai datorezi două sutare.

Saul dădu din cap. Preocupat cu problema motivului pentru care tatăl său îl urmărea, uitase de înţelegerea cu şoferul. Nu i se păruse importantă.

Şoferul îşi strecură mâna sub scaun.

— Stai calm, îi spuse Saul.

Avea nevoie de toţi banii. Dar camionagiul se ţinuse de cuvânt. Ridicând din umeri, Saul i-i dădu.

— N-a lipsit mult, scoase şoferul mâna de sub scaun.

— Eşti de prea mult timp pe drum. Ţi-au obosit nervii.

— Din cauza limitei de viteză.

— Cumpără-i nevesti-tii o haină de blană.

— Sigur. Şi cu restu', mergem la *McDonald's,* rânji camionagiul, vârând banii în buzunar.

Frânele sâsâiră. Camionul se desprinse de bordură. În întunericul de sub pasaj, Saul privi luminile de poziţie dispărând. Auzind vuietul traficului deasupra, porni pe drumul întunecos.

Ultima oară când fusese la Atlanta, verificase câteva hoteluri, pentru cazul că avea vreodată nevoie de ele. Rana lui trebuia îngrijită. Să-şi schimbe hainele. Nu putea risca să meargă la un local unde ţineau la

calitatea clienţilor, iar nota se achita în avans. Trebuia să fie departe de luxul străzii Peachtree. Ştia exact unde să se ducă.

Un tren se tângui în depărtare. Clădiri vechi se înşirau de-o parte şi de alta. Se cocoşă, uşurând apăsarea rănii, simţindu-i cum se apropiau din toate părţile. Patru, dacă febra nu-i slăbise auzul.

Nu peste mult, trecu podul peste un râu. Curentul şipotea dedesubt. Dincolo de o clădire arsă, într-un loc viran, se încordă. Cu hainele pline de sânge, cocoşat cum stătea, probabil că arăta ca o pradă uşoară.

Ieşiră din beznă, înconjurându-l. Un moment, îi amintiră de o bandă care-i bătuse pe Chris şi pe el lângă un orfelinat, cu ani în urmă.

— N-am chef, spuse.

Tânărul cel mai înalt rânji.

— Eu ţi-am spus, continuă Saul.

— Băi, nu-ţi vrem decât banii. Nu-ţi facem nimica. Pe cuvânt.

Ceilalţi chicotiră.

— Serios, spuse Saul. Căraţi-vă.

Îl înghesuiră, pufnind cu răutate.

— Da’ ne trebuie, spuse cel înalt.

— Încercaţi cu altcineva.

— Da’ cu cine? Nu mai e nimenea. Vezi tu pe careva pe-acilea?

Puştiul cel înalt deschise lama unui briceag.

— Trebuie să iei lecţii. Îl ţii greşit.

Tânărul se încruntă. Un moment, păru bănuitor. Apoi privi spre ceilalţi. Mândria îl făcu să atace cu cuţitul.

Saul le frânse extremităţile.

— V-am spus eu că greşeaţi.

Nu lipsi mult să plece. Pradă unui impuls, îi percheziţionă.

Şaptezeci de dolari.

Capitolul 14

— Locu’ ăla-i rezervat, mârâi individul cu fălci pătrate, arătând spre paharul cu bere de pe bar, din dreptul taburetului.

Chris ridică din umeri şi se aşeză, bătând cu degetele în tactul melodiei *The Gambler* a lui Kenny Rogers.

— Prietenul tău n-o să aibă nevoie de el cât timp e la toaletă.

Pe o scenă din fund, o stripteuză se legăna lent în ritmul unui cântec country-western.

— O să se lovească, spuse Chris.

Mătăhălosul se încruntă:

— Nu-i singura. Eşti masochist? Asta-i treaba cu tine?

— Nu cu mine. Fac discriminări. Mă culc numai cu femeile.

— M-am prins.

Omul purta o cămaşă înflorată, cu poalele atârnând peste, blugii albiţi. Îşi stinse ţigara, se ridică şi-l privi crunt pe Chris.

— Vrei aşa de tare scaunu-ăsta, încât ai chef să ţi-l bag în…

— Ai mai încercat-o odată şi la Saigon. N-a mers.

— Da’ aici suntem în Honolulu. Ţi-aş putea-o face chiar acu’.

— N-am timp ca să-ncerci.

Chris se întoarse spre barman.

— Încă o bere pentru prietenul meu. Eu iau o Coca.

— Nu bei? întrebă individul cu cămaşă înflorată.

— Nu azi.

— O zi proastă?

— Nici bună nu e. Arăţi ridicol cu cămaşa asta.

— Mai schimb şi eu uniforma. În permisie mă-nnebunesc după culori. Te-ai şi mira. Atrag femeile.

— Zi-le că eşti maior. O să le impresioneze mai mult decât cămaşa.

— Nasol.

Chris plăti băuturile.

Omul cel masiv sorbi din bere.

— Faci rondul barurilor pentru Forţele Speciale?

Chris dădu din cap.

— Cauţi prieteni?

Acelaşi răspuns.
— Cine ţi-e dator?
Ridicând din umeri, Chris aruncă o privire spre uşă.
— Ai o fire bănuitoare.
— Iar tu ai genunchiul pantalonilor rupt.
— A trebuit să plec în grabă de undeva. N-am avut timp să-mi cumpăr altă pereche.
— Aici eşti în siguranţă. Nimeni n-o să te deranjeze cu mai multe echipe-A ca să-ţi facă felul.
— Dar de cum pun piciorul afară… De fapt, mi-ar plăcea să fac o plimbare. Se plec din insule.
— Vreun loc anume?
— Speram să-mi devii agent de voiaj. Numai pe continent să nu fie.
Omul cu ceafa groasă privi spre stripteuza rămasă goală.
— Zburăm de-aici mâine.
— Transport militar?
— Zona Canalului.
Reveni cu privirea spre Chris:
— O.K.?
— Poţi să mă urci la bord?
— Nici o problemă. Câţiva îmi sunt datori.
— Acum şi *eu* îţi sunt dator.
— Auzi, cine ţine scoru'?
Chris râse.
— Mai e o problemă, totuşi, spuse maiorul.
— Care?
— Tipu' cu care sunt eu, şi şade aci. Trebuia să se-ntoarcă până acum. E-aşa de mangă că tre' c-a căzut înăuntru sau a dat în primire la budă.
Începu să urle un disc cu Waylon Jennings. Stripteuza se îmbrăcă la loc.

Capitolul 15

Chris transpira, aruncând în continuare pământ. Se rezemă în hârleţ, privind pădurea tropicală din jur – cedri cu miros dulce, dafini spinoşi. Păsările viu colorate, obişnuite cu prezenţa lui, fluturau din aripi şi cântau în frunziş. Ţânţarii îi dădeau târcoale, fără să se aşeze pe el. Nu-şi mai făcea griji din pricina febrei, de când primise supozitoarele necesare de la maior, aflat în drum spre Panama. Echipament standard pentru Forţele Speciale, substanţa lor chimică era absorbită de vasele capilare ale intestinului gros, făcând ca trupul să emane un miros subtil, care respingea ţânţarii. Chris ştia că produsul îşi făcea efectul atunci când i se înverzea urina.

În umezeala însorită, îşi reluă munca, aruncând şi mai mult pământ în lături, mărind groapa. Împrumutase ideea de la „cursele de oameni" pe care le săpase Viet Cong-ul în junglă pe vremea războiului. Un puţ adânc, acoperit cu o folie metalică, ascunsă sub ţărână şi ferigi.

Proptită cu grijă în echilibru, placa se înclina când soldatul neştiutor păşea pe ea, trimiţându-i trupul în ţepile *pungi* rânduite jos. Deşi Chris nu folosea ţepi, groapa îşi menţinea scopul ucigător.

Săpase toată dimineaţa. Acum groapa era lungă de doi metri, lată de unul şi adâncă de unul şi ceva.

Semăna cu un mormânt. „Încă jumate de metru în jos," îşi spuse, ştergându-şi fruntea de năduşeală, şi continuă să sape.

Când termină, părăsi luminişul, intrând în pădure, pentru a căuta printre ferigi până găsi patru beţe solide, lungi de câte un metru şi jumătate fiecare. Se şterse din nou de sudoare, reveni în poiană şi se lăsă în groapă. Prin contrast cu locul însorit, în groapă era răcoare. Luă bucata de placaj pe care o pusese alături. Avea doi metri pe unu, groasă de un centimetru. O cărase prin pădure cu chiu-cu vai. În regiune locuiau patru oameni. Se asigurase că nu era urmărit.

Folosind beţele, propti toate colţurile placajului pentru a acoperi groapa. Apoi se târî afară din întuneric, printr-un şanţ scobit anume. La lumină, acoperi uşurel placajul cu pământ din groapă, smulse câteva ferigi şi le plantă deasupra.

Făcu un pas înapoi, studiind camuflajul. Pământul proaspăt întors era închis la culoare, spre deosebire de suprafaţa cafeniu-deschisă a solului.

Până a doua zi, n-avea să mai rămână nici o diferenţă. Mulţumit, astupă cu o piatră gura şanţului.

Era aproape gata. Nu mai avea de făcut decât un lucru. Ar fi trebuit să se ducă la dentist mai întâi dar, în starea de ameţeală care urma, nu era sigur că ar fi avut puterea să care placajul până acolo şi să sape groapa.

Trebuia să aranjeze totul cum se cuvine. Imediat ce se întorcea de la dentistul din Panama City, n-aveau să-i mai trebuiască supozitoarele pe care i le dăduse maiorul. Malaria nu mai conta.

Capitolul 16

— Domnul Bartholomew? îl întrebă sora pe Chris; era panameză, atrăgătoare, pielea ei oacheşă contrastând cu uniforma albă. Ultima vizită a durat mai mult decât credea domnul doctor. Va trebui să mai aşteptaţi câteva minute.

Dând din cap, Chris îi mulţumi. Panama era o ţară bilingvă. Chris vorbea spaniola, pe lângă alte trei limbi. Chiar şi aşa, constatase că-i era mai uşor să folosească engleza când venise la dentist, cu două zile în urmă, explicând ce dorea.

— Dar nu aveţi nici un motiv s-o faceţi, spusese dentistul.

— Nu aveţi nevoie de motiv. Numai de asta aveţi nevoie.

Chris îşi scosese ceasul *Rolex* din aur de optsprezece karate, oferindu-i-l.

— Face patru mii de dolari. Vor fi şi bani, desigur. Şi asta, îi arătase el colierul preţios. Când terminaţi.

Ochii dentistului luciră cu lăcomie. Deodată, se încruntă:

— N-am să iau parte la nimic ilegal.

— Cu ce e ilegal ca un dentist să scoată dinţii?

Dentistul ridică din umeri.

— Sunt un excentric. Faceţi-mi hatârul, spuse Chris. Revin în două zile. Nu-mi înregistraţi nicăieri vizita. Nu-mi faceţi radiografii.

— Fără radiografii, nu pot garanta nimic. Ar putea interveni complicaţii.

— N-are importanţă.

Dentistul se încruntă.

Acum, Chris stătea în sala de aşteptare, privind scaunele ieftine de lemn şi canapeaua tapiţată cu plastic crăpat. Alţi pacienţi nu mai erau. O lampă fluorescentă pâlpâia. Aruncă o privire spre revistele editate în spaniolă. În loc să ia una dintre ele, închise ochii şi se concentră.

Curând, îşi spuse, că la noapte, înainte de a se întoarce în pădure, avea să revină aici şi să distrugă cabinetul. În fond, cu toate promisiunile dentistului, exista oricând riscul să noteze în registru şi să facă radiografii în timp ce Chris era fără cunoştinţă, datorită anestezicului. Era important să nu lase nici o urmă.

Avea să revină în luminişul din pădure şi să înceapă postul. Probabil erau necesare şaizeci de zile, deşi odată ce ţânţarii începeau să-l atace şi se

îmbolnăvea neîndoielnic de malarie, procesul urma să se accelereze. Treizeci de zile, poate. Şaizeci, cel mult.

Avea să mediteze, rugându-se lui Dumnezeu să-i ierte păcatele – nenumăraţii oameni pe care-i ucisese, nu ca rusul, a cărui moarte fusese justificată datorită opiului, datorită lui Chan, ci oameni a căror vină nu era decât aceea că existau. Chinuit, îşi amintea numele lor, chipurile, felul cum cei mai mulţi îi cerşiseră îndurare. Acum – avea să cerşească îndurare pentru el însuşi. Avea să încerce să se purifice de ruşine, de boala din suflet, de acuzaţiile emoţiilor.

Avea să postească până i se umplea mintea de extaz. În timp ce carnea i se împuţina pe trup, avea să delireze, cu mintea plutind în agonie. Pentru ultimul său act conştient, în timp ce-l transporta extazul, avea să se târască prin şanţ până în mormânt. În întuneric, avea să dea cu piciorul, răsturnând beţele care susţineau bucata de placaj. Aceasta urma să cadă, cu pământul de deasupra ei, înăbuşindu-l.

Trupul avea să-i rămână ascuns. Fie se descompunea, fie îl dezgropau animalele. Aveau să-i împrăştie oasele. Probabil numai craniul urma să rămână intact dar, fără dinţi, autorităţile nu-l puteau identifica.

Asta era cel mai important. Trebuia să moară anonim. De dragul lui Saul şi al lui Eliot. Ar fi fost fără-ndoială şocaţi să afle că violase sancţiunea. Jena lor, însă, avea să fie temperată de admiraţia că nu fusese niciodată prins. Desigur, urmau să se întrebe unde dispăruse. Să rămână nedumeriţi pentru totdeauna. Nedumerirea, însă, era de preferat în locul durerii şi ruşinii de a afla că se sinucisese. Voia să procedeze curat. Nu dorea să fie o povară pe capul celor doi oameni care-i fuseseră cei mai apropiaţi – înlocuitor de frate, înlocuitor de tată.

Postul e singura metodă de sinucidere permisă de Biserica Catolică. Toate celelalte căi implică disperarea, neîncrederea în înţelepciunea lui Dumnezeu, refuzul de a îndura greutăţile cu care Domnul îşi pune copiii la încercare. Păcat absolut, sinuciderea e pedepsită prin condamnare veşnică la focul Iadului. Postul, însă, e asumat în scopul pocăinţei, al meditaţiei şi al extazului spiritual. Purifică spiritul, negând trupul. Aduce sufletul mai aproape de Dumnezeu.

Analizându-şi păcatele, era singurul mod la care se putea gândi Chris pentru a ajunge în Rai.

— Domnule Bartholomew, domnul doctor vă primeşte, îl anunţă sora.

Dădu din cap, ridicându-se, intră pe uşa deschisă, în încăperea cu scaun stomatologic. Nu-l văzu pe doctor, dar auzi, din spatele unei uşi închise, apa curgând într-un lavabou.

— Sunt calificată să administrez anestezicul, îi explică sora.

Chris se aşeză. Femeia pregăti o seringă.

— Ce este? întrebă el.

— Atropină şi vistaril.

Dădu din cap. Se temuse ca anestezicul să nu fie amytal de sodiu, aşa-numitul ser al adevărului care reducea pacientul la o stare inconştientă, aproape hipnotică, în care voinţa îi era anihilată până la a răspunde celor mai indiscrete întrebări.

— Număraţi invers, vă rog, spuse sora.

Când Chris ajunse la nouăzeci şi nouă, vederea începu să i se împăienjenească. Se gândi la mănăstire, la cei şase ani de muţenie alături de cisterciţi, în care singurele comunicări se făceau prin limbajul semnelor şi fiecare zi fusese în mod binecuvântat aceeaşi – meditaţie şi muncă. Se gândi la roba albă pe care o purtase, albă ca volbura din mintea lui.

Dacă nu i s-ar fi cerut să plece, dacă n-ar fi avut treizeci şi şase de ani, cu doar un an peste vârsta când putea cere reintegrarea, încă şi-ar fi putut afla acolo alinarea şi mântuirea.

Acum, cu viaţa laică inacceptabilă pentru el şi viaţa religioasă de neatins, nu-i mai rămăsese decât o singură opţiune – postul până la moarte, până la purificare, călătoria spre suprema perfecţiune.

Dar vâltoarea din minte i se înteţea. Îşi simţea gura uscată.

— Nu e atropină, murmură. E altceva.

Vârtejul alb, însă, deveni o altfel de albeaţă. În ceaţa rotitoare, se deschise o uşă. Se apropie o siluetă în alb, plutind fantomatic.

— Nu.

Chipul se aplecă aproape – bătrân, zbârcit, cenuşiu.

Chris rămase cu gura căscată. Dentistul. Nu era cu putinţă.

Se zbătu. Pe când mintea i se cufunda în beznă, un ultim gând lucid fulgeră.

Imposibil. Dentistul era Eliot.

Cartea a doua

Găseşte şi distruge

„PRINŢII MEI NEGRI”

Capitolul 1

Eliot îi luă pulsul lui Chris, posomorât, cu ridurile adâncindu-i-se. În sfârşit, dând din cap, se întoarse spre soră.

— Doctorul e într-un bar după colţ, spuse el, cu vocea hârâită. Propun să te duci la el.

Cu ochii mari, femeia se retrase spre uşă.

— Şi mai e ceva.

Sora înlemni, în timp ce Eliot băga mâna sub halatul dentistului, scoţând un plic.

— Banii dumitale. Încuie uşa cealaltă când ieşi.

Femeia înghiţi în sec, ieşind din cabinetul stomatologic, străbătând sala de aşteptare şi luând-o la fugă.

Eliot ascultă ţăcănitul încuietorii. Închise uşa dintre anticameră şi cabinet, privind spre o tavă cu instrumente dentare.

Chris zăcea moale în scaun, respirând slab, amorţit de amytalul de sodiu. Drogul suprima inhibiţiile, permiţându-i anchetatorului să obţină informaţii de la un subiect nedispus să coopereze. Pentru ca să răspundă, însă, subiectul nu putea fi complet lipsit de cunoştinţă, ci doar într-un semi-somn controlat, inconştient de mediul înconjurător, dar nu şi faţă de întrebările ce i se puneau. Întrucât surorii i se ordonase să-l anihileze pe Chris complet, Eliot trebuia să aştepte ca efectul compusului să înceteze parţial.

Îi introduse lui Chris într-o venă a braţului un tub cu ac în vârf şi deschise un sertar, scoţând două seringi pline, aflate lângă flaconul unde se aflase amytalul. Întrucât se livra sub formă de praf, 50 de miligrame de pudră fuseseră dizolvate în 20 de mililitri de apă distilată. Înfipse acul unei

seringi în furtunul ce pornea de la braţul lui Chris. Apăsând pe piston, fluxul de soluţie putea fi controlat cu ajutorul unei valve a tubului. Puse alături a doua seringă, în eventualitatea că avea nevoie de ea, deşi dacă dura peste treizeci de minute trebuia să mixeze o nouă soluţie, întrucât amytalul sub formă lichidă se descompunea repede.

Cinci minute mai târziu, pleoapele lui Chris începură să tremure. Eliot deschise valva din tub, lăsând ca o parte din drog să pătrundă în venă. Când vorbirea lui Chris devenea îngălată, Eliot nu avea decât să închidă valva până când Chris dădea semne de a se trezi prea mult, după care o deschidea din nou, ca să-l liniştească. Procedura necesita atenţie.

Cel mai bine era să înceapă simplu.

— Ştii cine sunt?

Neprimind nici un răspuns, repetă întrebarea.

— Eliot, şopti Chris.

— Foarte bine. Aşa este. Eu sunt Eliot.

Îl studie pe Chris, un moment amintindu-şi de prima ocazie când îl văzuse – cu treizeci şi unu de ani în urmă. Şi-l amintea limpede pe băiat, în vârstă de cinci ani, murdar, slab, zdrenţăros, cu tatăl mort şi mama o prostituată care-l abandonase. Casa din mahalaua oraşului Philadelphia era plină cu mese. Pe fiecare masă, băiatul aranjase în ordine grămezi de muşte pe care le omorâse cu un zgârci.

— Îţi aminteşti, spuse Eliot. Am avut grijă de tine. Îţi sunt la fel de apropiat ca un tată. Îmi eşti la fel de apropiat ca un fiu. Repetă.

— Tată. Fiu, murmură Chris.

— Mă iubeşti.

— Iubesc, spuse fără intonaţie Chris.

— Ai încredere în mine. Nimeni n-a mai fost vreodată atât de bun cu tine. Eşti în siguranţă. N-ai de ce te teme.

Chris oftă.

— Vrei să mă faci fericit?

Chris dădu din cap.

Eliot zâmbi:

— Sigur că vrei. Mă iubeşti. Ascultă cu atenţie. Vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări. Să-mi spui adevărul.

Dintr-odată, deveni conştient de mirosul de mentă din cabinetul stomatologic.

— Ai primit vreo veste de la Saul?

Chris întârzie atât de mult cu răspunsul, încât Eliot crezu că n-avea să vorbească. Răsuflă uşurat când Chris spuse:

— Nu.

— Ştii unde e?

— Nu, şopti Chris.

— Îţi voi da o propoziţie. Ce înseamnă?

Cu patru zile în urmă, mesajul fusese telegrafiat din Atlanta la Roma, destinat lui Chris, la Florăria mediteraneană, biroul de acolo al agenţiei. Până la dispariţia lui, Chris fusese asistentul şefului de birou, cu titlu de probă, cât timp Eliot studia posibilele efecte proaste ale mănăstirii asupra activităţii lui. Mesajul nu fusese semnat, dar aşa ceva nu era neobişnuit. Totuşi, sosirea lui coincisese cu dispariţia lui Saul. Presupunând că Saul încerca să ia legătura cu Chris, Eliot aflase că acel mesaj – spre deosebire de multe altele pe care le trimisese Chris – nu avea nici o legătură cu codurile agenţiei.

—„Este un ou în coş," spuse Eliot.

— Mesaj de la Saul, răspunse Chris, ameţit, cu ochi închişi.

— Continuă.

— Are necazuri. Are nevoie de ajutorul meu.

— Asta-i tot ce înseamnă?

— Un seif de depozit.

Eliot se aplecă mai aproape:

— Unde?

— Într-o bancă.

— *Unde?*

— La Santa Fe. Amândoi avem cheile. Le-am ascuns, în cutie, voi găsi un mesaj.

— Codificat?

Degetele osoase ale lui Eliot strângeau scaunul stomatologic.

Chris dădu din cap.

— Eu aş recunoaşte codul?

— Privat.

— Spune-mi-l.

— Mai multe.

Eliot se îndreptă, cu pieptul apăsat de frustrare. Îi putea cere lui Chris să-i explice codurile, dar exista oricând riscul ca, omiţând să-i pună o întrebare crucială, să nu afle toate informaţiile necesare. Fără îndoială, Chris luase

măsuri de prevedere pentru a împiedica un duşman să se dea drept el însuşi şi să obţină accesul la seiful de depozit. Unde era cheia, de exemplu? Exista o parolă? Aceste întrebări erau evidente. Ceea ce-l tulbura pe Eliot erau întrebările pe care *nu putea* să şi le închipuie. Chris şi Saul erau prieteni de când se cunoscuseră la orfelinat, cu treizeci şi unu de ani în urmă. Pesemne că aveau sute de semnale private. Tot ce avea Eliot de făcut era să rateze descoperirea unuia, şi pierdea orice şansă de a-l prinde în cursă pe Saul. Desigur, computerele agenţiei puteau descifra codul privat, dar cât timp ar fi durat procesul?

Eliot trebuia să acţioneze *acum.* Îşi frecă bărbia ridată, gândindu-se brusc la o altă întrebare.

— De ce ai vrut să-ţi scoţi dinţii?

Chris răspunse.

Eliot se înfioră. Crezuse că nimic nu-l putea şoca.

Dar *asta?*

Capitolul 2

Chris se moleşi de afecţiune, cuprinzând în mâini acadeaua.

— O *Baby Ruth.* Tot n-ai uitat.

— Niciodată.

Ochii lui Eliot erau trişti.

— Dar cum m-ai găsit?

Avea limba îngreunată de amytal.

— Secret profesional, rânji Eliot, cu buzele întinse ca ale unei ţeste micşorate.

Chris privi pe fereastra turboreactorului, auzind vuietul înfundat al motoarelor, în timp ce strângea ochii în calea soarelui şi studia norii ca zăpada întinşi dedesubt.

— Spune-mi.

Glasul îi suna răguşit, pe când îşi privea tatăl vitreg.

Eliot ridică din umeri:

— Ştii ce-am spus eu întotdeauna. Ca să ghiceşti următoarea mişcare a unui adversar, trebuie să gândeşti aşa cum ar gândi *el.* Eu te-am instruit, adu-ţi aminte. Ştiu totul despre tine.

— Nu tocmai.

— Discutăm imediat şi despre asta. Problema e că mi-am închipuit că aş fi tu însuţi. Ştiind totul despre tine, am devenit tu.

— Şi?

— Cine-ţi era dator? Pe cine te puteai baza ca să scapi cu viaţă? De cine *depinseseşi?* Ştiind ce întrebări să formulez, am calculat răspunsurile. Unul dintre ele a fost acela de a pune oameni să supravegheze barurile Forţelor Speciale din Honolulu.

— Deştept.

— Şi tu la fel.

— Nu îndeajuns – întrucât am fost depistat în bar. Şi urmărit, presupun.

— Trebuie să-ţi aminteşti că jucai contra profesorului tău. Mă-ndoiesc că altcineva ţi-ar fi putut ghici intenţiile.

— De ce n-ai ordonat să fiu, săltat din Honolulu? Am violat sancţiunea, la urma urmei. Celelalte reţele mă vânează. Ai fi câştigat câteva puncte în faţa lor, mai ales faţă de ruşi, dacă mă prindeai.

— Nu eram sigur că ne-ai fi lăsat să te prindem viu.

Chris îl privi lung. Asistentul lui Eliot, purtând cravată şi inel *Yale,* aduse o tavă cu *Perrier,* gheaţă şi pahare, punând-o pe masa dintre ei, în salonul avionului.

Eliot nu vorbi până după plecarea asistentului.

— Pe de altă parte…

Părea să-şi aleagă cuvintele, turnând *Perrier* în două pahare.

— Eram curios. Mă întrebam de ce aveai nevoie de dentist.

— Problemă personală.

— Nu mai e.

Îi dădu un pahar.

— Cât timp erai inconştient, în scaunul dentistului, ţi-am pus câteva întrebări.

Tăcu un moment.

— Ştiu că ai intenţionat să te omori.

— La timpul trecut?

— De dragul meu, sper că da. De ce ai vrut s-o faci? Ştii că moartea ta m-ar fi durut. Sinuciderea m-ar fi durut şi mai rău.

— De-asta am şi vrut să mi se scoată dinţii. Dacă trupul meu era găsit vreodată, să nu poată fi identificat.

— Dar de ce l-ai întrebat pe preot? De ce te-ai dus la casa sigură?

— Voiam un dentist obişnuit să lucreze cu operativii, care să nu pună întrebări.

Eliot clătină din cap.

— Ce este?

— Nu-i adevărat. Cu puţină bătaie de cap, îţi puteai găsi singur un dentist. Nu aveai nevoie de cineva familiarizat cu profesiunea noastră. Tot ce-ţi trebuia erau bani suficienţi pentru a cumpăra tăcerea cuiva. Nu, ai avut tu un alt motiv de a-l întreba pe preot.

— Dacă oricum ştii toate răspunsurile…

— Te-ai dus la preot fiindcă ştiai că se va interesa înainte de a-ţi da informaţia. Eu aş fi aflat unde erai. Urma să fiu nedumerit de cererea ta şi să te interceptez.

— La ce bun aşa ceva? Nu *voiam* să fiu oprit.

— Nu? îl privi Eliot printre gene. Cererea adresată preotului a fost totuna cu un strigăt după ajutor. Un bilet de sinucigaş înaintea faptului. Voiai să mă anunţi cât de mult sufereai.

Chris clătină din cap.
— Subconştient? Ce e?
Încruntându-se, Eliot se aplecă spre el.
— Ce s-a întâmplat? Nu înţeleg.
— Nu-s sigur că pot explica. Hai să zicem…
Chris se frământa, chinuit.
— Mi s-a făcut rău. De toate.
— Te-a schimbat mănăstirea.
— Nu. Răul provine dinaintea mănăstirii.
— Bea apa minerală. Ţi-e gura uscată de la amytal.
Maşinal, Chris se supuse.
Eliot dădu din cap:
— Ce fel de rău?
— Mi-e ruşine.
— Pentru ceea ce faci?
— Pentru ceea de simt. Vinovăţia. Văd chipuri, aud voci. Oameni morţi. Nu-i pot alunga. Tu m-ai învăţat disciplina, dar lecţia asta nu mai merge. Nu mai pot suporta ruşinea de a…
— Ascultă-mă, îl întrerupse Eliot.
Chris îşi frecă fruntea.
— Eşti membru al unei profesiuni de mare risc. Nu mă refer numai la pericolele fizice. După cum ai descoperit, există şi un pericol spiritual. Lucrurile pe care le avem de făcut ne silesc uneori să fim inumani.
— Atunci de ce trebuie să le facem?
— Nu eşti naiv. Cunoşti răspunsul la fel de bine ca mine. Fiindcă luptăm să apărăm modul de viaţă în care credem. Ne sacrificăm, pentru ca alţii să poată trăi normal. Nu te învinui pe tine însuţi pentru ceea ce a trebuit să faci. Învinuieşte tabăra adversă. Şi cu mănăstirea cum rămâne? Dacă nevoia ta era de natură spirituală, de ce n-au putut cisterciţii să te ajute? De ce te-au alungat?
Din cauza jurământului tăcerii? După şase ani, a fost prea mult pentru tine?
— A fost minunat. Şase ani de pace.
Chris se încruntă.
— Prea multă pace.
— Nu înţeleg.

— Datorită stricteţii Ordinului, o dată la şase luni venea un psihiatru să ne examineze. Căuta semne – mici indicii de comportament neproductiv. La urma urmei, cisterciţii cred în muncă. Ne întreţineam prin agricultură. Cine nu reuşea să-şi lucreze partea nu putea fi lăsat să trăiască din sudoarea muncii altora.

Eliot dădu din cap, aşteptând.

— Schizofrenie catatonică.

Chris inspiră adânc.

— Pentru asta ne testa psihiatrul. Preocupări. Transe. Ne punea întrebări. Ne urmărea reacţiile la diverse sunete şi culori. Ne studia comportamentul zilnic. Într-o zi, când m-a găsit şezând nemişcat în grădină, privind o piatră – timp de o oră – i-a raportat stareţului. Piatra era fascinantă. Mi-o mai amintesc şi acum.

Îngustă ochii.

— Dar am căzut la test. Cu următoarea ocazie când m-a găsit cineva paralizat aşa – catatonic – am zburat afară. Pace. Păcatul meu a fost că voiam prea multă pace.

Pe tavă, lângă sticlele de *Perrier,* stătea un trandafir cu tulpină lungă, într-o vază. Eliot îl luă în mână.

— Tu aveai piatra ta. Eu am trandafirii mei. În meseria noastră, avem nevoie de frumuseţe.

Mirosi trandafirul şi i-l dădu lui Chris:

— Te-ai întrebat vreodată de ce am ales trandafirii?

Chris ridică din umeri.

— Am presupus că-ţi plăceau florile.

— Trandafirii, totuşi. De ce trandafirii?

Chris clătină din cap.

— Ei sunt emblema profesiunii noastre. Îmi place dublul lor înţeles. În mitologia greacă, zeul dragostei i-a oferit odată un trandafir zeului tăcerii, ca mită, pentru a-l împiedica pe acel zeu să dezvăluie slăbiciunile celorlalţi zei. Cu timpul, trandafirul a devenit un simbol al tăcerii şi al tainei. În Evul Mediu, se obişnuia să se agaţe un trandafir de tavanul unei săli de consiliu. Membrii consiliului jurau să nu dezvăluie ceea ce discutau în încăpere, *sub rosa,* în numele trandafirului.

— Întotdeauna ţi-a plăcut să te joci cu cuvintele, replică Chris, înapoindu-i trandafirul. Problema mea e că nu mai pot crede în ele.

— Lasă-mă să termin. O parte din plăcerea pe care o găseam la trandafiri provenea de la diferitele soiuri. Feluritele culori şi forme. Am favoriţii mei – Lady X şi Chip de înger. Am folosit aceste nume drept criptonime pentru două dintre agentele mele operative de sex feminin. Doamnele mele.

Zâmbi.

— Mă atrag şi numele altor soiuri. Stâlpul American. Gloria Mundi. Dar scopul fiecărui trandafir este acela de a crea o varietate nouă. Tăiem, butăşim şi grefăm, sau polenizăm încrucişat seminţele. Sământa coaptă e ţinută în nisip până primăvara, când e răsădită în tăvi. Primul an produce numai culoare. După aceea, vine deplina înflorire şi calitatea. Noua varietate e un hibrid. Numai un boboc mare, bine format, crescut singur, înălţându-se mai sus decât ceilalţi. Pentru a mări calitatea înfloririi, roadele colaterale trebuie să fie îndepărtate printr-un proces numit dezbobocire. Tu şi Saul – voi sunteţi hibrizii mei. Crescuţi fără familii, la orfelinat, nu aţi avut roade colaterale – n-a fost nevoie să fiţi dezbobociţi. Natura o rezolvase deja. Înflorirea voastră s-a dezvoltat prin disciplină şi antrenamente riguroase. Pentru a le conferi caracterelor voastre substanţă, a trebuit să vă fie retezate anumite sentimente. Vi s-a altoit pe caracter patriotismul. Vi s-a grefat experienţă militară şi, fireşte, de război. Hibrizii mei – vă înălţaţi mai sus decât toţi ceilalţi. Dacă ţi-a scăzut starea, nu trebuie să te ruşinezi, ci să fii mândru. Eşti frumos. Ţi-aş fi putut da un nume nou, pentru o specie nouă. În schimb, mă gândesc la tine în termenii trandafirului aparte pe care îl ţin în mână, de un carmin atât de închis, încât e aproape negru. Se numeşte Prinţul Negru. Aşa mă gândesc şi eu la tine şi la Saul. Ca la Prinţii mei Negri.

— Dar Saul n-a dat greş. El…

Ochii lui Chris se schimbară.

— Stai o clipă. Doar nu-mi spui toate astea numai pentru…

Eliot desfăcu mâinile:

— Deci, ai ghicit.

— Ce s-a întâmplat? Ce-a păţit Saul?

Bătrânul îl studie.

— Datorită fratelui tău, îţi cer să nu mai încerci să te sinucizi.

— Ce este? se aplecă înainte Chris, încordat. *Ce-i cu Saul?*

— Acum cinci zile, a făcut o treabă pentru mine. După aceea, un membru al echipei a încercat să-l omoare. Saul a luat legătura cu mine. Am aranjat să meargă într-un loc sigur. Când a ajuns acolo, a descoperit că

amplasamentul fusese compromis. O altă echipă a încercat să-l asasineze. Acum e fugar.

— Păi atunci, pentru Dumnezeu, adu-l înapoi!

— Nu pot. Se teme să mai ia legătura cu mine.

— Cu *tine?*

— Cârtiţa. Întotdeauna am spus că exista una. De la începuturile agenţiei. Cineva care s-a infiltrat printre noi de la bun început şi care de-atunci ne tot compromite. Cineva apropiat mie se foloseşte de ceea ce-mi spune Saul, se foloseşte pentru a încerca să ajungă la Saul.

— Dar de ce?

— Nu ştiu de ce e atât de important să fie ucis. Ce a descoperit, sau pe cine ameninţă. Şi *n-am* să ştiu până nu prind cârtiţa. Nu-i uşor. Din 1947 tot caut. Trebuie, totuşi, să-l găsesc pe Saul. Trebuie să-i asigur protecţia.

— Cum? Dacă nu intră în legătură cu tine, dacă se teme să nu-i intercepteze cârtiţa mesajul.

Eliot puse trandafirul jos.

— Este un ou în coş.

Chris simţi avionul smucindu-se.

Eliot continuă:

— Acest mesaj a sosit la Roma acum patru zile. Adresat ţie. Cred că de la Saul.

Chris dădu din cap.

— Nu ştiu ce înseamnă, urmă Eliot. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune. Până şi trandafirul ăsta poate avea urechi. Dar dacă e de la Saul şi-ţi spune unde să-l găseşti, foloseşte-l. Du-te. Ai grijă. Adu-l la mine.

— Un Prinţ Negru să-l salveze pe celălalt?

— Exact. Tatăl tău adoptiv îţi cere să-ţi salvezi fratele adoptiv. Dacă eşti în căutarea unui motiv de a nu-ţi lua viaţa, l-ai găsit.

Chris se întoarse spre hublou, cu ochii îngustaţi, nu numai din pricina soarelui. Medita. Toate gândurile de sinucidere îi fuseseră alungate de grija pentru fratele său. Bătăile inimii i se accelerară. Saul avea nevoie de ajutor. În afară de asta, nimic nu mai conta. Fratele său avea nevoie de el. Găsise singurul motiv care-i putea deştepta dorinţa de a trăi.

Se răsuci spre Eliot spunând:

— Contează pe asta.

— Ce ironie, comentă bătrânul. O echipă de şoc îl vânează pe Saul şi toţi ceilalţi te vânează pe tine.

— Îi vei fi apreciind complexitatea.

— O voi aprecia mai mult când Saul va fi în siguranţă. Spre ce ţară să-i spun pilotului să zboare?

— Acasă.

— În ce oraş?

Chris căzu pe gânduri. Seiful de depozit se afla în Santa Fe, dar nu se putea duce direct acolo. Trebuia să aterizeze în apropiere şi totuşi destul de departe pentru a i se pierde urma. Trebuia să fie evaziv, în eventualitatea că discuţia era monitorizată.

— La Albuquerque.

Eliot îşi îndreptă spinarea, cu ochii săi bătrâni strălucitori, indicând că depistase înşelăciunea şi că o aproba.

— Ţi-a trecut prin minte? îl întrebă Chris.

Eliot se încruntă:

— Nu înţeleg.

— Că hibrizii de obicei sunt sterili.

Avionul cobora prin nori.

Capitolul 3

Munţii Sangre de Cristo se înălţau în zare. Zăpada încă mai acoperea piscurile, iar pantele aveau culoarea închisă a stejarilor şi brazilor. În pofida soarelui arzător, în atmosferă plutea uscăciunea.

Chris străbătea strada îngustă, trecând prin faţa caselor de chirpici cu acoperiş plat, tencuială de ardezie roşie şi grădini înconjurate de ziduri. Printr-o poartă, văzu o fântână ce bolborosea. Pinii răspândeau umbră, verdele acelor lor contrastând cu nuanţele pământii ale caselor.

Oprindu-se în capătul străzii, privi înapoi. Alesese acel costisitor cartier rezidenţial din Santa Fe fiindcă ştia că era liniştit – circulaţie puţină, puţini trecători. Izolarea îl ajuta să verifice uşor dacă nu-l urmărea cineva. Era convins că, dacă MI-6, K.G.B.-ul sau oricare dintre celelalte reţele care-l urmăreau îi găsiseră urma, nu l-ar fi lăsat în nici un caz să hoinărească atât de mult pe străzi. Pur şi simplu l-ar fi omorât imediat. Trebuia deci să tragă concluzia că nu erau pe aproape.

Pentru Saul, însă, acceptase să-şi asume riscul. Ochii îi luceau. Pentru fratele lui, şi-ar fi asumat *orice* risc. S-ar fi transformat bucuros în ţintă pentru a distrage atenţia altcuiva în afara celor ce-l vânau pe el.

Cârtiţa. Cine intercepta mesajele lui Eliot către Saul? Cine îl dorea pe Saul mort? Întrebarea îl sâcâia. Ce făcuse Saul sau ce ştia? Atâta lucru era clar. De vreme ce Chris nu trebuia să-i raporteze lui Eliot de teama unei scurgeri, singurul mod în care cârtiţa putea pune mâna pe Saul era acela de a-l urmări pe Chris. Până acum, însă, Chris nu văzuse nici un semn de supraveghere.

Aruncând o nouă privire în urmă, trecu prin dreptul unei case cu curte şi verandă parţial ascunse de ienuperi. Privind spre munţi, traversă o stradă şi se apropie de o catedrală spaniolă. Urcând treptele înalte de piatră, trase de inelul metalic al unei enorme uşi de stejar şi intră într-un vestibul întunecat şi răcoros. Ultima oară fusese acolo în 1973, în cinstea aniversării centenarului, în anul acela biserica fusese amplu restaurată. De-atunci, aşa cum sperase Chris, nu se schimbase. Plafonul boltit, vitraliile, decoraţiunile spaniole din jurul căderilor sub cruce rămăseseră ca înainte. Se îndreptă spre cristelniţa de marmură, îşi înmuie mâna în apa sfinţită şi îndoi genunchiul spre îndepărtatul tabernacol aurit de la altar. Făcându-şi cruce,

se apropie de un şir de confesionale aflate la stânga, sub loja corului, în fundul bisericii, cu paşii reverberându-i pe pardoseala de piatră netedă.

Îl atrăgea confesionalul din colţ. În stranele din apropiere nu stătea nimeni. Nu auzi glasuri înăbuşite dinăuntru, aşa că deschise uşa ornamentată, intră şi o închise după el.

Biserica era cufundată în penumbră, dar în strâmta boxă a penitentului domnea întunericul complet şi un sufocant miros de mucegai. Din obişnuinţă, recită în gând: „Binecuvântează-mă, Părinte, căci am păcătuit. Ultima mea mărturisire a fost…” îşi aminti de mănăstire, de păcatele lui, de planul sinuciderii, şi se opri. Încleştă fălcile. Nu-şi putea lăsa atenţia distrasă. Numai Saul conta. În loc să îngenuncheze cu faţa spre paravanul dincolo de care în mod normal va fi stat ascuns un preot, se răsuci repede şi întinse mâna spre colţul din dreapta sus. Degetele sale căutară prin întuneric. Atâţia ani. Îl treceau năduşelile şi se întreba dacă nu cumva fusese un neghiob. Dacă vreun tâmplar, dregând confesionalul, descoperise…? Scoase tencuiala desprinsă din îmbucătura peretelui cu tavanul şi zâmbi, atingând cheia pe care o vârâse în firidă cu ani în urmă.

Capitolul 4

Banca fusese proiectată spre a arăta ca un *pueblo:* pătrăţoasă, cu acoperiş orizontal şi bârne de susţinere ieşind din susul zidurilor de imitaţie de gresie. Două jardiniere cu yucca flancau intrarea. Traficul străzii vuia. Într-un restaurant de vis-vis, la o masă din mijloc stătea un om de afaceri, cu faţa spre fereastră şi spre bancă. Îşi plăti prânzul şi plecă, ignorându-l pe un alt businessman care intră şi se aşează la aceeaşi masă, tot cu faţa spre fereastră şi spre bancă.

Pe toată lungimea străzii, alţi membri ai echipei de supraveghere păreau integraţi în sistemul normal. Un tânăr împărţea reclame. Un şofer căra lăzi într-o clădire. O femeie frunzărea discuri într-un magazin, lângă vitrină. După ce zăboveau atâta timp cât să pară normal, părăseau zona, înlocuiţi de alţii.

În restaurant, afaceristul îşi aprinse o ţigară. Auzi un scurt piuit înfundat din aparatul de emisie-recepţie pe care-l avea în buzunar, cu nimic mai vizibil decât pagerul unui doctor, semnalul că Remus fusese reperat pe stradă.

Privind prin unduirea arşiţei spre intrarea în bancă, văzu ieşind o femeie, cu mâna ridicată streaşină la ochi. Un bărbat în haine bej trecu pe lângă ea, intrând. În timp ce o chelneriţă îi aducea lista, omul de afaceri băgă mâna în buzunar şi apăsă de două ori butonul emiţătorului.

Remus era în bancă.

Capitolul 5

Chris trecu prin dreptul gardianului de securitate şi un şir de boxe cu anunţuri de depozite şi ipoteci, coborând apoi scara din fund. Pe pereţi erau agăţate picturi indiene pe nisip. Ajunse la un comptoar, îi dădu cheia funcţionarului şi scrise *John Higgins* pe un formular bancar. El şi Saul deschiseseră acolo un cont în 1973, depunând o sută de dolari şi lăsând instrucţiuni de reţinere din cont a chiriei pentru seiful de depozit. De-atunci, Chris nu mai trecuse pe acolo, deşi ştia că Saul contacta anual banca pentru a se asigura că seiful şi contul nu erau trecute pe statut de inactivitate. Casierul ştampilă data pe formular, puse apostila şi scoase o listă de chiriaşi, comparând semnăturile.

— Domnule Higgins, trebuie să vă cer parola.

— Camelot, răspunse Chris.

Încuviinţând, funcţionarul trecu un X lângă numele de pe listă. Deschise portiţa tejghelei şi-l lăsă pe Chris să intre pe uşa masivă a casei blindate, spre un perete lung şi înalt plin cu seifuri de depozit. Luminile ardeau orbitoare. În timp ce casierul descuia o boxă, atât cu cheia băncii cât şi cu a lui Chris, acesta privi spre capătul holului, la oglinda cât peretele. Nu-i plăceau oglinzile. Adeseori, serveau şi drept ferestre. Întorcându-i spatele, luă tasa cu capac pe care i-o dădu funcţionarul şi se duse într-un separeu.

De cum închise uşa după el, se uită spre tavan, după vreo cameră ascunsă. Satisfăcut deschise tasa. Mesajul scris de mână era codificat. În traducere, însemna: *Cabină telefonică Santa Fe. Sherman şi Grand.* Memoră un număr. Fărâmiţând mesajul, îl puse la loc în cutie, luă din tasă un *Mauser* şi şi-l vârî sub scurtă, la spate, în curea. Băgă în buzunar cei două sute de dolari pe care-i lăsase acolo pentru urgenţe.

Capitolul 6

În timp ce-şi mânca salata, omul de afaceri privea pe fereastră spre bancă. Garnitura de camembert avea un gust stătut. În faţa lui opri la bordură o furgonetă *Ford*, tăindu-i vederea. Soarele strălucea în parbriz.

Afaceristul înghiţi nervos. Haide. Grăbeşte-te. Mişcă de-aici drăcia.

Ridicându-se în picioare, privi pe lângă maşină, băgă mâna în buzunar şi apăsă de trei ori butonul.

Remus ieşea din bancă.

Capitolul 7

Chris introduse în buzunar harta oraşului Santa Fe, intrând în cabina telefonică de la intersecţia străzilor Sherman şi Grant. Maşinile treceau în viteză pe alături. Cumpărătorii poposeau la vitrinele prăvălioarelor pe specialităţi. Închise uşa, reducând zgomotele traficului. Deşi nu zâmbea, se simţea amuzat, gândindu-se la combinaţia denumirilor de străzi – doi generali din războiul civil – aleasă de Saul în glumă. „Curând vom fi din nou împreună,” îşi spuse. Pieptul i se umflă, dar nu-şi putea lăsa nerăbdarea să-l distragă. Băgând câteva monede în fantă, formă numărul pe care-l reţinuse. Un glas înregistrat pe bandă îi spuse că era ora 14:46. Dacă un duşman i-ar fi supus voinţa şi l-ar fi silit să dezvăluie mesajul din seif, omul ar fi rămas descumpănit de semnificaţia orei exacte. În afara cazului când l-ar fi ţinut pe Chris în viaţă pentru a-l interoga în continuare, n-ar fi aflat că ora comunicată nu însemna nimic. Orice oră ar fi fost importantă, anunţul fiind un semnal pentru Chris să cerceteze pereţii cabinei telefonice. Printre mâzgăliturile, găsi un mesaj către Roy Talatsky, un băiat pe care el şi Saul îl cunoscuseră în orfelinat. Privi imediat în altă parte. În eventualitatea că era urmărit, cu toate măsurile lui de prevedere, nu voia să-şi trădeze fascinaţia faţă de inscripţie. Codificat, mesajul obscen îi indica unde să-l găsească pe Saul.

Capitolul 8

— A dat un telefon, spuse afaceristul prin linia interurbană protejată. Probabil a primit instrucţiuni. Acum îl putem ridica.

— Nu. O convorbire telefonică e prea evidentă.

Glasul lui Eliot răsuna subţire şi casant, din sera sa de la Falls Church, Virginia.

— Ăştia doi au coduri private care datează de pe vremea când aveau cinci ani. Convorbirea a fost cel mai probabil o cacealma ca să vă ademenească să ieşiţi la iveală. Dacă tot ce-a aflat n-au fost decât îndrumări spre un loc de unde va primi alte instrucţiuni? Nu vă amestecaţi. Singurul mod de a-l captura pe Romulus e urmărindu-l pe Remus. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsaţi să vă vadă.

Capitolul 9

Chris ridică avionul la şi mai mare înălţime, la marginea unor nori masivi, privind munţii de jos. Cât vedeai cu ochii se întindeau culmi înzăpezite, legate prin făgaşuri ca nişte şei. Prăpăstiile se răsfirau în toate direcţiile. Trecu aparatul *Cesna* cu chirie pe pilotul automat, în timp ce studia o hartă topografică, comparând liniile de contur cu terenul accidentat de sub el. Văile alternau cu munţii. Torentele formau cascade.

Pe peretele cabinei telefonice, mesajul codificat îi dăduse latitudinea şi longitudinea, precum şi instrucţiuni cum să ajungă acolo. Se dusese la biblioteca din Santa Fe, unde aflase că perechea de coordonate geografice aparţinea unei zone montane sălbatice din nord, în Colorado. Închirierea avionului de la aeroportul Santa Fe mersese uşor. Folosise pseudonimul de pe permisul de pilotaj, plătise un depozit şi cumpărase asigurarea. Înregistrase un plan de zbor până la Denver, indicând că avea să se întoarcă peste trei zile. Dar, odată ajuns în văzduh, se abătuse treptat de la planul de zbor, spre nord-vest, către coordonatele din sălbăticie.

Cerul era senin. Se simţea bine. Carlinga amortiza zgomotul motorului. Confruntă o vale adâncă şi lungă cu o configuraţie similară de pe hartă şi privi înainte spre o altă vale, ovală, cu un lac. Coordonatele geografice se întâlneau în apropierea lacului. Aproape ajunsese la destinaţie. Controlând cerul în jur, mulţumit că nu vedea nici un alt aparat de zbor, zâmbi, cu gândul la Saul.

Trecu imediat la treabă, punându-şi paraşuta voluminoasă. Avionul se apropia de vale. Ţintind un munte de dincolo de lac, blocă spre ţintă comenzile şi deschise uşa, auzind huruitul motorului şi simţind vântul năvalnic. Trebui să facă un efort pentru a-l împiedica să-i închidă uşa la loc.

Împinse cu pantofii în partea inferioară a avionului şi sări dincolo de proptelele aripilor, rostogolindu-se, răsucit de vânt. Simţi un gol în stomac. Rafale de aer îi apăsau ochelarii pe faţă. Acum nu mai putea auzi zgomotul avionului. Nu mai auzea decât şuieratul, căzând – şi un vâjâit în urechi. Casca îi stătea strânsă pe craniu. Cu hainele fluturând şi membrele întinse ca să-şi ţină echilibrul, cădea orizontal, cu faţa spre brusca lărgire din peisaj. Lacul se mărea. Atinse însă rapid o senzaţie extatică, aproape anestezică. Dacă închidea ochii, nu mai simţea căderea. Avea mai curând impresia de a

fi suspendat, plutind destins. În şcoala de paraşutism, instructorii îl preveniseră cu privire la această senzaţie înşelătoare şi periculoasă. Hipnotizaţi de masajul aproape sexual al vântului, unii săritori aşteptau prea mult înainte să tragă de manşă.

Chris înţelegea atracţia. Fusese temător înaintea primului salt, dar de-atunci încoace, abia aşteptase plăcerea celorlalte. Acum plăcerea era moderată de nevoia întâlnirii cu Saul. Trase nerăbdător de chingă, aşteptă, simţi paraşuta desfăşurându-se din spinare şi şocul momentului când floarea de nylon se desfăcu, susţinându-l. Nu-şi făcuse griji în privinţa paraşutei. În noaptea trecută, după ce o cumpărase de la clubul local de paraşutism, o întinsese, aranjând corzile înainte de a o împacheta la loc. N-ar fi avut încredere în nimeni s-o facă în locul lui, mai mult decât ar fi lăsat pe altcineva să-i cureţe arma şi să i-o încarce. Legănându-se în vânt, privi spre piscul de după lac şi văzu conturul minuscul al avionului – pe pilot automat – apropiindu-se de muntele pe care-l ochise dinainte. Strânse în mâini corzile paraşutei şi se înclină spre dreapta, îndepărtându-se de lac, cârmind spre o pajişte. Văzu o cabană deasupra unei pante cu brazi, proptită în V-ul dintre doi versanţi.

Pajiştea se lărgi brusc. În timp ce Chris ateriza, părea să se repeadă în sus spre el. Cu o smucitură, lovi solul, impactul propagându-se printr-însul în timp ce îndoia genunchii şi se răsturna lateral, absorbind unda de şoc prin şold, coaste, umăr. Paraşuta se învolbură în vânt, târându-l peste păşune. Sări în picioare, apucând de corzi, trăgându-le spre el, în timp ce se grăbea să ajungă la cupola de nylon şi să strângă paraşuta, scăzând rezistenţa vântului.

— Ţi-ai pierdut exerciţiul, spuse un glas răguşit, de la adăpostul brazilor.

Recunoscându-l, Chris se întoarse, prefăcându-se iritat:

— Ce naiba? Crezi că eşti mai grozav?

— Mai mult ca sigur. În viaţa mea n-am văzut o aterizare mai bălăcărită.

— Aveam vântul împotrivă.

— Scuze, spuse glasul. Semn de amator.

— Orice critică e semn de ticălos nerecunoscător. Dacă n-ai avea atâtea de spus, ai veni aici să mă ajuţi.

— Categoric, nu mai eşti durul pe care l-am cunoscut.

— Dur, nedur, sunt cel mai apropiat frate pe care-l ai.

— Fără discuţie. Cu toate defectele tale, tot te iubesc.

Lui Chris i se puse în gât un nod de afecţiune.

— Dacă eşti aşa de dat dracului de sentimental, de ce nu te-arăţi?

— Fiindcă nu mă pot abţine să nu-mi fac o intrare.

Din pădure ieşi încet un bărbat slab şi oacheş. Înalt de un metru optzeci, cu muşchi solizi, bărbie, frunte şi obraji dăltuiţi în piatră, omul zâmbea, cu ochii negri sclipindu-i. Purta ghete înalte cu şireturi, blugi decoloraţi şi o cămaşă de lână verde asortată cu brazii. În mână ţinea o carabină *Springfield* cu închizător.

— Opt ani, Chris. Doamne, ce-o fi cu noi? Niciodată n-ar fi trebuit să ne despărţim.

— Treburi, răspunse Chris.

— Treburi? repetă Saul, cu cuvântul îmbibat de dezgust. Le lăsăm să ne distrugă.

Nerăbdător, Chris se grăbi spre el, strângând în braţe paraşuta împăturită. Atât de multe de aflat, de spus…

— Ce s-a-ntâmplat? De ce încearcă să te omoare?

— Treburi, replică Saul la rândul lui. S-a întors împotriva mea.

— Cine?

Chris aproape ajunsese la el.

— Nu ghiceşti? Omul despre care nici nu bănuiam s-o facă vreodată.

— Dar e cu neputinţă!

— Am să ţi-o dovedesc.

Deodată, însă, nu mai contă decât un singur lucru. Chris lăsă paraşuta să cadă, privind faţa chipeşă şi colţuroasă a lui Saul. Abia mai respirând, desfăcu braţele şi-l îmbrăţişă. Încordaţi, păreau a dori să-şi strivească unul altuia pieptul, spatele şi muşchii, să-şi absoarbă reciproc forţa vitală.

Aproape plânse.

Îmbrăţişarea li se întrerupse. Răsucindu-se, priviră printr-un culoar între brazi spre explozia ce-şi împrăştia ecoul prin vale, în timp ce avionul cu care venise Chris se dezintegra pe munte.

Capitolul 10

— Nu, te înşeli! Nu e împotriva ta!

Chris alerga pe cărarea de vânătoare dintre brazi, cu paraşuta, casca şi ochelarii de protecţie în braţe.

— Mi-a cerut să te găsesc!

— De ce?

— Ca să te-ajut! Să te duc la el!

— De ce? întrebă Saul din nou.

— E evident. Cârtiţa intercepta toate instrucţiunile lui Eliot către tine.

— Cârtiţa, pufni Saul. Aşa ţi-a spus Eliot?

— A spus că singurul mod de-a te aduce în siguranţă era să acţionez singur.

— Nu mă putea găsi, dar ştia că aş încerca să intru în legătură cu tine. Te-a pus să-l conduci la mine.

Din pădurea umbroasă, Chris văzu cabana strălucind în soare, cu pereţii săi prelungi cârpiţi cu lut şi acoperişul înclinat spre punctul de unire al versanţilor din spate.

— Cum ai găsit ascunzătoarea asta?

— Eu am construit-o. Tu ai ales mănăstirea. Eu prefer cabana asta.

— Dar probabil că ţi-a luat…

— Luni de zile. Cu întreruperi. După fiecare misiune, când Eliot mă trimitea în Wyoming sau Colorado, o ştergeam şi veneam aici. Cred că se poate spune că suntem acasă.

Chris îl urmă prin poiana cu iarbă înaltă.

— Eşti sigur că nu ştie nimeni de ea?

— Sunt convins.

— De ce?

— Fiindcă încă mai sunt în viaţă.

Saul aruncă o privire spre orizontul îndepărtat al văii.

— Grăbeşte-te. N-avem mult timp.

— Pentru ce? Nu înţeleg ce vrei să spui.

Din lumina soarelui, Chris intră în penumbra mucegăită a cabanei, nedumerit. Nu avu timp să aprecieze mobilierul simplu, lucrat manual. Saul îl conduse pe lângă sacul de dormit de pe jos, până la peretele din fund,

unde deschise o uşă geluită grosolan. Chris simţi aerul rece şi umed al unui tunel.

— E un puţ de mină, arătă Saul în întuneric. De-asta am clădit aici cabana. Orice bârlog trebuie să aibă două ieşiri.

Reveni la şemineu. Scăpărând un chibrit, aprinse vreascurile de sub buştenii din vatră. Surcelele erau uscate, dar buştenii încă mai erau umezi de sevă. Flăcările se întinseră, trimiţând prin horn fum gros.

— Probabil că de fum nu am nevoie. Totuşi, nu strică să ne asigurăm. Lasă-ţi aici paraşuta, îi spuse el lui Chris. Uite o lanternă.

Şi îl conduse în tunel.

În fasciculul lanternei, Chris îşi văzu aburii respiraţiei. Plafonul tunelului era susţinut cu lemne. O cazma şi un târnăcop vechi stăteau rezemate de peretele din stânga. O roabă ruginită zăcea într-o rână. Saul atinse un fir lucitor de metal în piatra rece şi umedă.

— Argint. N-a mai rămas mult.

Lanterna dezvălui capătul tunelului.

— Aici. Trebuie să ne căţărăm.

Saul se strecură printr-o crăpătură în stâncă. Ridică mâinile, îşi propti gheata într-o fisură şi dispăru în sus.

Chris îl urmă, zgâriindu-şi spatele prin breşa strâmtă. Piatra era alunecoasă. Trebui să bage lanterna în buzunar. Apoi îşi dădu seama că n-avea nevoie de ea. Deasupra, o rază îngustă de lumină îl atrăgea în întuneric – spre capătul unui urcuş lung. Saul se rezemă de o protuberanţă de deasupra, blocând lumina. Când îşi schimbă poziţia, Chris o văzu din nou.

— Crezi că am fost urmărit?

— Normal.

Se agăţă de o piatră.

— Sunt sigur că n-am fost.

— Înseamnă că echipa de supraveghere era dintre cele mai bune.

Piatra se desprinse din mâna lui Chris, rostogolindu-se prin puţ. Încremeni.

— Dar nu ştia nimeni că te căutam pe tine.

— Ştia Eliot.

— Îl tot acuzi pe Eliot. După tine, e singurul om în care am încredere.

— Exact. Greşeala ta. Şi a mea.

Glasul lui Saul era amar. Silueta sa dispăru dincolo de fasciculul îngust de lumină.

Chris se căţără în continuare. Raza de lumină deveni mai lată, mai puternică. Transpirând, se târî din puţ şi se rezemă într-o pâlnie de stâncă tocită, cu panta netedă, încălzită de soare. Privi spre Saul, care stătea ghemuit deasupra, ascuns după nişte tufe de salvie, concentrându-se asupra văii.

— Dar n-am văzut nici un alt avion.

— În jurul tău, spuse Saul. Sigur. Dar deasupra? Un avion de recunoaştere la treişpe mii de metri? Echipa de urmărire trebuie să se fi ţinut departe, zburând încet, nevăzută. Până primeau instrucţiuni.

Chris se târî spre el, aplecându-se sub salvie.

— Mi-ai făcut-o, izbucni el furios. Ne-am fi putut întâlni oriunde.

— Aşa e. Dar aici, cu măsuri de prevedere complexe, te vei convinge. Trebuia să ţi-o dovedesc.

— Ce să-mi dovedeşti?

— Ştii tu.

Chris auzi un murmur slab – apoi altul, şi altele, mai aproape, amplificate de ecoul prăpăstiilor înalte. Printr-o trecătoare îndepărtată, văzu câteva scame lucitoare apropiindu-se. Elicoptere. *Huey.* Patru la număr. Îşi aminti de Vietnam şi şopti:

— Iisuse!

Sub el, fumul ieşea pe hornul cabanei. Dincolo de vale, elicopterele *Huey* soseau duduind, dispunându-se în formaţie de atac. Cel din frunte trase o rachetă. Cu gazele reactorului vuind, misila săgetă în jos, pentru a exploda în poiana din faţa cabanei. Pământul zbură prin aer, aruncat de o undă de şoc năucitoare. Celelalte elicoptere se apropiară, lansându-şi şi ele rachetele.

Pe deasupra zgomotului, Chris auzi pârâiturile mitralierelor de calibru 50. Cabana fu spulberată. Bubuiturile se rostogoleau prin vale. Elicopterele se apropiară şi mai mult, mitraliind craterul unde fusese cabana. Chiar aflat în vârf, pe Chris îl dureau urechile.

— Două tentative eşuate împotriva mea. De astă dată trebuia să se asigure.

Saul strânse din dinţi.

Elicopterele pivotară dinspre ruinele în flăcări, razant peste vârfurile brazilor, grăbindu-se spre pajiştea de lângă lac. Cu palele lucind, se opriră la şase metri deasupra ierbii. Din fiecare se descolăci câte o funie, legănându-se spre pământ. Într-un sas deschis apăru un om îmbrăcat în haine deschise

la culoare, de exterior, cu o puşcă automată la spate. Se agăţă de frânghie şi lunecă până la sol. Alţii, precum nişte păianjeni coborând dinspre tot atâtea libelule, se lăsară pe celelalte corzi. Pe păşune, îşi luară armele în mână, răspândindu-se în semicerc, cu spatele spre lac.

— Ca la carte, comentă Chris.

— Nu-s siguri că eram în cabană. Trebuie să presupună că încă reprezentăm o ameninţare. Câţi sunt?

— Şaişpe.

— Marcat.

Saul arătă cu degetul. Chris văzu un om care cobora din elicopter un câine suspendat la capătul funiei. Ciobănesc german. Un al doilea câine fu coborât dintr-un alt elicopter. Pe pământ, doi oameni încetară să mai ţintească, grăbindu-se înapoi să scoată harnaşamentele câinilor. Uşurate de încărcătură, elicopterele se întoarseră în capătul îndepărtat al văii.

Fiecare corp de elită prefera câte o altă rasă. Focile Marinei foloseau pudeli. Rangerilor le plăceau dobermanii.

— Ciobăneşti germani. Forţele Speciale.

Chris îşi simţi gâtlejul uscat.

Câinii o luară la fugă spre copaci, urmaţi de doi oameni. Ceilalţi ochiră, gata să tragă foc de acoperire. Un grup de patru se repeziră către copaci, apoi alţi cinci, şi încă cinci.

Chris scrută pădurea, aşteptând să apară oamenii.

— N-avem Nici o şansă. Tot ce am eu e *Mauser*-ul ăsta. Tu, doar *Springfield-ul* tău cu închizător. Chiar dacă am fi înarmaţi ca lumea…

— Nu va trebui să luptăm.

— Dar câinii ne vor mirosi urma în tunel.

Chris se întoarse spre găvanul din spatele lui, privind puţul pe unde se căţărase.

— Oamenii vor afla unde ne-am dus. Vor ordona elicopterelor să mitralieze colina asta. Apoi vor urca până aici şi vor desăvârşi treaba.

— Crede-mă, suntem acoperiţi.

Chris deschise gura să obiecteze, apoi încremeni, când Saul arătă brusc spre copaci. Ieşi un om, probabil pentru a-i provoca să tragă pentru a le oferi ţinte celorlalţi. În timp ce momeala se apropia de ruinele fumegânde, se arătă un al doilea, apoi al treilea.

— Sunt încrezători. Probabil câinii ne-au luat urma direct spre cabană.

Saul îl privi pe cel din frunte arătând spre peretele de stâncă din spatele buştenilor sfărâmaţi.
— A găsit tunelul.
— Trebuie să plecăm de-aici.
— Nu încă.
— Pentru numele lui Dumnezeu…
Cinci oameni i se alăturară celui dintâi. Precauţi, se apropiară de versant. Acum Chris îi putea vedea, din vârf. Duduind în ralanti, elicopterele continuau să plutească la adăpost, în capătul opus al văii. Saul se retrase târâş, oprindu-se la pâlnia de stâncă netedă care cobora spre puţ. Atent să nu fie văzut, ascultă. Chris se încruntă, întrebător.
Pe neaşteptate, Saul zâmbi şi arătă spre gaura de unde se auzeau sunete. Chris nu înţelegea de ce părea mulţumit. Apoi pricepu, când Saul scoase din buzunar emiţătorul radio şi apăsă un buton.
Încordându-se, Chris simţi că pământul se cutremura. Din tunel erupse un tunet. Răsucindu-se, privi spre ruinele cabanei de sub stâncă. Prin luminiş zburară pietre smulse. Praful se învolbură.
— Şase eliminaţi, mai sunt zece, spuse Saul.
— Ai pregătit explozivi în tunel.
— Eliot spunea să fim întotdeauna siguri că ne protejăm drumul de scăpare. Acum întorc regulile împotriva lui. Te-am convins că vrea să mă omoare?
Chris dădu din cap, îngreţoşat, privind spre copacii de jos. Ceilalţi oameni o luară la fugă dintre brazi, spre duruitul stâncilor ce se rostogoleau în tunel.
— Nimeni altul nu mai ştia că te caut. S-a folosit de mine.
Implicaţia îl făcea să-şi simtă stomacul rece ca gheaţa.
— A încercat să mă omoare şi pe mine. Fir-ar al dracului, de ce? E ca un…
— Ştiu. E omul cel mai apropiat de un tată pe care-l avem.
În poiană, un om răcnea instrucţiuni într-o staţie radio de teren. Elicopterele îşi părăsiră dintr-odată poziţia sigură din capătul văii, repezindu-se încoace, cu vuietul apropiindu-se, tot mai puternic. Chris văzu ciobăneştii germani stând de pază la liziera pădurii.
— În regulă, spuse Saul. Oamenii ăştia sunt destul de aproape de tunel. Hai să mergem de-aici.

Se târî îndărăt. Chris îl urmă, privindu-l cum apăsa din nou butonul emiţătorului.

— Încă o surpriză.

Abia îl auzi, în explozia neaşteptată a falezei din spatele lui. Unda de şoc îl împinse înainte, apăsându-i timpanele. Urma un huruit, un trosnet crescând de stânci şi pământ, când versantul se prăbuşi spre oamenii din luminiş. Le auzi urletele.

— Asta ar trebui să-i rezolve şi pe ceilalţi, spuse Saul, alergând, şi aruncă emiţătorul.

— Şi elicopterele?

— Ai încredere-n mine.

Fugiră prin desişurile de salvie. Chris simţi gust de praf, ţinând ochii mijiţi contra soarelui. Sub duduitul elicopterelor ce se apropiau cu repeziciune, se întrebă dacă în partea opusă colina se termina tot cu o râpă. În schimb, Saul îl conduse spre un povârniş împădurit care cobora în altă vale. La adăpostul copacilor umbroşi, Chris simţi sudoarea răcorindu-i fruntea.

— Elicopterelor le va trebui un minut până să-şi pună la punct strategia, gâfâi rapid Saul. Probabil că unul va ateriza să caute supravieţuitori.

— Aşa mai rămân trei.

Acele de brad căzute amortizau paşii lui Chris.

— Vor trebui să presupună că am fost pe dealul ăsta. Se vor îndrepta încoace.

— Cu piciorul, nu putem scăpa înainte de a aduce întăriri. Vor folosi alţi câini ca să ne urmărească.

— Absolut exact.

Saul ajunse în fundul văii, plescăind printr-un pârâu şi urcând în fugă malul opus. Chris alergă după el, cu pantalonii uzi lipindu-i-se reci de picioare. În faţă, Saul se opri într-o zonă plină de copaci căzuţi. Trase de buştenii prăbuşiţi şi vegetaţia încâlcită.

— Repede. Ajută-mă.

Chris începu să împingă trunchiurile.

— Dar de ce?

Apoi înţelese. Dând la o parte un ciot putred, văzu o folie de plastic înfăşurată în jurul unui obiect voluminos, înainte de a apuca să întrebe ce era, Saul despachetă obiectul.

Chris aproape râse. O motocicletă de cros – cauciucuri groase şi late, suspensii rezistente.
— Dar cum ai…?
— O foloseam ca să vin şi să plec de-aici. Nu risc lăsând-o pe lângă cabană.
Saul o ridică, împingând-o de ghidon pe lângă lemnele pe care le înlăturaseră. Arătă printre copaci:
— Pe-acolo. O cărare de vânătoare taie peste vale.
Aruncă o privire spre vuietul tot mai sonor al elicopterelor.
— Se vor despărţi ca să caute în diferite sectoare ale văii.
Chris îl ajută la împins.
— Dar zgomotul motoarelor îi va împiedica să audă motocicleta. Dacă ne ţinem pe sub copaci, nici n-au să ne observe.
— Urcă.
Saul suci cheia şi apăsă pe regulator. Motocicleta tuşi. Mai călcă o dată, făcând-o să duduie regulat.
— Poftim, ia puşca.
— N-ajută la nimic împotriva unui elicopter.
Saul nu răspunse. Săltă cricul, apăsă pe schimbătorul de viteze şi răsuci acceleratorul. Motocicleta se repezi înainte; săltând peste hârtoape. Chris se lipi strâns de el, zâmbind, în timp ce coteau printr-un labirint de copaci. Umbrele brăzdau vederea. Ajuns pe cărare, Saul acceleră. Simţind năvala vântului pe faţă, care-i amintea de adolescenţă, Chris aproape că izbucni într-un râs vesel.
Îngheţă când auzi mugetul tunător exact deasupra.
Ridicându-şi ochii, văzu o umbră hidoasă trecând peste o spărtură în coroanele copacilor. Poteca o lua în sus. Pe pisc, în timp ce Saul gonea printr-un mic luminiş. Chris privi în urmă spre vale. Văzu două elicoptere îndepărtându-se unul de altul, pentru a cerceta sectorul opus şi pe cel din mijloc. În capătul apropiat, aparatul care tocmai trecuse pe deasupra nu părea să-i fi văzut.
Acum cărarea cobora din nou. Cotind, Saul îi urma curbele şi serpentinele. Chris auzi din nou elicopterul.
— Mai trece o dată. Vrea să se asigure de ceva!
Poteca ajunse la o porţiune cu iarbă ce se întindea dintr-o latură a văii până-n cealaltă.
Saul opri.

— Ne vor vedea dacă încercăm să trecem. Dar nu putem rămâne aici. Dacă aşteptăm până la noapte, vor avea timp să aducă o nouă echipă, cu câini.

Deasupra, curentul de aer al elicei făcu să freamete copacii din apropiere. Chris se încordă, în aşteptarea gloanţelor de mitralieră calibru 50.

Saul îi luă din mâini puşca *Springfield*.

— Nu eram sigur cum vor veni să mă atace. Pe jos, sau cu elicopterele.

Trase pârghia carabinei, prinzând din zbor cartuşul ejectat şi înlocuindu-l cu altul, pe care-l scosese din buzunar. Împinse din nou închizătorul la loc.

Apoi ambală acceleraţia, repezindu-se cu motocicleta dintre copaci, în mare viteză, peste pajişte. Uitându-se în urmă, Chris văzu elicopterul pivotând, pentru a se năpusti în direcţia lor.

— Ne-au văzut!

Saul răsuci ghidonul, cârmind înapoi spre marginea pădurii. Gloanţele de mitralieră muşcară din pământ. Aparatul trecu peste ei, cu silueta sa monstruoasă acoperind soarele. Într-o clipă, lumina orbitoare reveni. Saul băgă motocicleta în lizieră. Sărind jos, ochi printre crengi spre elicopter în timp ce acesta se întorcea în unghi strâns deasupra pajiştii.

— Cu un *Springfield* nu poţi doborî un elicopter, observă Chris.

— Cu ăsta, da.

Expunându-şi pântecul, elicopterul începu o apropiere de copaci, mitraliind, crescând. Saul apăsă pe trăgaciul carabinei, amortizând reculul. Mirat, Chris văzu rezervorul de carburant al aparatului explodând. Sări să se ferească, acoperindu-şi ochii. Schije din fuzelaj şi centroplan, de lonjeroane şi pale erupseră din globul de foc tunător, în toate direcţiile, peste păşune. Carlinga burtoasă stătu un moment suspendată, parcă răutăcioasă. Dintr-odată se prăbuşi.

— Am scobit miezul glonţului, l-am umplut cu fosfor şi i-am pus un dop ca să nu-l aprindă aerul, spuse Saul.

— Celelalte elicoptere…

— Vor veni încoace. Vor căuta în partea asta a văii. Noi o luăm pe dincolo. Pe unde au căutat deja.

Apucă ghidonul. Chris încălecă repede. Porniră înapoi pe cărare. Peste douăzeci de secunde, elicopterele rămase mugiră pe deasupra lor, spre epava cuprinsă de flăcări.

Capitolul 11

Eliot strângea în mână receptorul telefonului verde, cu trupul său înalt adus de spate şi fruntea chinuită de durere.

— Înţeleg, spuse, nervos. Nu, nu vreau nici o scuză. N-aţi reuşit. Asta contează, nu de ce aţi eşuat. Curăţaţi mizeria pe care aţi făcut-o. Folosiţi alte echipe. Ţineţi-vă după ei.

Încă mai purta costumul negru şi vesta, având tras peste ele un şorţ cu pieptar.

— Fireşte, dar am presupus că şi echipa voastră era la fel de bună. Se pare că m-am înşelat. Crede-mă, şi mie îmi pare rău.

Punând receptorul jos, se rezemă de o masă pentru ghivece, atât de obosit, încât i se părea că aveau să-i cedeze genunchii.

Toate ieşeau prost. Lovitura dată Fundaţiei *Paradigma* ar fi trebuit să fie simplă, un singur vinovat, un om care nu putea spune că respectase nişte ordine, dacă era ucis în timp ce încerca să reziste capturării. Simplu, îşi spunea Eliot. Meticulos plănuit. Îl alesese pe Saul fiindcă era evreu, fiindcă vina trebuia să cadă pe altcineva, nu pe Eliot, aşa că de ce nu pe israelieni? Aranjase ca misiunile anterioare ale lui Saul să dea greş – o femeie de serviciu intrând într-o cameră când n-ar fi trebuit, de exemplu – pentru ca Saul să pară că-şi pierduse controlul. Trimiterea lui Saul să joace la cazino în Atlantic City fusese o altă modalitate de a-l compromite. Saul trebuia să corespundă comportării unui agent care o luase razna, a unui singuratic imposibil de salvat. Un plan atent, strălucit.

„Atunci, de ce n-a ieşit? După o carieră de evitare a greşelilor, am început în sfârşit să le fac?” se întrebă. „Am îmbătrânit prea mult, în fine? M-am amăgit să cred că, fiindcă sabotasem cele trei misiuni precedente ale lui Saul, şi-a pierdut într-adevăr resursele?”

Indiferent din ce motiv, acum planul era aproape un dezastru. Scăparea lui Saul primejduise totul, creând noi probleme, atrăgând şi mai mult atenţia spre lovitura asupra *Paradigmei*. Cu o oră în urmă, îi telefonase Casa Albă – nu un consilier, ci preşedintele în persoană, înfuriat că asasinarea celui mai bun prieten al său încă nu fusese răzbunată. Dacă totul mergea conform planului, dacă Saul era redus la tăcere, preşedintele ar fi fost satisfăcut, îndreptându-şi atenţia spre israelieni, învinuindu-i pentru organizarea

asasinatului. Acum, în loc să obţină răspunsurile dorite, preşedintele punea noi întrebări, sondând, scormonind. Dacă afla vreodată cine ordonase de fapt atacul…

Îl frapă o ironie a sorţii. Chris, violând sancţiunea, comisese păcatul cardinal. Dar Saul – deşi n-o ştia – înfăptuise un păcat şi mai mare.

Secretul acestuia trebuia păstrat. Luă receptorul şi formă numărul asistentului său de la Langley.

— Trimite-o pe fir. Către toate reţelele. K.G.B., MI-6, toate. *„Subiect: sancţiunea Abelard. Biserica Lunii, Bangkok. Violatorul Remus localizat de C.I.A. În Colorado, S.U.A.”*

Eliot îi dădu asistentului coordonatele.

— Remus a scăpat de execuţie. Cerem asistenţă. Remus ajutat de agentul operativ solitar C.I.A. Saul Grisman, criptonim Romulus. Agenţia cere ca Romulus să fie exterminat odată cu Remus.”

— Perfect, răspunse asistentul.

Închizând, însă, Eliot se întrebă dacă era într-adevăr perfect. Blestemă vestea primită din Colorado, simţindu-se ameninţat, cuprins de teamă. Saul nu numai că scăpase. Mai rău, era şi Chris cu el. Eliot se albi la faţă. „Întrucât nimeni altcineva nu ştiuse ce făcea Chris, mă vor suspecta pe mine,” îşi spuse. „Vor dori să ştie de ce m-am întors împotriva lui. Vor veni la mine.”

În timp ce formă un nou număr, mâna îi tremura. Telefonul sună atât de mult, încât se temu că nu i se va răspunde. Bâzâitul se opri, răspunzând un glas răguşit.

— Castor, spuse Eliot. Adu-l pe Pollux. Veniţi la seră.

Îşi înghiţi saliva groasă.

— Tatăl vostru are nevoie de voi.

Capitolul 12

Când răsări luna, părăsiră ravina unde îngropaseră motocicleta de cros sub pietre, pământ şi crengi căzute. Nu mai aveau nevoie de ea. Pe măsură ce crepusculul era înlocuit de întuneric, îşi pierduseră posibilitatea de a o mai conduce în siguranţă printre copaci.

Desigur, următoarea echipă de şoc, cu câini, urma să găsească motocicleta, dar până atunci Saul şi Chris aveau să fie departe. În lumina lunii, îşi croiră drum peste o pajişte, umblând aplecaţi pentru a-şi ascunde siluetele. Ajunseră la povârnişul pe care-l aleseseră la apusul soarelui când, studiind harta lui Chris, îşi plănuiseră ruta. Escaladară prăpastia stâncoasă, fără o vorbă, fără o privire în urmă, ascultând încontinuu sunete necaracteristice din valea de jos.

După atacul asupra cabanei lui Saul, străbătuseră peste treizeci de kilometri, prin trei văi legate între ele. Pe Chris îl durea şira spinării după hurducăturile motocicletei peste hopuri şi crengi. Se bucura de efortul ascensiunii, de eliberarea tensiunii din muşchi.

În vârf, se odihniră, culcându-se nevăzuţi într-o adâncitură stâncoasă, cu feţele năduşite scăldate de lună.

— Dacă aici am fi în Nam, n-am avea nici o şansă.

Saul vorbea cu glas scăzut, trăgându-şi respiraţia.

— Ar trimite un avion de recunoaştere cu senzor caloric.

Chris înţelese – problema senzorilor de căldură era aceea că sesizau atât temperatura corpului omenesc, cât şi pe a animalelor. În Vietnam, singurul mod de a face senzorul să dea rezultate constase în a pulveriza din avioane otravă care omora toate formele de viaţă din junglă. Astfel, dacă senzorul înregistra un semnal, sursa de căldură trebuia să fie umană. Chris îşi aminti tăcerea nefirească a junglei fără animale. Aici, însă, existau prea multe vietăţi pentru ca senzorul caloric să fie de vreun folos. Sunetele pădurii erau constante, încurajatoare, foşnetul frunzelor, freamătul ramurilor. Cerbii păşteau. Porcii ţepoşi şi bursucii căutau hoituri. Dacă, însă, zgomotele încetau un moment, ştia că speriase ceva animalele.

— Vor aduce alte echipe, spuse Chris.

— Dar numai ca să ne alunge afară. Adevărata capcană e la poalele colinelor. Vor urmări fiecare post de rangeri, fiecare drum şi oraş din zonă.

Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să coborâm.

— Nu pot înconjura tot masivul muntos. Va fi necesar să fie selectivi. Cele mai apropiate coline sunt la sud şi la vest de-aici.

— Deci, vom merge spre nord.

— Cât de departe?

— Cât va trebui. Aici suntem ca acasă. Dacă nu ne place cum se prezintă situaţia, vom continua doar să înaintăm şi mai spre nord.

— Nu putem folosi puşca pentru vânătoare. Detunăturile ar atrage atenţia. Dar putem pescui. Şi vom găsi plante – iarbă-de-şoaldină, măcriş de munte, frumuseţi-de-primăvară…

Saul se strâmbă.

— Frumuseţi… Mă rog, oricum voiam să slăbesc. Cel puţin câinii nu ne pot urmări pe pante abrupte.

— Sigur eşti în formă pentru aşa ceva? rânji Chris.

— Ei, da' tu? Mănăstirea nu te-a moleşit, sper.

— Cisterciţii? râse Chris. Să mă moleşească? Sunt cel mai aspru ordin al Bisericii Catolice.

— Chiar nu vorbesc?

— Şi nu numai atât. Cred în munca zilnică brutală. Aş fi putut la fel de bine să petrec încă şase ani în Forţele Speciale.

Saul clătină din cap:

— Viaţa în colectiv. Te-ai gândit vreodată cum s-au repetat toate? Mai întâi orfelinatul, apoi armata, pe urmă agenţia şi în sfârşit mănăstirea. Este un numitor comun.

— Care?

— Cadrele disciplinate segregate. Ai devenit dependent.

— Amândoi am devenit. Singura diferenţă e că tu n-ai făcut niciodată un pas în plus. Niciodată n-ai fost tentat să intri într-un ordin monastic evreiesc.

— Cisterciţii ăia nu te-au învăţat nimic? Nu există ordine evreieşti monastice. Noi nu credem în retragerea din mijlocul lumii.

— Probabil de-asta ai rămas în agenţie. E lucrul cel mai apropiat de călugărie pe care l-ai găsit.

— Căutarea perfecţiunii, se încruntă dezgustat Saul. Hai mai bine să mergem.

Scoase din buzunar o busolă şi-i studie cadranul luminiscent.

— De ce vrea Eliot să te omoare?

Chiar noapte fiind, Chris văzu chipul fratelui său aprinzându-se de furie.

— Crezi că eu nu mă întreb tot timpul? E singurul soi de tată pe care l-am avut, iar acum ticălosul s-a întors contra mea. Totul a început după ce i-am îndeplinit o misiune. Dar de ce?

— Îşi va asigura protecţia. Nu putem merge la el pur şi simplu, să-l întrebăm.

Saul strânse din dinţi.

— Atunci îl vom ocoli.

— Cum?

Se răsuciră spre un brusc tunet îndepărtat.

— Se pare că a explodat ceva, murmură Saul.

— Boule, râse Chris.

Se întoarse spre el, surprins.

— Tună.

Peste treizeci de minute, în timp ce coborau spre fundul unei prăpăstii colţuroase, deasupra lor se adunară nori de furtună, ascunzând luna. În neaşteptatul vânt tăios, Saul găsi un prag de stâncă protector. Chris se ghemui sub el, pe când începea ploaia.

— Să-l ocolim? Cum?

Dar răspunsul lui Saul fu acoperit de un nou tunet.

CASTOR ŞI POLLUX

Capitolul 1

Saul se încordă. Ghemuit pe un acoperiş, ascuns în întuneric, privea spre strada de sub el. Maşini se înşirau în lungul trotuarelor; după perdelele apartamentelor erau lămpi aprinse. Privi deschizându-se uşa unei clădiri de peste drum. Ieşi o femeie: vreo treizeci şi cinci de ani, înaltă, subţire, elegantă, cu păr lung, negru, în pantaloni marinăreşti, bluză de Burgundia şi jachetă maron din piele de antilopă. Saul îi studie trăsăturile în lumina de deasupra uşii. Avea pielea netedă şi bronzată, obrajii cu pometi proeminenţi accentuaţi de o bărbie frumoasă, frunte rafinată, gât senzual. Fusese adeseori luată drept fotomodel.

Saul, însă, ştia adevărul. Se târî înapoi de lângă zidul înalt până la talie ce mărginea acoperişul, după care se ridică şi deschise uşa de întreţinere spre scara metalică şi, apoi, cea cu trepte. O clipă, îşi aminti evadarea din blocul de la Atlantic City, coborând în fugă scara de pe acoperiş până în stradă, unde furase *Duster*-ul. De astă dată, după ce se grăbi neobservat pe scările acelui atractiv bloc de apartamente, privi în ambele direcţii ale străzii şi trecu de maşinile parcate, pentru a o urmări pe femeie.

Aceasta mergea spre stânga, ajunse la un semafor şi dădu colţul. Saul îi auzi ecoul tocurilor înalte, în timp ce traversa strada, şi coti după ea. Un taxi trecând prin apropiere îl nelinişti. Un bătrân ce-şi plimba câinele îi trezi bănuieli.

La jumătatea străzii, femeia intră pe o uşă. Saul se apropie, privind pe fereastră spre feţele de masă în carouri roşii din separeurile unui mic restaurant italian. Se opri ca pentru a studia meniu-ul afişat lângă intrare. O putea aştepta în apropiere să iasă, îşi spuse, dar nu văzu nici o ascunzătoare acceptabilă. Toate clădirile de pe strada aceea erau sedii de firme. Dacă rămânea pe o alee sau meşterea vreo broască pentru a urca pe un alt acoperiş, îl putea găsi poliţia. Totuşi, nu dorea nici să discute cu ea în stradă. Era prea periculos. Într-un fel, intrând în restaurant, femeia îi rezolvase dilema.

Când intră şi el, auzi un acordeon. Lumina luminărilor se reflecta în lemnul de stejar lustruit. Vesela clincănea printre conversaţii în surdină. Scrută salonul plin, simţind miros de usturoi şi unt. Privind pe lângă un chelner ce ducea o tavă, se concentră asupra colţurilor din fund. Aşa cum se aşteptase, femeia stătea cu spatele spre un perete, privind spre intrare, însă în apropierea unei ieşiri prin bucătărie. Chelnerul luase tacâmurile celorlalte locuri de la masă. Perfect, îşi spuse Saul, plănuia să mănânce singură.

Şeful de sală se apropie:

— Aveţi rezervare, domnule?

— Sunt cu domnişoara Bernstein. În colţul acela.

Zâmbind, Saul trecu pe lângă el, traversând salonul.

Surâsul i se şterse când se opri lângă masă.

— Erika.

Femeia îşi ridică privirea, nedumerită. Fruntea i se brăzdă brusc a îngrijorare.

Saul trase un scaun şi se aşeză lângă ea.

— Nu-i politicos să caşti ochii. Ţine-ţi degetele pe marginea mesei. Nu le apropia de cuţit şi furculiţă, te rog.

— Tu!

— Şi te mai rog să nu ridici vocea.

— Ai înnebunit, să vii aici? Toată lumea aleargă după tine.

— Despre asta vreau să vorbim.

Îi cercetă faţa – obrajii bronzaţi şi netezi, ochii căprui adânci şi buzele pline. Îşi înfruntă pornirea de a-şi trece un deget peste pielea ei.

— Te faci tot mai fermecătoare.

Erika scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Cât timp a trecut? Zece ani? Iar acum, apari ca din pământ – în necazul cel mai rău – şi altceva nu găseşti de spus?

— Ai prefera să auzi că te urâţeşti?

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Nu aşa se cuvine să vorbească o evreică bine crescută.

Femeia ridică o mână, descumpănită.

Saul deveni rigid.

— Te rog, ţine degetele pe marginea mesei, repetă el.

Se supuse, respirând adânc.

— Nu poate fi o coincidenţă. N-au ales întâmplător localul ăsta.

— Te-am urmărit de la tine de-acasă.

— De ce? Ai fi putut să vii sus.

— Ca să dau peste vreo colegă de cameră sau altcineva aşteptând, în caz că voiam să iau legătura cu tine?

Clătină din cap.

— M-am gândit că un teren neutru e mai potrivit. De ce aleargă după mine?

Erika se încruntă, surprinsă:

— Chiar nu ştii? Din cauza celor întâmplate la Bangkok. Chris a violat sancţiunea.

Vorbea cu voce joasă, dar încordată. Zgomotele bucătăriei din apropiere îi împiedicau pe ceilalţi meseni s-o audă.

— Dar chestia de la Bangkok s-a întâmplat după. Ce legătură are cu mine?

— După *ce?* Nu înţeleg ce vorbeşti.

— Tu doar spune-mi.

— Chris a omorât un rus. K.G.B.-ul a emis o sentinţă împotriva lui. În baza regulilor sancţiunii, celelalte reţele trebuie să contribuie.

— Ştiu toate astea. Dar ce au de-a face cu *mine?*

Povestea din Atlantic City s-a întâmplat *înainte* de Bangkok.

— Ce tot vorbeşti? Acum cinci zile, am primit un mesaj de la agenţia voastră – o revizuire a sentinţei. Chris fusese văzut în Colorado. Tu îl ajutai, spunea mesajul. C.I.A. Te-a declarat scăpat de sub control şi a cerut să fii omorât împreună cu Chris.

Saul murmură:

— Eliot.

— Pentru Dumnezeu, ai de gând să-mi spui ce…? Nervoasă, se uită la privirile surprinse ale celorlalţi clienţi.

— Nu putem vorbi aici.

— Atunci, unde?

Capitolul 2

În întuneric, Saul privi pe fereastră, spre luminile îndepărtate ale Monumentului Washington.

— Frumoasă poziţie.

— La zece străzi de ambasada noastră, spuse Erika în spatele lui.

Puţin îi păsa de privelişte. Motivul de a privi pe fereastră era acela de a o pune la încercare. În gardă, o aştepta să încerce să-l omoare. Cum Erika n-o făcu, Saul trase perdelele şi aprinse un lampadar, potrivindu-l astfel încât el şi Erika să nu arunce umbre pe draperii.

Dădu din cap aprobator privind *living room*-ul, cu mobilă simplă, elegantă, aleasă cu grijă. Cercetase deja dormitorul, bucătăria şi baia. După cum îi promisese ea, nu găsise nici o colegă de apartament, nimeni care să-l aştepte.

— Microfoane?

— Am controlat azi-dimineaţă.

— Acum e seară.

Deschise televizorul, nu fiindcă ar fi vrut ca sunetul lui să le bruieze conversaţia, ci numai pentru că avea nevoie de un zgomot constant, pentru test. Văzuse un radio cu tranzistori în bucătărie. Se duse şi-i dădu drumul şi acestuia, punându-l pe o lungime de undă medie, împărţi camera în cvadraţi, căutând microfoane prin fiecare sector prin răsucirea lentă a roţii radioului. Microfoanele ascunse erau în mod normal reglate pe un coeficient F.M. Nefolosit de posturile radio din zonă. Tot ce avea de făcut urmăritorul era să aştepte într-un loc sigur din apropiere, să potrivească un aparat de radio pe numărul F.M. Pe care-l alesese şi să asculte ceea ce se vorbea lângă microfonul implantat. În mod similar, şi Saul putea folosi un aparat de radio pentru a recepţiona aceeaşi transmisie. Pe măsură ce muta cursorul, dacă auzea zgomotul televizorului din radio – adesea sub forma unui feedback pârâitor – ştia că încăperea era monitorizată. În cazul de faţă, indiferent ce post F.M. prindea, nu găsi banda cu râsete a comediei de situaţii de la televiziune. Examină tavanul, pereţii, mobilierul. Mulţumit, închise televizorul şi radioul. Brusc, odaia păru nefiresc de tăcută.

— Sancţiunea? întrebă el, ca şi cum discuţia din restaurant nu s-ar fi întrerupt nici un moment. Ăsta-i singurul motiv pentru care ai tăi se ţin după

mine? Fiindcă îl ajut pe Chris?

— Ce alt motiv ar putea fi? înălţă Erika din sprâncene, tulburată. Detestăm să-i ajutăm pe ruşi, dar sancţiunea trebuie respectată. Abelard e regula fundamentală. Dacă e distrusă, ne scufundăm în haos.

— Atunci, dacă ai avea şansa, m-ai omorî? Pe un compatriot evreu, un fost iubit?

Erika nu-i răspunse. Îşi scoase jacheta. Cei doi nasturi de sus ai bluzei erau descheiaţi, îndepărtaţi de umflătura sânilor.

— Mi-ai dat posibilitatea acum câteva minute, când te-ai uitat pe fereastră. N-am profitat de ea.

— Fiindcă ştiai că o făcusem anume – ca să văd cum vei reacţiona.

Femeia zâmbi.

Licărul de amuzament din ochii ei îl făcu pe Saul să surâdă la rându-i. Se simţea la fel de atras de ea ca în urmă cu zece ani, dorea s-o întrebe ce mai făcea, ce i se întâmplase de când se văzuseră ultima oară.

Dar trebuia să se stăpânească. Nu putea avea încredere în nimeni, cu excepţia fratelui său.

— Dacă o fi ajutând la ceva, Chris e afară. În caz că mă omori…

— Am bănuit că ai acoperire. Va veni să te răzbune. Aş face o prostie încercând, dacă nu vă am pe amândoi împreună.

— Pe de altă parte, poate că ai noroc. N-am timp pentru aşa ceva. Îmi trebuie nişte răspunsuri. Eliot mă vânează, dar nu datorită lui Chris. Asta nu-i decât scuza lui Eliot. Pe toţi dracii, i-a cerut lui Chris să mă găsească

— După ce Chris violase deja sancţiunea.

— E o nebunie.

— Sigur că e, făcu Saul un gest enervat. Dacă ruşii ar şti că Eliot i-a cerut lui Chris ajutorul în loc de a-l ucide, ar emite încă o sentinţă. Eliot şi-a riscat viaţa încercând să mă găsească.

— De ce?

— Ca să mă omoare.

— Şi te-aştepţi să cred una ca asta? Eliot ţi-e ca un tată.

Saul îşi frecă fruntea îndurerată.

— Există ceva mai important decât relaţia lui cu mine, mai important decât sancţiunea, atât de important, încât trebuie să se descotorosească de mine. Dar, fir-ar să fie, nu ştiu ce anume e. De-asta am venit la tine.

— Cum aş putea eu…?

— Atlantic City. *Înainte* ca Chris să fi violat sancţiunea, încă de-atunci, Mossad-ul m-a atacat. Trebuie să presupun că oamenii voştri îl ajutau pe Eliot.

— Imposibil!

— Ba e foarte posibil! Aşa s-a întâmplat!

Ochii Erikăi străfulgerară.

— Dacă noi l-am fi ajutat pe Eliot, aş şti despre asta. S-au schimbat multe de când te-am văzut ultima oară. S-ar zice că sunt funcţionară la ambasadă, dar acum sunt colonel Mossad. Controlez echipele informative de pe litoralul estic. Fără aprobarea mea, niciunul dintre oamenii noştri n-ar fi încercat să te omoare.

— Atunci, cine a ordonat-o te-a minţit şi a acoperit acţiunea. Cineva din Mossad lucrează pentru Eliot.

Erika era în continuare furioasă.

— Nu pot accepta! Dacă tot ceea ce spui e adevărat…

Se cutremură, ridicându-şi mâinile.

— Ia stai o clipă. N-are nici un sens. Discut cu tine, când nici măcar nu ştiu detaliile. Povesteşte-mi totul. Exact cum s-a întâmplat.

Saul se lăsă într-un fotoliu.

— Acum zece zile, Eliot mi-a cerut să fac o treabă. Fundaţia *Paradigma.*

Ochii femeii se dilatară.

— Grupul lui Andrew Sage. Prietenul preşedintelui. Tu ai fost? Preşedintele dă vina pe *noi.*

— Dar de ce?

— Fundaţia *Paradigma* lucra pentru preşedinte. Un grup de miliardari americani care negociau cu arabii pentru a obţine petrol mai ieftin dacă Departamentul de Stat îşi abandona loialitatea faţă de Israel. Preşedintele crede că am distrus fundaţia ca să ne protejăm interesele.

— Şi că aţi oprit negocierile. O dată în viaţă, preşedintele gândeşte logic.

— Continuă. Ce s-a întâmplat?

— Vrei să zici că în sfârşit ţi-am captat atenţia? Vezi ce vreau să spun? Dacă mă ajutaţi, vă ajutaţi pe voi înşivă.

— Ai vorbit despre Atlantic City.

— După misiune, Eliot m-a trimis acolo ca să mă dau la fund.

— Absurd. Aia nu-i ascunzătoare.

— Pe toţi dracii că nu e. Dar eu făceam întotdeauna ce-mi spunea Eliot. Cineva din Mossad a încercat să mă omoare într-un cazinou. I-am telefonat

lui Eliot să-i cer protecţia. El m-a trimis la un hotel unde o echipă Mossad îmi întinsese altă cursă. Numai Eliot ştia unde mă duceam. Echipa trebuie să fi lucrat pentru el.

— Dacă-ţi spun că e imposibil!

— Fiindcă n-ai ştiut tu? Eşti naivă.

— Din alt motiv. Indiferent cine l-a ajutat pe Eliot, îl mai ajuta şi pe cel ce dorea distrugerea grupului lui Sage. N-am fi niciodată atât de proşti încât să-l asasinăm pe prietenul preşedintelui, oricât de mult am vrea să se oprească negocierile. Noi am fi prima ţară pe care ar acuza-o preşedintele, exact aşa cum s-a întâmplat. Lovitura nu ne-a ajutat – ne-a dăunat! Ce echipă Mossad s-ar întoarce împotriva Israelului?

— Poate nu ştiau de ce voia Eliot să mă omoare. Poate n-au ştiut despre legătura dintre mine şi lovitură.

— Eu tot nu înţeleg ce te face să fii atât de sigur că a fost Mossad-ul.

— Gândeşte-te şi tu. Foloseau podul palmei în lupta corp-la-corp. Trăgeau cu arme *Beretta* şi *Uzi*. Umblau în poziţia aia semi-adunată, pe toată talpa, pentru echilibru. Nimeni altcineva nu mai e învăţat să procedeze aşa. Până şi amortizoarele le aveau la fel ca ale oamenilor voştri.

Erika îl privea cu ochi mari, neîncrezătoare.

Capitolul 3

Chris urcă pe furiş scara, atingând încet betonul cu tălpile de cauciuc ale pantofilor. Străbătea fiecare palier ţinându-se pe lângă perete, în afara vederii oricui ar fi privit peste balustradă în josul casei scărilor. Lămpile cu neon zumzăiau, însă Eliot asculta alte sunete, deasupra. Verificând toate cele cinci nivele, nu găsi pe nimeni, apoi coborî un etaj pentru a deschide o uşă de incendiu şi a studia holul etajului trei. Pe ambele laturi se înşirau apartamente numerotate. Imediat la dreapta, văzu un lift, apăsă pe buton şi aşteptă. Lumina de deasupra uşii arătă 5, apoi 4[{2}]. Se auzi un clopoţel şi uşa se deschise glisând. Ţinea mâna pe *Mauser*-ul de sub haină, dar nu apăru nimeni..

Bun, îşi spuse. Pe cât era posibil, clădirea părea sigură, deşi nu-i plăceau încuietorile murdare ale uşilor de la intrare, nici absenţa unui portar în hol. Se întreba dacă ar fi trebuit să continue supravegherea clădirii din stradă. Problema era că din unghiul lui nu putea să vadă în spate, nici să determine dacă vreo persoană intrând în clădire locuia acolo sau îl urmărea pe Saul. În plus, nu putea şti dacă pericolul nu se afla deja înăuntru. Trebuia să presupună că agenţii diverselor reţele – mai ales cei ai lui Eliot – îi supravegheau pe oamenii cărora el şi Saul aveau cele mai mari şanse să le ceară ajutorul, iar Erika se califica fără-ndoială ca prietenă, deşi nu se mai văzuseră din ’73. Era posibil ca nimeni să nu ştie cât de strânsă era prietenia lor, însă de vreme ce aveau nevoie de ajutorul ei, Chris ştia că trebuia să acţioneze scrupulos. Acum, după ce verificase clădirea, se simţea mai încrezător, ştiind că apartamentul Erikăi – pe stânga, la jumătatea culoarului – era protejat. nici un vânător n-ar fi putut ajunge la etajul trei, fie cu liftul, fie pe scări, fără ştirea lui. Se întoarse la scară, lăsă uşa întredeschisă şi începu să asculte semnalul liftului sau paşi dedesubt.

Mai devreme, lângă Saul pe un acoperiş, zâmbise recunoscând silueta Erikăi care ieşea din bloc pentru a porni în lungul străzii, bucurându-se de amintirea primei lor întâlniri, în 1966, când el şi Saul fuseseră la instructaj în Israel. Atunci ca şi acum, eleganţa ei era înşelătoare. Veterană a Războiului israelian de şase zile din ’67 şi a războiului din octombrie din ’73, Erika era la fel de capabilă – şi, într-adevăr, de ucigătoare – ca orice bărbat. Ce ironie, îşi spuse Chris. În America, femeile puternice erau

considerate un pericol, câtă vreme în Israel erau preţuite, întrucât supravieţuirea naţiunii lor nu lăsa loc pentru prejudecăţile sexuale.

Scârţâitul unei uşi deschizându-se mai jos îl smulse din gânduri. Se întoarse spre balustradă, pentru a vedea umbre la baza scărilor. În timp ce uşa de la parter se închidea, profită de ecoul zgomotului şi coborî un etaj, scoţând *Mauser*-ul şi culcându-se cu burta pe cimentul rece.

Umbrele puteau aparţine unor locatari care preferau să urce pe scară ca să facă mişcare, în loc de a folosi liftul. Dacă urcau până sus, aveau să intre în panică la vederea *Mauser*-ului. Atunci, ar fi trebuit să fugă.

Tuburile de neon bâzâiau, aproape acoperind foşnetul încet al paşilor ce urcau.

Etajul unu, îşi spuse. Nu, al doilea. Se opresc. Aproape se relaxă, după care îşi corijă părerea.

Etajul trei, chiar sub el. Paşii se opriră. Chris strânse patul *Mauser*-ului, privind la siluetele deformate ce se proiectau în sus.

Ochi. Erau locatari? Păreau să-şi continue urcuşul. Peste un moment, avea să le vadă chipurile. Apăsă degetul pe trăgaci, pregătit pentru o judecată instantanee.

Umbrele se opriră. O uşă se deschise, apoi se închise scârţâind.

Chris se ridică în poziţie ghemuită şi îndreptă ţeava armei în josul scărilor. Nevăzând pe nimeni, coborî grăbit. Prudent, deschise uşa şi privi în hol.

Doi oameni stăteau la jumătatea culoarului, cu faţa spre stânga, către uşa Erikăi. Unul ţinea în mână un pistol-mitralieră, cu pat scurt şi ţeavă groasă, fără-ndoială un *Uzi,* în timp ce celălalt scotea cuiul unei grenade.

Chris îi văzu prea târziu. Primul om trase. Într-un muget asurzitor, continuu, gloanţele de *Uzi* sfărâmară uşa apartamentului. Tuburile catapultate zburau prin aer, ciocnindu-se între ele pe mochetă, cu ţăcăneli. Mirosul acru de cordită inundă holul. Trăgătorul schimbă direcţia, continuând să apese pe trăgaci, pentru a durui peretele din spatele uşii. Al doilea eliberă siguranţa grenadei şi dădu un şut în broasca spartă a uşii, pregătindu-se s-o arunce înăuntru în momentul când uşa cedă.

Chris trase de două ori. Al doilea om se răsuci sub impactul gloanţelor în cap şi umăr, scăpând grenada din mână. Cel dintâi pivotă, trăgând spre Chris. În ciuda zgomotului, Chris auzi un clopoţel. Se feri în casa scărilor. Din lift se repeziră paşi. Pistolarul continua să tragă. Printre rafale, nişte oameni urlară, căzând cu trupurile sfârtecate.

Grenada explodă, cu bubuitura amplificată de spaţiul culoarului şi schijele zăngănind. Mirosul de pulbere arsă inflamă nările lui Chris. Se chinui să-şi învingă ţiuitul urechilor, să asculte sunetele din coridor.

Atent, privi din casa scării. La dreapta, în faţa ascensorului, doi bărbaţi înarmaţi cu automate *Uzi* zăceau nemişcaţi într-o băltoacă de sânge.

Desigur, două perechi care acoperiseră ambele trasee spre etajul patru. Dar se desincronizaseră. Liftul sosise prea târziu. A doua pereche auzise împuşcăturile şi atacase, dar fusese doborâtă de omul pe care dorise să-l ajute.

Se întoarse spre stânga. Pistolarul care trăsese în apartamentul Erikăi zăcea lângă tovarăşul său mort, cu chipul dezintegrat.

Auzind din apartamente glasuri cuprinse de panică, Chris o luă la fugă pe coridor. Uşa Erikăi era sfărâmată. Atârnând din balamale, lăsa să se vadă livingul. Rafala de *Uzi* mutilase mobila, spărsese televizorul. Perdelele spânzurau zdrenţuite.

— *Saul?*

Dar nu văzu nici un cadavru.

Unde naiba erau?

Capitolul 4

În momentul când prima rafală de gloanţe erupse prin uşă, Saul se aruncă pe covor, auzind că şi Erika proceda la fel. Avu impulsul de a se târî spre bucătărie sau dormitor. Apoi, însă, gloanţele începură să străpungă peretele în locul uşii, de la nivelul taliei, coborând. Covorul peste care ar fi trebuit să se târască spre oricare încăpere tresălta sub impactul lor. Bucăţi de mochetă zburau sistematic, înaintând şi revenind dinspre capătul camerei către mijloc, unde zăcea el, Saul, şi Erika trebui să se rostogolească în direcţia opusă, evitând gloanţele, spre peretele de lângă uşă. Îl simţi cutremurându-se deasupra. Peste el căzură bucăţele de tencuială. Micile explozii din covor se apropiau. Dacă trăgătorul cobora şi mai mult arma…

Uşa zbură înăuntru. Saul ochi cu *Beretta*, auzi două focuri de pistol, un trup căzând, răcnete, o explozie, tăcere.

Se ridică în picioare lângă perete, şi o simţi pe Erika făcând acelaşi lucru. De afară se auziră strigăte, iar Saul ochi spre o umbră apărută în uşă.

— Saul! ţipă cineva.

Umbra intră.

Saul slăbi apăsarea pe trăgaci.

Chris se răsuci, privind neliniştit în lungul peretelui.

— Te-a atins?

Saul clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-i timp. Trebuie să plecăm de-aici.

Pe culoar se deschideau uşi. O femeie zbieră. Un bărbat răcni:

— Chemaţi poliţia!

Chris îngheţă, privind pe lângă Saul spre ceva aflat în cameră.

— Ce este?

Saul se întoarse spre Erika, temându-se că fusese rănită. Femeia stătea cu faţa către amândoi, retrăgându-se de lângă un scaun de sub care scosese un pistol ascuns, alt *Beretta*.

— Nu!

Erika îl ochea pe Chris. Saul îşi aminti ce-i spusese mai înainte. Ar fi fost o neghiobie să-ncerce să-l ucidă pe Saul dacă nu avea şansa şi să…

— Nu!

Prea târziu. Erika trase. Saul auzi plesnetul greţos al glonţului înfigându-se în carne. Un geamăt. Se răsuci. Dincolo de Chris, un bărbat cu un pistol în mână cădea lângă peretele coridorului, cu sângele ţâşnindu-i din gât.

Chris se apucă de cap.

— Iisuse!

— Nu te-am nimerit, spuse Erika.

— La milimetru! Glontele mi-a pârlit părul!

— Preferai să-l las să te omoare?

Dincolo de ferestrele sparte, sirene de poliţie se văitau în noapte.

Erika se grăbi spre uşă. Saul o urmă repede.

— Ăsta de unde-a apărut?

Când ajunse pe coridor, alergând pe lângă trupurile prăbuşite, află răspunsul. Din apartamentul vecin cu al Erikăi, un om ţintea cu un *Uzi*. Erika trase. Saul şi Chris traseră şi ei, cu o secundă întârziere. Omul icni, frângându-se, cu degetul încă apăsat pe trăgaci, ciuruind duşumeaua. *Uzi*-ul îi sări din mâini.

Erika fugi spre lift.

— Nu, o opri Saul. Acolo vom fi imobilizaţi.

— Nu discuta, fir-ai al dracu'!

Evitând băltoaca de sânge din jurul cadavrelor, femeia apăsă butonul ascensorului. Uşa se deschise. Îi împinse pe Saul şi pe Chris înăuntru, apăsă butonul cu numărul 5, iar uşa se închise la loc.

Saul simţi un gol în stomac, pe când ascensorul începea să urce.

— Nu putem coborî, spuse ea. Dumnezeu ştie cine-o fi în hol. Poliţia sau…

Ridicându-şi mâinile, scoase un panou din tavanul cabinei.

Saul se îndreptă de spate la vederea chepengului de după panou.

— Ieşire de urgenţă.

— Am verificat în ziua când am închiriat apartamentul, în caz că aveam nevoie de o ieşire separată.

Saul împinse chepengul, ridicându-l. Liftul se opri. În timp ce stomacul i se liniştea, îl văzu pe Chris apăsând butonul de menţinere a uşilor închise. Dintr-o săritură, Saul se agăţă de marginea trapei şi ieşi prin deschizătura strâmtă, îngenunchind în întuneric. Întinse mâinile s-o ajute pe Erika, simţind lângă el mirosul uleiului de pe cablurile de ascensor.

— N-aveau nevoie să-mi bage microfoane în casă sau să supravegheze clădirea de-afară, spuse ea. Ai văzut. Aveau doi oameni în apartamentul

vecin. De îndată ce ai sosit, au trimis după ajutor.

Din cabină, Chris le dădu panoul. Trăgându-se în sus, se aplecă şi puse panoul la loc. Apoi închise trapa.

— Şi acum? Dumnezeule atotputernice, ce praf. Abia respir

— În sus. Pe acoperiş este o construcţie pentru ascensor. Conţine angrenajele.

Vocea Erikăi reverbera în puţul întunecos. Se căţără, zgâriind cu pantofii zidul de beton.

Saul ridică braţele şi atinse o bară metalică. În momentul când picioarele sale se desprinseră de acoperişul cabinei, auzi un huruit. Nu! Liftul cobora! Rămase atârnat.

— Chris!

— Lângă tine!

Degetele lui Saul aproape că alunecară de pe bara uleioasă. Dacă ar fi căzut, dacă ascensorul cobora până jos… îşi imagină propriul trup spărgând tavanul cabinei şi se chinui să se apuce mai bine de bară. Mâna Erikăi se încleştă pe încheietura lui. Îl ajută să se ridice.

— Capul jos, ordonă ea. Roţile dinţate sunt chiar deasupra.

Saul simţi cablurile ce se mişcau cu repeziciune şi curentul de aer din angrenajele ce scrâşneau. Se cocoşă pe o cornişă de beton.

— Haina mea, spuse Chris. S-a prins în roţi.

Huruitul era amplificat de ecoul puţului. Saul se răsuci spre el, neputincios, orb. Zgomotul încetă. Cablurile rămaseră pe loc, vibrând. Tăcerea îl înăbuşea.

Auzi foşnetul hainei rupte.

— Mâneca, explică Chris. Trebuia s-o scot înainte ca…

Huruitul reîncepu, acoperindu-i cuvintele. Saul întinse mâna spre el, aproape pierzându-şi echilibrul, încordându-se să nu cadă.

— Am reuşit, spuse Chris. Mi-am desprins haina.

Liftul se opri sub ei. Tăcerea revenind, Saul auzi uşa glisantă deschizându-se. Un glas scârbit gemu. Cuiva îi veni să verse.

— E mai nasol decât ne-au spus! Abatoru’ dracu’! Cheamă secţia! Pe dublu! Avem nevoie de ajutor!

Paşii omului se îndepărtară de lift în fugă. Uşa se închise. Zgomotul începu din nou, pe când ascensorul cobora.

— Au să sigileze clădirea, spuse Erika.

— Atunci, să ieşim de-aici.

— Încerc. Pe acoperiş e o ieşire de serviciu. Dar e încuiată.

Saul auzi un clănţănit, când Erika trase de zăvor.

— Am rămas blocaţi?

Liftul se opri. Auzi un scrâşnet metalic.

— Cuiele balamalelor. Unul din ele e slăbit.

Erika vorbea încet. Saul auzi noi scârţâieli.

— Gata. L-am scos.

— Şi celălalt? Ia cuţitul meu.

— Se mişcă. O.K., l-am scos.

Femeia trase de chepeng. Printr-o crăpătură, Saul văzu cu bucurie luminile oraşului. Se aplecă, inhalând aerul curat.

— Vor căuta pe acoperiş, spuse Erika. Trebuie să aşteptăm până termină.

În ciuda nerăbdării de a pleca, Saul ştia că avea dreptate; nu se opuse.

— Văd uşa de pe acoperiş, continuă ea. Dacă se deschide, am timp să închid chepengul şi să bag cuiele la loc.

Liftul hurui iarăşi, urcând. Un glas bărbătesc răzbătu în sus, înfundat:

— Legistul e pe drum. Cercetăm clădirea. Cine locuieşte-n apartamentul ăsta?

— O femeie. Erika Bernstein.

— Şi unde naiba e? Am căutat înăuntru. N-am văzut nici un cadavru.

— Dacă încă mai e în clădire, o s-o găsim.

Zece minute mai târziu, doi poliţişti ieşiră pe uşa terasei, îndreptând în toate părţile revolverele şi lanternele. Chris închise trapa de întreţinere, punând fără zgomot cuiele la loc în balamale. Saul auzi glasuri şi paşi.

— Aici nu-i nimeni.

— Ia vezi de trapa de la lift.

O lanternă lumină prin grilaj. Saul se lipi de perete împreună cu Chris şi Erika, cufundaţi în umbră.

— Are lacăt.

— Mai bine verifică-l. Poate a fost meşterit.

Paşii se apropiară.

— Ai grijă. Eu stau şi te acopăr.

Saul auzi un zăngănit, când omul trase de lacăt.

— Eşti mulţumit?

— Căpitanul a zis să nu scăpăm nimic.

— Ce mai contează? întotdeauna le verifică el singur de două ori pe toate. Şi pe urmă, ne trimite pe noi să verificăm a *treia* oară.

Paşii se îndepărtară. Uşa de pe acoperiş se închise cu un scârţâit.

Saul expiră prelung. Transpiraţia îl înţepa în ochi. Să verifice a doua şi a treia oară? se întrebă el, deznădăjduit. Ne-am blocat aici.

Capitolul 5

Toată noaptea, liftul circulă în sus şi-n jos, iscând praful care le mânjea feţele şi le înfunda nările, făcându-i să se înece. După ce Erika redeschise chepengul de serviciu, respirară pe rând prin crăpătură. Saul îşi privea mereu limbile fosforescente ale ceasului. Curând după orele şase, începu să-i vadă pe Erika şi Chris, cu trăsăturile hăituite devenind tot mai clare în lumina dimineţii ce se infiltra prin grilaj.

În primele momente, o întâmpină bucuros, dar pe măsură ce începu să transpire tot mai intens, îşi dădu seama că puţul se încălzea, construcţia de pe terasă fiind înfierbântată de razele soarelui. Simţea că se sufocă. Scoţându-şi haina, îşi dezlipi de piept cămaşa scorţoasă. Pe la unsprezece, îşi scoase şi cămaşa. Rămaseră toropiţi, numai cu lenjeria pe ei. Sutienul de culoarea pielii i se lipea Erikăi de sâni, printre care sudoarea se scurgea în pârâiaşe. Saul îi privea faţa extenuată, îngrijorat pentru ea, ajungând în cele din urmă la concluzia că era mai rezistentă decât el şi Chris. Probabil că ar fi îndurat mai mult timp decât oricare dintre ei.

La amiază, deplasările ascensorului începuseră să se rărească. Personalul ambulanţelor şi echipajul criminalistic veniseră şi plecaseră. În timpul nopţii, cadavrele fuseseră ridicate. Ascultând conversaţiile înăbuşite din lift, Saul află că doi poliţişti supravegheau apartamentul Erikăi, iar alţii doi păzeau holul de jos. Încă nu puteau pleca în siguranţă. Murdari cum erau, ar fi atras atenţia dacă se arătau în lumina zilei. Aşa că aşteptară mai departe, chinuindu-se să respire. La apusul soarelui, lui Saul i se împăienjenise vederea. Îşi simţea braţele ca de plumb. Avea crampe la stomac din cauza deshidratării. Ajunseseră în sfârşit la limita asupra căreia conveniseră – douăzeci şi patru de ore după momentul atacului.

Târându-se istoviţi prin trapa îngustă, se ridicară în picioare pe acoperiş. Cu degetele înmuiate, se îmbrăcară, inhalând aerul răcoros al nopţii şi înghiţind în sec. Priviră ameţiţi spre lucirea îndepărtată a cupolei Capitoliului.

— Ne-au mai rămas atâtea, spuse Chris.

Saul ştia la ce se referea. Aveau nevoie de mijloace de transport, de apă, mâncare, un loc unde să facă baie şi să găsească haine curate şi odihnă, şi, mai presus de orice, să doarmă.

— Pot face rost de o maşină, îşi împinse Erika părul lung după umeri.

— A ta sau de la ambasadă?

Chris nu aşteptă răspunsul. Clătină din cap:

— E prea riscant. Poliţia ştie cine eşti. Întrucât nu ţi-au găsit trupul, presupun că eşti implicată. Îţi supraveghează parcarea de la subsol. Au aflat unde lucrezi şi urmăresc ambasada.

— Am o maşină de rezervă.

Sânii i se arcuiră în timp ce-şi punea bluza. Îşi încheie manşetele.

— Am cumpărat-o sub alt nume. Am plătit cash – un fond de urgenţe al ambasadei. Nu mi se poate da de urmă prin intermediul maşinii. O ţin într-un garaj din partea opusă a oraşului.

— Asta nu rezolvă cealaltă problemă – unde să mergem, spuse Chris. Poliţia are semnalmentele noastre de la vecinii care ne-au văzut în faţa uşii. Nu putem risca să mergem la un hotel. Doi bărbaţi şi o femeie… am atrage atenţia.

— Iar cine ne urmăreşte îi va verifica şi pe prietenii tăi.

— Nici un hotel. nici un prieten, replică ea.

— Atunci, unde?

— Nu te mai strâmba. Nu-ţi plac surprizele?

Capitolul 6

În biroul său, căpitanul de la secţia omucideri strângea în mână receptorul, privind posomorât *Quarter-Pounder*-ul[3] mâncat pe jumătate de pe biroul aglomerat. În timp ce asculta glasul poruncitor de la telefon, deodată îi pieri pofta de mâncare. Ulcerul începu să-l ardă. Dincolo de plasa contra ţânţarilor din fereastra deschisă, sirenele se văicăreau în noaptea oraşului Washington.

— Fireşte, oftă căpitanul. Domnule, mă ocup eu de asta. Garantez, Nici o problemă.

Răsfrângându-şi buzele a dezgust, închise telefonul şi-şi şterse sudoarea de pe mână ca şi cum receptorul l-ar fi contaminat. În uşă apăru un om. Aruncând o privire peste birou, căpitanul îşi văzu locotenentul cu chip slab – fără veston, cu cravata lărgită şi mânecile mototolite suflecate – aprinzându-şi o ţigară.

În spatele locotenentului sunau telefoane; maşinile de scris ţăcăneau. Detectivi obosiţi căutau prin dosare şi interogau prizonieri.

— Ai o mutră, spuse locotenentul. Arăţi de parcă tocmai ai fi aflat că departamentul îţi impune încă un program de exerciţii.

— Ne-am căcat împrăştiat, se lăsă moale căpitanul în scaunul ce scârţâi.

— Care-i treaba?

— Baia aia de sânge de-aseară. Şase oameni, cu arme destule cât să invadeze o ţară mică, făcuţi arşice într-un bloc aparent normal.

— Ţi s-au epuizat pistele?

— S-ar putea zice şi aşa. Nici n-a fost adevărat.

Locotenentul se înecă cu fumul de ţigară.

— Ce naiba vorbeşti?

Intră cu paşi mari în birou, pe lângă fişetele de dosare.

— Telefonul de-adineauri, arătă căpitanul cu dispreţ spre aparat. A venit de sus. De-aşa de sus, vreau să zic, încât nici n-am voie să-ţi spun de la cine. Mi se face greaţă când mă gândesc. Dacă n-o rezolv ca lumea, zbor înapoi în maşina de patrulare.

Strâmbându-se, căpitanul îşi apăsă stomacul ce-l ardea.

— Oraşul ăsta afurisit – uneori am impresia că-i capătul de la cur al universului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi.
— Cei omorâţi. Guvernul le-a confiscat cadavrele.
Nu era nevoie să explice ce însemna”guvernul”. Atât el cât şi locotenentul lucrau în Washington de destulă vreme ca să recunoască sinonimul activităţilor sub acoperire.
— Din motive de securitate, cadavrele alea nu vor fi identificate. Treabă oficială. Fără publicitate. Guvernul rezolvă aproape tot.
— Aproape?
Locotenentul îşi strivi chiştocul într-o scrumieră ce da pe dinafară.
— Nu vorbeşti cu şir.
— Doi bărbaţi şi o femeie. Avem numele femeii – Erika Bernstein. Avem descrierea amănunţită. Dacă-i găsim, am un număr unde să telefonez. Dar n-avem voie să-i lăsăm să afle că au fost văzuţi şi nici să-i ridicăm nu putem.
— E o nebunie. Au împuşcat şase oameni şi nu-i putem aresta?
— Cum naiba am fi în stare? Ţi-am spus că guvernul a confiscat cadavrele. Hoiturile alea nu mai există. Ceea ce căutăm sunt trei non-ucigaşi dintr-un omor în masă care nici nu s-a întâmplat vreodată.

Capitolul 7

Erika ieşi prima din clădire. Pe rând, Chris şi Saul o urmară după scurt timp, folosind ieşiri diferite şi scrutând întunericul înainte de a se retrage pe străzile umbrite. Asigurându-se că nu erau urmăriţi, opri fiecare câte un taxi de cum părăsiră cartierul, dând şoferilor instrucţiuni să-i ducă în zone opuse ale oraşului Washington. În timp ce Erika se ducea la garaj să-şi ia maşina, Chris aşteptă într-o pizzerie pe care o stabiliseră de comun acord. La rândul său, Saul se duse la o galerie de jocuri video unde jucă „rachete ghidate”, în timp ce privea pe fereastră spre strada pe care o aleseseră.

Chiar înainte ca galeria să se închidă, la miezul nopţii, văzu un *Camaro* albastru oprind la bordură, cu motorul în ralanti. Recunoscând-o pe Erika la volan, ieşi, scrutând instinctiv strada în timp ce deschidea portiera din dreapta.

— Sper ca voi doi să nu staţi prea înghesuiţi, în spate.

Se întrebă ce voia să spună. Apoi îl remarcă pe Chris, ghemuit după fotoliul şoferului.

— Mai întâi puţul liftului şi acum asta?

Gemând, urcă în spate. În timp ce Erika demara, se chirci jos lângă Chris.

— Nu-i nevoie să vă cocoşaţi prea multă vreme, spuse ea.

Saul urmărea luminile intermitente ale felinarelor, din mers.

— Cât timp, exact?

— O oră.

Gemu din nou, împingându-l pe Chris:

— Auzi, ia mută-ţi lăboanţele.

Saul râse.

— Copoii caută doi bărbaţi şi o femeie. Dacă ne-ar vedea împreună, ne-ar putea cere să oprim, la libera inspiraţie.

— Nu-s atât de sigur, spuse Chris.

— Dar de ce să riscăm?

— Nu asta am vrut să spun. Pe când aşteptam în pizzerie, m-am uitat peste un ziar. Omorurile nu erau pomenite.

— O fi fost ziarul de ieri, zise Erika.

— Ba de azi. Şase morţi. Apartamentul tău făcut praf. Mă aşteptam la un articol pe pagina întâi, cu descrierile noastre şi toată treaba. Am căutat şi prin alte ziare. N-am găsit nimic.

— Poate au scris-o prea târziu ca s-o mai publice.

— Tragerile au avut loc aseară la zece şi un sfert. Au avut timp cât cuprinde.

Dădu un colţ. Pe lângă *Camaro* fulgerară lumini de faruri.

— Se vede că cineva a convins ziarele să n-o publice.

— Eliot, spuse Saul. El a putut să confişte cadavrele şi să ceară poliţiei să păstreze tăcere, în numele siguranţei naţionale. Ziarele nu vor şti niciodată ce s-a întâmplat.

— Dar de ce? întrebă Chris. Ne urmăreşte. Putea să ne publice fotografiile pe toate paginile întâi din ţară. Cu atâţia oameni căutându-ne, ar avea şanse mai mari să ne prindă.

— În afară de cazul că nu vrea publicitate. Indiferent despre ce e vorba, vrea să păstreze discreţia.

— Ce anume, totuşi?

Chris strânse pumnul.

— Ce-i aşa de-al dracului de important?

Capitolul 8

Saul simţi *Camaro*-ul cotind. În noapte, şoseaua netedă fu înlocuită dintr-odată de un drum lăturalnic cu hopuri. În spate, Saul se agăţă de banchetă.

— Tu nu suferi nici un şoc în chestia asta?

Erika zâmbi:

— Aproape am ajuns. Acum vă puteţi ridica.

Recunoscător, Saul se aşeză pe canapea. Rezemându-se şi întinzându-şi picioarele crispate, se uită prin parbriz. Farurile maşinii dezvăluiau tufişuri dese de ambele părţi ale unui drum îngust, desfundat.

— Unde suntem?

— La sud de Washington. Lângă Mount Vernon.

Saul îl bătu pe Chris pe umăr, arătând spre un pâlc de copaci. Dincolo de aceştia, lumina lunii scălda un impresionantă casă de cărămizi.

— Colonială? întrebă Chris.

— O idee mai recent. A fost construită în o mie opt sute.

Erika opri maşina în locul unde aleea se arcuia de sub copaci, spre peluza din faţa verandei întinse. Îndreptă farurile spre pădurea din spate.

— Ştii cine locuieşte aici? întrebă Chris. Ne-am înţeles că nu putem risca să mergem la prieteni.

— Nu e prieten.

— Atunci cine e?

— Un evreu. Am luptat alături de fiul lui, în Israel. N-am fost aici decât o dată – când am venit să-i spun că tânărul murise vitejeşte.

Înghiţi un nod.

— I-am dat o fotografie a mormântului. Şi medalia pe care fiul său n-a mai apucat s-o primească. Mi-a spus că dacă am vreodată nevoie de ajutor…

Vocea i se înăsprise.

Saul simţi ceea ce nu spusese.

— L-ai cunoscut bine pe fiul lui?

— Aş fi vrut. Dacă trăia, poate aş fi rămas în Israel cu el.

Saul îi puse o mână pe umăr, consolator.

Casa rămânea cufundată în întuneric.

— Fie doarme, spuse Chris, fie nu e acasă.

— E prevăzător. Vizitatori neanunţaţi la ora asta – nu s-ar grăbi să aprindă luminile.

— Cum am face noi, comentă Chris.

— A scăpat viu de la Dachau. N-a uitat. Probabil că în momentul ăsta ne priveşte, întrebându-se cine naiba om fi.

— Mai bine să nu-l lăsăm să aştepte.

Erika ieşi, trecând prin dreptul farurilor, spre casă. De pe bancheta din spate a maşinii, Saul o privi dispărând după un arbust de sânger înflorit, înghiţită de noapte. Aşteptă cinci minute. Dintr-odată, nervos, întinse mâna spre uşă.

Silueta ei înaltă şi suplă ieşi din întuneric. Reveni la maşină.

Saul se simţea uşurat.

— E acasă? Ne va ajuta?

Erika dădu din cap, pornind maşina şi conducând prin dreptul faţadei. Aleea cotea spre pădurea întunecoasă din spate.

— I-am spus că eu şi nişte prieteni avem nevoie de un adăpost. Şi că e mai bine dacă nu ştie de ce. N-a pus nici o întrebare. A înţeles.

Camaro-ul se hurduca pe alee.

Saul se răsuci:

— Dar ne îndepărtăm de casă.

— Nu acolo vom sta.

Farurile luminau copacii. Prin ferestrele deschise, Saul auzea cântecele pasărilor dinainte de ivirea zorilor. Ceţuri se învolburau. Îşi strânse trupul cu braţele, împotriva umezelii.

— Aud broaşte, spuse Chris.

— În faţă e Potomac-ul.

Erika ajunse la un luminiş unde se găsea o veche casă de piatră, parţial acoperită cu iederă.

— Zice că e casa lui de oaspeţi. Are curent electric şi apă.

Oprind, coborî, studie căsuţa şi dădu din cap a încuviinţare.

Pe când Erika intra împreună cu Saul, Chris ocoli până în spate, controlând instinctiv perimetrul. Nişte trepte de lemn coborau o pantă abruptă, spre râul ceţos. În întuneric, se auzeau valurile lingând malul. Ceva plescăi. Plutea un miros de descompunere.

În spatele lui se aprinse lumina, la o fereastră a casei. Răsucindu-se, îi văzu pe Saul şi Erika deschizând dulapurile unei bucătării rustice. Prin

fereastra închisă nu le putea auzi cuvintele, dar îl frapă dezinvoltura cu care se purtau – deşi nu mai făcuseră dragoste de zece ani. El nu cunoscuse niciodată o relaţie de acest gen. Inhibiţiile îl sâcâiau. Simţi un nod în gât, când Saul se aplecă spre Erika, sărutând-o tandru. Ruşinat că se uita, Chris întoarse capul.

Când intră, îşi anunţă prezenţa printr-un zgomot. Living-ul era spaţios, lambrisat, cu podea de lemn şi grinzi de-a latul tavanului în unghi. Văzu la stânga o masă şi o canapea în faţa unui şemineu din dreapta, mobila fiind acoperită cu huse. În faţa lui se aflau două uşi şi intrarea în bucătărie. Simţi miros de praf.

— Mai bine să deschidem ferestrele, spuse Erika în timp ce intra împreună cu Saul în *living room.*

Luă husele de pe mobilier, stârnind nori de praf.

— În dulapuri sunt nişte cutii de conserve.

Chris era hămesit. Ridică un geam, inspirând aerul curat, după care verifică uşile din faţa lui.

— Un dormitor. Un duş. Uite cum facem. Gătesc eu. Voi puteţi folosi baia primii.

— N-avem nimic împotrivă, îşi atinse Erika părul, descheindu-se deja la bluză pe când intra, închizând uşa după ea.

Auziră zgomotul duşului şi trecură în bucătărie, unde încălziră trei cutii cu tocană de vită. Aburii făceau stomacul lui Chris să tresalte.

Apa se opri curând. Când reveni, Erika avea capul înfăşurat într-un prosop şi purta un halat pe care-l găsise în debaraua băii.

— Eşti frumoasă, spuse Saul.

Ea făcu o reverenţă glumeaţă:

— Iar tu ai mare nevoie de-o baie.

Saul îşi şterse murdăria de pe faţă şi râse. Nu era însă nimic amuzant. În timp ce mâncau primele înghiţituri, niciunul nu vorbi. În sfârşit, Saul lăsă jos lingura.

— Cei din apartamentul vecin ştiau că eu, nu Chris, venisem acasă cu tine. Şi, totuşi, au trimis după o echipă de şoc. Sigur, îl ajutam pe Chris, dar el e cel care a violat sancţiunea. El ar fi trebuit să fie principala ţintă, dar n-a fost. *Eu* am fost. De ce?

— Şi nici povestea din Colorado n-are vreo legătură cu sancţiunea, adăugă Chris. Indiferent de motiv, n-au atacat până nu te găsisem pe tine. Nu pe mine, pe *tine* te voiau.

Saul dădu din cap, tulburat:

— Atlantic City. Mossad-ul.

— Oamenii din blocul meu nu erau de la Mossad, insistă Erika. Mi s-ar fi spus despre acţiune. S-ar fi asigurat că mă aflam la adăpost înainte de a încerca să vă omoare.

— Dar procedau ca israelienii.

— Numai fiindcă foloseau arme *Uzi* şi *Beretta?* întrebă ea.

— În regulă, de acord cu tine. Până şi ruşii folosesc uneori arme de-astea. Dar celelalte? Lovitura cu podul palmei în lupta corp-la-corp?

— Şi modul de a fabrica amortizoarele, şi poziţia ghemuită, pe toată talpa, când te urmăreau. Ştiu, spuse Erika. Mi-ai zis tu. Tacticile astea nu dovedesc nimic.

Chipul lui Saul se înroşi de nerăbdare.

— Ce tot vorbeşti? Nimeni nu mai e antrenat aşa.

— Nu-i adevărat.

O priviră lung.

— Cine ar mai fi? întrebă Chris.

Aşteptară.

— Ai spus că păreau să coopereze cu Eliot, continuă Erika, dar erau instruiţi de Mossad.

Dădură din capete.

— Atunci, ia gândiţi-vă.

— Dumnezeule, murmură Chris. Tocmai ne-ai descris pe *noi*.

Capitolul 9

Implicaţiile îl împiedicau pe Chris să adoarmă. Zăcea pe canapea, privind spre zorii de dincolo de fereastră. Prin uşa închisă a dormitorului, auzi un gâfâit înfundat – Saul şi Erika făceau dragoste. Închise ochii, chinuindu-se să nu ia în seamă sunetele, silindu-se să-şi amintească.

1966. După ce el şi Saul îşi încheiaseră turneul în Vietnam şi stagiul în Forţele Speciale, Eliot dorise să primească instructaj în plus, „şlefuirea finală”, cum o numea el. Zburând separat până la Aeroportul *Heathrow* de lângă Londra, îşi dăduseră întâlnire în zona de restituire a bagajelor. Cu cheile pe care le primiseră, deschiseseră dulapurile şi luaseră bagajele costisitoare, pline cu îmbrăcăminte franţuzească. Fiecare valiză conţinea şi câte o yarmulke.

În timpul zborului spre Tel Aviv, îşi schimbaseră hainele în toaletă. O stewardesă le pusese vechile veşminte în pungi de cumpărături şi le îndesase într-un container de hrană gol, spre coada avionului. La aeroport, după trecerea prin vamă, i-a întâmpinat o femeie grasă, între două vârste, care li se adresa cu nişte porecle afectuoase. Cu tichiile şi hainele franţuzeşti, arătau ca nişte evrei parizieni tipici în drum spre prima lor experienţă de chibuţ, astfel părând când s-au îmbarcat în autobuzul cu destinaţia în afara oraşului.

Câteva ceasuri mai târziu, au primit camere într-un complex de locuinţe şi cu sală de gimnastică, asemănător cu un Y.M.C.A. American. Instruiţi să se prezinte imediat în sala mare, împreună cu alţi douăzeci de elevi, au întâlnit un bătrân care s-a prezentat cu numele Andr Rothberg. Înfăţişarea lui dezinvoltă contrazicea ucigătoarea legendă pe care şi-o ţesuse. Chel şi zbârcit, îmbrăcat în cămaşă, pantaloni şi pantofi albi, semăna cu un sportiv ne-evreu. Istoricul său, însă, descria un cu totul altfel de om. Tatăl lui, instructor de scrimă al ultimului ţar rus, îl învăţase pe Andr coordonarea şi iuţeala de mână şi ochi care-l propulsaseră prin activităţile sportive de la *Cambridge,* în anii ’30, prin informaţiile navale engleze în timpul celui de-al doilea război mondial şi, finalmente, în comunitatea informativă israeliană, după armistiţiul din ’48. Deşi evreu, rămăsese cetăţean britanic, astfel neprimind accesul în cercurile interioare ale puterii din Israel. Neabătut, îşi adusese valoroasa contribuţie, elaborând un sistem de

instrucţie autodefensivă de o precizie fără egal. Rothberg îl numea „antrenamentul instinctului ucigaş”, iar performanţa la care asistaseră Chris şi Saul în ziua aceea i-a uimit.

Folosind un cărucior suspendat cu lanţuri de tavanul înalt al sălii, un asistent a împins înăuntru cadavrul gol al unui bărbat, înalt de un metru optzeci, robust, recent decedat, de vreo douăzeci şi ceva de ani. Înainte ca leşul să fi fost harnaşat şi agăţat în poziţie verticală, se vede că zăcuse pe spate, unde i se adunase sângele, învineţind partea posterioară, în vreme ce cea din faţă se îngălbenise. Atârna vertical, cu picioarele pe podea, lângă Rothberg. Acesta luă un scalpel mare şi execută câte o incizie de douăzeci şi cinci de centimetri de fiecare latură a pieptului, apoi una de-a curmezişul, jos între ele. Prin tăieturi suplimentare, desprinse ţesutul subcutanat de cuşca toracică şi ridică pielea pentru a expune oasele. Aşteptă ca elevii să inspecteze exponatul, atrăgându-le atenţia asupra coastelor nevătămate. Apoi coborî pielea la loc şi lipi inciziile cu bandă chirurgicală.

Chris n-avea să uite niciodată. Rothberg se întoarse cu spatele spre cadavru. Se propti pe latul tălpilor, cu picioarele depărtate, ţinând braţele întinse cu palmele în jos, paralele cu podeaua. Asistentul îi depuse pe dosul fiecărei mâini câte o monedă. Numără până la trei. Fulgerător, Rothberg întoarse palmele în sus şi prinse monedele din zbor. În acelaşi timp, însă, trupul neînsufleţit zvâcni îndărăt, cu curelele scârţâind în cârligul de care erau agăţate. Rothberg arătă monedele din mâini. Le băgă în buzunar şi se întoarse spre cadavru, dezlipind banda adezivă şi ridicând bucata de piele. În ambele laturi, coastele erau rupte. Rothberg nu se mărginise să dea din mâini pentru a prinde monedele cât ai clipi din ochi. În aceeaşi clipă, lovise cu coatele înapoi, izbind cadavrul, cu o mişcare atât de rapidă, încât trecuse neobservată. O asemenea agilitate ar fi fost remarcabilă din partea oricui, necum dintr-a unui om trecut de şaizeci de ani. În timp ce elevii îşi exprimau prin murmure surpriza, Chris privi în jur, observând-o pentru prima oară pe Erika.

— După cum vedeţi, le explică Rothberg, coastele fracturate au străpuns plămânii. Dacă prietenul nostru încă ar mai fi fost viu, acum ar muri asfixiat cu spuma produsă de sângele şi aerul din piept. Cianozat în trei minute, mort în şaisprezece – timp suficient pentru a injecta un drog, la nevoie. Mai important, însă, o rană ireparabilă, cu efecte foarte mici asupra propriei voastre capacităţi de a vă apăra împotriva altora. Căci cele trei arme majore pe care vi le oferă trupul, fără a-şi pierde posibilităţile de funcţionare nici

chiar în urma celui mai serios impact, sunt vârfurile coatelor, pieliţa dintre degetul mare şi cel arătător şi podul palmei. În viitor, veţi învăţa să folosiţi aceste arme cu viteză, coordonare şi poziţia potrivită pentru menţinerea echilibrului. Acum, însă, vom lua pauza de masă. Diseară, vă voi demonstra folosirea corectă a garotei şi a cuţitului. În următoarele câteva zile, totul va fi demonstraţie şi explicaţie.

Cele „câteva zile” reieşiră a fi şapte săptămâni. Din zori şi până la apusul soarelui, în fiecare zi, cu excepţia sabatului evreiesc, Chris şi Saul trecură prin cel mai intensiv instructaj pe care-l primiseră vreodată, inclusiv în Forţele Speciale. Demonstraţiile erau urmate de sesiuni practice şi, apoi, exerciţii fizice istovitoare. Învăţară scrima şi baletul.

— Pentru agilitate, îi lămuri Rothberg. Trebuie să înţelegeţi nevoia de rafinament. Rezistenţa nu contează, nici forţa. Nu are importanţă cât de uriaş şi voinic poate fi adversarul în comparaţie cu tine însuţi. O lovitură bine plasată, în punctul cuvenit, îl va ucide. Reflexul – acesta e factorul cel mai important, de unde necesitatea de scrimă şi balet. Trebuie să învăţaţi să vă controlaţi trupul, să vă simţiţi la largul vostru în el, să vă faceţi mintea una cu muşchii. Gândurile trebuie transpuse instantaneu în acţiune. Ezitarea, coordonarea defectuoasă şi loviturile prost plasate îi oferă adversarului şansa de a vă ucide. Viteza, coordonarea şi reflexele – acestea sunt armele voastre, împreună cu propriul trup. Exersaţi până veţi fi prea epuizaţi pentru a vă mai putea mişca, până când antrenamentul anterior – oricât de brutal a fost – vi se va părea o vacanţă. Iar atunci, exersaţi în continuare.

Când nu se aflau în clase sau în sala de sport, Chris şi Saul îşi petreceau orele în camera lor, dezvoltându-şi facultăţile. Imitându-l pe Rothberg, Chris întindea braţele, cu palmele în jos. Saul îi punea câte o monedă pe dosul fiecărei mâini. Chris smucea mâinile şi încerca să le întoarcă pentru a prinde monedele în cădere. Apoi venea rândul lui Saul să încerce. În prima săptămână, crezură că trucul era imposibil. Monedele cădeau pe podea, sau Chris şi Saul le prindeau prea jos şi stângaci.

— Tocmai te-a omorât, îşi spuneau ei unul altuia.

Spre sfârşitul celei de a doua săptămâni, reflexele le progresaseră suficient pentru a prinde monedele dintr-o singură mişcare lină şi nedesluşită. Păreau suspendate în aer, capturate înainte de a începe să cadă.

Dar monedele nu erau decât un dispozitiv auxiliar, nu scopul final. Odată stăpânit talentul de a le prinde, se adăugă o nouă dificultate. Conform

explicaţiilor lui Rothberg, trebuiau să înveţe nu numai cum să aplice loviturile înapoi – ci şi s-o facă înainte, cu podurile palmelor, la fel de rapid. Practicând această a doua metodă de atac, Chris şi Saul puneau creioane pe masă. Când îşi smulgeau mâinile de sub monede, trebuia să azvârle creioanele de pe masă înainte de a prinde monedele. Din nou, scamatoria părea imposibilă. Nu reuşeau să prindă banii, sau nu nimereau creioanele, ori se mişcau atât de neîndemânatic, încât îşi spuneau din nou „te-a omorât”.

Ca prin miracol, pe la sfârşitul celei de-a treia săptămâni, puteau reuşi ambele trucuri în acelaşi timp. Dar nici doborârea creioanelor nu reprezenta ţelul final. Vitezei şi coordonării îi adăugau acum precizie, mânjindu-şi cu cerneală palma fiecărei mâini, după care aruncau monedele şi loveau într-un cerc desenat pe o hârtie prinsă de perete. La început, fie nu reuşeau să-şi lase amprentele de cerneală în cerc, fie nu mai prindeau monedele, dar la începutul săptămânii a cincea puteau studia petele de cerneală precis plasate, monedele din mâini, şi se felicitau:

— Celălalt a murit.

În cele din urmă, Rothberg îi consideră îndeajuns de dibaci pentru a practica pe cadavre. În ultima săptămână, însă, insistă asupra testului final.

— Băgaţi monedele în buzunar şi îmbrăcaţi vestele astea vătuite, le spuse el. Practicaţi pe voi înşivă.

Chris zăcea pe canapeaua din căsuţă, privind soarele ce strălucea prin fereastră. Potomac-ul şipotea între maluri. O adiere legăna crengile. Păsările cântau. Îşi amintea că în chibuţul acela din Israel nu fuseseră păsări. Numai arşiţă, nisip şi şapte săptămâni de transpiraţie, concentrare şi chinuri. Când, însă, instinctele ucigaşe i se desăvârşiseră, ajunsese cât de aproape posibil de ţelul perfecţiunii recomandate mereu de Eliot – printre puţinii aleşi, cei mai buni, mai disciplinaţi, capabili şi ucigători, un agent operativ de înaltă clasă gata să-şi înceapă cariera. „În 1966,” îşi spuse. „Când eram tânăr.”

Acum, după succese, înfrângeri şi trădări, Chris cugeta la anii trecuţi de-atunci. Agenţia, mănăstirea, din nou agenţia, detaşarea de probă la Roma, Biserica Lunii, mormântul pe care şi-l săpase în Panama. Părea o succesiune hotărâtă dinainte. La vârsta de treizeci şi şase de ani, medita la tot ce învăţase. Analiza acele şapte săptămâni în Israel, amintindu-şi ce spusese Erika – faptul că descrierea oamenilor care-l atacaseră pe Saul în Atlantic City corespundea şi lui Saul şi Chris, oameni afiliaţi lui Eliot, dar instruiţi de Mossad. Totuşi, oricât încerca, Chris nu-şi putea aminti de nici

un alt american în şcoala lui Rothberg. Implicaţiile îl făceau să i se înnoade stomacul. Minţise Eliot şi în această privinţă? Îi trimisese şi pe alţii la Rothberg, în alte momente, deşi le dăduse lui Chris şi Saul cuvântul lui de onoare că erau unici? De ce-ar fi spus Eliot o asemenea minciună?

Chris îşi mai amintea şi altceva. Pe când Erika gemea în culmea orgasmului, dincolo de uşa închisă a dormitorului, Chris retrăia momentul din urmă cu şaisprezece ani, în Israel, când o văzuse prima oară. Nu peste mult, Saul fusese scos din grupul lui Chris şi încadrat în cel al Erikăi. În pofida programului intensiv, reuşiseră cumva să-şi găsească timp pentru a fi amanţi. Chris simţea o greutate apăsându-i pieptul. Pe vremea aceea, nevoia de a-l mulţumi pe Eliot fusese atât de mare, încât îşi interzisese orice emoţie, cu excepţia loialităţii faţă de tatăl şi fratele său. Se epurase de orice dorinţă de răsplată şi împlinire – în afara cazului când tatăl lui i-o permitea. Sexul era îngăduit în scopuri terapeutice. O legătură amoroasă, însă, ar fi fost de neconceput. „Te compromite," spusese Eliot. „Emoţia e un handicap. Te împiedică să te concentrezi. În misiune, te poate costa viaţa. În plus, e posibil ca iubita să se întoarcă împotriva ta. Sau o poate lua ostatică un duşman, pentru a te forţa să te întorci contra agenţiei. Nu, singurii oameni pentru care poţi manifesta iubire, încredere şi dependenţă suntem eu şi cu Saul." Piatra de pe inimă îl apăsa şi mai tare. Îl ardea amărăciunea. Căci, în pofida condiţionării, Chris sfârşise prin a simţi emoţii – nu iubire faţă de o femeie, ci vinovăţie pentru ceea ce făcuse, şi ruşinea de a fi fost nedemn de tatăl lui. Confuzia îl sfâşia. Sacrificase ceea ce-şi dădea seama acum că erau necesităţi omeneşti fundamentale, în scopul de a-i face plăcere tatălui său. Iar acum, tatăl se întorsese împotriva lui. Printre toate înşelăciunile, minţise oare Eliot şi în privinţa iubirii? Chris clocotea de regret pentru viaţa pe care ar fi putut-o cunoaşte, o viaţă pe care acum ruşinea şi vinovăţia nu i-o mai îngăduiau. Dacă n-ar fi existat nevoia de a-l ajuta pe Saul, s-ar fi sinucis, pentru a pune capăt chinuitorului dezgust de sine însuşi. „Câte m-a pus Eliot să fac." Strânse pumnii. „Şi normalitatea care nu mi-a fost acordată nici un moment." Incapabil să se înfurie pe Saul, se simţea totuşi invidios, căci Saul reuşise să-i rămână credincios lui Eliot, găsindu-şi cu toate acestea şi propria împlinire. Se simţea, totuşi, capabil de mânie contra lui Eliot. Cutremurându-se, închise strâns ochii, într-o tresărire de regret. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, se întrebă, clătinând ţeapăn din cap, dacă el şi nu Saul ar fi fost mutat în grupul Erikăi din Israel – în gât i se puse un nod – oare acum *el* ar fi fost acela care o ţinea înfiorată în braţe?

Capitolul 10

Erika se privea în oglinda camerei de toaletă. Auzea printre jaluzelele uşii două vânzătoare stând de vorbă. Sosise la zece, când se deschidea magazinul universal. Aşteptau să intre doar câţiva clienţi, aşa că fusta şi bluza murdare nu atrăseseră prea mult atenţia. Trecând repede prin raionul pentru femei, alesese un sutien şi o pereche de chiloţi, o jachetă de catifea reiată, o bluză de mohair, blugi şi cizme de piele înalte. Se schimbă în cabina de toaletă.

Făcând ghemotoc hainele vechi, deschise uşa şi privi prudentă afară, fără a vedea alte cumpărătoare. Când se apropie, vânzătoarele se întoarseră.

— Să nu încercaţi niciodată să schimbaţi un cauciuc spart îmbrăcate cu haine noi-nouţe, spuse ea. Ar fi trebuit să telefonez la *Triple A.*

— Sau iubitului, spuse cea mai tânără, probabil observând că Erika nu purta verighetă.

— Tocmai am rupt-o cu el. Ca să v-o spun p-a dreaptă, nu era bun de nimic.

Vânzătoarele râseră.

— Ştiu ce vreţi să ziceţi, spuse cea tânără. Nici al meu nu face două parale. Decât la…

Râseră din nou.

— Aş vrea eu să am silueta dumneavoastră, adăugă şi cea mai vârstnică. Hainele astea vă vin perfect.

— După pana de cauciuc, trebuia să-mi iasă şi ceva bine. Sunteţi amabile să vă ocupaţi de astea? le întinse ea bluza şi pantalonii murdari.

— Am exact ce le trebuie.

Vânzătoarea cea tânără le aruncă într-un coş de gunoi de după tejghea. În timp ce femeia mai vârstnică tăia etichetele hainelor noi, Erika le plăti, zâmbind în sinea ei la vederea numelui de pe bon. *Goldbloom's.* „Cu atât mai bine dacă rămânem cuşeri," îşi spuse.

În raionul pentru bărbaţi, privi hârtia pe care Saul şi Chris îşi scriseseră măsurile şi alese pantaloni de poplin, tricou de tenis şi un hanorac uşor pentru Saul, iar pentru Chris, cămaşă „Oxford" bej şi un costum de vară bleu-deschis. Se înscrisese perfect în timp. La orele cincisprezece treizeci fix, se opri la telefonul public de lângă tejgheaua de obiecte găsite, lângă

ieşire. Îi spuse centralistei din Alexandria numărul din Washington, introduse monedele potrivite şi ascultă telefonul sunând o dată înainte de a răspunde o voce femeiască:

— Bună dimineaţa, ambasada Israelului.

— *Ma echpat li?*

Capitolul 11

În engleză, expresia însemna: „Ar trebui să-mi pese?” Corespundea cu inscripţia în ebraică de pe un afiş cu o spălătoreasă evreică ridicând braţele a dezgust sau capitulare, prins pe perete exact în faţa pupitrului din centrul de comunicaţii al ambasadei. Centralista ştiu imediat că trebuia să-i facă legătura cu o centrală de urgenţă din pivniţă.

Misha Peltz, un bărbat de treizeci şi cinci de ani, cu mustaţă, frunte în continuă înălţare şi înfăţişare hărţuită – şeful logisticii Mossad pe litoralul răsăritean al Statelor Unite – îşi conectă mufa.

— Un moment, vă rog.

Se răsuci spre un cadran de lângă birou, privind acul. Dispozitivul măsura intensitatea curentului electric de pe firul telefonic. Dacă apelul era interceptat, scurgerea de energie ar fi făcut acum să oscileze din poziţia normală. Cadranul indica un curent electric normal.

— *Şalom,* salută Peltz.

Vocea senzuală şi atrăgătoare a unei femei îi vorbi încet:

— Nu primi nici un telefon din afară. La paişpe treizeci.

Răsună brusc o sonerie, indicând că legătura se întrerupsese.

Peltz scoase mufa. Urmări cu degetul lista de pe perete, la stânga pupitrului. Scoţând cartonaşul zilei în curs, privi o listă de numere. Apelul sosise la zece şi jumătate. Lângă acel număr, găsi numele agentului căruia îi fusese afectată ora respectivă pentru raportare în caz de urgenţă. BERNSTEIN ERIKA.

Peltz se încruntă. În ultimele treizeci şi şase de ore – de la tentativa de asasinat din apartamentul ei – nimeni din ambasadă nu ştia unde se afla Erika, sau dacă mai era în viaţă. Poliţia se prezentase la ambasadă în zorii zilei trecute, explicând ce se întâmplase şi cerând informaţii despre ea. Îi primise directorul de personal, care-şi exprimase deznădejdea auzind despre omoruri şi oferise orice ajutor posibil. Contribuţia sa se rezumase la a le arăta poliţiştilor dosarul din ambasadă al Erikăi, un document cenzurat cu grijă, care-i confirma acoperirea ca funcţionară şi camufla complet funcţia reală de colonel Mossad. Ducea o viaţă retrasă, explică directorul de personal. Avea puţini prieteni. Le dădu numele acestora. Aflând multe şi de fapt nimic, detectivii plecară, dezumflaţi. Peltz presupunea că urmăreau

ambasada pentru cazul că apărea Erika, deşi informatorii săi îi spuseseră aseară că ancheta fusese întreruptă în mod inexplicabil. De atunci, Peltz aşteptase. Întrucât trebuia să-l fi căutat cât de curând posibil, cele treizeci şi şase de ore de tăcere sugerau că era moartă.

Acum, însă, stabilise contactul. Uşurarea lui Peltz fu înlocuită rapid de îngrijorare. Îi spusese: „Nu primi nici un telefon din afară,” formulă codificată care-l instruia să abandoneze toate colaborările cu orice serviciu străin de informaţii, chiar şi din Statele Unite. Menţionase „paisprezece treizeci”, echivalentul militar al orelor 02:30 p.m., semnalând următorul apel, probabil de la un telefon mai sigur. Peste patru ore. Peltz detesta să aştepte.

Ce naiba se întâmpla?

Capitolul 12

— Vor rămâne împreună, spuse Eliot. Amândoi, şi femeia.

— De acord, răspunse asistentul său. Împreună, vor avea şanse mai mari să se apere.

— Şi să se folosească de relaţiile ei.

Din motive de securitate, Eliot îşi evita cât de mult posibil biroul. Folosind sera ca diversiune, studia semnele de mană ale unui trandafir American Beauty.

— Este de presupus că va telefona la ambasadă. Sistemul lor de codificare e prea sofisticat ca să le putem intercepta convorbirile.

Asistentul aruncă o privire spre cele două santinele musculoase, cu chip pătrat, de la ambele intrări ale serei. Eliot ar fi avut dreptul la personalul curent al agenţiei pentru a-i asigura paza personală. În schimb, alesese o pereche despre care asistentul nu mai auzise niciodată, prezentându-i numai drept Castor şi Pollux, criptonime nefamiliare. Casa, incinta şi strada erau păzite la rândul lor, dar acele echipe fuseseră alese personal de asistent. Sanctuarul, însă… Se părea că Eliot nu avea încredere decât în aceşti doi oameni pentru a-l proteja aici. Asistentul era nedumerit.

— Dar putem deduce ce va spune la ambasadă.

Mâna lui Eliot tremura uşor, în timp ce trata mana trandafirului cu un produs chimic.

— În locul ei, aş avea nevoie de bani şi de acte de identitate – paşapoarte, permise de conducere, cărţi de credit, eventual sub mai multe nume diferite. Israelienii nu au încredere în ajutorul din afară. Fac treburile de genul ăsta în ambasada lor.

Asistentul îi dădu o cârpă pentru a-şi şterge mâinile.

— Deci, va trebui să-i predea un pachet.

Eliot îl studie neobişnuit de aprobator.

— Bine. Înţelegi ce vreau să zic. Aranjează ca oricine iese din ambasadă să fie urmărit.

— Ne vor trebui mulţi oameni.

— Foloseşte sancţiunea ca scuză. Spune K.G.B.ului şi celorlalte reţele că probabil curierul îi va conduce la Remus. Spune-le că suntem foarte aproape de a-l găsi pe violator.

Era rândul asistentului să răspundă:

— Bine.

— Uimitor, cum scapă toate de sub control. Dacă Romulus ar fi fost ucis în Atlantic City, nimic din toate celelalte probleme nu s-ar fi întâmplat.

— Remus ar fi violat totuşi sancţiunea.

— El nu contează. Romulus e important. Fundaţia *Paradigma* trebuia să fie distrusă. Preşedintele trebuia să fie convins că israelienii o făcuseră.

Eliot se strâmbă: mana se transmisese şi la un alt trandafir.

— Dar, după povestea din Colorado, odată ce am presupus căror prieteni le vor cere ajutorul, n-ar fi trebuit să dăm greş la locuinţa femeii. Suntem cu un pas în urma lor şi nu e bine. L-am ales pe Saul fiindcă a trecut de vârsta maximei capacităţi, ca un atlet în declin. Dar n-am visat niciodată că…

— … o să-şi revină?

Eliot ridică din umeri:

— La fel şi Chris. Eram sigur că-şi va folosi relaţia specială cu Saul ca să-l găsească. Dar, după mănăstire şi mai ales după cele întâmplate la Bangkok, nici nu mi-am închipuit că va rămâne viu atâta timp. Se complică treaba.

Eliot se încruntă.

— Dacă află adevărul…

— Cum ar putea?

— Acum două săptămâni, aş fi spus că nu pot. Dar, cu norocul pe care-l au…

Chipul bătrânului se scofâlcise.

— Sau, poate, nu e numai noroc.

Capitolul 13

— Cel târziu mâine, te pot trimite în Israel, îi spuse Peltz Erikăi prin telefonul protejat-codificat din biroul său. Vei fi în siguranţă până rezolvăm problema.

— Nu pot, răspunse îngrijorată vocea senzuală a Erikăi. Trebuie să rămân cu Chris şi Saul.

— Pe prietenii tăi nu-i putem proteja. Dacă află celelalte agenţii că ajutăm pe cineva care a violat sancţiunea…

— Nu de asta e vorba. Da, sunt prieteni, dar mai sunt implicaţi şi în altceva în afara sancţiunii, ceva destul de important încât, ca să-i omoare, n-ar conta dacă m-ar omorî şi pe mine. Vreau să aflu ce anume este. Un singur lucru poţi să-ţi spun: e în legătură cu Mossad-ul.

Peltz deveni rigid.

— Cum? Doar ştii că nu noi am încercat să te omorâm.

— Cineva vrea să pară că voi aţi fost.

— Dar e o nebunie. De ce?

— Asta vreau să aflu. Nu mai pot vorbi. Trebuie să presupunem că discuţia asta e interceptată. Adu-mi actele de identitate pe care ţi le-am cerut – permisele de conducere, cărţile de credit. Şi încă ceva.

— Ştiu. Bani.

— Ceva şi mai important.

— Ce anume? întrebă Peltz.

Rămase cu gura căscată când auzi răspunsul.

Capitolul 14

Când ieşi din ambasadă, mijindu-şi ochii în soare, omul cel elegant îmbrăcat fu convins că era urmărit. Toată ziua, echipa de securitate remarcase activităţi de supraveghere neobişnuit de intense. Oricine părăsea incinta, fie pe jos fie cu vreun vehicul, era urmărit. La rândul ei, echipa de securitate, în colaborare cu Peltz, aranjase să plece un număr cât mai mare de curieri. Dată fiind intensa activitate, acest curier anume avea mari şanse să-şi îndeplinească misiunea.

Mai întâi, se opri într-o librărie şi cumpără cel mai recent roman de Stephen King. Mai parcurse o stradă şi intră în *Silverstein's Kosher Marhek*, de unde cumpără pască şi pate de ficat de pui. Apoi intră într-un magazin de băuturi şi alese vin alb. Pe o altă stradă, ajunse la blocul său de locuinţe, unde curând avea să-şi întâlnească prietena.

În piaţa cuşeră, îşi substituise servieta cu una identică. Băcanul ascunsese deja originalul, după ce scosese din el un pachet. Învelit în hârtie de măcelărie, cu eticheta „somon afumat”, pachetul stătea acum pe fundul unei cutii de carton mari, acoperit de mâncăruri cuşere şi conserve cu delicatese. În timp ce soţia băcanului se ocupa de magazin, Silverstein duse cutia la camionul de livrări la domiciliu, parcat în spate. Încărcă alte câteva cutii în faţa celei dintâi şi porni spre *Marren Gold Catering Service*, în partea opusă a oraşului.

A doua zi dimineaţă, *Gold's Catering* livră cutiile la locuinţa din Georgetown a doctorului Benjamin Schatner, unde nu peste mult sosiră oaspeţii de la sinagogă ca să-l felicite pe fiul lui Schatner pentru reuşitul său Bar Mitzvah[{4}]. După recepţie, unul dintre musafiri, Bernie Keltz, se hotărî să-şi ducă familia cu maşina la proprietatea George Washington din Mount Vernon. Casa se afla la doar treizeci de kilometri distanţă, copiii lui Keltz n-o văzuseră niciodată, iar florile erau în plină strălucire.

Keltz parcă maşina în spaţiul pentru vizitatori. Îşi conduse soţia şi pe cele două fiice pe o cărare, până se opriră la o poartă. Zâmbind în briza plăcută, priviră peste gazonul înclinat, spre casa din capătul opus al proprietăţii. În timp ce se plimbau pe lângă copacii înalţi şi grădinile superbe, Keltz le dădu fetelor explicaţii despre clădirile mai mici: torcătoria, afumătoarea, magazia.

— Proprietatea era ca un sat. Complet autoconţinută.

Fetele începură un joc cu sărituri pe aleea cu cărămizi tocite de vreme.

La trei şi jumătate, soţia lui Keltz îşi puse enorma poşetă din pânză de sac pe jos, în faţa vitrinei din magazinul de suveniruri *Washington's Home Is Your Home*. Lângă ea, Erika studia un raft cu diapozitive color. În timp ce Keltz cumpăra o miniatură turnată în metal a Monumentului Washington, insistând să-i fie ambalată festiv, Erika luă geanta şi plecă de pe domeniu.

Capitolul 15

Lângă permisele de conducere şi cărţile de credit, imprimanta de computer se întindea pe masa de sufragerie a căsuţei de lângă Potomac. În timp ce râul susura dincolo de plasa anti-ţânţari înroşită de asfinţit a unei ferestre deschise, Saul, Chris şi Erika priveau hârtia. Prezenta o listă de nume – toţi americani care, deşi nu erau afiliaţi la Mossad, primiseră totuşi instructajul instinctelor ucigaşe la şcoala lui Andr Rothberg din Israel. Cu toate că cererea Erikăi îl mirase, Misha Peltz luase informaţiile din computerele ambasadei.

1965 Sgt. Clasa Întâi Kevin McElroy, U.S.A., S.F.

Sgt. Clasa Întâi Thomas Conlin, U.S.A., S.F.

1966 Lt. Saul Grisman, U.S.A., S.£..

Lt. Christopher Kilmoonie, U.S.A., S.F.

1967 Sgt. St.M. Neil Pratt, U.S.A., Rangeri

Sgt. St.M. Bernard Halliday, U.S.A., Rangeri

1968 Lt. Timothy Drew, U.S.A., S.F.

Lt. Andrew Hicks, U.S.A., S.F.

1969 Sgt. Artilerie James Thomas, U.S.M.C., Recun.

Sgt. Artilerie William Fletcher, U.S.M.C., Recun.

1970 Subofiţer Arnold Hackett, U.S.N., Foci

Subofiţer David Pews, U.S.N., Foci

Lista continua – nouă ani, optsprezece nume.

Chris spuse:

— Nu-mi vine să cred.

Erika îi aruncă o privire:

— Credeai că sunteţi unici?

— Eliot aşa ne spusese. A zis că vrea să facă din noi o pereche specială. Singurii operativi din lume cu combinaţia noastră aparte de talente.

Femeia ridică din umeri:

— Poate a considerat că aţi ieşit atât de bine, încât s-a hotărât să repete ideea.

Saul clătină din cap:

— Dar noi am fost în Israel în ’66. Pe lista asta figurează alţi doi oameni care au fost acolo înainte de noi. Eliot a minţit când a spus că suntem

singurii.

— Chiar şi mai târziu, adăugă Chris. În anii ’70. După ce li s-au format şi celorlalţi instinctele ucigaşe, încă a mai continuat să ne spună că eram singurii de acelaşi soi.

Erika privi din nou lista.

— Poate a vrut să vă simţiţi unici.

— Amorul meu propriu n-are sensibilităţi de-astea, răspunse Chris. Puţin mi-ar fi păsat câţi alţi oameni erau instruiţi la fel ca mine. Tot ce doream era să-mi fac bine treaba.

— Şi să-l bucuri pe Eliot, completă Saul.

Chris dădu din cap:

— De-asta voiam să ne facem treburile bine. De ce naiba ne-a minţit în privinţa celorlalţi?

— Nu suntem siguri că Eliot a aranjat ca şi ceilalţi să înveţe cu Rothberg, spuse Erika.

— Trebuie să presupunem că da.

— Ba nu încă. Nu ne putem permite să mergem pe supoziţii. Poate a avut şi altcineva aceeaşi idee. Deocamdată, ştim doar ce scrie pe listă. Deci, ce ne indică asta?

— Un sistem, răspunse Saul. Oamenii erau trimişi perechi-perechi.

— Ca noi, adăugă Chris. Fiecare pereche era formată din membri de_ acelaşi grad. În ’65, McElroy şi Conlin erau sergenţi. În ’66, Saul şi cu mine eram locotenenţi, în ’67, Dratt şi Halliday erau sergenţi de stat major.

Saul urmări lista cu degetul, observând alte grade împerecheate: sergenţi de artilerie şi subofiţeri.

— Fiecare pereche provenea din aceeaşi armă, continuă Chris. McElroy şi Conlin aparţineau Forţelor Speciale.

— La fel ca noi, repetă Saul remarca anterioară a lui Chris.

— Pratt şi Halliday erau rangeri. Thomas şi Fletcher, din Infanteria Marină de Recunoaştere. Hackett şi Pews erau Foci ale Marinei.

— Dar sistemul nu e consecvent, observă Erika. În privinţa asta, perechile diferă una de alta. Patru specialităţi militare diferite – Forţele Speciale, Rangerii, Recunoaşterea, Focile.

— Sunt diferite, dar sunt la fel, spuse Chris.

Erika se încruntă, nedumerită.

— Sunt unităţi de elită, îi explică Saul. Sunt cele mai bine instruite cadre pe care le avem.

— Normal, răspunse ea.

Nu era necesar ca Saul să intre în amănunte. Erika ştia la fel de bine ca el că armata S.U.A. era structurată ca o piramidă. Cu cât era mai evoluată instrucţia, cu atât mai puţini militari beneficiau de ea. În apropierea vârfului se aflau Rangerii Armatei şi unitatea de Recunoaştere a Infanteriei Marine – mici şi extrem de bine pregătite. În vârf, se afla cea mai mică şi mai bine antrenată grupare, Focile Marinei. Această ierarhie făcea parte dintr-un sistem de controale şi echilibre pe care îl impunea armatei guvernul S.U.A. Dacă Rangerii sau Recunoaşterea încercau o lovitură de stat, erau chemate Forţele Speciale ca să-i oprească. La rândul lor, dacă o încercau Forţele Speciale, Focile erau aduse pentru a-i opri. Rămânea în picioare întrebarea: cine ar fi oprit Focile dacă încercau *ei* o lovitură de stat?

— Nu contează că unităţile astea diferă una de alta, spuse Chris. În comparaţie cu forţele militare convenţionale, reprezintă o clasă în sine. Cea mai bună.

— O.K., are sens, răspunse Erika. Au luat militari dintre cadrele americane de elită. I-au instruit la un nivel şi mai sofisticat, în Israel. Dar de ce?

— Şi de ce tocmai ăştia? întrebă Saul. Şi de ce atât de puţini? Care e principiul de selecţie?

Erika se încruntă:

— Ştiu c-am spus că n-ar trebui să mergem pe supoziţii, dar voi face totuşi una. Oamenii ăştia au fost trimişi în Israel între 1963 şi 1975. Crezi că…?

Le studie chipurile.

— Poate s-au distins în luptă.

— Unde? în Nam? întrebă Chris. Ca noi?

— Anii corespund. Prin ’65, America era deja implicată în lupte. În ’73, America se retrăsese. Poate că aceşti oameni au fost eroi de război. Cei mai buni dintre cei buni. Odată ce şi-au dovedit capacitatea în focul luptei, cu cât mai buni puteau deveni? Numai antrenamentul instinctului ucigaş putea fi mai presus de-atât.

— Descrii nişte oameni care în final ajung mai bine pregătiţi decât Focile.

— Vă descriu pe voi înşivă, spuse ea.

Chris şi Saul se uitară unul la altul.

— Lipseşte ceva, spuse Chris. O simt. Ceva important. Trebuie să aflăm mai multe despre oamenii ăştia.

Capitolul 16

Sam Parker părăsi construcţia de sticlă şi crom, degustând briza dulce a atmosferei nepoluate de duminică.

În calitate de programator superior al computerelor din Agenţia Naţională de Apărare, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în încăperi antiseptice, fără ferestre, cu temperatura controlată. Nu că l-ar fi deranjat cu ceva. La urma urmei, computerul trebuia să fie protejat. Dar, în pofida stimulentelor intelectuale ale activităţii lui, nu-i plăcea să vină acolo duminica. Dezavantajul de-a fi expert era acela că subalternii îi pasau toate greşelile lor.

Privi peste râu, din D.C.[5] Spre Virginia şi Pentagon. Parcarea acestuia, la fel ca şi cea a agenţiei, era aproape pustie. „Bineînţeles, sunt acasă, la băut Martini şi fript fleici, la fel cum ar fi trebuit să fiu şi eu," îşi spuse, mergând spre maşina sa cafenie închisă, cu consum economic de combustibil, *made-in-America.* Martini? La drept vorbind, Parker nu bea, deşi nu obiecta ca alţii s-o facă, dar cu măsură. Chiar şi duminica, venea la lucru cu sacou şi cravată. Admira ordinea şi era permanent stingherit de felul cum pistruii şi părul rău roşcovan îl scoteau în evidenţă din mulţime. La cincizeci şi cinci de ani, spera ca roşul să se transforme curând într-un argintiu diplomatic.

Demarând din parcaj, nu observă *Pinto*-ul care începuse să-l urmărească. Nu remarcă nici, peste cinci minute, cealaltă maşină, o *Toyota,* decât când coti de pe banda ei, zgâriindu-i aripa din faţă şi tăindu-i calea. Şoferi de duminică, se enervă Parker. Probabil un turist. Trase pe marginea drumului. Furia i se risipi când, oprind motorul, văzu şoferul coborând din *Toyota.* O femeie absolut seducătoare, înaltă şi mlădioasă, cu păr lung, negru, în blugi şi cizme, se apropie de el, zâmbind. „Ei, îşi spuse Parker, dacă tot a trebuit să avem un accident, n-ar strica să tragem un folos de pe urma lui."

Ieşi, dându-şi toată silinţa să pară sever.

— Domnişoară, sper că aveţi asigurare.

Femeia îl atinse pe umăr:

— M-am speriat. Nu ştiu cum s-a întâmplat.

Îl îmbrăţişă. În timp ce-i simţea sânii pe pieptul lui, Parker auzi o maşină. Deodată, îl încadrară doi bărbaţi, un evreu musculos şi, Iisuse,

celălalt părea irlandez.

— E cineva rănit? întrebă irlandezul.

Evreul se aplecă spre el. Parker tresări, simţind o înţepătură în braţ.

Vederea i se împăienjeni.

Capitolul 17

O rezolvară repede. Saul culcă trupul inert al lui Parker înapoi în maşină, apoi se strecură alături şi porni spre gaura din trafic înainte ca vreun curios să poată opri. Erika îl urmă cu *Toyota,* iar Chris cu *Pinto*-ul. Curând se despărţiră, luând-o fiecare pe altă parte. Asigurându-se că nu-i urmărea nimeni, se îndreptară spre sud, reîntâlnindu-se la vilă.

Între timp, Parker se trezise. Se zbătu, în timp ce Saul îl legă de un scaun din *living room.*

— V-am văzut feţele, spuse Parker ca un prost. Am văzut o parte din drumurile pe care m-aţi adus aici. Sechestrarea de persoană e delict federal. O să înfundaţi puşcăria pentru asta.

Saul îl privi printre pleoape.

— Aşa, făcu Parker, cu ochii tulburaţi, înţelegând. Vă rog, nu mă omorâţi. Promit că n-am să scot o vorbă.

Chris se apropie de el.

— Nevastă-mea mă aşteaptă acasă la patru, îi preveni Parker. Dacă întârzii, o să anunţe securitatea.

— A şi anunţat-o. E *trecut* de patru. Dar cum te vor putea găsi?

— Aoleu, gemu Parker; se încordă în frânghii. Ce vreţi?

— Nu se vede? Informaţii.

— Promiteţi-mi că nu-mi faceţi nimic. Vă spun tot ce ştiu.

— Ai să ne spui minciuni.

— Nu, voi coopera.

— Ştim.

Chris îi suflecă mâneca. Parker privi cu gura căscată cum îi tampona braţul cu alcool, pentru a umple apoi o seringă dintr-o fiolă.

— Ai să te simţi ca după valium, spuse Chris. Cum tot n-ai de ales, fă bine şi nu te mai zbate. Bucură-te.

Îi înfipse acul în braţ.

Interogatoriul dură treizeci de minute. Ambasada israeliană le furnizase toate informaţiile posibile. Chris avea nevoie de încă o sursă. Întrucât oamenii care-l interesau făcuseră parte cu toţii din armata S.U.A., ştia că va găsi datele dorite în computerele Agenţiei Naţionale a Apărării. Problema era să obţină accesul la computere, iar primul pas consta în aflarea codurilor

care făceau computerele să răspundă la întrebări. Nişte coduri greşite ar fi declanşat alarma, alertând forţele de Securitate ale N.D.A.[6] Că cineva fără autorizare încerca să se infiltreze în banca de date.

Tortura era o metodă de interogatoriu depăşită. Dura prea mult şi, chiar când subiectul părea să fi cedat, uneori minţea convingător sau nu spunea decât o parte din adevăr. Dar amytalul de sodiu – acelaşi compus pe care-l folosise Eliot asupra lui Chris în cabinetul dentistului din Panama – acţiona rapid şi sigur.

Cu glasul îngălat, Parker îi spuse lui Chris tot ce dorea să afle. Codurile se schimbau săptămânal. Erau trei la număr: o succesiune numerică, una alfabetică şi o parolă. Şirul de cifre era un fel de glumă, variaţiune după numărul de securitate socială al lui Parker. Convins că puteau să comunice cu computerele, Chris îl duse pe Parker înapoi la Washington.

Pe drum, Parker se trezi, plângându-se că avea gura uscată.

— Poftim, bea nişte Coca, îi oferi Chris.

Parker răspunse că îl ajuta. Vorbea ca un om beat.

— Îmi daţi drumul?

— De ce nu? Ţi-ai jucat rolul. Avem ceea ce doream.

Coca fusese amestecată cu scopolamină. Când ajunseră în Washington, pe Parker îl apucaseră istericalele, dând din mâini după păianjenii care i se părea că-l năpădeau de peste tot. Chris îl lăsă într-un cartier porno, – unde prostituatele bătură în retragere la vederea zvârcolelilor nebuneşti şi văicărelilor lui Parker.

Efectul scopolaminei avea să treacă până a doua zi. Parker urma să se trezească într-un spital psihiatric. Deşi halucinaţiile vor fi trecut, avea să persiste un alt efect al drogului. Îi ştergea amintirea ultimelor două zile. Nu-şi amintea că fusese răpit.

Nici interogatoriul din vilă, sau pe Chris, Saul şi Erika. Autorităţile, anunţate de soţia lui Parker despre dispariţia acestuia, aveau să se simtă uşurate că-l găsiseră. Şi să tragă concluzia că nu era atât de sfânt pe cât se prefăcea. Un cartier porno. Sigur, ipocritul se întinsese mai mult decât îi ajungea plapuma. Până să investigheze mai în detaliu, Saul şi Erika aveau să fi sfârşit treaba.

Capitolul 18

Motelul *Haven* era ascuns în spatele unei braserii, al unui cinematograf şi al unui bar, la periferia oraşului Washington.

— Toate serviciile, comentă Saul, în timp ce parca lângă intrare. El şi Erika îl aleseseră fiindcă arăta destul de şleampăt pentru ca recepţionerul să nu-i întrebe de ce închiriau o cameră doar pentru câteva ore. Dar nici atât de şleampăt încât poliţia să-şi fi făcut un obicei din a-l vizita.

Pe când Erika aştepta în maşină, Saul intră la recepţie. Automatul de răcoritoare purta anunţul *Defect.* Canapeaua de Naugahyde era crăpată. Pe plantele de plastic zăcea praful. După comptoar, o femeie abia dacă întoarse capul dinspre televizorul unde rula un film cu Clint Eastwood. Saul închirie camera pe numele domnul şi doamna Harold Cain. Femeia nu păru interesată decât în momentul când luă banii.

Revenit în maşină, Saul o conduse până la căsuţa respectivă. Întoarse *Pinto*-ul cu o sută optzeci de grade, reţinând şi o alee care dădea pe o stradă lăturalnică. Intrând în cameră, găsiră un televizor alb-negru, un birou cu urme de pahare, un pat cu aşternutul mototolit. Robinetul picura în cadă.

Aduseră înăuntru câteva cutii. Trecuseră pe la un magazin cu articole radio şi, cu ajutorul uneia dintre cărţile de credit obţinute de la Misha Peltz, cumpăraseră un computer, imprimantă şi modem telefonic.

Lucrând rapid, despachetară componentele, le integrară şi le probară. Saul ieşi, alese un loc ascuns după o pubelă de gunoi şi cercetă intrările în parking-ul motelului. Dacă vedea vreo mişcare suspectă, o putea preveni pe Erika, folosind un mic walkie-talkie cumpărat tot de la magazinul radio.

În cameră, Erika ridică receptorul şi tastă o succesiune de cifre pe care le menţionase Parker. Numărul o puse în legătură cu N.D.A. Auzi un bip în telefon. Computerul răspunsese la apel, aşteptând instrucţiuni. Tastă un şir alfabetic – SUNSHINE{7}, numele cockerului spaniel al lui Parker – şi auzi un nou bip; computerul era activat să comunice informaţii. Această metodă de a acţiona computerul fusese concepută pentru a permite schimburi eficiente de date la mari distanţe. Echivalentul lui Parker din San Diego, de pildă, nu trebuia să vină până la Washington pentru a folosi computerul N.D.A., nici să-l contacteze pe Parker, explicându-i ce dorea. Tot ce avea de

făcut era să telefoneze direct computerului. Era o metodă simplă şi sigură, dar pentru a o face să funcţioneze trebuia să cunoşti codurile.

Erika cuplă telefonul în modem, un mic dispozitiv cu locaş pentru receptor, conectat la computer. Se aşeză în faţa claviaturii, tastând instrucţiuni. Mesajul trecea prin modem şi telefon, până la banca de date a N.D.A. Parker explicase că nu se puteau extrage informaţii din computer decât folosind parola FETCH[8].

O bătu pe keyboard. Imprimanta de lângă ea începu să ţăcăne, traducând semnalele electronice primite prin telefon.

Erika aştepta, sperând ca forţele de securitate ale N.D.A. să nu localizeze apelul telefonic.

Imprimanta se opri. Dând din cap, Erika tastă GOOD DOG[9], codul de încheiere pe care i-l dăduse Parker, închise computerul, puse receptorul în furcă şi înhăţă foile imprimate.

Capitolul 19

Chris se prăbuşi pe canapea, descurajat. Ploaia nocturnă îi sporea proasta dispoziţie, răpăind pe acoperişul casei. Picăturile şiroiau în jos pe horn, căzând pe lemnele arse din cămin, pentru a stârni mirosul amar al cenuşii. Simţea umezeala.

— Dacă există şi un alt principiu, eu nu-l văd.

Saul şi Erika priveau încruntaţi imprimatele de pe masă. Femeia nu ceruse decât informaţiile esenţiale: locul şi data naşterii, confesiunea religioasă, studiile, talentele speciale, ofiţerii comandanţi, misiunile de luptă.

— Nici unii dintre ei nu s-au născut în acelaşi timp sau loc, spuse ea. Alcătuiesc un amestec de religii. Fiecare e specialist într-un domeniu sau altul. Au avut la comandă ofiţeri diferiţi şi au servit în diverse regiuni ale Asiei de sud-est. Care e legătura? Dacă nu ne înşelăm, trebuie să existe *ceva* care-i reuneşte laolaltă.

Chris se ridică în picioare, obosit, şi veni spre masă. Se opri lângă Erika, citind din nou imprimatele.

— Uite, arătă el în colţul din stânga-jos al foii. Fiecare pereche a învăţat în acelaşi oraş, dar oraşele diferă între ele. Omaha, Philadelphia, Johnstown, Akron. N-are nici un sens. Şi, aici, arătă el în dreapta. Toţi au criptonime, dar nu văd nici un alt punct comun. Butes şi Erechteus. Asta *ce* mai înseamnă?

Ignoră datele pe care le eliminase deja, concentrându-se asupra informaţiei care-l nedumerea.

Omaha, Neb. Kevin McElroy. Castor.

Omaha, Neb. Thomas Conhn. Pollux.

Philadelhpia, Pa. Saul Grisman. Romulus.

Philadelphia, Pa. Christopher Kilmoonie. Remus.

Johnstown, Pa. Neil Pratt. Cadmus.

Johnstown, Pa. Bernard Halliday. Cilix.

Akron, Ohio. Timothy Drew. Amphion.

Akron, Ohio. Andrew Wilks. Zethus.

Shade Gap, Pa, James Thomas. Butes.

Shade Gap, Pa. William Fletcher. Erechteus.

Gary, Ind. Arnold Hackett. Atlas.
Gary, Ind. David Pews. Prometheus.
Lista continua – nouă perechi, optsprezece nume.
— Pennsylvania e menţionată cel mai des, observă Saul.
— Dar ce legătură are cu Nebraska, Ohio şi Indiana?
— Hai să încercăm criptonimele, propuse Erika. Numele sunt străine. Greceşti şi romane, aşa-i? Din mitologie.
— E o categorie prea generală. E ca şi cum ai spune că Omaha şi Philadelphia sunt amândouă în Statele Unite, exemplifică Chris. Trebuie să găsim o legătură mai concretă. Cadmus şi Cilix? Amphibn şi Zethus? Nu ştiu cine sunt ori ce-au făcut, necum ce legătură au avut unul cu altul.
— Atunci începe cu perechea pe care o ştii, îl îndemnă Erika. Voi doi. Romulus şi Remus.
— Ştie toată lumea. Sunt fraţii care au întemeiat Roma, răspunse Saul.
— Dar noi n-am întemeiat niciodată nimic şi nu suntem fraţi, adăugă Chris.
— Am putea foarte bine să fim.
Saul se întoarse spre Erika:
— Castor şi Pollux. Sună familiar. Ceva în legătură cu cerul. O constelaţie.
Erika dădu din cap:
— Când am învăţat navigaţia pe timp de noapte, instructorul îmi spunea să-l las pe vechii războinici să mă călăuzească. Castor şi Pollux. Se mai numesc şi Gemini.
— Stelele de seară şi de dimineaţă.
— Gemeni, repetă Chris. Gemeni.
— Ce alte nume par familiare? întrebă Saul. Uite – aici, jos. Atlas.
— Omul cel puternic care ţine cerul deasupra pământului.
— Prometheus.
— A furat focul de la zei şi l-a dat oamenilor.
— Dar între ăştia doi nu e nici o legătură.
— Poate, spuse Erika.
Chris şi Saul o priviră.
— Ne trebuie un dicţionar mitologic, continuă ea. Cred că acum ştiu sistemul, dar trebuie să aflu cine au fost Cadmus şi Cilix şi toţi ceilalţi.
— Uite aici un dicţionar, spuse Chris, după ce căută prin câteva rafturi cu cărţi de lângă şemineu. O mulţime de cărţi vechi de buzunar. O

enciclopedie de birou.

Două volume. Îl luă pe primul, întorcând paginile cu urechi-de-măgar.

— Atlas, spuse el şi începu să citească; pe neaşteptate, ridică privirea. Căca-m-aş.

— Ce este? se arătă surprins Saul.

— Cum e celălalt criptonim care începe cu A?

Saul parcurse rapid foaia imprimată.

— Amphion. E împerecheat cu Zethus.

Chris răsfoi nerăbdător şi citi.

— Iisuse, nu-mi vine să cred. Spune-mi şi celelalte nume.

— Alfabetic? Butes e cuplat cu Erechteus, iar Cadmus, cu Cilix.

Chris continuă să dea paginile, citind agitat.

— Cunosc principiul. Ştiu ce legătură au.

Rămăseseră toţi trei nemişcaţi.

— Sunt legaţi în cel mai strâns mod posibil, spuse Erika.

— Ţi-ai dat seama.

— N-am fost cu-adevărat sigură până nu ţi-am văzut expresia de pe faţă.

— Atlas şi Prometheus au fost fraţi. Amphion şi Zethus au fost fraţi.

— Ca şi Castor şi Pollux, completă Saul.

— Butes şi Erechteus? *Fraţi*. Cadmus şi Cilix? *Fraţi*. Romulus şi Remus…

— Dar unde-i paralela? se răsuci Saul spre imprimate. Castor şi Pollux au fost fraţi gemeni, dar oamenii cărora li s-au atribuit criptonimele astea sunt McElroy şi Conlin. Nici de-ai dracu' nu par gemeni.

— Adevărat, spuse Erika. Şi aici, mai în jos, Pratt şi Halliday nu arată a fi înrudiţi, însă au primit criptonime care se referă la fraţi. La fel şi toate celelalte nume. Drew şi Wilks, Thomas şi Fletcher, Hackett şi Pews – dacă nu sunt rude, atunci de ce să le dea criptonime indicând fraţi?

— Poate provin din familii destrămate, presupuse Chris. Dacă părinţii au divorţat şi s-au căsătorit cu alţii, McElroy şi Conlin pot avea nume de familie diferite, rămânând totuşi înrudiţi.

— Într-un caz, două, poate. Dar toţi să fie din căsnicii destrămate, cu părinţii recăsătoriţi?

— Ştiu. E forţat, fu Chris de acord.

— În plus, tu şi Saul nu proveniţi dintr-un cămin dezorganizat. Cum spuneai, nu sunteţi rude.

Deodată, ochii îi deveniră alarmaţi. Se întoarse spre Saul:

— Dar ai spus şi *tu* ceva. Ai spus: „Am putea foarte bine să fim.” De ce-ai spus asta?

Saul ridică din umeri:

— Ne cunoaştem pe aproape tot atâta vreme ca şi cum am fi fraţi. De la vârsta de cinci ani. Nu, Chris?

Chris zâmbi:

— Eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut în viaţa mea.

— Dar de ce? întrebă Erika, crispată de nedumerire. Adică, nu de ce sunteţi prieteni. Vreau să zic, de ce vă cunoaşteţi de-atâta timp? Aţi copilărit în acelaşi cartier?

— Într-un fel. Ne-am cunoscut la şcoală.

— La *ce* şcoală? se încruntă ea.

— *Şcoala „Franklin” de băieţi* din Philadelphia. Unde am crescut. N-am provenit dintr-o familie destrămată. Pe toţi dracii, n-am avut nici un fel de familie. Suntem orfani.

Chris privi pe fereastră, în ploaie.

— Ăsta-i celălalt amănunt suspect din sistem, spuse Erika. Fiecare pereche a studiat în acelaşi oraş. McElroy şi Conlin în Omaha. Tu şi Chris în Philadelphia. Ceilalţi în Alron, Shade Gap şi-aşa mai departe. De vreme ce toate criptonimele formează un sistem, s-ar zice că şi oraşele astea se înscriu într-un sistem.

— Aşa e, răspunse Chris; se întoarse dinspre fereastră, furios. *Casa băieţilor.*

— Cum? îl privi descumpănit Saul.

— E în Akron.

Tremurând de furie, Chris se apropie de Saul şi de Erika.

— *Limanul pentru băieţi* e în Omaha. În Pennsylvania este *Academia de băieţi* din Johnstown, şi *Institutul băieţilor* din Shade Gap, ca să nu mai vorbim de *Şcoala „Franklin” pentru băieţi* a noastră, din Philadelphia. Oraşele de pe hârtiile astea arată ca primele cele mai bune zece şcoli de băieţi din ţară. Dar nu te lăsa amăgită de denumiri, îi spuse el Erikăi, amar. *Limanul pentru băieţi*, sau *Şcoala pentru băieţi*, sau *Institutul băieţilor.* Toate înseamnă aceeaşi blestemăţie: orfelinat.

Strânse din dinţi.

— Oamenii de pe lista asta împărtăşesc cu toţii un singur lucru în comun cu Saul şi cu mine. Sunt orfani. Fiecare pereche a crescut în aceeaşi

instituţie. De-asta criptonimele sugerează că ar fi fraţi, chiar dacă numele de familie sunt diferite.

Respira chinuit.

— Fiindcă fiecare membru al unei perechi l-a cunoscut pe celălalt, singurătatea i-a silit să stabilească o legătură apropiată. Au format prietenii atât de strânse, încât au devenit, în sens emoţional, fraţi de sânge. Lua-l-ar dracu', Saul! Înţelegi ce ne-a făcut?

Saul dădu din cap:

— Eliot ne-a minţit în cel mai fundamental mod care-mi poate trece prin minte. Niciodată nu ne-a iubit. Tot timpul – de la bun început – s-a folosit de noi.

Erika îi apucă strâns de braţe.

— L-ar deranja pe vreunul din voi să-mi spună, pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbiţi?

— Ar trebui o viaţă de om, răspunse Chris.

Se prăvăli pe canapea, gemând.

Capitolul 20

Ploaia se înteţea, făcând ca dimineaţa să pară înserare. Eliot stătea la fereastra biroului, meditativ, fără să vadă peisajul virginian bântuit de furtună. Avea pielea la fel de cenuşie ca ploaia. În spatele lui, cineva bătu la uşă. Nu se întoarse să vadă cine intrase.

— E ceva ciudat, domnule. Nu ştiu ce să înţeleg, dar m-am gândit că e mai bine să vă anunţ.

Glasul aparţinea asistentului lui Eliot.

— Nu e o veste bună, presupun.

— Au avut o scurgere de informaţii la Agenţia Naţională de Apărare. Ieri, şeful programării lor a fost găsit într-un cartier porno. Halucinaţii, crize. Poliţia a crezut că se dragase cu ceva, aşa că l-au internat la psihiatrie să se dezintoxice. Ei bine, acum e bine, dar nu-şi aminteşte că s-ar fi dus în cartierul acela şi nici să fi luat vreun drog. Fireşte, ar putea minţi, dar…

— Scopolamină, îl întrerupse Eliot, răsucindu-se spre el. Treci la subiect.

— Aseară, pe când el era în spital, cineva i-a folosit codul pentru a intra în banca de date a N.D.A. Au acolo un sistem ca să afle cine ce informaţie a cerut. Şi ajungem la problemă. Cel care a folosit codul programatorului nu dorea informaţii confidenţiale. Tot ce-a vrut erau statisticile esenţiale despre optsprezece oameni. Întrucât dumneavoastră le-aţi supervizat instructajul, cei de la N.D.A. au considerat că e cazul să ştiţi despre scurgere. Problema este, domnule, că două dintre nume sunt Romulus şi Remus.

Eliot se aşeză obosit la birou.

— Şi Castor şi Pollux, şi Cadmus şi Cilix.

— Da, domnule, aşa este.

Asistentul părea nedumerit.

— De unde-aţi ştiut?

Eliot se gândi la Castor şi Pollux, care stăteau de gardă la uşa biroului său. Apoi se gândi la Saul şi Chris.

— Se apropie. Acum, când au dedus ce să caute, nu va mai dura mult până să înţeleagă totul.

Se răsuci spre ploaia ce şiroia pe geam jalnic.

— Dumnezeu să m-ajute când vor înţelege.

În sinea lui, adăugă: *Dumnezeu să ne-ajute pe toţi.*

Cartea a treia

Trădare

EDUCAŢIA OFICIALĂ A UNUI AGENT OPERATIV

Capitolul 1

La orele 17:00 ale zilei de 23 decembrie 1948, serviciul militar de informaţii al Statelor Unite din Nome, Alaska, a recepţionat prognoza meteorologică de seară din porturile ruseşti Vladivostok, Ohoţk şi Magadan. Aviaţia a folosit aceste buletine în conjuncţie cu pronosticurile din porturile japoneze, pentru a programa zborurile nocturne de probă ale aparatelor sale B-50. Buletinul rusesc anunţa o vreme neobişnuit de caldă pentru acel anotimp. Nici un motiv de îngrijorare.

Peste şapte minute, toate frecvenţele au fost bruiate de către un semnal amplificat din baza navală rusă de la Vladivostok, către unul dintre submarinele sale aflat în larg. Codificat şi excesiv de lung pentru un comunicat sovietic, mesajul era suficient de insolit pentru ca analiştii informativi americani din Baza Shepherds, Nome, să se concentreze asupra descifrării lui în loc de a da atenţie buletinelor meteo japoneze. Au acordat autorizaţia de rutină pentru zborul a patru B-50-uri la mare altitudine, spre a testa sistemele de dezgheţare.

La orele 19:00, pe toate cele patru avioane le-a lovit un front de ger siberian cu vânt în rafale de peste şaptezeci de noduri. Toate sistemele de dezgheţare au ratat. Niciunul dintre aparate nu s-a mai întors la bază. Avionul din frunte, *Suite Lady,* fusese pilotat de maiorul Gerald Kilmoonie. Când vestea dispariţiei sale a ajuns la Baza Aviatică a 8-a (S.A.C.) din Tucson, Arizona, generalul Maxwell Lepage i-a telefonat capelanului romano-catolic Hugh Collins din Philadelphia pentru a-i transmite ştirea doamnei Dorothy Kilmoonie şi fiului ei în vârstă de trei ani, Chris. I-a spus

capelanului s-o anunţe pe soţia lui Gerry că ţara pierduse pe cel mai bun trăgător de skeet[10] pe care-l cunoscuse vreodată.

Capitolul 2

Doi ani mai târziu – 1950. Pe Calcanlin Street, în Philadelphia, se afla un şir de treizeci de case. Era un loc de joacă mizerabil pentru copii. Strada era îngustă şi întunecoasă. Zgura şi nisipul ascundeau capcane de cuie ruginite, cioburi de sticlă şi căcăreze de şobolani. Crăpăturile trotuarului, pline de buruieni, se lărgeau spre bordură cât nişte crevase, pe carosabil devenind adevărate cratere. Către mijlocul tronsonului de stradă, în cel mai întunecat punct, se înălţa casa dărăpănată a lui Dorothy Kilmoonie.

Casa dădea pe dinafară de mese: o masă de cărţi cu intarsii de sidef; gheridoane; mese de salon, cu trei picioare; o măsuţă de cafea arsă de ţigări pe toată suprafaţa; o masă de ceai înaltă, proptită de maşina de spălat cu storcător *Maytag* din baie; o masă de sufragerie; o masă de bucătărie cu chenar cromat şi placă *Formica,* pe care stătea un bol din plastic plin cu fructe de ceară. Lângă fructele-imitaţii se aflau maldăre de muşte moarte. Grămezi asemănătoare se vedeau pe toate mesele din casă. Şi tot pe fiecare masă, lângă muşte, zăceau bucăţi de salam *bologna* vechi şi uscate, încovoiate ca talaşul din lemn de cedru.

Primul lucru pe care-l făcuse Chris în acea dimineaţă fierbinte de august fusese să tragă paravanul de sârmă din fereastra salonului, punând pe pervaz o sardină fără cap, grasă şi plină de ulei. În iulie, când îl lăsase singur în casă pentru a-şi petrece vara la Atlantic City, mama lui pusese în congelator un calup de *bologna,* precum şi, în cămară, câteva cutii de conserve cu supă, sardele şi crochete. Le dăduse bani vecinilor, spunându-le să se ocupe de Chris, dar spre sfârşitul lunii iulie vecinii cheltuiseră singuri banii şi-l lăsaseră pe băiat să supravieţuiască numai cu mâncarea rămasă. Nu putea să sufere salamul *bologna.* Zile în şir îl folosise pentru a ademeni muştele în casă. Dezgustul lor faţă de *bologna,* însă, era la fel de mare ca al lui. Iar rahaţii de şobolan din stradă, deşi le plăceau, se uscau şi mai repede decât mezelurile. Sardinele, însă, dădeau rezultate perfecte. Pe la orele nouă ale dimineţii, putea da din cap mândru în faţa unei noi grămezi de muşte pe măsuţa de cafea, ucise cu elasticul lung scos dintr-un portjartier de-al maică-sii.

În cel mai emoţionant moment al vânătorii, când stătea cocoţat pe capătul unei mese, chinuindu-se să-şi păstreze echilibrul şi ochind cu

zgârciul o muscă deşteaptă care-şi lua mereu zborul cu un moment înainte de a o plesni, simţi o mişcare neobişnuită în stradă şi privi pe fereastră, spre o maşină mare şi neagră, parcată ameninţător în faţa casei. La vârsta de cinci ani, se mândrea să cunoască deosebirile dintre *Hudson Hornet* şi *Wasp, Studebaker, Willy* şi *Kaiser-Frazer.* Acesta era un *Packard* 1949, iar volumul său ocupa aproape toată lăţimea străzii. Un bărbat masiv, cu trupul ca un sac de box în uniformă militară, aproape păru să se rostogolească de la volan în stradă. Se îndreptă şi, privind împrejurimile aglomerate, îşi aranjă turul pantalonilor. Cu umerii aduşi şi trupul vag cocârjat, ocoli bara din spate a *Packard*-ului pentru a deschide portiera din dreapta. Coborî un om înalt, subţiratic şi pământiu la faţă, într-un trenci foarte mototolit. Omul avea obraji supţi, buze subţiri şi nasul coroiat.

Chris nu auzi ce-şi spuneau, dar felul cum priveau spre casă îl neliniştea. Se îndepărtă de fereastră, pe furiş. În timp ce noii-sosiţi plecau de lângă maşină, urcând pe trotuarul desfundat, băiatul se răsuci, luând-o la fugă cuprins de panică. Fentă o masă de ceai şi masa de bucătărie, spre uşa strâmbă a pivniţei. Aceasta scârţâi când o închise, lăsând o crăpătură de un deget pe unde să vadă, prin bucătărie, până în salon. În întuneric, pe treptele beciului care miroseau a cartofi stricaţi, îi era teamă că străinii vor şti unde să-l găsească auzindu-i bătăile inimii.

Bătură la uşa din faţă, care zdrăngăni. Chris îşi ţinu respiraţia, întinzând mâna spre funia întinsă din salon, prin bucătărie, până la scară. Nu avusese timp să încuie uşa de la intrare, dar avea alte mijloace de a se apăra. Strânse frânghia în mână. Uşa din faţă se întredeschise. Un glas bărbătesc gros întrebă:

— E cineva acasă?

Tropăiră cu paşi grei, apropiindu-se pe hol.

— L-am văzut pe băiat la fereastră.

Umbrele celor doi intrară în salon.

— Ce-i cu mesele-astea? Doamne fereşte, câte muşte!

Chris se cocoşă pe scară, privind prin crăpătura uşii, peste linoleumul murdar, spre plasa de pe podeaua salonului. După plecarea mamei sale, când nu omora muşte, confecţionase plasa, luând sfoară de zmeu din Kensington Park, frânghii din locuri virane, şireturi de pantofi din lăzile de gunoi, lână şi bumbac din sertarele vecinilor, şnururi de la ţesătoria de pe stradă şi funii de rufe din curţile învecinate. Le legase pe toate laolaltă – bucăţi lungi, scurte, subţiri, groase – formând un enorm model intersectat.

Mama sa promisese că se va întoarce. Spusese că-i va aduce zahăr caramel cu apă de mare, scoici şi fotografii, o mulţime de fotografii. Iar în ziua sosirii, avea de gând s-o prindă în plasă şi s-o ţină legată până-i făgăduia că niciodată n-avea să mai plece. Îl înţepară ochii, în timp ce-i privea pe cei doi bărbaţi intrând în salon, unde se opriră peste plasă. Dacă o putea prinde pe maică-sa…

— Şi ce-i cu toată împletitura şi chestiile-astea de pe jos?

Chris smuci de frânghie. O legase de nişte scaune cocoţate în echilibru pe mesele din salon. Răsturnându-se, acestea traseră cordonul petrecut prin lanţul lămpii din tavan, ridicând colţurile plasei.

În timp ce scaunele cădeau, cei doi strigară:

— Ce mama…? Iisuse!

Chris îşi umflă pieptul, gata să chiuie, când deodată se încruntă. Cei doi bărbaţi râdeau ţinându-se de burtă. Prin uşa întredeschisă, îl văzu pe cel în uniformă apucând plasa şi desfăcând nodurile, rupând legăturile, pentru a păşi afară din împletitură.

Lacrimile îi opăriră obrajii. Furios, coborî treptele pivniţei, înghiţindu-l bezna. Mâinile îi tremurau de furie. Avea să le-arate el lor. O să le-o facă el, pentru că râseseră.

Uşa pivniţei se deschise scârţâind. Lumina se chinuia să ajungă în josul scării. Le privi umbrele coborând, prin gaura unui nod din scândura buncărului de cărbuni unde se ascunsese. Continuau să râdă. Probabil le spusese cineva totul despre el, îşi zise – cum furase frânghiile de rufe, şnururile şi sforile; până şi unde se ascundea. Comutatorul electric al pivniţei nu funcţiona, dar păreau s-o ştie şi pe asta, căci aveau la ei o lanternă, pe care o întorceau prin bezna mucegăită, căutându-l.

Chris se târî îndărăt, spre cel mai îndepărtat ungher al buncărului. Vara, era gol. Chiar şi aşa, zgura îl zgâria prin tălpile tenişilor. Lanterna se abătu spre el. Ferindu-se de lumină, călcă pe o bucată de cărbune. I se suci glezna. Îşi pierdu echilibrul şi se lovi de un perete.

Lanterna se apropie. Paşi grăbiţi. Nu! Lunecă din calea unei mâini întinse dar, în timp ce se căţăra afară din buncăr, o alta îl apucă de umăr. Nu! Plângând, azvârli din picioare, fără însă a nimeri decât aerul, zbătându-se în timp ce mâinile îl răsuceau şi-l ridicau.

— Ia să te scoatem noi la lumină.

Se lupta înnebunit, dar mâinile îi imobilizară braţele şi picioarele, lăsându-l doar să se zvârcolească şi să dea cu capul într-un piept, pe când

cei doi îl urcau pe scara pivniţei. Ieşind din întuneric, clipi din ochi, plângând, orbit de lumina soarelui ce intra pe fereastra bucătăriei.

— Stai cuminte, spuse omul în uniformă, gâfâind de efort.

Cel în impermeabil se încruntă la vederea tenişilor lui Chris mânjiţi cu smoală, a pantalonilor murdari şi a părului jegos. Scoase o batistă şi-i şterse faţa de lacrimi şi praf de cărbune.

Chris îi dădu mâna la o parte, încercând să pară cât de înalt şi de puternic îi permitea făptura lui măruntă.

— Nu-i de râs!

— Ce?

Chris privi furios spre plasa din salon.

— A, înţeleg, spuse civilul; în pofida ochilor reci şi a chipului tăios, glasul său suna prietenos. Ne-ai auzit râzând.

— Nu-i de râs! repetă Chris, mai tare.

— Nu, fireşte că nu, încuviinţă cel în uniformă. Ne-ai înţeles greşit. Nu de tine râdeam. Păi, plasa părea chiar o idee bună. Sigur că ţi-ar fi fost de folos nişte materiale mai bune şi câteva lecţii de construcţie şi camuflaj. Dar ideea… Ei bine, de-asta am râs. Nu de tine, ci *împreună* cu tine. Admirativ, oarecum. Ai snagă, băiete. Chiar dacă nu semeni cu el, văd după cum te descurci – eşti fiul lui Gerry.

Chris nu înţelegea majoritatea cuvintelor. Se încruntă, ca şi cum bărbatul în uniformă ar fi încercat să-l păcălească. Demult, îşi amintea el vag, cineva îi spusese că avusese şi el cândva un tată, dar nu auzise de nimeni numit Gerry.

— Văd clar că n-ai încredere-n mine, continuă necunoscutul; depărtându-şi picioarele, îşi puse mâinile în şolduri, ca un poliţai. Mai bine să mă prezint. Sunt Maxwell Lepage.

La fel ca „Gerry”, nici acest nume nu însemna nimic. Chris îl privi lung, bănuitor.

Omul părea nedumerit.

— *Generalul* Maxwell Lepage. Ştii tu. Cel mai bun prieten al tatălui tău.

Chris făcu ochii şi mai mari.

— Vrei să zici că n-ai auzit niciodată de mine?

Omul era uimit. Se întoarse spre civilul cel pământiu.

— Nu mă pricep la chestii de-astea. Poate reuşeşti dumneata să-l…

Gesticulă neajutorat.

Civilul dădu din cap. Făcu un pas, zâmbind:

— Fiule, eu sunt Ted Eliot. Dar poţi să-mi spui doar Eliot. Toţi prietenii mei mă numesc aşa.

Chris se încruntă neîncrezător.

Omul numit Eliot scoase ceva din buzunarul trendului.

— Bănuiesc că tuturor băieţilor le plac dulciurile. Mai ales *Baby Ruth.* Vreau să ne împrietenim.

Şi întinse mâna.

Foindu-se, Chris se prefăcu a nu-i păsa, refuzând să privească acadelele.

— Haide, îl îmbie omul. Eu am şi mâncat una. Sunt bune.

Chris nu ştia ce să facă. Singurul sfat pe care i-l dăduse vreodată mama sa fusese acela de a nu primi dulciuri de la străini. Nu avea încredere în aceşti oameni. Dar nu mâncase nimic, toată săptămâna, în afară de crochete. I se învârtea capul. Ghiorăielile din stomac persistau. Pe neştiute, înhăţă acadelele.

Omul numit Eliot zâmbi.

— Am venit să te ajutăm, spuse Lepage. Ştim că mama ta a plecat.

— O să se-ntoarcă!

— Ne aflăm aici ca să avem grijă de tine.

Lepage aruncă o privire dezgustată spre muşte.

Chris nu înţelese de ce Eliot închidea ferestrele. Avea să plouă? Când Lepage îl apucă de braţ, constată că-şi scăpase arma, zgârciul cel slinos. Îl scoaseră pe verandă, Lepage ţinându-l în timp ce Eliot încuia uşa. O observă pe doamna Kelly pândind de la fereastra ei din vecini, pentru ca imediat să se ascundă. Niciodată nu mai făcuse asta, îşi dădu el seama – şi dintr-odată îl apucă frica.

Capitolul 3

Stătea pe bancheta din faţă a maşinii, între cei doi, privind mai întâi pantofii grei ai lui Lepage, apoi cravata cu dungi gri a lui Eliot şi, în sfârşit, clanţa portierei. Gândul de a fugi zbură repede, când maşina se puse în mişcare şi începu să-l fascineze spectacolul lui Lepage schimbând vitezele. Niciodată nu mai mersese cu o maşină. Indicatoarele de pe bord, mişcarea oamenilor şi a vehiculelor de-afară îl captivau, până când, fără a apuca să prevadă că ajungeau undeva, Lepage parcă în faţa unei clădiri enorme, cu coloane care-i aminteau lui Chris de oficiul poştal. Îndrumat de mâna lui Lepage care-l ţinea strâns de umăr, Chris merse între cei doi prin holuri de marmură cu bănci pe margini. Pe lângă ei treceau bărbaţi şi femei îmbrăcaţi ca pentru a merge la biserică, ducând teancuri de hârtii şi ceva ce păreau a fi nişte geamantane mici.

Dincolo de o uşă cu geam mat, o tânără stătea la un birou. Vorbi într-o cutie de lângă un telefon, apoi deschise altă uşă, pe unde intrară Chris şi cei doi bărbaţi. În cabinetul al doilea, un bătrân cu păr alb şi mustaţă subţire ca desenată cu creionul stătea la alt birou, acesta mai mare însă, în faţa unui steag american şi a unui perete plin cu cărţi groase, legate în piele.

Când Chris se opri în dreptul biroului, omul îşi ridică privirea. Căută prin nişte hârtii.

— La să vedem noi. Da.

Îşi drese glasul.

— Christopher Patrick Kilmoonie.

Speriat, Chris nu răspunse. Lepage şi Eliot spuseră într-un glas:

— Da.

Chris se încruntă nedumerit.

Cel de la birou îl studie, adresându-se apoi lui Lepage şi Eliot:

— Maică-sa l-a abandonat…

Îşi plimbă degetul pe o foaie de hârtie, spunând cu glas uimit şi dezaprobator:

— Acu’ cincizeci şi una de zile?

— Întocmai, confirmă Eliot. S-a dus cu un însoţitor de sex masculin, în weekend-ul de 4 Iulie. Nu s-a mai întors.

Chris întorcea necontenit capul de la unul la altul, aşteptând fiecare replică.

Omul privi un calendar, scărpinându-şi obrazul.

— În curând vine Ziua Muncii. N-are fraţi sau surori mai mari, vreo rudă care să fi avut grijă de el?

— Nu, răspunse Eliot.

— Toată vara? Cum a supravieţuit?

— A mâncat sardele şi *bologna* şi a omorât muşte.

Omul păru uluit.

— A omorât…? Şi maică-sa? E angajată?

— E prostituată, onorată instanţă.

Încă un cuvânt pe care Chris nu-i înţelegea. Îl învinse curiozitatea. Vorbi pentru prima oară de când intrase în birou:

— Ce-i aia prostituată?

Cei trei întoarseră capetele în altă parte, fără să-i răspundă.

— Dar taică-său? întrebă omul de la birou.

— A murit acum doi ani, răspunse Lepage. Totul e scris în dosar. Puteţi înţelege de ce recomandă Departamentul Social să treacă sub tutela municipalităţii.

Omul bătu cu degetele în geamul de pe birou.

— Dar eu sunt cel care trebuie să ia hotărârea şi nu înţeleg de ce Departamentul Social v-a trimis la audierea asta pe dumneavoastră în locul propriului său reprezentant. Ce interes prezintă problema pentru guvern?

Lepage răspunse:

— Tatăl lui a fost maior în Air Force. A murit la datorie. Mi-a fost prieten. Domnul Eliot şi cu mine, într-un fel am… mă rog, am adoptat neoficial băiatul, s-ar putea spune. Fără a o pune la socoteală pe maică-sa, suntem singura lui posibilă familie. Întrucât munca noastră ne împiedică să-l creştem noi înşine, vrem să ne asigurăm că o face altcineva, aşa cum se cuvine.

Omul dădu din cap:

— Ştiţi unde va fi trimis.

— Ştim, spuse Eliot, şi suntem de acord.

Cel de la birou îl studie pe Chris, apoi oftă.

— Prea bine.

Semnă o hârtie, o puse într-un dosar cu multe alte hârtii şi i-l dădu lui Lepage.

— Chris…

Se chinuia să-şi aleagă cuvintele, nereuşind.

— Am să-i explic eu, se oferi Eliot. Când ajungem acolo.

— Ce să-mi explicaţi? începu Chris să tremure.

— Vă mulţumim, îi spuse Lepage celuilalt.

Înainte ca Chris să înţeleagă ce se întâmpla, Lepage îl întoarse spre uşă. Nedumerit, fu scos din nou în hol, pe lângă uşile de sticlă verde care-i aminteau de oficiul telegrafic din colţ, după *five-and-dime*[11]. Dar, acum, acela unde era? Şi unde-l duceau pe el?

Capitolul 4

Poarta metalică era înaltă, lată şi neagră. Gratiile ei păreau groase cât antebraţul lui Chris, având între ele spaţii atât de înguste, încât ştia că n-ar fi putut niciodată să se strecoare pe-acolo. În stânga, pe o placă mare de fier, scria:

ŞCOALA PENTRU BĂIEŢI „BENJAMIN FRANKLIN”

În dreapta de afla o altă placă:

„ÎNVĂŢAŢI-I POLITICA ŞI RĂZBOIUL

PENTRU CA FIII LOR SĂ POATĂ STUDIA MEDICINA ŞI MATEMATICA”

JOHN ADAMS

Sub această placă, încastrată în zidul înalt de piatră care părea să se întindă la nesfârşit în ambele direcţii, o uşă masivă ducea la o cămăruţă ca de gardă, plină cu teancuri de ziare, saci poştali şi pachete. Un om cu vestă croşetată duse degetul la chipiul de conductor, zâmbi şi continuă să pună pachetele în ordine. Lepage şi Eliot nu scoaseră o vorbă ci, ţinându-l pe Chris de mână, trecură prin cameră, ieşind la soare, pentru a porni peste peluză spre o uriaşă clădire de cărămidă.

— Într-o zi, aici va fi liceul tău, îi spuse Lepage lui Chris. Deocamdată, însă, este doar locul unde te înscriem.

Deasupra intrării erau gravate în piatră cuvintele:

ÎNŢELEPCIUNE PRIN OBEDIENTĂ,

PERFECŢIUNE PRIN UMILINŢĂ.

Era abia ora douăsprezece şi jumătate, aşa că aşteptară pe o veche banchetă de cantină, din lemn de stejar albit şi ceruit din greu. Banca era tare la atingere, iar conturul plăcii ei îl făcu pe Chris să lunece înapoi, cu picioarele atârnând deasupra podelei. Stingherit, privi ceasul de pe perete, tresărind de fiecare dată când limba cea mare făcea câte un pas înainte. Ticăitul său surd părea să răsune tot mai puternic; îi amintea de sunetul dintr-o măcelărie.

La ora unu, sosi o femeie. Purta pantofi cu tocuri joase, fustă simplă şi pulover. Spre deosebire de mama lui, nu folosea ruj de buze, iar părul, în loc

de a fi ondulat, îi era strâns la spate într-un coc. Abia dacă-i aruncă lui Chris o privire, înainte de a intra împreună cu Lepage în birou.

Eliot rămase lângă el, pe bancă.

— Pariez că hamburgerii ăia doi pe care ţi i-am cumpărat nu te-au săturat nici pe departe, zâmbi el. Mănâncă *Baby Ruth*-urile pe care ţi le-am dat.

Lui Chris îi căzură umerii, privind încăpăţânat spre peretele din faţă.

— Ştiu, continuă Eliot. Îţi zici că eşti mai isteţ dacă le păstrezi pentru când ţi se va face din nou foame. Dar aici vei primi de mâncare – de trei ori pe zi.. Şi, dacă-i vorba de dulciuri, data viitoare când te văd am să-ţi mai aduc. Alte soiuri îţi plac?

Chris întoarse încet capul, uimit de omul acela înalt şi slab, cu piele pământie şi ochi trişti.

— Nu-ţi pot promite că te voi vizita foarte des, spuse Eliot. Dar vreau să ştii că sunt prietenul tău. Vreau să mă consideri un… hai să zicem, un înlocuitor de tată, cineva pe care poţi conta dacă intri la necaz, cineva care te place şi îţi doreşte numai binele. Unele lucruri sunt greu de explicat. Ai încredere-n mine. Într-o zi, ai să înţelegi.

Chris îşi simţea ochii înfierbântaţi.

— Cât am să stau aici?

— O bună bucată de vreme.

— Până vine mama să mă ia?

— Nu cred…

Eliot îşi ţuguie buzele.

— Mama ta s-a hotărât să lase municipalitatea să te îngrijească.

Acum ochii lui Chris se umflaseră.

— Unde e?

— Nu ştim.

— A murit?

Dorea cu atâta disperare să audă răspunsul, încât trecu un moment până-şi dădu seama că plângea din nou.

Eliot îl cuprinse cu un braţ.

— Nu. Dar n-ai s-o mai vezi. Din câte ştim, trăieşte, dar va trebui să te obişnuieşti s-o consideri moartă.

Chris plânse şi mai tare, înecat.

— Nu eşti singur, însă, îl strânse Eliot la piept. Am eu grijă de tine. Întotdeauna îţi voi fi aproape. Ne vom vedea des. Sunt singura ta familie.

Chris se smulse din braţele lui, când uşa se deschise. Lepage ieşi din birou, dând mâna cu femeia, care acum purta ochelari şi ţinea dosarul lui Chris.

— Vă suntem recunoscători pentru ajutor.

Se întoarse spre Eliot:

— S-a rezolvat totul.

Apoi îl privi pe Chris.

— Acum te lăsăm cu Miss Halahan. E foarte drăguţă şi sunt sigur c-ai s-o placi.

Îi strânse lui Chris mâna. Chris tresări simţind strânsoarea puternică.

— Să-ţi asculţi superiorii. Să-l faci pe tatăl tău să fie mândru de tine.

Eliot se aplecă, atingându-l pe umeri:

— Şi, ce-i mai important, să mă faci pe *mine* să fiu mândru de tine.

Glasul îi era blând.

În timp ce se îndepărtau pe coridor, Chris clipi printre lacrimi, nedumerit, simţind ocrotirea acadelelor din buzunar.

Capitolul 5

Erau prea multe de rânduit. Cei patruzeci şi opt de acri de pământ ai şcolii erau împărţiţi în două de un drum singuratic. Pentru a ajunge din clădirea liceului la dormitor, Miss Halahan îi spuse lui Chris că aveau o bucată de mers. Îi fu greu să ţină pasul. Drumul era complet pustiu, ca şi cum s-ar fi pregătit să înceapă o paradă, dar de-a lungul său nu existau baricade, nici spectatori, numai copacii imenşi din ambele laturi, ca nişte umbrele care-l apărau pe Chris de soare.

În pofida explicaţiilor femeii, se simţea dezorientat, în partea opusă liceului se afla un grup de clădiri care constituiau, după cum spunea ea, „sălile de reşedinţă şi cantina”. În stânga era enorma „capelă” de piatră şi, vis-a-vis de aceasta, „infirmeria”. Vântul sufla slab, oprit de clădirile masive dar, în timp ce o urma pe Miss Halahan pe lângă „sala de gimnastică” din centrul campusului, îl lovi deodată o rafală fierbinte şi aprigă, năvălind peste terenurile sportive din ambele părţi ale drumului. Văzu porţi de fotbal, garduri de alergări şi jaloane de baseball, dar ceea ce-l surprindea era lipsa pământului. Totul de jur-împrejur era o uriaşă întindere de asfalt.

Acum soarele ardea, în timp ce Chris trecu prin dreptul „arsenalului” şi al „centralei energetice” cu hornurile ei de fum şi movilele de cărbuni. Îl dureau picioarele când în sfârşit ajunse la capătul drumului. Privind clădirea cenuşie şi mohorâtă pe care Miss Halahan o numise „dormitor”, îl cuprinse teama. Femeia trebui să-l tragă de mână, învingându-i rezistenţa, pentru a coborî o scară cu ecouri, până la subsol, într-un amfiteatru mare cu miros de ceară, unde Chris privi stânjenit la vreo duzină de alţi băieţi, unii mai mari, alţii mai mici, toţi îmbrăcaţi în haine jerpelite ca ale lui.

— Ai ajuns tocmai la timp, spuse Miss Halahan. Pentru iniţierea săptămânală. Altfel, ar fi trebuit s-o luăm de la început, numai pentru tine.

Chris nu înţelese. „Iniţiere” era încă un cuvânt pe care nu-l mai auzise. Nu-i plăcea cum suna. Nervos, se aşeză pe un scaun scârţâitor şi-şi dădu seama că toţi ceilalţi băieţi se supuseseră aceluiaşi instinct, stând cât mai departe unul de altul. În sală domnea o tăcere nefirească.

Un bătrân în pantaloni şi cămaşă kaki, cu o cravată olive, merse până în centrul scenei. Se opri în faţa unui podium, iar Chris observă din nou

drapelul american. Bătrânul ţinea sub braţ un baston şi se prezentă ca fiind colonelul Douglas Dolty, director cu înscrierile şi dormitoarele. Îşi începu discursul făcând glume cu animale şi sportivi. Câţiva băieţi râseră. Colonelul se aventură să presupună că mulţi eroi ai sportului mondial ştiau despre şcoală şi, cu unele ocazii, aveau să-i viziteze pe băieţi. Deşi neliniştit, Chris avu surpriza să constate că-l interesa. Îşi simţea obrajii înăspriţi de lacrimile acum uscate. Colonelul spuse o poveste (de neînţeles pentru Chris) despre un loc numit Grecia antică şi trei sute de soldaţi numiţi spartani care muriseră eroic încercând să ţină în loc o oştire de perşi, într-o trecătoare numită Termopile.

— Domnilor, conchise el, vă voi arăta despre ce e vorba în această şcoală.

Adună băieţii pe două rânduri şi-i conduse afară, pe drum, spre clădirea de vocaţii artistice. Acolo, *pufarezilor*, cum au aflat că se numeau, li se arătă topitoria, unde nişte băieţi turnau forme de fier. În imprimerie, alţi băieţi pregăteau matriţa următorului număr din ziarul şcolii. Chris văzu atelierele de tâmplărie, strungărie şi mecanică auto. Vizită atelierele de croitorie şi cizmărie, şi spălătoria. Chiar şi acolo, grupul lor fu impresionat de zgomotul, activitatea şi importanţa faptului că nişte copii ca ei făceau totul. Doreau să încerce maşinile.

Dar colonelul păstrase pentru la urmă lucrul cel mai grozav. Cu un zâmbet mândru, îi duse la arsenal, arătându-le lui Chris şi celorlalţi carabinele *Enfield* 1917, strălucind de lustru, pe care aveau să le poarte curând, precum şi săbiile, uniformele de paradă gri şi gulerele albe pe care urmau să le îmbrace în plutoanele de elevi. Acest loc îl ului îndeosebi pe Chris. Nici un băiat nu mai vorbea, nici nu se mai prostea. Chris inspiră mirosul dulce şi intens de vaselină *Brasso*. Respectul pe care el şi ceilalţi băieţi îl simţeau pentru acel bătrân era acelaşi pe care aveau să i-l nutrească în anul final, când urmau să se înroleze în Armata Aeropurtată sau Divizia a Doua de Infanterie Marină. Respectul avea să se transforme într-adevăr în afecţiune. Alimentată într-un organism masculin, în atmosfera spartană de la *„Franklin”*, iubirea se convertea în patriotism şi mândrie. Frica, prin pedepse prelungite, urma să devină firească şi, în cele din urmă, necunoscută. Sclipirea tecilor de sabie, charisma puştilor, a însemnelor şi şevroanelor generau emoţie, contopind toate aliajele necesare ale eroismului şi loialităţii pentru a-i produce pe oamenii trimişi de la *„Franklin”* în lumea din afară.

— Nu vă putem lăsa să arătaţi aşa ca acum, nu? spuse colonelul. Continuând să-i încurajeze cu zâmbetul său, îi duse într-o altă clădire, unde îi dădu fiecăruia câte o pereche de ghete negre cu şireturi, asemănătoare bocancilor de luptă. Le înmână câte o cămaşă albă de uniformă şi trei tricouri simple de diferite culori, patru perechi de pantaloni, ciorapi şi lenjerie, patru batiste – toate strânse boccea într-o cămaşă de noapte lungă, din bumbac aspru. Cu ghetele agăţate pe după gât şi pachetul de haine strâns la piept, arătau ca nişte miniaturali soldaţi de aeropurtate, pe când ieşeau iarăşi în vântul uscat, tropăind în pas alergător înapoi pe drum, spre dormitor.

Capitolul 6

Frizerul îi aştepta. Când termină, deasupra urechilor lui Chris se vedea scalpul, de două degete. Cu ceafa rasă la piele, părea un recrut în tabăra de instrucţie. Se simţea nervos şi intimidat dar, studiindu-i pe ceilalţi băieţi care îl cercetau la rândul lor, îşi îndreptă umerii, privindu-se într-o oglindă, pentru a-şi vedea proaspăt dobânditele trăsături aspre şi a se simţi neaşteptat de atletic, plin de o ciudată încredere în sine.

Urmau, însă, duşurile: o mică încăpere cu faianţă şi instalaţii fără robinete, unde scurgerea apei era controlată de o guvernantă care privea printr-o fereastră, manipulând nişte comenzi. Un asistent le spuse să-şi scoată hainele şi să le îndese într-un sac mare de prelată, la capătul camerei. Lui Chris îi era ruşine. Niciodată nu stătuse gol în faţa cuiva în afară de maică-sa. Ochii i se umflară din nou, amintindu-şi de ea. Încercă să se acopere cu mâinile şi-i văzu pe ceilalţi băieţi făcând la fel. Îl nedumerea, însă, faptul că atât asistentul cât şi guvernanta nu păreau să observe că băieţii erau goi.

Conduşi în mica sală a duşurilor, încercară din răsputeri să nu se atingă unul pe altul, lucru imposibil, pe când se chinuiau cu calupurile de săpun şi se chirceau sub jeturile puternice, aburinde. Vaporii erau atât de denşi, încât Chris abia-i mai vedea pe ceilalţi băieţi. Apa se opri brusc. Deconcertat, Chris ieşi de la duşuri împreună cu restul. Şiroiau de apă pe dalele unui vestiar, strângându-şi braţele împrejurul trupurilor, acum înfriguraţi. Asistentul le dădu tuturor câte un prosop şi arătă spre o găleată metalică mare, plină o substanţă grasă şi dulce-mirositoare pe care omul o numea cremă rece, spunându-le să se ungă cu ea pe feţe, pe braţe şi pe picioare şi prin orice loc înroşit, cu pielea roasă. Chris observă deodată că sacul cel mare din pânză de cort, unde el şi ceilalţi îşi băgaseră hainele, dispăruse. Nu şi-a mai văzut niciodată tenişii murdari de smoală şi cămaşa jegoasă.

Nici acadelele.

Îi venea să geamă, simţindu-se înşelat şi trădat. Abia aşteptase să le mănânce.

Dar nu era timp de auto-compasiune. Asistentul le luă prosoapele şi-i conduse dârdâind, în pielea goală, din vestiar, pe scară, până într-o încăpere imensă cu paturi de campanie aliniate pe lângă pereţi. Fiecare pat avea

alături două rafturi şi un dulăpior. Ferestrele erau zăbrelite. Demoralizat, Chris îşi puse ciorapii de lână gri, pantalonii şi cămaşa. Oricât de incomod se simţea însă, în hainele noi care făceau să-l mănânce pielea, când îi privi pe ceilalţi fu uimit. Cu excepţia deosebirilor de fizionomie şi culoare a părului, toţi arătau la fel. Nu ştia de ce, dar acest lucru îl îmbărbăta oarecum.

Asistentul le explică programul. Deşteptarea la 6, micul dejun la 7, şcoală de la 8 la 12, prânzul până la 12:30, odihnă până la 1, şcoală până la 5, joacă până la 6, apoi cina şi studiu la sală, în pat la ora 8.

— Orice jenă, mâncărime, sângerări de gingii sau orice fel de boală, îmi raportaţi imediat. Mâine vă voi învăţa cum să vă faceţi patul aşa ca să sară banu' pe pătură. În primele săptămâni, veţi dormi cu cearceaf de muşama – pentru siguranţă.

Asistentul îi conduse din dormitor în sala de mese, unde li se alăturară sute de alţi copii, de toate vârstele şi staturile, toţi îmbrăcaţi în gri, cu părul tuns scurt. Până acum fuseseră la ore, dar, în pofida numărului mare, domnea tăcerea, în timp ce băieţii treceau în şir cu tăvile prin dreptul tejghelelor, pentru a-şi lua mâncarea.

Chris icni la vederea primei mese pe care avea s-o ia acolo. Un băiat pomenise despre tocană de ton. Altul bombănise ceva în legătură cu varză de Bruxelles. Chris nu mai auzise niciodată de aşa ceva. Tot ce ştia era că materia aceea verde era acoperită cu o spumă albă şi totul mirosea a borâtură. Se aşeză împreună cu grupul lui la o masă acoperită cu plastic, privind solniţa şi refuzând să mănânce, când o umbră se pogorî asupra lor.

— Toată lumea mănâncă sau veţi fi pedepsiţi, mârâi un glas gros.

Chris trebui să se gândească la cele auzite. Treptat, înţelese. Îi văzu pe ceilalţi băieţi privindu-l şi-şi dădu seama că, dacă nu mânca, aveau să fie învinuiţi toţi din cauza lui. În conflict cu el însuşi, îşi învinse nodul din gât. Luă încet furculiţa. Privi substanţa albă, lăptoasă. Îşi ţinu respiraţia în timp ce mesteca şi înghiţea, ceea ce păru să-l ajute cât de cât.

Li se spuse că după cină îi aştepta o surpriză. Un film. La fel cum nu mai călătorise niciodată cu maşina, Chris nu fusese nici la cinema. Înghesuindu-se alături de ceilalţi băieţi, făcu ochii mari de plăcere. Imaginile alb-negru licăreau magic pe ecran. Văzu un actor numit John Wayne – restul băieţilor păreau să ştie cine era şi aplaudau încântaţi – într-un film de război intitulat *Albinele de mare*. Îi creştea inima. Împuşcături şi explozii. Ceilalţi copii ovaţionau. Îi plăcu enorm.

În noaptea aceea, zăcând în patul său din fundul dormitorului întunecat, se întrebă unde era mama lui. Încercă să înţeleagă ce căuta acolo. Îşi aminti ce spusese Lepage despre tatăl său, care murise la ceva numit datorie. Speriat şi nedumerit, auzi un băiat din patul vecin începând să suspine. Chris îşi simţi propriile lacrimi, fierbinţi şi amare în colţurile ochilor, când un băiat mai mare răcni:

— Lasă bâzâiala! Vreau să dorm!

Înţepeni, ruşinat. Când îşi dădu seama că băiatul cel mare ţipase la cel nou sosit de lângă el, îşi înghiţi tristeţea, închizând strâns ochii, hotărât să nu atragă atenţia, să fie unul dintre cei care nu plângeau. Dar îşi dorea să-l fi convins pe Lepage să-i spună de ce mama lui se numea prostituată, vrând din toată inima ca ea să se întoarcă de la Atlantic City şi să-l ia de-acolo. Durerea îl sugruma. În vis, însă, îl văzu pe Eliot întinzându-i o acadea *Baby Ruth.*

Capitolul 7

— Merg pe Phillies, spuse un băiat din dreapta lui Chris.

Chris stătea în genunchi cu grupa lui, în fundul clasei întâi, asamblând jocuri de puzzle – în majoritate, hărţi ale Statelor Unite cu desene reprezentând porumb şi mere, fabrici, mine şi sonde de petrol desenate pe felurite secţiuni, deşi uneori hărţile reprezentau ţări despre care Chris nu auzise niciodată, China, Coreea şi Rusia, de exemplu. Puzzle-urile erau viu colorate şi învăţase repede cum să le reconstituie. Nu mai fusese niciodată la şcoală, dar, în pofida nemulţumirilor pe care le auzise din partea băieţilor mai mari, bănuia că avea să-i placă. Pentru un timp, cel puţin. În pofida spuselor lui Eliot, Chris era sigur că mama sa avea să vină să-l ia acasă.

Băiatul care spusese că mergea pe Phillies era şi mai slab decât Chris, cu chipul atât de osos, încât ochii îi ieşeau din orbite. Când acesta zâmbi, aşteptând încuviinţarea celorlalţi, Chris observă că-i lipseau câţiva dinţi. Dar, cum băiatul nu primi nici un răspuns, zâmbetul i se şterse repede, înlocuit de umilinţă.

Vorbi un alt băiat. În stânga lui Chris. Cu toate că avea aceeaşi vârstă cu ceilalţi din grup, era mai mare decât restul – nu doar mai înalt, ci şi mai voinic. Avea părul cel mai negru, pielea cea mai bronzată, chipul cel mai pătrat, glasul cel mai gros. Se numea Saul Grisman şi, noaptea trecută în dormitor, Chris îl auzise pe un băiat mai mare şoptind că Grisman era evreu. Chris nu ştia ce însemna asta.

— Ce-i cu tine? întrebase băiatul mai mare. Unde fuseşi? Evreu.

Chris tot nu ştia ce însemna.

— Of, sfinte Sisoie, spusese celălalt. Nu ştiam că Mick-ii[12] po' să fie aşa tonţi.

Când Chris întrebase ce era acela un Mick, băiatul cel mare se îndepărtase scârbit.

Acum, Saul spuse:

— Eu merg pe *toate* echipele! Şi am cărţile de baseball, dovadă!

Băgă mâna sub cămaşă şi scoase două pacheţele.

Ceilalţi băieţi clipiră din ochi, uimiţi. Încetară să mai aşeze piesele de puzzle, privind rapid spre guvernantă, care stătea la catedră, citind o carte. Încurajaţi, se aplecară cu vinovăţie înainte, privind miraţi cartonaşele de

baseball. Saul li le arătă pe rând: imagini cu oameni în uniformă ţinând măciuci, alergând sau prinzând mingi. Yogi Berra, Joe Dimaggio, Jackie Robinson, nume de care Chris nu auzise în viaţa lui, cu povestea vieţii scrisă pe dosul cartonaşului, câte lovituri nimeriseră sau câte out-uri marcaseră. Lui Saul îi plăcea să-i vadă pe ceilalţi admirându-i comorile, dar nu-i lăsa să se atingă de nici un cartonaş, el însuşi ridicându-le, cu respect.

— A jucat înainte de ăştilalţi, şi a fost mai bun, spuse Saul.

Chris îl privi pe bărbatul robust din fotografie, citind apoi numele – Babe Ruth. Cuprins de nervozitate pentru că nu ştia nimic despre acei jucători, încercă să se gândească la un răspuns pentru care ceilalţi să-l accepte printre ei.

— Sigur, dădu el din cap, înţelepţeşte. Au botezat şi nişte acadele după el.

O clipă, se gândi la omul pământiu la faţă numit Eliot.

Saul se încruntă:

— Nişte ce?

— Acadele. Babe Ruth.

— Alea-s *Baby Ruth.*

— Aşa am zis şi eu.

— Nu-i acelaşi lucru. Îl cheamă *Babe.* Nu Baby.

— Ei, şi?

— Acadeaua e botezată după fetiţa cuiva, pe care-o chema Ruth.

Chris roşi. Ceilalţi băieţi râseră răutăcioşi, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul secretul. Guvernanta îşi ridică privirea din carte, trimiţând prin sală o undă de şoc. Saul se grăbi să-şi ascundă cartonaşele înapoi sub cămaşă, în timp ce ceilalţi băieţi se ghemuiau grăbiţi să mai pună nişte piese de puzzle. Guvernanta se ridică, apropiindu-se ameninţătoare. Se opri alături, privind îndelung, ceea ce-l făcu pe Chris să se simtă foarte nervos, după care reveni la catedră.

— Cum ai reuşit să păstrezi cărţile? îl întrebă un băiat pe Saul, în timp ce mergeau la masă, înşiraţi pe două rânduri.

Ceilalţi ciuliră urechile să audă răspunsul lui Saul. Acesta nu numai că avea ceva ce alţii nu aveau, dar chiar reuşise să strecoare cărţile în şcoală. Chris ţinea minte că tot ce aduseseră băieţii acolo cu ei le fusese luat din prima zi, inclusiv (îşi aminti el amărât) acadelele lui, pe care-şi dorea să le fi mâncat imediat în loc de a le ţine pentru mai târziu. Atunci, cum reuşise Saul să păstreze cărţile de baseball?

— Mda, cum ai reuşit să le ţii? întrebă alt băiat.

În loc de răspuns, Saul se mulţumi să zâmbească.

— Pot să stau cu tine la masă? întrebă un al treilea.

— Şi eu. Pot să m-aşez lângă tine? Pot să mai văd puţin cărţile? adăugă al patrulea.

Deşi trebuia să umble în coloană, părură totuşi să se înghesuie în jurul lui Saul la intrarea în sala de mese.

Când Chris îşi aduse tava cu fasole la masă, constată că singurul loc rămas liber era cel mai depărtat de Saul. Ceilalţi stăteau mândri lângă acesta sau în faţa lui, câţiva chiar îndrăznind să-i mai pună în şoaptă câteva întrebări despre cărţi, până când un supraveghetor se opri încruntat alături, făcându-i pe toţi să tacă.

Ieşind din cantină, li se permise să vorbească în drum spre dormitor, pentru programul de odihnă, dar Chris nu putu strecura nici un cuvânt. Toţi ceilalţi voiau să vorbească despre locul de unde obţinuse Saul cărţile şi cum reuşise să le păstreze. Datorită dezastruoasei remarci despre Babe Ruth şi acadele, ceilalţi îl tratau pe Chris ca pe tăntălăul grupului, iar băiatul îşi dorea şi mai mult ca mama lui să vină şi să-l salveze. Trase concluzia că, în fond, nu-i plăcea şcoala.

Îi displăcu şi mai mult când, mai spre seară, guvernanta îi conduse la piscina din subsolul sălii de sport. Un instructor le spuse să se dezbrace şi să facă duş, şi din nou lui Chris i se făcu ruşine că trebuia să-l vadă alţii gol. Ruşinea îi fu rapid înlocuită de teamă, când instructorul le ordonă să sară în bazin. Chris nu mai văzuse în viaţa lui atâta apă. Îi era frică să nu intre cu capul la fund şi să se înece, ca odată când mama lui îi făcuse baie. Dar instructorul îl înghionti spre piscină şi, în cele din urmă, Chris sări de bunăvoie, pentru că apa avea să-i ascundă goliciunea. Căzu plescăind în valurile reci, cu miros înţepător, surprins să constate că apa îi ajungea numai până la mijloc. Ceilalţi intrară cu tot atâta ezitare, cu excepţia lui Saul, care consideră piscina o provocare fascinantă şi chiar se scufundă până când capul îi dispăru sub apă.

— Tu! arătă spre el instructorul. Cum te cheamă?

— Saul Grisman, domnule.

„Domnule” era regulă absolută. Învăţaseră că ori de câte ori un băiat i se adresa unui adult, trebuia să spună „domnule” sau „doamnă”, de la caz la caz.

— Se pare că ai mai înotat la viaţa ta.

Saul răspunse:
— Nu, domnule.
— N-ai luat niciodată lecţii?
— Nu, domnule.
Instructorul îşi frecă bărbia, impresionat.
— Poate e ceva înnăscut.
Admirându-l şi mai mult pe Saul datorită laudelor instructorului, băieţii se întrecură să ajungă cât mai aproape de el când se ţineau de marginea piscinei, iar instructorul le arăta cum să dea din picioare.
— Exact. Uitaţi-vă la Grisman, spuse acesta. A prins ideea.
În locul cel mai depărtat de Saul, pufnind, chinuindu-se să-şi ţină capul deasupra apei, dând din picioare cu stângăcie, Chris nu se simţise niciodată mai singur. Acasă pe Calcanlin Street, stătuse singur toată vara, aşteptându-şi mama, dar în casa familiară, printre vecini de cartier cu care se juca, nu se simţise singur. De fapt, nici nu era prima oară când mama lui îl lăsa singur; aproape că se obişnuise să trăiască de capul lui, deşi întotdeauna îi era dor de ea când lipsea. Acum, însă, în acest mediu străin, dârdâind în apă, exclus din rândurile celorlalţi copii, invidiindu-l pe Saul, simţea durerea amarnică a singurătăţii şi conchise că ura acel loc.
Singura dată când i se trezi interesul fu în noaptea următoare, sâmbătă, când după o zi de exersat la făcutul patului, la legatul şireturilor şi lustruitul ghetelor, înnodatul cravatei şi potrivirea ei la lungimea cuvenită, se duse cu toţi ceilalţi să mai vadă un film. Chris şi-l amintea bine pe primul văzut acolo, *Albinele de mare*. Acesta se intitula *Câmpul de luptă*. Când începu, chiuiră cu toţii, şi urmă din nou o acţiune interesantă, cu multe împuşcături şi explozii. Lui Chris îi plăcu subiectul despre un grup de soldaţi americani care luptau în război ca o echipă. Muzica – trompete zgomotoase şi bubuit de tobe – îi încălzea stomacul.
După film, însă, pe nimeni din grup nu-l interesă părerea lui despre film. Toţi voiau să afle opinia lui *Saul*. Chris aproape încălcă regula, plângând până să adoarmă, în schimb, strânse din dinţi în întuneric, plănuind să fugă.

Capitolul 8

Aprinderea bruscă a luminilor din tavan îl trezi la şase. Cineva spuse că era duminică. Clipind din ochi somnoros, îşi târşi picioarele împreună cu ceilalţi băieţi până la spălător, unde luă periuţa în mâna stângă, iar pe dreapta o întinse spre supraveghetor, să-i toarne puţin praf de dinţi. În timp ce se spăla, asigurându-se că ajungea până în fundul gurii, cum le arătase supraveghetorul, gustul mentolat de *Colgate* îl făcu să-i cam vină rău. Asculta apa curgând prin pisoare şi toalete, încercând să nu-i privească pe băieţii care se ridicau. Toaletele se aflau la vedere – fără uşi sau pereţi – şi pudoarea îl împiedica să se uşureze până nu era neapărată nevoie. Spre propria-i surprindere, se aşeză, fără a-i păsa cine-l vedea, scăpându-l prea tare. De fapt, nimănui nu părea să-i pese. Iar uşurarea pe care o simţi după aceea, combinată cu încrederea dobândită învingând şi acest tabu al sfielii, îl făcu să aştepte ziua cu un optimism fără precedent. Chiar îi plăcu omleta lăptoasă pe care o împinse pe gât cu suc de portocale şi se simţi cam ca soldaţii din *Câmpul de luptă*, când trase pe el cămaşa apretată şi uniforma de cadet, înainte ca supraveghetorul să-i conducă grupul la capelă.

Aceasta avea geamuri colorate, dar nicăieri nu se vedeau cruci sau alte simboluri religioase. În timp ce fiecare băiat se aşeza la locul repartizat în strane, domnul Applegate, capelanul, urcă pe un podium şi-i dirijă să cânte în cor – mai întâi, *Drapelul spuzit cu stele*, apoi *Dumnezeu să binecuvânteze America*. În continuare, capelanul scoase o hârtie de un dolar (care câştigă imediat interesul lui Chris) şi citi cuvintele de pe dosul portretului lui Washington.

— Statelor Unite ale Americii! spuse el suficient de tare pentru a se face auzit până în fundul capelei. În Dumnezeu avem încredere! El are încredere în noi! Din acest motiv ţara noastră e cea mai mare, cea mai bogată şi mai puternică de pe pământ! Fiindcă Dumnezeu are încredere în noi! Trebuie să fim oricând gata să fim ostaşii Lui, să-i înfruntăm pe duşmanii Lui, să ne păstrăm modul de viaţă orânduit de Dumnezeu! Nu mă pot gândi la nici o cinste mai mare decât să luptăm pentru ţara noastră, pentru măreţia şi gloria ei! Dumnezeu să binecuvânteze America!

Capelanul ridică mâinile, cerând un răspuns. Băieţii strigară la rândul lor:

— Dumnezeu să binecuvânteze America!

— Dumnezeu să binecuvânteze America! repetă pastorul. Şi din nou îi răspunseră. În timp ce se lăsa iarăşi tăcerea, treptat, Chris simţi ecoul strigătelor dăinuindu-i în urechi. Era fascinat şi oarecum speriat, neînţelegând ce voia să spună capelanul, dar răspunzând emoţiei din cuvintele acestuia.

— Textul biblic din dimineaţa aceasta, spuse pastorul, este din Cartea Exodului. Moise, conducând poporul ales de Dumnezeu, e urmărit de soldaţii faraonului. Cu ajutorul lui Dumnezeu, Moise desparte apele Mării Roşii, lăsându-şi poporul să treacă, dar când încearcă să treacă şi oamenii faraonului, Dumnezeu aduce Marea Roşie înapoi şi-i îneacă.

Capelanul deschise *Biblia*, trăgând aer în piept, pentru a citi. Apoi ezită.

— Ţinând seama de politica actuală, bănuiesc că Marea Roşie nu e cea mai potrivită imagine pentru a trasa o paralelă cu lupta ţării noastre împotriva comunismului. Poate Marea Roşie-cu-Alb-şi-Albastru ar suna mai bine.

Chris nu ştia despre ce era vorba, dar instructorii aşezaţi în rândul întâi râseră discret, reţinând că se aflau în capelă. Pastorul îşi puse ochelarii la loc pe nas şi citi. Slujba se încheie cu *Dumnezeu să binecuvânteze America* iarăşi, apoi *Imnul de luptă al Republicii* şi, în sfârşit, alt cor cu *Drapelul spuzit cu stele.*

Sperând să aibă posibilitatea de a se juca, Chris avu deznădejdea să afle că după terminarea acelei slujbe numite neconfesionale, toţi băieţii trebuiau să se împartă pe categorii religioase, lutheranii cu lutheranii, anglicanii cu anglicanii, prezbiterienii cu prezbiterienii, ca să se roage în continuare. Chris era derutat, neştiind unde să meargă, căci habar n-avea dacă aparţinea vreunei religii şi care era aceea. Privind stingher în jur, pe când părăsea capela împreună cu ceilalţi băieţi, simţi o mână pe umăr şi se răsuci spre un supraveghetor roşcovan şi pistruiat, care părea să aibă arsuri de soare.

— Kilmoonie, tu vii cu mine.

Glasul supraveghetorului avea un ritm aparte. Spuse că se numea domnul O'Hara.

— Da, Kilmoonie, sunt irlandez ca tine. Amândoi suntem R.C.

Când Chris se încruntă, supraveghetorul îi dădu explicaţii, aceea fiind ziua când Chris a aflat că era ceva numit romano-catolic. Tot în ziua aceea a aflat câte ceva şi despre ce însemna să fii evreu. În timp de diversele grupări religioase se îndreptau spre autobuzele separate care aveau să le ducă la

felurite biserici, Chris privi peste asfalt, spre dormitor, şi văzu un băiat care mergea singur. Pe negândite, izbucni:

— Dar de ce nu trebuie să vină şi Saul?

Supraveghetorul nu păru să observe că Chris nu spusese *domnule.*

— Cum? A, ăla-i Grisman. El e evreu. Duminica lui e sâmbăta.

Chris se încruntă, urcând în autobuz. Duminica sâmbăta? Ce sens putea să aibă una ca asta? Se frământă cu problema în timp ce autobuzul ieşea pe poarta mare de fier a şcolii. Nu era acolo decât de câteva zile, dar deja pierduse socoteala şi, deşi nu mai demult de noaptea trecută adormise ticluind planuri de evadare, acum lumea din afară i se părea străină şi înspăimântătoare. Ochii i se dilatară cu nervozitate la vederea trotuarelor aglomerate şi a străzilor agitate. Soarele îl făcea să-l doară ochii. Maşinile urlau din claxoane. Băieţii primiseră ordine stricte să nu scoată o vorbă cât timp se aflau în autobuz şi mai ales să nu facă mutre sau orice altceva care ar fi atras atenţia oamenilor de pe stradă. În tăcerea stranie din autobuz (cu excepţia zgomotului înfundat al motorului), Chris privea înainte, la fel ca şi ceilalţi băieţi, simţindu-se neîmpăcat, nedesăvârşit, dornic să revină la şcoală şi la ocupaţiile de-acolo.

Autobuzul se opri în faţa unei biserici ale cărei turle o făceau să semene cu un castel. Deasupra se înălţa o cruce. Clopotele sunau. O mulţime de oameni în costume şi rochii intrau pe uşă. Domnul O'Hara îi alinie pe băieţi doi câte doi, şi-i conduse înăuntru. Biserica era întunecată şi răcoroasă. Pe când domnul O'Hara îi îndruma pe un culoar lateral, Chris auzi o femeie şoptind:

— Nu-i aşa că-s drăgălaşi, în uniforme? Ia uită-te la ăla micu'. Nu-i dulce?

Chris nu era sigur dacă femeia se referea la el, dar se simţi pătruns de importanţă. Nu voia decât să devină invizibil în cadrul grupului.

Biserica îl făcea să se simtă şi mai mic decât era. Privi acoperişul ţuguiat (cel mai înalt pe care-l văzuse în viaţa lui) cu grinzile sale încrucişate şi lămpile atârnate dedesubt. Privi în faţă, unde, deasupra altarului, licărea o lumină roşie. Lumânările ardeau. Altarul era acoperit cu o pânză albă scrobită. O uşiţă aurie lucitoare, pe altar, părea să ascundă un secret.

Dincolo de altar, însă, atârna cea mai tulburătoare imagine. Pieptul i se contractă, sufocându-l. Îngenunchind, trebui să se agaţe strâns de spătarul din faţă pentru a-şi stăpâni tremurul mâinilor. În viaţa lui nu mai fusese atât de speriat. În spatele altarului era suspendată o statuie – un om slab,

contorsionat, chinuit, cu mâinile şi picioarele bătute în cuie pe o cruce, capul străpuns de ceva asemănător unor spini şi coasta spintecată, lăsând să curgă sânge.

Privi în jur, pradă panicii. De ce ceilalţi băieţi nu păreau şocaţi de statuie? Sau celelalte persoane („cei din afară”, cum începuse să-i considere) – de ce nu rămâneau *şi ei* cu gura căscată de groază? Ce fel de loc *era* acela? Stăpânindu-se, încercând să înţeleagă, îl auzi pe domnul O’Hara pocnind de două ori din degete şi, imediat, băieţii mai mari se ridicară din genunchi. Se aşezară în strane. Chris le urmă exemplul. I se făcu şi mai teamă când începu să urle o orgă, acordurile ei lugubre umplând biserica. Un cor porni a cânta, dar într-o limbă străină, pe care n-o înţelegea. Apoi veni la altar un preot, îmbrăcat în robă lungă colorată, urmat de doi băieţi în mantii albe. Se opriră cu faţa la uşiţa aurie şi spatele spre oameni, vorbindu-i statuii. Chris spera să audă o explicaţie – dorea să-i spună cineva de ce era bătut acolo în cuie omul acela.

Dar nu putea înţelege ce spunea preotul. Cuvintele păreau încurcate. Nu aveau nici un sens. *„Confiteor Deo omnipotenti…”*

Pe tot drumul înapoi spre şcoală, Chris fu nedumerit. Preotul le vorbise puţin oamenilor în engleză, despre Iisus Christos, care părea a fi omul ţintuit deasupra altarului, dar Chris nu aflase cine era Iisus. Domnul O’Hara spusese că săptămâna viitoare Chris avea să înceapă ceva numit Şcoala duminicală – „poate voi afla atunci,” îşi spuse el. Până una-alta, oftă, în timp ce autobuzul revenea pe poarta deschisă a *Şcolii, „Franklin”*, înscriindu-se pe singurul drum existent, spre dormitoare. După tulburătoarea experienţă de a fi fost afară, în biserica înspăimântătoare cu statuia aceea groaznică, se bucura să revină în şcoală. Îi recunoscu pe câţiva dintre băieţi. Abia aştepta să se aşeze pe patul lui. Ştiind ce trebuia să facă şi când, se simţea în siguranţă, mulţumit că scăpase de nedumeriri. Iar prânzul fu servit exact la timp. Înfometat, înghiţi îmbucături mari de hamburger cu cartofi prăjiţi, bând pahare de lapte unul după altul. Era plăcut să fie din nou acasă, îşi spuse el, după care se întrerupse brusc din mestecat, când îşi dădu seama de cuvântul care-i fulgerase prin minte. *Acasă?* Dar cum rămânea cu casa de pe Calcanlin Street? Şi cu mama lui? Din nou nedumerit, înţelese – fără a şti de ce – că avea să locuiască acolo mult timp. Privind în lungul mesei spre Saul, aflat la locul său de onoare, îşi spuse că dacă aceea avea să fie casa lui, ar fi fost mai bine să-i înveţe regulile. Avea nevoie de prieteni. Voia să fie prietenul lui Saul. Dar cum,

când Saul era mai mare, mai puternic şi mai iute şi, mai presus de orice, avea cărţile de baseball?

Capitolul 9

Primi răspunsul a doua zi, la lecţia de înot. Deja, se simţea mai-puţin ruşinat stând gol în faţa celorlalţi băieţi, în timp ce instructorul le spunea să dea din picioare aşa ca Saul, Chris îşi simţi inima palpitând de satisfacţie. „O fac!” îşi spuse el. „O fac cu adevărat!”

— Aşa, Kilmoonie, spuse instructorul. Ţine picioarele alea drepte. Bate constant şi cu putere. Exact cum face Grisman.

Ceilalţi băieţi îl priviră pe Chris uimiţi, de parcă nici n-ar fi ştiut că exista până când instructorul nu-l lăudase. Chris roşi, bătând mai tare, cu pieptul umflat de mândrie. Privi în lungul şirului şi-l observă pe Saul întorcându-se spre el, curios parcă să vadă cine era Kilmoonie şi dacă într-adevăr dădea din picioare atât de bine cum spunea instructorul. Un moment, în timp ce băieţii ceilalţi plescăiau, Chris şi Saul se priviră în ochi. Poate se înşela, dar Saul păru să zâmbească, de parcă ar fi împărtăşit amândoi un secret.

După curs, se grăbiră cu toţii, dârdâind, spre vestiar, unde cămăşile şi pantalonii gri atârnau în cârlige. Chris îşi cuprinse trupul cu braţele, sărind de pe un picior desculţ pe celălalt, pe dalele reci ale dușumelei, în timp ce înhăţa un prosop din grămada aflată în colţ, ştergându-se. Îl luă prin surprindere un glas furios:

— *Unde mi-s cărţile?*

Chris se întoarse, uimit, pentru a-l vedea pe Saul pipăindu-şi înnebunit hainele. Ceilalţi băieţi îl priveau cu gurile căscate.

— Au dispărut! se răsuci Saul acuzator spre grup. Cine mi-a furat…?

— Lasă vorba, îl întrerupse instructorul.

— Dar, cărţile mele! Le aveam în buzunar! Precis cineva mi le-a…

— Grisman, am spus, lasă vorba.

Furia, însă, îl făcea pe Saul să-şi piardă controlul.

— Vreau cărţile înapoi!

Instructorul se apropie de el, oprindu-se cu picioarele depărtate şi mâinile proptite în şolduri, ameninţător:

— Vreau cărţile înapoi, *domnule!*

Distrus, Saul deschise gura, apoi o închise la loc, fără să scoată nici un sunet.

— Dă-i drumul, Grisman, şi zi. *Domnule!*

Saul privi în podea, clipind din ochi, derutat şi furios.

— Domnule!

— Aşa-i mai bine. Despre ce cărţi vorbeşti?

— Cărţile mele de baseball…

Şi adăugă repede:

— … Domnule. Le aveam în…

— Cărţi de baseball?

Buza instructorului se răsfrânse.

— Noi nu distribuim cărţi de baseball. De unde le-aveai?

Saul avea ochii umflaţi şi tulburi.

— Le-am adus cu mine în şcoală.

Înghiţi în sec.

— Domnule. Le-aveam în buzunarul pantalonilor şi…

— N-ai voie să păstrezi nimic din ce-ai adus aici. Aici nu ai jucării, Grisman. Nu ai *proprietăţi*. Tot ce e voie să ai sunt lucrurile care ţi se *spune* că le poţi avea.

Chris simţi un şarpe descolăcindu-i-se în stomac, cuprins de jenă pentru Saul, care dădu din cap, cu privirea în podea, începând să plângă. Ceilalţi băieţi îl priveau cu gurile căscate.

— Pe de altă parte, Grisman, ce te face atât de sigur că unul dintre colegii tăi ţi-a furat cărţile alea de baseball atât de preţioase? Cărţi *ilegale* de baseball. De unde ştii că nu le-am luat eu?

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, Saul îşi ridică privirea, smiorcăindu-se şi chinuindu-se să vorbească:

— Dumneavoastră le-aţi luat, domnule?

Tăcerea îl făcu pe Chris să se foiască.

— Ar trebui să declar că da, numai ca să menţin liniştea pe-aici, răspunse într-un târziu instructorul. Dar nu le-am luat eu. Dacă aş avea cărţile alea ridicole cu siguranţă, nu ţi le-aş da înapoi. Unul dintre prietenii tăi le-a luat.

Cu ochii roşii mijiţi, Saul se întoarse spre ceilalţi băieţi, având chipul încordat de ură. Deşi Chris nu luase el cărţile, se simţi totuşi vinovat când privirea lui Saul îl străpunse, înainte de a-şi continua drumul spre următorul băiat, apoi spre următorul. Lui Saul îi tremurau buzele.

— Au fost încălcate multe reguli, mârâi instructorul. N-aveai voie să ai cărţile la tine. Dar întrucât le-ai avut, ar fi trebuit să respecţi o altă regulă – când ai un secret, asigură-te că nu ţi-l cunoaşte nimeni. Şi mai e o regulă şi

mai importantă, valabilă pentru toată lumea. Nu furaţi niciodată de la colegi. Dacă în voi înşivă nu puteţi avea încredere, în cine să *puteţi* avea?

Glasul îi deveni scăzut, dur:

— Unul dintre voi e un hoţ. *Intenţionez să aflu care.* Toată lumea, se răsti el, alinierea.

Băieţii tremurau. Încruntat, instructorul le percheziţionă hainele.

Dar nu găsi nimic.

— Unde sunt, Grisman? Nu le are nimeni. Faci scandal degeaba. Probabil că le-ai pierdut pe-afară.

Saul nu se putea opri din plâns.

— Dar ştiu că le aveam în pantaloni.

— Zi *domnule.*

Saul tresări.

— Şi dacă văd vreodată cărţile alea sau mai aud de ele, vei fi cel mai nefericit din şcoala asta. Şi cu voi, ăştilalţi, ce-i? Mişcaţi! Îmbrăcaţi-vă!

Băieţii se agitară să execute ce li se spusese. Chris îşi trase pantalonii, privindu-l pe Saul care se uita furios la toată lumea în timp ce-şi încheia cămaşa. Deduse ce făcea Saul – căuta umflături în hainele celorlalţi – ca şi cum ar fi crezut că instructorul nu căutase destul de bine. În timp ce acesta încuia uşa spre piscină, Saul se apropie de un băiat, studiindu-i buzunarul umflat al pantalonilor. Băiatul scoase din buzunar o batistă şi-şi suflă nasul.

Instructorul se întoarse de la uşă, strigând:

— Încă nu te-ai îmbrăcat, Grisman?

Saul se grăbi, trăgându-şi pantalonii şi legându-şi şireturile. Lacrimile îi picurau pe cămaşă.

— Alinierea, comandă instructorul.

Băieţii se înşirară doi câte doi. Încheindu-se la curea, Saul alergă la locul lui. În timp ce mergeau spre dormitor, lumea păru să se schimbe. Câţiva băieţi deveniseră compătimitori.

— Băi, ce păcat. Ce figură nasoală. Cine-ar fi atât de mârlan să-ţi fure cărţile?

Dar grupul nu mai manifesta aceeaşi dorinţă de a fi aproape de Saul şi a-i atrage atenţia.

Din partea lui, nici Saul nu voia să fie aproape de ei. În dormitor, stătu retras. La cină, renunţă la locul său central, de onoare, preferând să se aşeze în capătul mesei, fără a vorbi cu nimeni. Chris înţelese. Dacă îl excludeau pe Saul, şi *el* îi excludea pe ei. Deşi numai un singur băiat furase cărţile,

Saul nu ştia care anume. În consecinţă, îi acuza pe toţi. La rândul lor, băieţii descoperiseră că Saul era vulnerabil. Plânsese chiar, ceea ce-l făcea să devină doar un alt băiat oarecare din grup. Cărţile îl făcuseră să fie deosebit. Fără ele, deşi era în continuare mai înalt, mai puternic şi mai rapid, nu mai avea autoritate. Mai rău, cedând, îi făcuse să se simtă prost.

Curând, clasa avu alţi eroi ai momentului. La ora de înot, câţiva copii reuşiră chiar să egaleze performanţele lui Saul, poate fiindcă acesta nu mai arăta nici un entuziasm. Îşi pierduse voia bună. Chris, însă, nu se mai ducea niciodată la bazin fără a se simţi tulburat de cele întâmplate atunci în vestiar. Cine furase cărţile? se întreba el, observând străfulgerarea furioasă din ochii lui Saul de fiecare dată când grupul se îmbrăca, de parcă băiatul şi-ar fi retrăit pierderea şi umilinţa.

O altă întrebare îl tulbura la fel de mult. Cum fuseseră furate cărţile? Instructorul căutase prin hainele tuturor. Atunci, cum dispăruseră? Se simţi cuprins de emoţie, când îi veni deodată o idee.

Nerăbdător, abia aştepta să-i spună lui Saul, dar imediat îşi aminti ce se întâmplase când îl confundase pe Babe Ruth cu acadeaua şi se opri, temându-se să nu fie luat în râs dacă greşea. Îşi aşteptă şansa de a dovedi ceea ce bănuia şi, a doua zi, când clasa merse din şcoală în dormitor, rămase în urmă. Nevăzut, se grăbi spre vestiarul din subsolul sălii de sport. După ce căută pe sub bănci şi în spatele dulapului cu echipamente, găsi cărţile vârâte între o ţeavă şi peretele de după chiuvetă. Tremura când le luă în mână. Cel care le furase probabil se temuse de percheziţie. Ca să se apere, băiatul le ascunsese în vestiar, plănuind să revină când avea să se simtă în siguranţă. Chris băgă cărţile în buzunar, cu respiraţia tăiată, luând-o la fugă spre dormitor pentru a i le da lui Saul. Îşi imagina cât de încântat avea să fie acesta. Acum Saul urma să devină prietenul lui.

Spre deosebire de restul grupului, Chris nu încetase niciodată să-i dorească apropierea. De la bun început, se simţise atras de el ca de un frate şi niciodată nu uitase după-amiaza aceea din piscină când instructorul îl lăudase că dădea din picioare la fel de bine ca Saul, iar Saul întorsese capul spre el zâmbind de parcă ar fi împărtăşit o legătură secretă. Acum, însă, Saul îşi înălţase în jur un zid şi, fără darul cărţilor, Chris nu ştia cum să-l străpungă.

Ajungând la dormitor, însă, deodată se simţi nesigur. Cărţile fuseseră furate în urmă cu o săptămână. De ce nu venise să le ia autorul furtului? Oprindu-se pe scară, Chris descoperi răspunsul. Fiindcă băiatul îşi dăduse

seama că nu putea să le arate nimănui, nici să se joace cu ele, decât în taină. Altminteri, s-ar fi dus buhul – Saul ar fi aflat, şi urmau complicaţii. Buzunarul umflat de cărţi îl neliniştea. Deşi nu el le furase, ar fi părut vinovat. Saul l-ar fi învinuit pe el. În fond, altfel cum ar fi ştiut unde erau?

În panică, Chris ştiu că trebuia să scape de ele. Intrând în spălătorul din subsolul clădirii dormitoarelor, se gândi să le ascundă sub o chiuvetă, la fel cum făcuse hoţul. Dar dacă omul de serviciu făcea curat sub chiuvete şi le găsea, sau dacă un băiat îşi scăpa pieptenele pe jos şi privea întâmplător sub chiuvetă când se apleca să şi-l ridice? Nu, avea nevoie de un loc greu accesibil. Ridicându-şi privirea, observă ţevile de apă caldă acoperite cu căptuşeală de azbest jegoasă, suspendate de-a lungul tavanului. Urcându-se pe suporţii de lustruit ghetele, apoi pe rastelurile din oţel pentru prosoape, înfipse cărţile deasupra unei conducte. Nervos, coborî la loc, oftând uşurat că nu fusese prins. Acum nu mai avea decât să găsească o cale de a-i înapoia cărţile lui Saul fără a fi acuzat că le furase.

Nu putu dormi toată noaptea, gândindu-se la acest lucru. Trebuia să existe un mijloc.

A doua zi, Saul continuă să stea bosumflat, când Chris se apropie de el, după prânz, la ieşirea din cantină.

— Ştiu cine ţi-a furat cărţile.

Saul întrebă furios:

— Cine?

— Instructorul de înot.

— A spus că nu le luase el.

— A minţit. L-am văzut dându-le profesoarei noastre. Ştiu unde le-a pus.

— Unde?

Se apropie un supraveghetor.

— Băieţi, trebuie să fiţi în dormitor, la programul de odihnă.

Îi urmă până la uşă.

— Îţi spun eu mai târziu, îi şopti Chris lui Saul, când supraveghetorul nu era atent.

După ore, Saul veni grăbit la Chris:

— Hai, spune-mi.

În clădirea şcolii, Chris îi spuse lui Saul să ţină de şase pe culoar, până se strecura el înapoi în clasă.

— Le-a băgat în catedră.

— Dar sertarul e încuiat, răspunse Saul.

— Ştiu eu cum să-l deschid.

Chris îl lăsă pe Saul pe coridor. O văzuse pe profesoară ieşind, aşa că bănuia că putea intra în clasă fără riscuri. Nu încercă să deschidă sertarul, dar aşteptă destul cât să pară că o făcuse. În sfârşit, reveni pe culoar, la Saul.

— Le-ai luat? întrebă acesta, neliniştit.

În loc de răspuns, Chris îi ceru să-l urmeze în jos pe scară. În jur nefiind nimeni, băgă repede mâna în pantaloni şi scoase cărţile. În prealabil, le recuperase de pe ţeava din spălătorul dormitoarelor.

Saul fu încântat. Apoi, fruntea i se încreţi a nedumerire.

— Dar cum le-ai scos din catedră?

— Am să-ţi arăt eu odată. Ţi-ai primit cărţile înapoi. Eu sunt cel care le-a găsit. Doar ţine minte cine te-a ajutat – atâta tot.

Şi porni spre ieşire. În spatele lui, Saul spuse:

— Mulţumesc.

— Pentru puţin, ridică din umeri Chris.

— Stai o clipă.

Chris se întoarse. Venind spre el, Saul se încruntă, parcă încercând să ia o hotărâre. Chinuit, dibui printre cărţi şi-i întinse una lui Chris:

— Poftim.

— Dar…

— Ia-o.

Chris privi cartea. Babe Ruth. Îşi simţi genunchii înmuindu-se.

— De ce m-ai ajutat? întrebă Saul.

— De-aia.

Acest cuvânt magic spunea totul. Nu fu nevoie să adauge: „Vreau să fim prieteni.”

Saul privi în podea, pătruns.

— Cred că ţi-aş putea arăta un mod mai bun de a da din picioare la înot, dacă vrei.

Cu inima bătându-i, Chris dădu din cap. Apoi fu rândul lui să se încrunte. Căută într-un buzunar.

— Poftim.

Îi dădu lui Saul o acadea. *Baby Ruth.*

Ochii lui Saul se dilatară de uimire.

— N-avem voie cu dulciuri. De unde-o ai?

— Tu cum ai adus cărţile în şcoală fără să te prindă?

— Secret.

— La fel şi eu cu acadeaua.
Se foi în loc.
— Dar îţi spun, *ţie*, dacă-mi spui şi tu *mie*.
Se priviră şi începură să zâmbească ştrengăreşte.

Capitolul 10

Chris avea un secret, ba bine că nu. În aceeaşi zi, când guvernanta îl scosese din clasă şi-l condusese până în clădirea administraţiei, se temuse că avea să fie pedepsit pentru ceva. Cu picioarele tremurându-i, intră într-un birou. La început acesta păru gol. Apoi, nedumerit, observă lângă fereastră un bărbat care privea afară. Omul era înalt şi slab. Purta costum negru şi, când se întoarse, Chris clipi din ochi surprins, recunoscând chipul pământiu al omului care-l adusese acolo.

— Bună, Chris.

Glasul vizitatorului era blând. Zâmbi:

— Îmi pare bine să te revăd.

Chris auzi uşa închizându-se în spatele lui, când guvernanta ieşi din birou. Se încordă, privindu-l pe celălalt, care continua să surâdă.

— Mă mai ţii minte, nu-i aşa? Eliot?

Chris dădu din cap.

— Sigur că da. Am venit să aflu cum te descurci.

Eliot se apropie.

— Ştiu că şcoala ţi se pare ciudată, dar ai să te obişnuieşti.

Chicoti.

— Cel puţin, probabil că eşti de acord cu mâncarea. Se pare că ai pus câteva livre pe tine.

Continuând să chicotească, se lăsă pe vine, pentru a nu-l sili pe Chris să-l privească în sus.

— Şi am mai avut un motiv ca să vin aici, adăugă el, privindu-l pe Chris drept în ochi.

Băiatul îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Ţi-am spus că voi reveni să te văd, îi puse Eliot mâinile pe umeri. Vreau să ştii că eu mă ţin de promisiuni.

Băgă mâna într-un buzunar.

— Şi ţi-am făgăduit că-ţi mai aduc din-astea.

Îi întinse două calupuri de *Baby Ruth.*

Inima lui Chris începu să bată mai repede. Deja ştia cât de valoroase erau dulciurile în şcoală. Singurul mod de a le obţine era prin contrabandă. Le studie plin de dorinţă.

Încet, solemn, Eliot i le înmână.

— Şi-ţi mai promit ceva. Ţi le voi aduce de fiecare dată când vin să te vizitez. Contează pe asta. Vreau să ştii că ai un prieten. Mai mult decât un prieten. Îţi sunt ca un tată. Ai încredere-n ce-ţi spun. Bazează-te pe mine.

Chris puse una dintre acadele în buzunar, simţind vag un posibil mod de a o folosi, nesigur cum. Privi de la cealaltă acadea spre Eliot, care zâmbi din nou.

— A, în orice caz, mănânc-o. Poftă bună.

Ochii bărbatului licăreau.

Sfâşiind ambalajul, cu gura salivând în timp ce muşca din ciocolată, Chris se simţi dintr-odată gol pe dinăuntru, îl durea pieptul. Incapabil să se stăpânească, îşi aruncă braţele în jurul lui Eliot, suspinând convulsiv.

Capitolul 11

Uneori, Eliot îl vizita de câte două ori pe săptămână. Alteori, lipsea câte o jumătate de an. Dar, credincios promisiunii, aducea întotdeauna acadele *Baby Ruth.* Chris învăţă că, indiferent cât de severă putea fi şcoala, exista un adult pe ale cărui bunătate şi interes se putea baza întotdeauna. Eliot aranja să-l scoată din şcoală pentru a asista la meciuri de box şi de tenis. Se duceau la *Howard Johnson's* să mănânce îngheţată de fructe cu ciocolată. Eliot îl învăţa să joace şah. Îl duse pe Chris în casa lui cea mare din Falls Church, Virginia, unde Chris se minună la vederea scaunelor şi canapelelor enorme, a sufrageriei imense şi a dormitoarelor spaţioase. Eliot îi arătă trandafirii minunaţi din seră. Intrigat de numele suburbiei – Falls Church[13] – Chris mirosea trandafirii, îşi amintea de mireasma slujbei de Paşti şi simţea că într-adevăr sera părea a fi o biserică.

Pe măsură ce relaţia cu Eliot se adâncea, acelaşi lucru era valabil şi pentru prietenia lui cu Saul. Cei doi băieţi păreau de nedespărţit. Chris împărţea acadelele *Baby Ruth* cu Saul, iar acesta, din partea lui, îi împărtăşea talentele sale fizice, învăţându-l pe Chris secretele din baseball, fotbal şi baschet. Saul, însă, un atlet înnăscut, avea greutăţi la matematică şi la limbi străine, aşa că Chris, elevul înnăscut, îl ajuta să înveţe şi să treacă examenele. Se completau unul pe altul. Ce nu putea face unul, putea celălalt, împreună fiind imbatabili. Saul deveni din nou subiectul de invidie al grupului. Dar nici Chris nu rămase mai prejos.

Nu lipsea decât un singur lucru pentru ca totul să fie perfect.

Următoarea vizită a lui Eliot avu loc în primul week-end din iulie.

— Mâine suntem în 4, Chris. Să-ţi spun ceva. Ce-ar fi să te iau la marele spectacol cu artificii din oraş?

Chris se simţi cuprins de emoţie.

Eliot, însă, părea tulburat:

— M-am tot gândit. Acum, spune-mi adevărul. N-ai să-mi răneşti amorul propriu.

Chris nu ştia despre ce era vorba.

— Plimbările astea pe care le facem.

Băiatul se sperie.

— Le vei pune capăt?

— Nu. Doamne fereşte, înseamnă prea mult pentru mine, râse Eliot, ciufulindu-i părul. Dar mă întrebam: trebuie să te plictiseşti având doar un om mare cu care să stai de vorbă. Probabil te-ai săturat să vezi mereu aceeaşi mutră de bătrân. Ce mă gândeam eu – ei bine, ai vrea să mai împărţi ieşirile astea şi cu altcineva? Ai vreun prieten, un prieten *deosebit,* pe care ţi-ar plăcea să-l iei cu tine? Un băiat de care te simţi cu adevărat aproape, care ţi-e ca o rudă? Nu mă supăr.

Lui Chris nu-i venea să-şi creadă norocului – şansa de a fi în acelaşi timp cu cei mai importanţi doi oameni din lumea lui. Aproape că se simţise prost, neputându-şi împărţi fericirea cu Saul. La rândui lui, era atât de mândru de a fi prieten cu Saul încât dorea ca Eliot să-l cunoască. Ochii i se luminară, surescitaţi:

— Te cred!

— Atunci, ce mai aştepţi? zâmbi Eliot.

— Nu pleci?

— Nu mă mişc de-aici.

Arzând de nerăbdare, Chris o luă la fugă de pe banca de lângă arsenal, unde stăteau.

— Saul! Ia ghici!

Îl auzi pe Eliot chicotind în urma lui.

După aceea, Saul a fost inclus şi el întotdeauna. Chris se simţea peste măsură de încântat de acceptarea prietenului său de către Eliot.

— Ai dreptate. E un băiat deosebit, Chris. Ai făcut o alegere excelentă. Sunt mândru de tine.

Acum, Eliot le aducea amândurora acadele. De Sărbătoarea Recunoştinţei, îi duse acasă la el. Făcură o plimbare cu avionul.

— Chris, mă preocupă un lucru. Sper că nu eşti invidios când îi dau lui Saul atenţie sau îi ofer dulciuri. N-aş vrea să crezi că nu te iau în seamă sau îi acord lui mai multă importanţă decât ţie. Tu îmi eşti ca un fiu. Te iubesc. Întotdeauna vom fi apropiaţi. Dacă-l fac pe Saul să se simtă bine, e fiindcă vreau să te fac pe *tine* să te simţi bine – fiindcă e prietenul tău, face parte din familie.

— Doamne, n-aş putea fi invidios pe Saul.

— Atunci, înţelegi. Ştiam eu. Ai încredere în mine.

În fiecare sâmbătă seară, în numeroşii ani care au urmat, în şcoală se proiecta câte un alt film dar, într-un fel, toate erau aidoma. *Strigăt de luptă,*

Nisipurile din Iwo Jima, Jurnalul de la Guadalcanal, Francis merge la West Point, Francis în Marină.

— Catârul ăla vorbitor face ca armata să pară o distracţie grozavă, cu siguranţă, comentau băieţii.

Oamenii-broască, Întoarcerea în Bataan, Pluton de luptă, Zona de bătălie, Câmpul de luptă, Posturi de luptă. La orele de istorie antică, învăţau despre cuceririle lui Alexandru cel Mare şi războaiele galice ale lui Cezar. La istoria Americii, învăţau despre Războiul de Independenţă, Războiul din 1812, Războiul Civil. La cursurile de literatură, citeau *Insigna roşie a curajului, Pentru cine bat clopotele, Linia roşie şi subţire.* Nu-i deranja repetarea subiectului, căci cărţile erau pline de acţiune şi de fapte eroice, mereu interesante. De asemenea, băieţilor le plăcea instrucţia cu puşca, manevrele tactice, marşul de precizie şi restul antrenamentelor practicate în miliţia şcolii. Le plăceau jocurile de-a războiul. La cursuri precum şi la sport, erau încurajaţi să concureze cu alţi băieţi, să vadă cine era mai isteţ, mai puternic, mai rapid, mai bun. Şi nu puteau să nu-i observe pe străinii care apăreau adesea tăcuţi în fundul sălii de educaţie fizică, al terenului de fotbal sau al clasei, uneori în uniforme, alteori în civil. Cu ochi întunecoşi şi îngustaţi, necunoscuţii priveau, comparau, judecau.

Capitolul 12

Dulciuri. Datorită lor, Saul i-a salvat viaţa lui Chris în 1959. Băieţii aveau paisprezece ani – deşi nu ştiau, erau pe cale să încheie un şir de aventuri şi să înceapă un altul. Cu banii primiţi de la Eliot, intraseră în afaceri, introducând prin contrabandă dulciuri în şcoală, în schimbul serviciului la bucătărie şi al unor corvezi pe care le făceau alţi băieţi în locul lor. În ziua de 10 decembrie, după stingere, s-au furişat din dormitor, prin curtea înzăpezită, spre o porţiune retrasă a zidului înalt de piatră. Saul se cocoţă pe umerii lui Chris şi urcă pe zid. Chris îl apucă de braţ, căţărându-se după el. La lumina stelelor, îşi văzură aburii ieşind pe gură în timp ce zăceau pe creasta zidului, scrutând strada întunecoasă de jos.

Nevăzând pe nimeni, săriră în partea cealaltă. Agăţat în mâini, Saul îşi dădu drumul primul, dar Chris îl auzi deodată gemând şi privi în jos, surprins. Saul căzuse pe spate, iar acum aluneca spre carosabil.

Chris nu înţelese. Sări repede să-l ajute, îndoindu-şi genunchi pentru a amortiza impactul, dar în momentul aterizării, îşi dădu seama că era ceva în neregulă. La fel ca lui Saul, picioarele îi fugiră de sub trup. Căzând, se lovi cu capul de trotuar şi alunecă în stradă. Deveni vag conştient că în timpul zilei zăpada se topise, iar acum, noaptea, îngheţase din nou, formând un strat subţire de polei. Înnebunit, nu reuşi să se oprească, continuând să alunece spre Saul. Ghetele sale îl loviră pe acesta în locul unde zăcea şi-l împinseră şi mai departe pe stradă.

Zgomotul neaşteptat îl paraliză. Un tramvai dădu colţul, apropiindu-se de ei, cu farul aprins. Roţile sale scârţâiau pe şinele îngheţate. Chris îl văzu pe vatman strigând dincolo de parbriz, trăgând de cordonul clopotului şi smucind un levier. Frânele scrâşniră, dar roţile continuau să înainteze alunecând. Chris încercă să se ridice în picioare. Ameţit de lovitura la cap, îşi pierdu echilibrul şi căzu iarăşi. Luminile tramvaiului îl orbiră.

Saul se aruncă peste el, îl înşfăcă de haină şi-l trase spre bordură. Umbra tramvaiului trecu pe-alături, stârnind un curent de aer care-l făcu pe Chris să se înfioare.

— Lua-v-ar dracu’ de puşti smintiţi! le strigă vatmanul pe fereastră. Clopotul continuă să răsune în timp ce tramvaiul se îndepărta huruind.

Chris se aşeză pe bordura îngheţată, respirând adânc, cu capul între genunchi. Saul îi verifică ţeasta.

— Prea mult sânge. Trebuie să ne întoarcem în dormitor.

Chris aproape nu mai reuşi să treacă zidul înapoi. Nu lipsi mult ca un supraveghetor să-i prindă, când se furişau pe o scară. Într-un spălător întunecat, Saul îi curăţă lui Chris rana pe cât putea de bine, iar a doua zi, când un profesor îi ceru explicaţii despre lovitura de la cap, Chris răspunse că se împiedicase pe nişte scări. Cu asta ar fi trebuit să se sfârşească totul, atâta numai că, fiindcă Saul îi salvase viaţa lui Chris, legătura lor se strânse şi mai mult. Niciunul dintre băieţi, însă, nu prevedea consecinţele, nici nu-şi dădea seama ce anume aproape li se întâmplase.

Peste zece zile, când săriră iarăşi zidul, în timp ce se îndreptau spre magazinele de pe cealaltă latură a Parcului Fairmont, îi opri o gaşcă.

Cel mai mare dintre puşti le ceru banii, repezindu-se la buzunarele lui Chris.

Furios, Chris îl îmbrânci, neapucând să vadă pumnul care-l lovi în stomac. Cu ochii înceţoşaţi, îi văzu pe alţii doi apucându-l pe Saul de braţe, prin spate. Un al patrulea îi dădu acestuia un pumn în faţă. Ţâşni sângele.

Cu respiraţia tăiată, Chris încercă să-l ajute pe Saul. Un pumn îi sparse buzele. Când căzu, o cizmă îl trosni în umăr. Alte şuturi îl potopiră în piept, coaste, spinare.

Se rostogoli de sub lovituri, zbătându-se. Câţiva pumni înfundaţi îl doborâră pe Saul peste el.

Din fericire, bătaia încetă. Gaşca le luă banii. Pe zăpada plină de sânge, Chris privi ca prin ceaţă cum se îndepărtau. În delir, se simţea totuşi nedumerit de…

Nu era sigur ce anume – ceva în legătură cu…

Se lămuri abia după ce-i găsi o maşină de poliţie, mergând împleticiţi înapoi spre şcoală, şi-i duse mai întâi la camera de gardă a spitalului, apoi la infirmeria şcolii.

Membrii găştii arătaseră mai mult a adulţi decât a copii, cu părul prea scurt şi ordonat, şi cizmele, blugii şi scurtele de piele ciudat de noi. Plecaseră cu o maşină scumpă.

„De unde-au ştiut atât de sigur că aveam bani?” se întrebă Chris. Îşi aminti ultima ocazie când el şi Saul săriseră gardul – atunci când îl trăsese Saul din faţa tramvaiului – şi se întrebă dacă nu cumva gaşca îi aşteptase.

Şirul gândurilor i se întrerupse. În patul de infirmerie, cuprins de dureri, zâmbi cu buzele umflate când îl văzu pe Eliot intrând grăbit.

— Am venit de cum am putut.

Eliot vorbea cu sufletul la gură, scoţându-şi mantaua neagră şi pălăria homburg, pe care se topeau fulgii de zăpadă.

— Nu mi-au spus până… o, Doamne sfinte, cum arătaţi!

Privi copleşit de la Chris la Saul.

— Parcă v-au bătut cu bâtele. E un miracol că n-aţi murit niciunul.

Îi examină, îngreţoşat.

— N-au dat decât cu pumnii, răspunse Saul slăbit, cu faţa învineţită şi tumefiată. Şi cu picioarele. N-aveau nevoie de bâte.

— Şi ochii. Veţi avea vânătăi câteva săptămâni, se strâmbă Eliot. Nici nu ştiţi cât de rău îmi pare.

Glasul îi deveni sever.

— Într-un fel, însă, cred că v-aţi căutat-o cu luminarea. Directorul mi-a spus despre ce a descoperit că făceaţi – ieşeaţi pe furiş din şcoală, să cumpăraţi dulciuri. Asta faceţi cu banii de la mine?

Chris era jenat.

— Nu contează. Nu e momentul să discutăm despre subiectul ăsta. În momentul de faţă, aveţi nevoie de înţelegere – nu de predici. Dacă tot s-a întâmplat, sper că i-aţi lăsat şi voi cu câteva cucuie în schimb.

— Nici nu i-am atins, murmură Saul.

Eliot păru surprins.

— Dar credeam că primiţi lecţii de box în şcoală. Sunteţi rezistenţi, băieţi. V-am văzut pe terenul de fotbal. Vreţi să ziceţi că nu le-aţi dat nici măcar un pumn?

Chris clătină din cap, ţeapăn de durere.

— M-au lovit înainte de-a şti ce se întâmpla. Box? Nici n-am apucat să ridic pumnul. Au sărit toţi pe noi.

— Se mişcau prea repede pentru mine, adăugă Saul. Boxul e o glumă. Erau mai buni de-atât. Erau…

Se străduia să găsească termenul potrivit.

— Experţi?

Chinuit, Saul dădu din cap.

Eliot îi studie, încruntându-se. Cu buzele ţuguiate, părea să cugete la ceva.

— Presupun că v-aţi învăţat minte să nu mai fugiţi din şcoală.

Nu aşteptă răspunsul.

— Chiar şi-aşa, ar trebui să fiţi pregătiţi pentru cazuri de urgenţă. Să vă puteţi apăra. Cu siguranţă, nu-mi place să vă văd chipurile astea frumoase făcute chiseliţă.

Dădu din cap îngândurat, parcă luând o hotărâre importantă.

Chris se întrebă despre ce era vorba.

Capitolul 13

Saul a împlinit cincisprezece ani în 20 ianuarie 1960. Cu acest prilej, Eliot a venit cu maşina de la Washington pentru a-i duce pe băieţi în oraş. S-au dus mai întâi la un automat *Horn and Hardart* cu fasole fiartă şi salată de varză, apoi la un film cu Elvis Presley, *G.I. Blues*. Când i-a adus înapoi la şcoală, Eliot le-a dat un set de cărţi cu fotografii alb-negru în mişcare, reprezentând bărbaţi în uniforme albe care dădeau unul în altul cu pumnii sau cu picioarele. Pe vremea aceea, americanii nu cunoşteau artele marţiale decât din istorisirile despre soldaţii japonezi din al doilea război mondial. Băieţii s-au gândit că fotografiile înfăţişau vreun soi de lupte libere profesioniste. Până în săptămâna următoare, când Eliot i-a vizitat din nou, avuseseră timp să studieze cărţile. Eliot le-a vorbit despre patriotism şi curaj şi le-a oferit ocazia să fie scutiţi de toate sporturile din liceu, pentru ca în schimb să se instruiască particular, trei ore zilnic, şapte zile pe săptămână, până la absolvire.

Amândoi băieţii s-au repezit să profite de această şansă. Pe de o parte, era un mod minunat de a scăpa de programul din „*Franklin*”. Pe de alta, mai important, încă mai purtau urme ale bătăii primite şi erau hotărâţi să nu mai sufere niciodată aşa ceva. Niciunul dintre ei nu-şi dădea seama în ce măsură extremă aveau să se hotărască.

Într-a doua săptămână din februarie, Eliot i-a dus să-şi cunoască instructorii. Băieţii ştiau de câtva timp că Eliot lucra pentru guvern, aşa că nu s-au mirat când le-a spus că în urmă cu şapte ani, în 1953, C.I.A. îi recrutase pe Yukio Ishiguro, fost campion mondial japonez la judo, şi pe maiorul Soo Koo Lee, cândva instructor principal de karate în armata sud-coreeană. Ambii orientali fuseseră aduşi în Statele Unite pentru a-i antrena pe agenţii operativi în cele mai rafinate stiluri de luptă corp-la-corp, anterioare antrenamentului instinctelor ucigaşe. Baza de operaţiuni consta dintr-o sală mare de sport, numită *dojo*, amplasată la etajul cinci al unui antrepozit din centrul oraşului Philadelphia, cam la un kilometru şi jumătate distanţă de orfelinat.

Liftul până la etajul cinci arăta ca o cabină de duş ruginită. Cei trei pasageri abia încăpeau şi mirosea a urină şi a sudoare. Pereţii erau plini de mâzgălituri. *Dojo*-ul propriu-zis consta dintr-un pod spaţios, cu grinzi de

oţel sub plafon şi rânduri-rânduri de lămpi puternice. Cea mai mare parte a planşeului era acoperită cu preşuri *tatami* verzi, groase de trei degete. În jurul lor lucea un chenar de podele de stejar, în faţa oglinzilor de pe toţi pereţii.

Când Chris şi Saul intrară împreună cu Eliot, observară câteva mese de joc între vestiar şi zona covoarelor. La una dintre aceste mese, îi găsiră pe Lee şi Ishiguro, jucând cu pietre albe şi negre un joc oriental despre care Eliot spuse că se numea Go. Ambii instructori purtau costume, al lui Ishiguro din mătase albastră, al lui Lee din piele de rechin cenuşie. Amândoi erau desculţi. Aveau şosete albe şi curate, cămăşi apretate, cravate cu dungi, călcate şi înnodate cu grijă.

Complet chel şi cu burta umflată, Ishiguro arăta ca un Buddha în mărime naturală. Când se ridică, însă, statura sa de un metru nouăzeci şi greutatea de o sută treizeci de kilograme alcătuiră o arătare înfricoşătoare. Prin contrast cu el, Lee avea un metru şaizeci, un trup subţire, păr des, negru ca abanosul, precum şi o mustăcioară neagră şi îngustă. Musculatura sa sugera oţelul de arcuri.

Jocul încetă imediat. Cei doi orientali îi adresară lui Eliot scurte plecăciuni de respect, apoi dădură mâna cu băieţii.

— Sper că prietenul nostru comun, domnul Eliot, v-a explicat că nu ne aflăm aici ca să vă învăţăm un sport, spuse Ishiguro într-o engleză impecabilă. Sensei Lee şi cu mine sperăm să ne acceptaţi serviciile. Dacă o faceţi, vă promitem că veţi învăţa să percepeţi mişcările rapide ca şi cum ar fi lente. Numai acest fapt vă va plasa mai presus de majoritatea celorlalţi. Tot ceea ce veţi învăţa aici vă va deveni o a doua natură, cum şi trebuie, căci dacă se apropie moartea nu veţi mai avea timp de gândire

— În schimb, veţi avea doar un moment pentru a dovedi că vreţi să trăiţi. Le puteţi spune colegilor de şcoală ce învăţaţi, dar veţi descoperi curând că nu înţeleg. Ceea ce nu trebuie să faceţi niciodată e să le *arătaţi*. Întrucât nu poţi prevedea un viitor duşman, nu e mai bine ca nimeni altcineva să nu aibă cunoştinţele voastre.

Lee nu spuse nimic, fără a zâmbi sau a se încrunta, în timp ce Ishiguro se ducea să fiarbă apă pentru ceai, Eliot sparse tăcerea întrebându-l pe Lee despre jocul Go. Lee se învioră pe dată.

— Aparenţele sunt înşelătoare, spuse el cu un surâs. Cum vedeţi, tabla e făcută din pătrăţele de o jumătate de deget. Spaţiile nu sunt importante. Liniile înseamnă totul.

Punând o piatră pe tablă şi construind o configuraţie cu începere din acel punct, sper că închid cât mai mult teritoriu posibil. Scopul este simplu – să-mi descumpănesc adversarul prin bănuiala că îmi stabilesc o reţea în care să-l prind. Ceea ce, fireşte, şi fac.

Lee râse. Demonstră cum se manevra o piatră folosind două degete ca pe un cleşte. Ishiguro reveni cu ceaiul şi, în cele din urmă, întâlnirea luă sfârşit, orientalii recomandându-le băieţilor să analizeze propunerea şi să se hotărască singuri.

Totul durase mult prea puţin. Nedumeriţi, ascultară explicaţiile lui Eliot în timp ce liftul scârţâitor cobora.

— Când eraţi mici, vă interesau sporturile. Pe măsură ce creşteaţi, aţi idolatrizat eroii din filmele de război. Tocmai aţi cunoscut doi oameni între două vârste, într-o magazie răpciugoasă din Philadelphia. Doi oameni recunoscuţi ca fiind mari, cu talente superioare, de către două treimi ale lumii. Poate că umilinţa e singurul semn vizibil al înţelepciunii. Nu ştiu. Dar au acceptat responsabilitatea de a instrui oameni ai guvernului din domenii specifice de securitate. Amândoi sunt plătiţi bine, însă nu cred că-i interesează banii. Cred că interesele lor implică posibilitatea de a-i învăţa pe tineri să devină cei mai buni luptători din lume. Astăzi aţi făcut doar cunoştinţă, având şansa să vedeţi despre ce e vorba. Dacă vă hotărâţi să participaţi, programul va trebui dus la îndeplinire. Nu vă încălcaţi niciodată o făgăduială. Ei vă acceptă ca pe nişte bărbaţi. N-ar aprecia băieţandrii care stau cu gura căscată de uimire sau se dau bătuţi. Aşa că hotărâţi-vă cu înţelepciune şi daţi-mi telefon cu taxa inversă până duminica viitoare. A, şi, propos, dacă hotărâţi să vă înscrieţi, nu veţi mai lua masa de seară la *„Franklin”*. Dar nu vă aşteptaţi să mâncaţi cornuri umplute sau tartine cu friptură. Au pentru voi un regim special: costiţă friptă, inimă şi peşte, pentru proteine, orez ca să vă umple burta, ceai din când în când, suc de grapefruit permanent. Mă tem că, pentru o vreme, gata cu *Baby Ruth*-urile.

Respectaţi regimul, vă va face bine. Dar dacă vă plictisiţi de mâncare, nu încetaţi să beţi sucul. Lee şi Ishiguro insistă în privinţa lui. Spun că ia toţi cârceii şi anchilozările. Aici nu-i Corpul de infanterie marină – pentru ăştia doi va trebui să puneţi fundul la treabă.

Când băieţii i-au telefonat lui Eliot ca să-i spună că voiau să se înscrie, acesta le-a răspuns că va trece să-i ia duminică.

— Îmbrăcaţi-vă frumos, puneţi-vă lenjerie curată, să fiţi pregătiţi pentru o ceremonie. Gândiţi-vă la ceva în genul unui Bar Mitzvah sau al unei

miruiri.

Cu prilejul celei de-a doua vizite la *dojo,* Chris şi Saul au primit iniţierea bărbăţiei printr-un ritual numit *gempuku.* În locul tradiţionalei spade scurte şi al celei lungi, li s-au dat un *gi* de judo şi unul de karate. Uniformele le-au captat atenţia. Prima era ţesută din bumbac gros, a doua din serge uşor. Numite *haori,* tunicile le ajungeau până la genunchi. Pantalonii se chemau *hakama,* iar scopul laturilor lor largi şi fâlfâitoare era acela de a ascunde constituţia celui ce-i purta.

Ishiguro observă curiozitatea băieţilor.

— Domnul Lee şi cu mine ne-am hotărât să vă primim ca *shizoku,* ceea ce înseamnă urmaşi ai samurailor. Are un înţeles special pentru noi şi prietenul vostru, domnul Eliot. Vă împovărează cu responsabilitatea suplimentară de a vă apăra împotriva umilinţelor. Dacă acceptaţi această îndatorire, s-ar putea ca într-o zi să aveţi nevoie să vă luaţi viaţa. Din acest motiv, ceremonia bărbăţiei vă spune cum să folosiţi spada. Când se iveşte necesitatea unei decizii de acest soi, e pusă la încercare adevărata bărbăţie. Trebuie să vă vorbesc despre *jijin,* folosirea cuvenită a spadei pentru a-ţi scurta zilele.

Ishiguro se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate în faţă. Scoase mica spadă cu tăişul lung doar de treizeci şi cinci de centimetri şi o trecu orizontal de la stânga la dreapta, peste abdomen.

— Durerea va fi intensă. Fapta voastră finală va consta în a vă ridica mai presus de durere, rămânând nemişcaţi, cu capul aplecat. Asistentul va încheia procedura.

Stând în picioare lângă el, Lee luă o spadă mai lungă cu un metru şi simulă actul final al decapitării.

— Aveţi grijă să nu tăiaţi complet gâtul, ci să lăsaţi o fâşie prin care capul să rămână legat de trup.

Ishiguro îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Acesta este *seppuku* şi înseamnă înjunghiere în burtă – moartea cu cinste. Prin oricare alte mijloace, nu e decât *jisai,* sinucidere simplă. Totul face parte dintr-o tradiţie onorabilă, iniţierea într-un gen divin de bărbăţie pe care în acest secol nu-l mai avem. Instrucţia pe care o veţi primi nu va avea nici un mister, nici strălucire. Vă va pregăti să ucideţi sau, dacă daţi greş, să muriţi cu cinste.

Băieţii erau stupefiaţi.

— În viaţa voastră nu mai există timp pentru a-i idolatriza pe alţii, continuă Ishiguro. Acum există numai eul – fără aprobarea celorlalţi. Acest lucru e important căci faptul de a-i fascina pe alţii cu talentul vostru vă aşază personalitatea în stereotipul lor faţă de voi, un stereotip uneori acceptat, alteori neacceptat, în funcţie de moda curentă. Vă veţi înălţa mai presus de aceasta. Când veţi fi terminat cu noi, centura voastră neagră va spune oricui numai că sunteţi elevi serioşi. Niciodată nu veţi trece oficial de *shodan*, sau primul grad, deşi veţi ajunge mult dincolo de el. Dezvăluindu-vă adevărata măsură a instrucţiei, v-aţi expune competiţiei naţionale şi internaţionale. Calea samuraiului, însă, vă face să fiţi mai mult decât nişte simpli tehnicieni ai jocului cu spada sau specialişti cu cuţitul pentru distracţia altora. Destinul vostru e mult mai profund.

Băieţii au învăţat cum să se aşeze corect, să se încline, să-şi manifeste respectul şi să pună capăt chinurilor unui adversar la necaz. Ishiguro îl luă pe Chris deoparte; Lee lucra cu Saul. A doua zi, instructorii inversară partenerii. Primele două săptămâni au fost dedicate învăţării căzăturilor corecte, a *katas*-ilor sau paşilor de dans, şi mijloacelor de a dezechilibra adversarul. Odată înţelese aceste principii fundamentale, băieţii au început antrenamentul avansat, rezervat de obicei centurilor negre. Au învăţat să sufoce oponentul, să-i imobilizeze braţele, să-i rupă extremităţile.

— Pentru nişte oameni cu instincte atât de rapide ca ale voastre, le explică Lee, veţi vedea apropierea unei lovituri ca şi cum ar pluti prin aer. Tot ce aveţi de făcut e să păşiţi înapoi sau lateral şi să-l priviţi pe atacant cum îşi pierde echilibrul. Nu vă lăsaţi niciodată încolţiţi. În schimb, înaintaţi încontinuu pentru a încolţi adversarul, în acelaşi timp, aşteptaţi-l să atace. Apăraţi-vă atât de sigur încât singura voastră lovitură să-şi atingă scopul. Nu vă apropiaţi niciodată mai mult decât la lungimea picioarelor lui. Nu-l lăsaţi niciodată să vă apuce din faţă. Făcând aceasta, aţi ajunge aproape să vă luaţi la trântă, să vă distraţi cu el. Vă voi arăta cum să vă apăraţi împotriva unui atacant care vă apucă din spate, care vă înşfacă de gât sau de braţe. Veţi învăţa să îndoiţi genunchii, să folosiţi pivotul şoldului. Aceste tactici trebuie să devină reflexe.

Au ajuns să înţeleagă în profunzime că posibilitatea de a învinge un adversar nu le aparţinea celor tineri şi atletici, ci deţinătorilor de cunoştinţe secrete. Metodele pe care le-au învăţat le conferiră încrederea de a se relaxa şi a recunoaşte primejdia. Această putere îi făcea să fie umili.

Lee le spunea poveşti.

— M-am dus la şcoala misiunii. Am învăţat *Biblia* voastră – ambele părţi. Vă voi spune ceva ce m-a interesat întotdeauna. În cartea veche, Isaiah, Dumnezeul vostru, spunea: „Eu am creat ziua; am creat noaptea. Am creat binele; am creat răul. Eu, Domnul, am făcut toate acestea.” Întotdeauna m-am întrebat cum poate un apusean să judece răul ca fiind nedrept, când propriul lui Dumnezeu l-a creat şi i-a îngăduit lui Lucifer să-l apere. Ciudat, cum războinicul care a văzut cu ochii moartea şi miracolele fie rămâne în armată, fie intră într-o mănăstire –de dragul disciplinei. Între timp, cei aflaţi acasă în siguranţă, care nu ştiu nimic, vorbesc despre ce e rău, ce e nedrept, ce este păcatul. Cât de minunat este că istoria războinicului nu-i permite să aibă în vedere binele şi răul, ci numai datoria, cinstea şi credinţa.

Ishiguro le permise băieţilor să facă un joc de *shinigurai*. În japoneză, cuvântul însemna a fi nebun să mori. Spera ca, într-o bună zi, acest joc de-a caii să le permită băieţilor a sări fără ezitare în fălcile morţii. Jocul implica sărituri unul peste altul, peste obiecte, căderi de la înălţime şi aterizări drept pe burtă.

Lee spuse:

— Nimic nu e mai emoţionant decât să ştii că un prieten e undeva în întuneric, înfruntând moartea. Ce însufleţire!

Ishiguro adăugă:

— Vă voi citi din *Hugakure*. Titlul înseamnă „ascuns printre frunze”. Descrie codul clasic al eticii samurailor. Calea samuraiului este moartea. Într-o criză pe viaţă şi pe moarte în proporţie egală, abordează situaţia cu simplitate, pregătit să mori la nevoie. Nu e nimic complicat în asta. Nu face decât să te oţeleşti şi să înaintezi. Cel ce dă greş în misiunea lui şi alege continuarea vieţii va fi dispreţuit ca fiind un laş şi un cârpaci. Pentru a fi un samurai perfect, trebuie să te pregăteşti pentru moarte dimineaţa şi seara, zi şi noapte. Iadul înseamnă a trăi în timpuri lipsite de evenimente, când nu ai de ales decât să aştepţi vitejia.

În ziua când au terminat antrenamentul, Ishiguro le-a dat lecţia finală:

— Mulţi ani de-a rândul în istoria Japoniei, comandantul era respectat de oamenii săi. Se numea shogun, ceva în genul preşedintelui vostru. Sub el, urmau maeştrii de talent, ca şi C.I.A. şi Pentagonul vostru. În grija şi sub comanda acestor maeştri se aflau *hatamoto,* care-şi serveau stăpânii în calitate de samurai, în tabăra shogunului. Maeştrii erau intermediari – garantau cinstirea şefului şi dreptatea pentru oameni. La rândul lor, samuraii

făgăduiau recunoştinţă, vitejie şi supunere. Răspunderea lor se numea *giri*. Dacă unui samurai i se forma o convingere monahală sau suferea o lovitură care-l lăsa infirm, era concediat din slujba shogunului. Când un maestru murea, shogunul îi elibera din slujbă pe samuraii acestuia. Aceşti samurai porneau singuri prin ţară – nu depuneau legământ faţă de vreo soţie – dar, fiindcă talentele lor erau atât de precise şi ucigătoare, erau adeseori vânaţi şi, cu siguranţă, provocaţi de multe ori. Unii formau echipe. Câţiva au devenit bandiţi, dar majoritatea se călugăreau. Nu e ciudat cum puterea de a ucide face adeseori din războinic un monah? Dar, în cazul vostru, shogunul nu este preşedintele. Un asemenea om ajunge şi pleacă de la putere după capriciile opiniei populare. Nu, shogunul vostru este Eliot. El vă poate retrage, sau poate muri. Fără el, însă, nu sunteţi decât nişte rătăcitori.

Capitolul 14

Ploaia continua să cadă pe acoperişul cabanei. Afară, dimineaţa era sumbră ca un amurg.

Erika clipi din ochi, descumpănită. Chris şi Saul îi povestiseră pe rând.

— Cât timp spuneaţi că a durat instrucţia? întrebă ea.

— Trei ani, răspunse Saul. Câte trei ore zilnic.

Femeia trase aer în piept.

— Dar nu eraţi decât nişte copii.

— Vrei să zici că eram tineri, răspunse Chris. După cum am fost crescuţi, nu-s sigur că am fost vreodată copii.

— Ne-au plăcut orele alea, adăugă şi Saul. Ne bucura să-l facem pe Eliot mândru de noi. Nu doream decât aprobarea lui.

Chris arătă spre imprimatele de computer de pe masă:

— Date fiind celelalte paralele, presupun că oamenii de pe lista asta au crescut în acelaşi gen de atmosferă ca şi noi.

— Condiţionaţi, spuse Erika.

Ochii lui Saul erau umbriţi.

— A mers. În primăvara absolvirii liceului, Forţele Speciale şi Aeropurtatele 82 au trimis la şcoală recrutori. Au petrecut o săptămână încercând să convingă clasa noastră care unitate avea mai multe de oferit.

Glasul îi deveni amar.

— La fel cum I.B.M.-ul şi Xerox-ul recrutau din colegiu. Băieţii din clasa noastră au ales o unitate militară sau alta, dar, ca grup, s-au înrolat în proporţie de sută la sută. Făcând astfel, au continuat o tradiţie. Niciodată n-a absolvit de la *„Franklin”* vreun băiat care să nu intre în armată. Doreau să-şi dovedească atât de mult curajul încât în ’68, peste şase ani, pe vremea ofensivei Tet din Nam, optzeci la sută din clasa noastră au murit în luptă.

— Iisuse, exclamă Erika.

— Pentru noi, însă, procesul încă nu se terminase, continuă Chris. Eliot o numea altoire. După şcoală şi *dojo*, după Forţele Speciale şi Nam, am trecut prin instructajul instinctelor ucigaşe ale lui Rothberg. Apoi ne-am dus la ferma din Virginia a agenţiei. Eliot ne recrutase de mult. Într-un sens, antrenamentul nostru începuse la vârsta de cinci ani. După fermă, însă, am fost în sfârşit gata să lucrăm pentru el.

— V-a făcut să fiţi cei mai buni.

— Ne-a făcut să fim noi înşine. Da.

Chris îşi strânse buzele cu furie.

— Şi pe ceilalţi la fel. Ne-a programat să-i fim absolut devotaţi.

— Să nu discutăm niciodată. Ca misiunea *Paradigma*, spuse Saul. Nici nu mi-a trecut prin minte să întreb de ce o dorea. Dacă el ordona ceva, nouă ne era de ajuns.

— Eram atât de naivi încât probabil se simţea ispitit să râdă. În noaptea aia când am fugit din şcoală şi ne-a bătut gaşca…

Chris se încruntă furios.

— Abia acum mi-am dat seama. Întotdeauna mă sâcâise ceva la ei. Erau prea îngrijiţi. Aveau haine de piele noi. Mergeau cu o maşină scumpă.

Se înfioră.

— Trebuie să fi fost agenţii lui. I-a trimis să se ocupe de noi, ca să ne înfuriem şi să ne repezim la şansa de a învăţa la *dojo.* Numai Dumnezeu ştie în câte alte moduri ne-a mai manipulat.

— Acadelele alea *Baby Ruth.* Mi-a dat una în Denver, când m-a tras pe sfoară să fiu omorât.

— La fel şi mie, când mi-a cerut să te caut, adăugă Chris. Suntem ca nişte câini ai lui Pavlov. Acadelele alea sunt simbolul relaţiei lui cu noi. Le folosea ca să ne facă să-l iubim. A fost uşor. Nimeni nu ne mai arătase generozitate. Un bătrân care le dă dulciuri copiilor.

Ploaia răpăia şi mai tare pe acoperiş.

— Iar acum, continuă Saul, descoperim că tot ce-a spus era neadevărat. Trucuri. Minciuni. Niciodată nu ne-a iubit. S-a folosit de noi.

— Şi nu numai de noi.

Chris fierbea.

— Ceilalţi trebuie să fi simţit că şi pe ei îi iubea. I-a minţit pe toţi. Nu făceam decât parte dintr-un grup. Aproape că i-aş putea ierta minciunile – câte m-a pus să fac! — dacă aş crede că am fost nişte oameni deosebiţi pentru el. Dar n-am fost.

Ascultă furtuna, vorbind apoi cu cuvinte ca tunetele:

— Şi pentru asta, am să-l omor cu mâna mea.

NEMESIS

Capitolul 1

La două minute după deschiderea magazinului de băuturi,. Hardy ieşi din nou în stradă, ţinând două sticle de *Jim Beam* într-o pungă de hârtie. Se mândrea cu marca aleasă. Pensia sa de la guvern îi permitea puţine capricii, dar nu se înjosise niciodată până la a bea whisky neîmbătrânit, din coada listei de preţuri. Nici nu fusese tentat să guste vinurile populare ieftine sau greţosul rom dulce de fructe preferat de alţi băutori din clădire. Avea standardele lui. Mânca o dată pe zi, indiferent că-i era foame sau nu. Se spăla şi să bărbierea zilnic şi purta haine proaspăt spălate. N-avea încotro. În umiditatea oraşului Miami, transpira încontinuu, alcoolul ieşindu-i prin pori la fel de repede pe cât îl dădea de duşcă. Chiar şi acum, la ora opt şi cinci dimineaţa, domnea o caniculă fioroasă. Ochelarii negri îl apărau de lumina soarelui şi-i ascundeau ochii injectaţi. Cămaşa înflorată i se lipea de trup, umezind punga de hârtie pe care o ţinea strânsă la piept. Îşi privi stomacul, copleşit la vederea pielii albe şi buhăite care se zărea prin deschizătura unui nasture al cămăşii. Cu demnitate, şi-l încheie. Curând, după ce mai traversa două străzi, avea să revină în întunecimea sigură a camerei sale, cu jaluzelele trase şi cu ventilatorul pornit, privind ultima jumătate de oră din *Bună dimineaţa, America,* şi bând în cinstea lui David Hartman.

Gândul la primul pahar al zilei îl făcea să tremure. Privi în jur, pentru cazul că l-ar fi văzut vreun poliţist, apoi cârmi spre o alee, ascunzându-se sub o scară de incendiu. În timp ce maşinile vuiau prin dreptul intrării, băgă mâna în pungă, deşurubă căpăcelul uneia dintre sticle şi-i scoase gâtul afară, ridicându-l la buze. Închise ochii, desfătându-se cu căldura bourbonului ce i se prelingea pe beregată. Trupul i se destinse. Tremurul încetă.

Deodată, deveni rigid, auzind urletul unei muzici. Sacadate ce se apropia. Nedumerit, deschise ochii pentru a-l privi pe cel mai înalt cubanez pe care-l văzuse în viaţa lui, cu cămaşă purpurie lucioasă şi ochelari cu lentile-oglindă, învârtindu-se în tactul aspru al boxei legate pe umeri.

Ciolănos, cu buze subţiri, cubanezul îl înghesui în perete, sub scara de incendiu.

Hardy tremura din nou – acum, însă, de frică.

— Te rog. A, zece dolari în portofel. Numai nu mă bate. Nu-mi lua whisky-ul.

Cubanezul se mulţumi să se încrunte.

— Ce tot îndrugi? Mi-a zis un filfizon să-ţi dau asta.

Îndesă în pungă un plic şi se îndepărtă.

— Ce? Hei, stai puţin. Cine? Cum arăta?

Cubanezul ridică din umeri:

— Un papiţoi şi gata. Ce contează? Toţi arătaţi la fel. Mi-a dat dooj' de parai. De-altceva nu-mi pasă.

În timp ce Hardy clipea din ochi, cubanezul dispăru de pe alee, muzica din boxă îndepărtându-se. Hardy îşi linse buzele, simţind gustul unui rest de bourbon. Nervos, vârî mâna după plicul din pungă. Simţi înăuntru un obiect prelung şi subţire. Rupând neîndemânatic plicul, lăsă să-i cadă în palmă o cheie.

Părea să aparţină unui seif de depuneri. Purta un număr: 113. Şi litere: U.S.P.S. Ameţit, încercă să se concentreze, ghicind în sfârşit ce însemnau literele: *United States Postal Service*[14]. O căsuţă poştală.

Ca pe vremuri. Ideea îl tulbura. Nu mai lucrase pentru Informaţii din 1973, când scandalul Watergate[15] rezultase într-o curăţenie masivă prin agenţie. În ciuda băuturii, încă mai fusese destul de valoros pentru a spera să-şi păstreze slujba de director al operaţiunilor în America de Sud până la vârsta pensionării. Dar scandalurile politice de după spargere necesitaseră ţapi ispăşitori, iar el, ca trăgător la măsea, era cel mai potrivit. La şaizeci şi doi de ani, fusese silit să demisioneze – cel puţin până-şi primea pensia completă – şi, cu ura faţă de frig caracteristică alcoolicilor, se îndreptase spre Miami.

Acum, îşi spuse: „Ce mama dracu', sunt prea bătrân pentru jocuri. O căsuţă poştală. Ce porcărie. Mai întâi, mă dau afară. Pe urmă, şi-nchipuie că dacă pocnesc din deşte încep din nou să lucrez pentru ei." Băgă cheia în pungă şi ieşi de pe alee. Ei bine, nu-şi găsiseră omul.

Mai merse o bucată de drum până să-şi analizeze mai bine bănuielile. Poate cheia nu provenea de la agenţie. Se încruntă, oprindu-se în loc. Poate era din tabăra cealaltă. Îl durea capul. Care tabără cealaltă, la urma urmei? Şi, mai important, de ce? Cui îi trebuia un pilangiu? „Chiar dac-aş fi treaz,

mi-am pierdut antrenamentul. După nouă ani, habar nu mai am de operaţiunile agenţiei. Ce mama dracu'?"

Soarele arzător răzbătea prin ochelarii negri, făcându-l să strângă pleoapele. Îl durea şira spinării, de senzaţia că ar fi fost urmărit. Privi în jur. „Ce prostie," îşi spuse. „Amice, nu glumeşti când zici că-ţi pierduşi antrenamentul. Pe vremuri, o mişcare vizibilă ca asta putea să te coste viaţa."

Nu c-ar mai fi contat. Indiferent ce joc i se propunea, nu intenţiona să-l primească. Cineva îşi pierduse timpul şi douăzeci de dolari. Tot ce dorea era să se întoarcă acasă, să pornească ventilatorul şi să închine în sănătatea lui David Hartman. Să închine în sănătatea multora. Şi să mai bea câteva pahare şi la apariţia vechiului său prieten Phil Donahue.

Văzu curând intrarea blocului. Proprietarul îl numea condomeniu, dar magherniţă ar fi fost un cuvânt mai potrivit. Coşmelia avea paisprezece etaje – cu betonul atât de prost încât se fărâmiţa din cauza aerului sărat, şi geamurile aşa de subţiri că tremurau de zgomotul traficului. Holurile miroseau a varză. Instalaţiile păcăneau. Prin pereţii subţiri, Hardy auzea de fiecare dată când vecinul se uşura. *Vilă de pensionari,* scria pe tăbliţă. Înmormântare prematură, reflectă Hardy.

Ajunse la clădire şi privi găinaţul de pescăruşi amestecat cu pene, pe trotuar, în faţa uşii cu geamul crăpat. I se acrea stomacul când îşi analiza programul zilnic – bourbon, emisiuni-concurs, melodrame, în sfârşit actualităţile, dacă reuşea să rămână treaz până atunci, coşmarurile de la miezul nopţii, năduşelile de la trei dimineaţa. Ce mama dracu', David Hartman putea să mai aştepte, îşi spuse el şi se întoarse din faţa intrării, continuându-şi drumul spre colţ. Recunoştea că era un nătărău. Problema era că, în ciuda înverşunării faţă de agenţie şi a presimţirii necazurilor, nu-şi putea stăpâni curiozitatea. Nu mai simţise un asemenea interes de când văzuse uraganul din anotimpul trecut.

Care oficiu poştal? Întrucât trebuia să înceapă de undeva, îl alese pe cel mai apropiat, poposind în drum pe alei pentru a-şi spori curajul cu bourbon. Oficiul era numai sticlă şi crom, prelung, cu plafonul jos, mărginit de palmieri părând încovoiaţi de căldură. Intră pe uşa automată ce se deschise fâsâind, pentru a simţi mirosul înţepător de detergent industrial pe care-l folosea omul de serviciu pe duşumeaua de ciment. Căsuţele poştale se aliniau de ambele laturi ale coridorului. Găsi numărul 113 pe o uşă mai mare decât celelalte, în rândul din dreapta-jos. Desigur, toate oficiile poştale

din oraş aveau, probabil, o căsuţă numerotată 113. Cheia putea să nu se potrivească dar, când o scoase din pungă, constată că se răsucea lin în broască. Cutia se afla atât de jos încât trebui să îngenuncheze pentru a privi înăuntru. Văzând mărimea căsuţei poştale, se aşteptase la un pachet. Dar nu găsi nimic. Cu un gol în stomac de dezamăgire, furios că fusese păcălit, aproape se ridică la loc înainte ca instinctul să-l avertizeze: de ce o căsuţă aflată pe rândul de jos? Fiindcă, îngenuncheat chiar, nu-i puteai vedea tavanul. Ca s-o vezi în întregime, trebuia să te apleci până aproape de pardoseală. Funcţionarul care introducea corespondenţa prin partea opusă nu putea vedea un obiect lipit deasupra. Numai dacă se apleca până jos, aşa cum făcu acum Hardy, pentru a găsi o cutiuţă de plastic plată, cu un magnet care o ţinea lipită de plafonul cutiei.

Cu chipul înroşit din cauza aplecării, Hardy desprinse magnetul. Se ridică, nesigur. Privi de-a lungul culoarului cu căsuţe poştale. Nu se zărea nimeni. În loc să meargă într-un ascunziş mai sigur, riscă şi deschise capacul cutiuţei.

Se încruntă, la vederea altei chei. Ce mama…?

Nu era o cheie de căsuţă poştală. Purta un număr:

36.

O întoarse pe partea cealaltă. *Atlantic Hotel.*

Capitolul 2

Saul se încordă când auzi cheia clănţănind în broască. Se ghemui după un scaun, strângând în mână patul pistolului *Beretta* ascuns şi privind spre uşa ce se deschidea încet.

Se asigurase că încăperea era obscură, trăgând bine draperiile. Pe podea se întinse raza îngustă a luminii din hol, lăţindu-se treptat. O umbră o acoperi. Un bărbat supraponderal intră încet, nervos, strângând ceva într-o pungă de hârtie.

— Închide uşa şi încui-o, spuse Saul.

Omul se supuse. În întuneric, Saul aprinse o lampă de birou cu picior flexibil, îndreptând-o spre el. Acum nu mai încăpea nici o îndoială. Din spatele lămpii, ascuns în întuneric, îl recunoscu pe Hardy. Omul îşi scoase ochelarii de soare, ridicând o mână pentru a-şi apăra ochii. Saul nu-l mai văzuse de treisprezece ani. Încă de pe atunci Hardy arătase prost. Acum, la vârsta de şaptezeci şi doi de ani, se prezenta şi mai rău – piele albicioasă şi buhăită, pete roşii pe obrajii zbârciţi, abdomen întins de ficatul umflat şi fluidele pe care le reţin trupurile alcoolicilor. Avea părul cărunt, tern, fără viaţă. Dar cel puţin era pieptănat. Se bărbierise. Nu emana nici un miros, în afara celui de bourbon. Hainele – o hidoasă cămaşă înflorată şi pantaloni din poliester de culoare albastră-electrică – arătau curate şi călcate. Avea pantofii albi lustruiţi proaspăt.

„La naiba,” îşi spuse Saul, „dacă eu eram un beţiv, mă-ndoiesc c-aş fi dat atâta atenţie înfăţişării.”

— Hardy, ce bine-mi pare că te văd! Lumina se aprinde din stânga ta.

— Cine…?

Glasul lui Hardy tremura, în timp de bâjbâia după comutator. Se aprinseră două lămpi – pe un birou şi deasupra patului. Hardy miji ochii, încruntându-se.

— Nu mă recunoşti? Mă simt jignit.

Hardy rămase încruntat.

— Saul? clipi el din ochi, a nedumerire.

Continuând să ţină pistolul ascuns, Saul rânji şi se întinse peste scaun pentru a-i da mâna.

— Ce mai faci? Ce-ai în pungă?

— Ăă… ridică Hardy din umeri, jenat, doar nişte fleacuri. Am făcut cumpărăturile de dimineaţă.

— Pileală?

— Păi, mda…

Se şterse la gură, plin de importanţă.

— Îmi vin nişte prieteni. Nu-mi dădusem seama că mi s-a golit barul.

— Pare groaznic de grea. Pune-o pe comodă. Să-ţi mai odihneşti braţul.

Mirat, Hardy făcu cum i se spusese.

— Nu… despre ce-i vorba?

— O revedere, cred că-i putem zice, ridică Saul din umeri.

Sună telefonul. Hardy tresări, făcând ochii mari. Mai sună o dată.

— Nu răspunzi?

Dar Saul nu se clinti. Telefonul se opri din sunat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Hardy, ce se întâmplă? Cubanezul ăla…

— Impresionant, nu? A cam durat ceva timp până să-l găsesc. Exact dantura potrivită.

— Dar de ce?

— Ajungem şi-acolo. Eşti înarmat?

— Faci bancuri. Cu toţi refugiaţii ăştia cubanezi?

Saul dădu din cap. Hardy intrase în legendă pentru că nu mergea nicăieri fără pistol, nici măcar la toaletă. Odată, spre disperarea Serviciului Secret, purtase revolver la o conferinţă cu preşedintele, la Casa Albă. Altă dată, în timpul unui dineu prestigios, adormise de-atâta băutură, moleşindu-se în scaun până-i alunecase arma din teaca de la subsuoară, căzând pe podea în faţa a doi deputaţi şi trei senatori.

— Pune-l pe comodă, lângă rachiu.

— De ce?

Saul ridică *Beretta* de după scaun.

— De-aia.

— Ei, haide.

Ochii lui Hardy se dilatară. Încercă să râdă, ca pentru a se convinge singur că era o glumă.

— N-ai nevoie de ăla.

Saul, însă, nu râdea.

Hardy îşi ţuguie buzele. Nervos, se aplecă să-şi ridice cracul pantalonului stâng, dezvăluind un *Colt* 38 bont, într-o teacă la gleznă.

— Tot îţi mai plac revolverele, hai?
— Ştii cum mi se spunea.
— Wyatt Earp[16]. Foloseşti doar două degete.
— Nu-i nevoie să-mi spui, zise indignat Hardy. Încă mai ţin minte instrucţia.
Puse revolverul pe scrin.
— Mulţumit?
— Nu tocmai, răspunse Saul, luând arma. Trebuie să te percheziţionez.
— Of, pentru Dumnezeu.
— N-am să te gâdil.
După ce-l căută, Saul manifestă un interes deosebit pentru nasturii lui Hardy.
Hardy se albi la faţă.
— Despre asta-i vorba? Microfoane? Credeai că-s cablat? De ce-aş…?
— Din acelaşi motiv din care ne-am folosit şi de cubanez. Nu suntem siguri că nu eşti urmărit.
— Urmărit? Dar de ce-ar vrea cineva să…? Stai niţel. Noi? Ai zis noi?
— Chris lucrează cu mine.
— Kilmoonie?
Hardy părea derutat.
— Bravo. Rachiul nu ţi-a distrus memoria.
— Cum aş putea uita ce-aţi făcut pentru mine în Chile? Unde…?
— La telefon a fost el, din hol. Două apeluri au însemnat că se îndoia că fuseseşi urmărit. Dacă zăreşte ceva suspect, va telefona din nou – un apel – ca să mă prevină.
— Dar puteam să-ţi spun eu că n-am fost urmărit.
Observă că Saul îi evita privirea.
— M-am prins, dădu el din cap, amărât. Bănuieşti că nu mai sunt în stare să recunosc o coadă.
— Când iese din acţiune, omului i se mai tocesc simţurile.
— Mai ales dacă-i beţiv.
— Nu eu am spus-o.
— Ce mama dracu', nici nu era nevoie, se încruntă Hardy. De unde-aţi ştiut atât de sigur c-am să vin?
— N-am ştiut. Când ţi-a dat cubanezul cheia, puteai s-o arunci într-un canal.
— Şi?

— Te-am fi lăsat în pace. Trebuia să dovedeşti că eşti gata să te implici – nu numai cu noi, cu orice. Trebuia să dovedeşti că simţi nevoia de puţină acţiune.

— Nu.

— Nu-s sigur ce…

— Aţi avut voi alt motiv.

Saul clătină din cap.

— Cubanezul, continuă Hardy. Pot să-mi dau seama de ce-aţi avut nevoie de el. Chestia cu cheia se leagă.

— Bine, atunci…?

— Dar căsuţa poştală şi a doua cheie?

— Precauţii suplimentare.

— Ba nu, voiai să-mi laşi timp destul pentru cazul că trebuia s-o şterg şi să dau un telefon. Chris m-ar fi văzut când o făceam. Te suna şi-ţi spunea să fugi.

Hardy clocotea.

— Deci, pentru cine mama dracu' credeaţi că lucrez?

Saul stătu la îndoială. Era posibil ca Hardy să fi fost abordat. Pe de altă parte, Saul nu ştia la cine să mai apeleze. Cântărea posibilităţile.

Şi-i spuse.

Hardy era năucit. Un moment, nu păru să înţeleagă. Brusc, se înroşi la faţă. Venele gâtului i se umflară.

— *Eliot?* i se frânse glasul. *Eliot?* Credeaţi c-aş coopera cu ticălosul ăla? După tot ce mi-a făcut, vă închipuiaţi că l-aş mai ajuta?

— Nu eram siguri. Au trecut mulţi ani. Poate te schimbaseşi. Uneori, omul îşi mai uită supărările.

— Să uit? Niciodată! Ticălosul m-a concediat! Tare mi-ar mai plăcea să-l apuc de gât şi…

— Ţii s-o dovedeşti?

Hardy râse.

Capitolul 3

Saul termină de explicat. Hardy ascultă, cu ochii duri şi chipul şi mai roşu, înfierbântat de ură. Într-un târziu, dădu din cap:

— Sigur. S-a întors şi împotriva voastră. Nu mă miră. La fel a făcut cu toţi ceilalţi. Mă-ntreb de ce i-a trebuit atâta timp.

— Continuă.

— Nu ştiu ce…

— Eliot spunea întotdeauna că dacă vrei să afli secretele unui om, întreabă pe cineva care-l urăşte.

— Ştiţi despre el mai mult decât oricine.

— Aşa credeam şi eu. M-am înşelat. Dar tu erai rivalul lui. L-ai anchetat.

— Ai auzit despre asta?

Saul nu răspunse.

Hardy se întoarse spre punga de pe comodă. Scoţând o sticlă de bourbon pe jumătate goală, răsuci capacul şi o ridică la buze. Deodată se opri, cu o privire spăşită:

— Bănuiesc că ai un pahar.

— În baie.

Saul îi luă sticla.

— Dar am pentru tine altceva de băut.

— Ce anume?

— Adu paharul.

Bănuitor, Hardy se supuse. Când reveni din baie, cu paharul strâns între degete, se holbă la sticlele pe care le scosese Saul dintr-un sertar, înghiţind în sec îngreţoşat.

— Nu.

— Am nevoie de tine treaz. Dacă trebuie neapărat să bei…

— Vermut? îţi baţi joc de mine?

— Râd cumva?

— E dezgustător.

— Poate n-ai să bei atât de mult. În caz că te tentează, totuşi…

Saul duse sticlele de whisky în baie şi le goli în chiuvetă.

Hardy gemu:

— Şaişpe dolari m-au costat!

— Uite-aici un pol. Păstrează restul.

— Sadicule!

— Ia-o aşa. Cu cât terminăm mai repede, cu-atât îţi vei putea cumpăra mai curând alt bourbon.

Se duse la scrin şi deschise ambele soiuri de vermut – roşu şi alb – turnând din amândouă în paharul lui Hardy:

— Pentru cazul că ai stomacul mai tare decât credeam.

Hardy se încruntă la vederea amestecului roz. Întinse mâna, şi-o trase înapoi, apoi o întinse iar – şi bău paharul din trei înghiţituri. Icnind, se agăţă de comodă.

— Iisuse!

— Ţi-e bine?

— Are-un gust parcă-i Kool-Aid, se cutremură Hardy. Niciodată n-am să-ţi iert asta.

Dar îşi mai turnă un pahar.

— În regulă, trebuie să ştiu. Deci, cum ai aflat că-l anchetasem?

— N-am aflat.

— Dar ai spus…

— Aveam o presimţire – datorită părerii tale despre el. Dar nu eram sigur. Am bănuit că dacă te întrebam, puteai să te sperii şi să negi. Aşa că m-am prefăcut că ştiu deja, sperând s-o confirmi.

— Chiar *stau* de prea mult timp pe liber, oftă Hardy. O.K., e adevărat. Dar un moment mă speriaseşi. N-ar fi trebuit să ştie nimeni. Crede-mă, am avut mare grijă, într-o treabă ca asta, nu m-am încrezut în nimeni ca să m-ajute. Puţin scormonit ici, puţin colo. Nici un sistem vizibil. Nici un minut pe care să nu-l pot justifica.

Se strâmbă.

— Norocul meu, a apărut cazul Watergate. N-am fost implicat în spargere. Eliot şi cu mine, însă, eram rivali de-o bună bucată de vreme. L-a convins pe director să mă zboare. Ca exemplu. Îi înţeleg logica. Ce mama dracu’, le pileam – şi-o mai fac şi-acum. Da’ nu mă pot dezbăra de senzaţia c-a văzut în asta şansa unei victorii finale.

— Crezi că ştia că-l anchetai?

— Evident, nu.

— Ce te face-atât de sigur?

— Ar fi pus să mă omoare.

Saul făcu ochii mari.

— Atât de multe ai aflat?

— Ajunsesem pe-aproape. Era ceva. O simţeam. În unele zile, credeam că nu-mi mai trebuia decât încă un singur fapt concret. Doar unul încă…

Ridică din umeri.

— Dar a câştigat el. Afară, fără nici o cale de a continua ancheta, m-am lăsat în seama băuturii.

Ridică paharul:

— Poşirca asta chiar că-i infectă.

— Poate vrei puţină cafea?

— Doamne, nu, aia-i mai rea ca vermutul. La pensie, reluă el melancolic. Te-apucă lenea. Cum puteam termina ce începusem? Nu mai aveam acces la computere.

— Voiai să rămâi în viaţă.

— Sau am meritat să mă concedieze. Dacă mai aveam coaie, încă m-aş mai fi ţinut după el.

Fruntea i se îmbrobonase de sudoare.

— Groaznic de cald!

Saul traversă camera, punând în funcţiune instalaţia de aer condiţionat de lângă draperii. Aceasta începu să bâzâie, suflând prin odaie o adiere mucegăită.

— Ce te-a făcut să vrei să-l anchetezi?

Hardy luă o sorbitură, dezgustat:

— Kim Philby[17].

Capitolul 4

În 1951, Kim Philby fusese un membru de rang înalt al reţelei externe de informaţii britanice M.I.-6. Înainte, în timpul celui de-al doilea război mondial, ajutase la instrucţia recruţilor fără experienţă din începătoarea reţea de spionaj americană, O.S.S. Îşi oferise colaborarea în 1947, când O.S.S. se transformase în C.I.A. În 1949 venise la Washington pentru a ajuta F.B.I.-ul să investigheze cercurile de spionaj sovietice şi, într-adevăr, fusese răspunzător de a dovedi că un respectat diplomat englez, Donald Maclean, era agent comunist. Înainte de a putea fi arestat, însă, Maclean fusese alertat de un alt diplomat britanic, Guy Burgess, el însuşi agent comunist nebănuit, şi fugiseră împreună în Rusia.

Dezvăluirea unor infiltrări sovietice atât de profunde şocase comunitatea informativă occidentală. La fel de tulburător era şi misterul felului cum aflase Burgess că Maclean era suspectat. Preocupat de această întrebare, Hardy, pe-atunci tânăr ofiţer C.I.A., stătea în maşina sa, într-un parcaj din Washington, aşteptând ca o ploaie torenţială neaşteptată să se termine, pentru a putea fugi să prânzească în barul său favorit, când îi venise o idee surprinzătoare. Uitând de sete, revenise rapid cu maşina la biroul său aflat într-una din construcţiile Quonset care se aglomerau pe Mall-ul{18} din Washington de la război încoace. Aruncându-şi mantaua udă de ploaie pe un scaun din cămăruţa sa, căutase prin câteva dosare, făcând însemnări pentru cercetarea documentară a sistemului pe care-l bănuia.

Burgess îl prevenise pe Maclean. Burgess îl cunoştea pe Philby, omul care-l acuzase pe Maclean. Într-adevăr, Burgess fusese cândva oaspete în casa lui Philby. Avusese Philby o scăpare involuntară, dându-i de înţeles lui Burgess că Maclean avea probleme?

Această explicaţie nu avea nici un sens. Philby era un om cu prea multă experienţă pentru a-i dezvălui informaţii delicate unui prieten al omului pe care plănuia să-l acuze.

Atunci, care era legătura? Burgess, Maclean şi Philby. Hardy făcu un salt logic drastic. Dacă şi Philby era agent comunist? Dacă Philby îl acuzase pe Maclean numai după ce îl trimisese pe Burgess să-l avertizeze?

Totuşi, de ce? De ce să acuze Philby un tovarăş de-al său comunist? Hardy nu se putea gândi decât la un singur motiv – pentru a proteja un

agent comunist şi mai important, care risca să fie demascat. Cine, însă, ar fi fost mai important decât Maclean? Respiraţia lui Hardy se acceleră. Philby însuşi? Acuzându-l pe Maclean, Philby s-ar fi ridicat mai presus de orice bănuială. Poate că, lucrând cu cei de la F.B.I., Phibly descoperise că se afla în mare pericol de a fi descoperit ca spion.

Presupuneri, îşi spuse Hardy. Dar unde era dovada?

Îşi aminti deodată de un agent comunist numit Kriviţki care, cu ani în urmă, avertizase asupra prezenţei a trei agenţi sovietici în corpul diplomatic britanic. Kriviţki îl identificase pe unul dintre cei trei după numele de familie, King, (acesta fiind arestat ulterior), dar se exprimase vag în privinţa celorlalţi doi: un scoţian atras spre comunism în anii ’30, şi un ziarist englez în Războiul civil din Spania. Scoţianul fusese acum identificat în persoana lui Maclean. Cine, însă, era gazetarul englez?

Hardy studie cele mai mărunte detalii din dosarul lui Philby, aproape izbucnind în râs când găsi ceea ce dorea: cândva, Philby fusese reporter – în Războiul civil din Spania. Deodată, totul se lega. Philby şi Burgess se cunoscuseră în studenţie, la *Cambridge*. În anii treizeci, amândoi simpatizaseră cu comunismul, apoi însă suferind o schimbare radicală, preferând dintr-odată capitalismul şi înscriindu-se în serviciul diplomatic englez.

Desigur, îşi spuse Hardy. Fuseseră abordaţi de ruşi şi acceptaseră să devină agenţi sovietici sub acoperire.

Capitolul 5

— Cu asta mi-am făcut reputaţia, spuse Hardy.

În răsuflare i se simţea izul acru de vermut.

— Oamenii uită că eu sunt omul care l-a demascat pe Philby.

— Unii dintre noi ştim cine sunt legendele, replică Saul.

— Eu şi Eliot.

Hardy bău.

— Băieţii de aur. Eliot a marcat puncte folosind ex-nazişti care şi-au reconstruit reţelele de informaţii după război, de astă dată lucrând pentru noi. Se părea că nu puteam greşi niciunde.

— Care-i trecutul lui?

— Nici măcar atâta nu ţi-a spus? Boston. Familia lui figura în registrul social. Taică-său a studiat la *Yale,* apoi a lucrat pentru Departamentul de Stat. La scurt timp după naşterea lui Eliot, în 1915, a murit când au scufundat nemţii *Lusitania.* Maică-sa a murit în epidemia de gripă din 1918. Înţelegi ce vreau să zic?

— Eliot a fost orfan?

Saul simţi un fior.

— La fel ca tine şi ca şi Chris. Poate asta explică interesul lui pentru voi doi.

— A fost la orfelinat?

— Nu. N-avea bunici, unchi sau mătuşi. Existau nişte rude îndepărtate care l-ar fi putut înfia. Moştenise destul pentru ca întreţinerea lui să nu fie o problemă. Dar s-a oferit să-l crească un prieten de-al tatălui său – un om cu influenţă în Departamentul de Stat. Rudele lui Eliot au fost de acord. În fond, omul ăsta putea să-l instruiască pe Eliot aşa cum ar fi vrut tatăl lui. Avea avere şi putere.

— Cine?

— Tex Auton.

Ochii lui Saul se măriră.

— Exact, continuă Hardy. Unul dintre autorii sancţiunii Abelard. Eliot a fost instruit de Auton, care a ajutat să se stabilească regulile de bază ale spionajului modern. S-ar putea spune că Eliot a fost de faţă la începutul începutului. Desigur, înainte de război, America nu avea o reţea de

informaţii separată. Armata şi Departamentul de Stat făceau totul. După Pearl Harbor, însă, s-a înfiinţat O.S.S.-ul, iar Auton l-a încurajat pe Eliot să se înroleze. Eliot s-a dus în Anglia să se instruiască. A efectuat câteva operaţiuni reuşite în Franţa. I-a plăcut munca aşa că, după război, s-a transferat, când O.S.S. a devenit C.I.A. Între timp, Auton ieşise la pensie, dar Eliot se ducea adeseori la el să-i ceară sfatul, iar cel mai important lucru pe care i l-a spus Auton a fost să nu candideze la poziţiile de vârf din agenţie.

— Dar, pentru un om ambiţios, sfatul ăsta n-are nici un sens.

— Are, dacă stai să te gândeşti. Câţi directori şi directori adjuncţi a avut agenţia de-a lungul anilor? Atât de mulţi, că nici nu-i mai ţin minte. În poziţiile astea, numirile se fac pe considerente politice. Se schimbă după cine e la Casa Albă. Adevărata putere din cadrul agenţiei – prin care mă refer la puterea continuă – se găseşte imediat sub nivelul directorului adjunct şi al subordonatului său: poziţia numărul patru, nepolitică, nenumită, bazată pe merite, pe experienţă în activitatea agenţiei.

— Deci, Eliot a urmat sfatul lui Auton.

Hardy dădu din cap:

— A urcat atât de mult cât a îndrăznit. Ce mama dracu', un preşedinte chiar i-a oferit postul de director, dar Eliot l-a refuzat. Dorea să aibă slujba asigurată. Însă mai voia şi putere, mai multă putere, aşa că şi-a lărgit baza, aranjând ca tot mai mulţi agenţi să răspundă în faţa lui, să-i extindă influenţa în operaţiuni din toate sferele. Şef al contrainformaţiilor. A primit titlul ăsta în 1955, dar încă din anii '40 avea o autoritate considerabilă. Senatori, deputaţi, preşedinţi, toţi depindeau de alegeri. În cele din urmă, trebuia să predea mandatul. Eliot, însă, nu avea de ce să-şi facă griji niciodată în privinţa alegerilor. An după an, indiferent dacă ţara era condusă de democraţi sau de republicani, Eliot îşi păstra poziţia numărul patru în agenţie. Numai un singur alt om a reuşit vreodată şmecheria de a deţine puterea atâta timp.

— J. Edgar Hoover[19].

— Exact. Dar acum Hoover a murit, aşa că nu e o exagerare să spunem că Eliot a avut cea mai consecventă influenţă din guvernul american începând din anii patruzeci. Dacă nu ţi-e cu supărare, Eliot a ţinut permanent seama de pericolul ca un alt om ambiţios să-l îmbrâncească din poziţia sa numărul patru. Pentru a se asigura, i-a anchetat pe toţi cei ce-ar fi putut reprezenta o ameninţare la adresa lui. Preşedinţi, membri de cabinet,

feluriţi directori ai agenţiei, nu conta cine. O fi învăţat tactica asta de la Hoover, sau poate Auton l-a învăţat. Însă a adunat cea mai bine documentată colecţie de scandaluri din câte-ţi poţi imagina. Sex, alcool, droguri – numeşte un viciu, şi el era la curent. Evaziune fiscală, conflicte de interese, lovituri pe la spate, mituiri. Dacă cineva ameninţa puterea lui Eliot, Eliot nu făcea decât să-i arate dosarul şi toate ameninţările încetau. De-asta e încă în agenţie, deşi a trecut de vârsta pensionării. Datorită acestor dosare.

— Unde sunt?

— Întreabă-mă să te-ntreb. Poate în seiful unei bănci din Geneva. Poate într-un dulap din Y-ul local. Imposibil de spus. Crede-mă, au încercat destui să le găsească. A fost urmărit, dar întotdeauna scapă de orice codiţă.

— Tot nu mi-ai spus de ce l-ai anchetat.

Hardy stătu pe gânduri.

— Altă presimţire. Mai ţii minte cum insista întotdeauna Eliot că erau şi alţi agenţi comunişti, nu numai Philby, Burgess şi Maclean, ci mult mai mulţi, ascunşi aici şi în Marea Britanie, în poziţii înalte din guvern? Îndeosebi, era convins că aveam un spion rus în agenţie. S-a folosit de teoria asta ca să explice incidentul U-2[20], dezastrul din Golful Porcilor[21], asasinarea lui John Fitzgerald Kennedy. Ori de câte ori începeam o operaţiune nouă, ruşii păreau să ştie despre ea dinainte. Teoria lui Eliot păruse paranoică. Acum, suna convingător. Toată lumea din agenţie a început să suspecteze pe toată lumea. Eram atât de ocupaţi să ne uităm încontinuu peste umăr, bănuindu-ne între noi, încât nu se mai făcea nici o treabă. N-am găsit niciodată spionul. N-a contat. Teoria lui Eliot a făcut la fel de multe pagube câte ar fi făcut un spion adevărat. Efectiv a paralizat agenţia, lucru care m-a pus pe gânduri. Poate că Eliot protesta prea mult. Poate că Eliot însuşi era spionul, perturbând cu dibăcie activitatea agenţiei insistând că ar exista un spion. Asta fusese tactica lui Kim Philby. Acuză pe altcineva şi nimeni nu-l va mai suspecta pe acuzator.

— Tu, însă, l-ai suspectat.

Hardy ridică din umeri:

— Hai să zicem că eram invidios. Ne începuserăm împreună carierele. Iniţial, am fost la fel de străluciţi amândoi. Dar, de-a lungul anilor, el a avut tot mai multe succese. Urca tot mai sus, în timp ce eu băteam pasul pe loc. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate reuşeam să-l egalez.

Ridică paharul.

— Cred că voiam să-l dobor şi, cu ocazia asta, să mă trag eu în sus. Îmi tot aminteam primul meu mare succes. Poate reuşeam să-l repet – exact la fel. Ţi-am spus că Eliot fusese în Anglia la instructajul O.S.S., în timpul războiului. Nu ştiam multe despre spionaj, dar englezii ştiau. Omul din M.I.-6 care l-a învăţat. N-ai să ghiceşti niciodată cine era.

Saul aşteptă.

Hardy dădu paharul pe gât.

— Kim Philby.

Capitolul 6

Lui Saul i se tăie respiraţia.

— *Eliot e o cârtiţă?*

— N-am spus asta.

— De ce naiba să-l menţionezi pe Philby, dacă nu-l acuzi…?

— Mă gândeam doar. Pot face supoziţii, dar fără dovezi n-au nici o valoare.

— Şi nu ai dovada.

— Ţi-am spus că n-am ajuns niciodată atât de departe. Când Eliot m-a dat afară, mi-au sigilat biroul. Mi-a fost percheziţionat apartamentul, maşina, seiful de depozit. Mi-au fost luate toate hârtiuţele care aveau măcar vreo legătură vagă cu agenţia.

— Inclusiv cercetările?

— Nu le-am scris niciodată pe hârtie, slavă Domnului. Dacă Eliot ar fi văzut un dosar pe tema lui, dacă m-ar fi considerat periculos… ei bine, nu putea avea încredere într-un beţiv. Aş fi avut un atac subit de inimă sau cădeam de la balcon.

— Mai ţii minte ce-ai aflat?

Hardy îşi îndreptă spinarea, indignat.

— Sigur că da. Nu sunt – ascultă, e un om cu tabieturi, aşa că trebuia să devin bănuitor când îi găseam abateri de la obiceiuri. În 1954 – documentele lui de călătorie spun o poveste interesantă – a făcut câteva călătorii neexplicate în Europa. Timp de o săptămână, în august, a dispărut complet.

— În vacanţă?

— Fără să lase adresa sau numărul de telefon unde agenţia îl putea găsi în caz de urgenţă?

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Am reuşit să-i iau urma până în Belgia. De-acolo…

Hardy îşi aprinse o ţigară, suflând fumul.

— Şi nimeni nu s-a întrebat ce era cu dispariţia asta?

— Nu numai că nu s-au întrebat, dar în anul următor a fost avansat. Din câte ştiu, fusese trimis într-o misiune, iar avansarea a fost răsplata pentru succesul acesteia. Totuşi, săptămână aia…

— Dacă e cârtiţă, e posibil să se fi întâlnit cu legătura lui din K.G.B.

— M-am gândit şi eu la asta. Dar e o treabă rasolită. Îmi vin în minte prea multe alte moduri, mai puţin misterioase, de a lua legătura cu K.G.B.-ul, De ce să atragă atenţia dispărând aşa? Oricare ar fi motivul dispariţiei, a fost evident necesară – ceva ce altfel nu se putea face.

Saul se încruntă. În timp ce instalaţia de aer condiţionat clănţănea, se înfioră, dar nu din cauza curentului.

— Altceva, continuă Hardy. În 1973, a dispărut iar – de data asta, ultimele trei zile din iunie.

— Tot în Belgia?

— În Japonia.

— Şi care-i legătura?

Hardy ridică din umeri.

— Habar n-am ce făcea în călătoriile astea. Dar revin mereu la prima bănuială. Hai să zicem că în timpul războiului, când s-a dus în Anglia, li s-a alăturat lui Philby, Burgess şi Maclean, devenind agent sovietic dublu.

— Sau agent triplu.

— Se poate, îşi scărpină Hardy bărbia. La asta nu m-am gândit niciodată. Se putea preface că mergea mână-n mână cu Philby, plănuind să-şi folosească relaţia cu sovieticii în avantajul Statelor Unite. Întotdeauna i-a plăcut complexitatea, iar rolul de agent triplu e cel mai complex din toate. Indiferent că era agent dublu sau triplu, trebuia să fi avut legătură cu K.G.B.-ul. Cineva trebuia să-i transmită mesaje, cineva atât de integrat sistemului său zilnic încât nimeni nu şi-ar fi pus întrebări dacă aveau contacte regulate, cineva cu libertate de mişcare şi, preferabil, relaţii în Europa.

— Şi l-ai găsit?

— Trandafirii.

— Poftim?

— În materie de complexitate, lui Eliot îi plac trandafirii. Îşi structurează programul zilnic în funcţie de ei. Corespondează cu alţi pasionaţi: Trimite şi primeşte soiuri rare.

Saul simţi un şoc.

— Şi se duce la expoziţii florale.

— În Europa. Mai ales la o prezentare din Londra, în luna iulie a fiecărui an. N-a mai pierdut expoziţia asta din ’46, când a fost prima ediţie, imediat

după război. Un loc de întâlnire perfect. Locuieşte întotdeauna la un prieten care are o proprietate lângă Londra… Percival Landish junior.

Saul trase adânc aer în piept.

— Deci cunoşti numele? întrebă Hardy.

— Tatăl lui a reprezentat reţeaua de informaţii a Angliei la întâlnirea Abelard din ’38.

— Interesantă coincidenţă, nu găseşti? Auton, care a fost şi el la întâlnirea aia, s-a împrietenit cu Landish senior. Eliot – fiul adoptiv al lui Auton – s-a împrietenit cu fiul lui Landish. A propos, Landish senior era supervizorul lui Philby.

— Iisuse, murmură Saul.

— Aşa că trebuie să mă întreb. Oare şi Landish senior era cârtiţă? Problema cu credinţa în conspiraţii e că după un timp poţi face orice să ţi se potrivească în teorie. Am o imaginaţie prea bogată? Hai s-o luăm aşa: dacă Eliot lucrează pentru sovietici, atunci Landish junior ar fi candidatul meu pentru transmiterea mesajelor. E omul ideal. Ocupă aceeaşi poziţie în M.I.-6 ca Eliot în C.I.A. La fel ca Eliot, insistă că în M.I-6 e infiltrată o cârtiţă. Dacă Landish senior lucra pentru sovietici, poate că Landish junior continuă treaba după moarea tatălui său.

— Întrebarea e, cum s-o dovedim?

Capitolul 7

Erika se opri la jumătatea culoarului şi se aplecă spre un pasager de lângă fereastră.

— Domnule, vă rog să vă încheiaţi centura de siguranţă.

Purta o atractivă uniformă de stewardesă *El Al*. Datorită aranjamentelor făcute în grabă, i se oferise să aleagă dintr-o gamă limitată de femei cărora li se putea substitui. Statura, culoarea părului şi fizionomia erau similare cu ale unei membre programate din echipajul de zbor. Dar femeia înlocuită de Erika şi care acum se îndrepta spre Key West, la sud de Miami, pentru o neaşteptată vacanţă cu toate cheltuielile achitate, era puţin mai scundă, astfel că uniforma o strângea, accentuându-i conturul sânilor. Bărbaţii de la bord arătau mai mult încântaţi decât nedumeriţi.

Continuându-şi drumul pe culoar, se asigură că toţi aveau centurile de siguranţă încheiate. După ce-i ceru unei femei să-şi pună poşeta voluminoasă sub scaunul din faţă, scrută pasagerii. Nu fuma niciunul. Fotoliile erau blocate în poziţie verticală, cu tăvile pentru mâncare ridicate şi asigurate. Dădu din cap spre o altă stewardesă şi merse către carlingă, unde se întoarse să-i privească din nou pe călători. Din câte putea observa, niciunul nu reacţiona suspect faţă de prezenţa ei. Nici o privire nu devenea încordată când o întâlnea. nici un pasager nu-i evita ochii. Desigur, un agent operativ bine instruit n-ar fi comis asemenea greşeli. Totuşi, continuă cu formalităţile – dacă n-o făcea, ar fi fost greşeala ei.

Bătu la uşa carlingii şi o deschise:

— Vrea cineva de-aici cafea?

Pilotul se întoarse:

— Nu, mulţumesc. Echipa de la sol a încărcat bagajele. Avem cale liberă de rulare.

— Cum se-arată vremea?

— Nici că se putea mai bine. Cer senin tot drumul, răspunse Saul, lângă ea. El şi Chris – foarte chipeşi în uniformele de piloţi – purtau documente care-i autorizau ca supervizori ai acelui zbor. Stăteau aşezaţi în fundul carlingii, privind echipajul, care nu avea nici nu motiv de îndoială că erau ceea ce se pretindeau a fi. Împreună cu Erika, se îmbarcaseră mai devreme, ajungând pe o scară privată până la intrarea de serviciu în tunelul

pasagerilor, evitând supravegherea din terminal. Acreditările le fuseseră falsificate superb. Misha Peltz de la ambasada israeliană îşi demonstrase din nou vrăjitoria.

În timp ce turboreactorul se retrăgea de la rampa de încărcare, Erika reveni spre pasageri, căutând din nou semne de recunoaştere în ochii cuiva. Un bărbat părea captivat de silueta ei. O femeie părea să se teamă de decolare.

Trecând printre ei, conchise că nu reprezentau nici un motiv de îngrijorare, deşi acum, când avionul se pusese în mişcare, nu mai conta dacă la bord se strecurase o echipă de şoc. *El Al* excela în materie de securitate. Trei dintre pasageri – în faţă, în mijloc şi în spate – erau gărzi aeriene în civil. Dincolo de hublouri apărură brusc două maşini grele, flancând avionul în timp ce se desprindea de terminal, spre pistă. În maşini, observă oameni robuşti şi încrâncenaţi, autorizaţi să poarte armele automate pe care le ţineau ascunse – protecţie standard pentru acea linie aeriană atât de frecvent victimizată de terorişti. La aterizarea avionului, alte două maşini aveau să vină pentru a escorta aparatul până la terminal. În aeroport, sectorul *El Al* era păzit discret dar eficient. În asemenea condiţii, o echipă de şoc destul de necugetată pentru a acţiona împotriva Erikăi, lui Saul şi Chris, ar fi însemnat să se sinucidă.

Senzaţia de uşurare i se risipi repede. În timp ce se asigura că dulapurile cu mâncare din spate erau încuiate bine, îşi aminti disperată că trebuia să împartă cocktail-uri şi gustări, cocoloşind pasagerii de-a lungul zborului.

Copilotul luă microfonul:

— Bună seara.

Paraziţii pârâiră.

— Vă urăm bun venit la bordul Cursei *El Al* 755 cu destinaţia…

Capitolul 8

Londra. În pofida prognozei de cer senin, deasupra oraşului pluteau nori plumburii de burniţă. Deşi împovărată de îndatoririle din timpul zborului, Erika îşi găsise totuşi timp pentru a analiza implicaţiile a ceea ce aflase.

Povestea pe care i-o spuseseră Chris şi Saul despre *Şcoala de băieţi „Franklin”* o tulbura. Ea însăşi copilărise într-un chibuţ israelian şi, în consecinţă, fusese condiţionată la rândul ei. Dar deşi, asemeni lor, era instruită ca militar şi agent operativ, simţea o diferenţă.

Fusese despărţită de mama şi de tatăl ei şi crescută de părinţi adoptivi. Totuşi, întreaga comunitate o înconjurase cu iubire. Fiecare israelian era un membru al familiei ei. Într-o ţară atacată atât de des încât mulţi copii îşi pierdeau atât părinţii naturali cât şi pe cei adoptivi, durerea devenea suportabilă dacă naţiunea ca întreg era părintele suprem.

Dar Saul şi Chris nu cunoscuseră nici o afecţiune decât din partea lui Eliot, o iubire care fusese falsă. În locul atmosferei sănătoase a unui chibuţ, înduraseră o tinereţe austeră cu privaţiuni şi o disciplină aspră – nu de dragul ţării, ci, în schimb, pentru motivaţiile secrete ale omului care se pretindea a fi binefăcătorul lor. Ce fel de minte ar fi putut ticlui un asemenea plan?

Una sucită. Pervertită.

La fel ca Saul şi Chris, fusese antrenată să ucidă. Ea, însă, o făcea pentru ţara ei, pentru supravieţuirea poporului său şi cu tristeţe, suferind pentru inamic, câtă vreme Saul şi Chris fuseseră epuraţi de orice emoţie care i-ar fi distras, li se negase demnitatea, fuseseră transformaţi în nişte roboţi sub comanda lui Eliot. nici un principiu nobil nu putea să justifice ceea ce li se făcuse.

Iar acum, condiţionarea lor eşuase. Deşi Erika se bucura de a se fi reunit cu ei – mai ales cu Saul, pentru care reînviase la fel de intensă ca înainte o afecţiune pe care o crezuse stinsă – principalul ei obiectiv trebuia să fie idealist: să-şi ajute ţara, să remedieze prejudiciile pe care le adusese Eliot Israelului când îl făcuse să pară responsabil de asasinarea prietenului preşedintelui. Saul şi Chris, însă, aveau un alt motiv. Personal şi, în împrejurările date, ridicol, deoarece era emoţional. Ajunseseră la limita frustrărilor de-o viaţă. Fuseseră trădaţi.

Acum, doreau să se răzbune.

Capitolul 9

Pe aeroportul din Londra, toţi trei trecură printr-un sector vamal aparte, rezervat personalului liniilor aeriene. Escorta aranjată de Peltz pentru a-i întâmpina aştepta discret la ieşire. Evitând zona agitată a pasagerilor, părăsiră terminalul printr-o ieşire dosnică, destinată angajaţilor aeroportuari, cu escorta prezentându-se afară şi formând o falangă prin care Erika, Saul şi Chris trecură spre o maşină blindată anti-glonţ. Trecură pe lângă garda aeroportului de la poarta metalică deschisă, după care se pierdură în traficul zgomotos cu destinaţia Londra.

Chris îşi potrivi ceasul după fusul orar englez. Cerul dimineţii era mohorât. În timp ce-l pătrundea umezeala, privi în urmă şi se încruntă.

— Suntem urmăriţi.

— Maşina albastră, la o sută de yarzi în spate? întrebă şoferul, privind în oglinda retrovizoare, văzându-l pe Chris că dădea din cap. E de-a noastră. Dar altceva mă deranjează.

— Ce anume?

— Ordinele pe care le-am primit. De la Misha, din Washington.

— Care-i problema?

— Nu mă prind. Trebuie să ne asigurăm că ajungeţi cu bine, dar apoi e vorba să ne cărăm. N-are nici un sens. Indiferent ce-aveţi de făcut, până şi vouă trei vă trebuie rezerve. Trebuie să fie o greşeală.

— Nu, aşa am cerut noi.

— Dar…

— Aşa vrem, îl întrerupse Saul.

Şoferul ridică din umeri:

— Voi sunteţi clienţii. Mi s-a spus să vă duc la un apartament sigur. Echipamentul pe care-l vreţi e în portbagaj. Aici, i se zice burduf. N-am să mă învăţ niciodată cu modul ăstora de-a vorbi.

Capitolul 10

Prefăcându-se că se instalau, se opriră să-şi despacheteze bagajele în momentul când escorta plecă. Saul îl privi pe Chris. Ca la un semnal, examinară camera. Locuinţa era mică, mai comodă decât camerele cu chirie din America – şerveţele, perdele de dantelă, o vază cu flori. La fel ca şi maşina, mirosea a umezeală. Deşi însoţitorii garantaseră securitatea apartamentului, Saul nu ştia dacă putea să aibă încredere în ei. Pe de o parte, nu găsea nici un motiv de-a avea. Pe de alta, se implicaseră prea mulţi oameni, existând tot atâtea şanse de trădări în continuare.

Ca şi cum i-ar fi auzit suspiciunile, Chris şi Erika dădură din capete. Întrucât camera putea conţine microfoane, nu scoaseră o vorbă, schimbându-şi doar rapid îmbrăcămintea. Cei doi bărbaţi nu-i acordară mai multă atenţie goliciunii femeii decât ea lor. În haine de stradă anonime, demontară, verificară şi asamblară la loc armele primite de la escortă. Restul echipamentelor pe care le ceruseră funcţionau perfect. Nelăsând nimic în urmă, se furişară pe scara dosnică a casei cu camere de închiriat. În spate, traversară un grajd, spre un labirint de străduţe, folosind procedurile complexe de evaziune pentru a pierde o eventuală coadă în ceaţa londoneză. Nici măcar Misha Peltz nu ştia de ce veniseră în Anglia. Rămaşi de capul lor, redeveniseră invizibili, spre o destinaţie nedetectabilă.

Cu o excepţie, îşi spuse stânjenit Saul. Mai ştia o singură persoană – omul care le oferise adresa şi descrierea ţintei. Regulile stricte de securitate ar fi cerut să-l reducă pe Hardy la tăcere pentru a se proteja. „Dar cum s-o fi justificat?” se întreba Saul. „Hardy ne-a ajutat. Îmi place prea mult ticălosul ăla.”

Cu toate acestea, continua să şi-o repete. Iţele rămase libere îl deranjau.

Capitolul 11

Aşteptau, şi nu se gândise nici măcar să ia elementara măsură de prevedere de a-şi evita locuinţa. Sigur că băuse enorm, scuza obişnuită. Nu numai că-i înceţoşase judecata. Îi amorţise şi reflexele, aşa că, atunci când intră pe trei cărări în apartament şi se întoarse să încuie uşa, nu se feri destul de repede din calea paşilor ce se repezeau spre el. Poate că, treaz fiind, ar fi reuşit să smucească uşa înapoi şi s-o ia la goană prin hol, dar când adrenalina i se ciocni cu alcoolul din stomac, făcându-l să-i vină să verse, omul care stătuse ascuns în debara îi răsuci braţul, trântindu-l cu putere de perete şi desfăcându-i picioarele în poziţie de percheziţionare.

Al doilea, năvălind afară din baie, îi pipăi trupul, controlându-i fesele şi zonele intime.

— Treişopt cu ţeava scurtă. Glezna dreaptă, îi spuse el partenerului său, băgând arma în buzunar.

— Sofa, îi spuse lui Hardy partenerul.

— Şezlong, răspunse Hardy.

— Ce naiba…?

— Dacă exersaţi destul, băieţi, o s-ajungeţi curând la verbe.

— Fă dracu' ce ţi se spune.

Pe Hardy îl durea fruntea de la ciocnirea cu peretele. Se aşeză. Inima i se opri un moment, dar mintea-i rămase surprinzător de calmă, fără-ndoială ca efect al zilei petrecute în barul din colţ. Într-adevăr, de la plecarea lui Saul, băuse mai mult ca oricând. În pofida hotărârii de a nu lăsa niciodată ca beţia să-l facă nedemn, pantalonii i se şifonaseră şi avea pantofii scâlciaţi. Deşi se rugase să-i însoţească, Saul refuzase. „Ne-ai ajutat destul." Hardy, însă, înţelegea. Îl credea prea bătrân. Bănuia că nu se putea baza pe un…

Beţiv? Spre propria-i stupefacţie, Hardy uitase că Saul făcea acum ceea ce el însuşi – dacă ar fi avut sânge-n vene – trebuia să fi făcut cu ani în urmă.

Cei doi bărbaţi aveau puţin peste treizeci de ani. Hardy le simţi mirosul greţos de dulceag al *after-shave-ului.* Le privi trăsăturile anonime, tipic americane. Păr scurt, îngrijit, şi costume *Brooks Brothers.* Îi recunoscu. Nu că i-ar mai fi văzut, dar în tinereţe îi folosise adesea pe alţii ca ei.

G.S.-7. Roboţii agenţiei. Gradul lor îl înfurie, cu contribuţia beţiei, spunându-i că nu era considerat suficient de periculos ca să-l zgâlţâie o echipa clasa întâi. Reprezentau dispreţul.

Fierbea, dar n-o arătă, bourbon-ul făcându-l să fie curajos.

— Ei, acum că ne simţim binişor şi como…

— Tacă-ţi gura-n mă-ta, îl întrerupse primul.

— Ţi-am spus eu.

— Ce?

— C-ai s-ajungi la verbe.

Cei doi roboţi se priviră.

— Dă telefonul, spuse cel dintâi.

Al doilea ridică receptorul şi, cu toată abureala, Hardy observă că formase un număr cu unsprezece cifre.

— Ce? Interurban? Mă rog pe toţi sfinţii să fie cu taxă inversă.

— O să-mi placă la nebunie, spuse al doilea, apoi vorbi în telefon. Am pus mâna pe el. Nu, a mers uşor. Sigur.

Îl privi pe Hardy.

— Ia ghici, rânji el. Pe tine te vrea.

Fără tragere de inimă, Hardy luă receptorul. Deşi ştia ce urma, făcu pe prostul.

— Alo?

Glasul de la celălalt capăt al firului era sec precum creta, scorţos ca frunzele veştede – casant, bătrân, fără suflet.

— Sper că asociaţii mei te-au tratat bine.

— Cine…?

— Ei, haide.

Flegma îi estompa timbrul vocal.

— Nu-i nevoie de jocuri.

— Am spus…

— Prea bine. Am chef să mă amuz. Joc şi eu.

Când îi auzi numele, Hardy începu să scoată fum.

— Speram să nu mai aud niciodată de tine, bulangiule.

— Umblăm, cu epitete? întrebă Eliot. Ce s-a-ntâmplat cu manierele tale?

— Mi le-am pierdut odată cu slujba, lăbarule.

— La vârsta mea, nu, râse Eliot. Mă gândeam că poate ai avut musafiri.

— Adică alţii în afară de Păcală şi Tândală aci de faţă? Musafiri? Cine naiba ar vrea să mă viziteze pe mine?

— Doi copii foarte neastâmpăraţi.
— Fiul şi fiica pe care mi-i recunosc nici nu vor să discute cu mine.
— Mă refer la Saul şi la Chris, fireşte.
— Referă-te cât ai chef. Nu ştiu care-i treaba şi nu i-am văzut. Şi chiar dacă-i vedeam, tot nu ţi-aş spune.
— Asta-i problema, nu-i aşa?
— Nu, alta e problema. Ce s-a întâmplat?
— Foarte bine. Răspunzi la întrebare cu altă întrebare. Te ajută să eviţi greşelile.
— Mă doare-n cot. Închid.
— Nu, aşteaptă. Nu-s sigur ce ţi-au spus. Au necazuri.
— Nu mi-au spus nimic. Nici n-au fost pe-aici. Pentru numele lui Dumnezeu, încerc să mă bucur de pensie. Ia-ţi roboţii. Nu te mai băga în viaţa mea.
— Nu înţelegi. De Chris e vorba. A violat sancţiunea. Saul îl ajută să scape.
— Şi-atuncea, primul lucru pe care-l fac e să vină la mine? A, sigur. Pentru ce? De mult folos le-aş mai fi. Contra ruşilor? Palavre, se strâmbă Hardy.
— Poate că ai dreptate. Pot vorbi cu unul dintre asociaţii mei, te rog?
Lui Hardy îi era prea rău ca să răspundă. Îi întinse receptorul numărului unu.
— Ce este? Da, domnule, înţeleg.
Îi înapoie receptorul lui Hardy.
— Ai făcut o greşeală, spuse Eliot.
— Nu mă freca cu nasu-n ea. Ştiu.
— Trebuie să recunosc că până atunci te descurcaseşi bine. Mai ales ţinând seama că nu mai practici.
— Instinctul.
— Obiceiurile sunt mai de nădejde. Zău aşa, ruşii. De ce-a trebuit să-i menţionezi? Speram să fii un adversar mai bun.
— Regret că te-am dezamăgit.
— Nu i-ai fi pomenit pe ruşi dacă nu ştiai că ei au reclamat violarea. În afara disensiunilor noastre, am avut dreptate să te concediez. Dai rasol. Când eşti interogat, ar trebui să ştii să nu oferi niciodată voluntar informaţii, indiferent cât de irelevante par.

— N-am nevoie de predici, pentru Dumnezeu. De unde ştiai că au venit la mine?

— Nu ştiam. De fapt – nu vreau să te jignesc – abia azi dimineaţă m-am gândit la tine. După ce încercasem toate celelalte contacte. Erai ultima posibilitate.

Această insultă era, poate, cea care l-a făcut pe Hardy să aleagă.

Numărul doi puse pe masa de cafea o servietă. Deschizând-o, scoase o seringă şi o fiolă.

— Mă mir că n-au folosit chimicalele mai devreme, spuse Hardy.

— Voiam să stăm mai întâi de vorbă. Să ne amintim.

— Să te dai mare, adică.

— N-am timp de aşa ceva. Acum e rândul meu. Închid.

— Nu, stai. Mai e ceva ce vreau s-auzi.

Hardy se întoarse spre numărul unu:

— În dulapul ăla.

Era din placaj învelit cu plastic, de la *K-Mart.*

— Scuză expresia. Mi-am mai rămas o porţie într-al cincilea *Jim Bean.* Vrei să mi-o aduci?

Robotul păru nesigur.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mi-e sete.

— Beţivule.

Cu buzele răsfrânte, robotul deschise dulapul şi-i dădu sticla.

Hardy o privi. Parcă mângâind o femeie iubită, deşurubă încet capacul. Înghiţi cei câţiva stropi de lichid, savurând aroma. La un bilanţ, era singurul lucru căruia avea să-i ducă lipsa.

— Mai asculţi?

— Ce-a fost asta?

— Aşteaptă.

„Am şaptezeci şi doi de ani,” îşi spuse. „Ficatul meu e un miracol. Ar fi trebuit să mă omoare demult. Sunt o relicvă nenorocită, o fosilă.” După treizeci de minute de la administrarea substanţelor chimice, ştia că avea să le fi spus roboţilor tot ce dorea Eliot. Saul şi Chris urmau să fie ucişi. Eliot câştiga din nou.

Ticălosul câştiga încontinuu.

Dar acum, gata.

„Beţiv? Saul nu m-a luat cu el fiindcă nu se putea baza pe mine. Eliot mi-a trimis doi roboţi fiindcă nu mă respectă.”

— Am de făcut o mărturisire, spuse Hardy.

— Tot vom folosi chimicalele.

— Nu contează. Ai dreptate. Saul a trecut să mă vadă. Mi-a pus nişte întrebări, l-am dat răspunsurile. Ştiu unde e. Vreau să înţelegi asta.

— De ce atât de direct? Ştii că n-am să închei nici un târg.

— Vei pune să mă omoare?

— Am s-o fac cât mai plăcut posibil. Intoxicaţie alcoolică. Mă-ndoiesc că ai ceva împotrivă.

— Ascultă mai departe.

Puse receptorul pe masa de cafea şi aruncă o privire dincolo de roboţi, spre fereastră. Cântărea o sută de kilograme. În tinereţe, fusese atacant în echipa de fotbal de la *Yale*. Cu un vaiet, sări de pe canapea, năvălind pe lângă ei şi năpustindu-se spre fereastră. O clipă, se temu că jaluzelele trase aveau să-l ţină pe loc, dar trebuia să se fi aşteptat că erau la fel de ieftine ca toate celelalte din cutia aia de chibrituri afurisită.

Lovi fereastra cu capul, spărgând geamul. Burta, însă, i se prinse în rama ferestrei, cu cioburile colţuroase înfigându-i-se în stomac. Gemu, nu de durere, ci fiindcă roboţii îl apucaseră de picioare, chinuindu-se să-l tragă înapoi. Lovi, zbătându-se, auzi jaluzelele zăngănind în timp ce cioburile îi intrau şi mai adânc în pântece. Disperat, aplecându-se în afară, îşi smulse picioarele şi deodată se prăvăli în gol, însângerat. Alte cioburi căzură după el, lucind în soare. Văzu totul limpede, având impresia că plutea suspendat în aer. Gravitaţia insistă.

Rostogolindu-se, lăsă în urma lui aşchiile de lemn.

Toate obiectele cad cu viteză egală, dacă au aceeaşi masă. Dar Hardy avea masă mare de tot. Mai rapid decât cioburile de sticlă, se prăbuşi spre trotuar, rugându-se să nu cadă în capul cuiva. Paisprezece etaje. Căderea îi produse un gol în stomac. Spre testicule. În fond, era cu susul în jos. Înainte de impact, leşină. Un martor, însă, avea să declare mai târziu că trupul său exhalase în contact cu solul.

Aproape ca şi cum ar fi râs.

Capitolul 12

Domeniul era imens. Saul stătea ghemuit în beznă, pe o movilă împădurită, privind în josul unei pante întunecoase spre luminile conacului englezesc de sub el. Înalt de două etaje, forma sa rectangulară îl făcea să pară mai înalt. Lung şi îngust, avea un corp central mare, mărginit de aripi mai mici în dreapta şi-n stânga. Liniile sale drepte şi pure erau întrerupte doar de şirul lucarnelor ce ieşeau în relief pe versantul blând al acoperişului şi derutanta pădure a hornurilor profilate pe răsăritul de lună.

Saul îndreptă un vizor nocturn spre peretele ce împrejmuia domeniul. În forma sa iniţială, vizorul se bazase pe principiul proiecţiei unei raze infraroşii pentru a lumina prin întuneric. Această rază, invizibilă cu ochiul liber, putea fi detectată cu uşurinţă prin lentilele speciale ale vizorului. Dispozitivul funcţiona bine, deşi obiectele pe care le dezvăluia aveau obligatoriu contururi roşii. Cu toate acestea, avea un defect crucial. În fond, un inamic care folosea acelaşi gen de vizor îţi putea detecta raza infraroşie. Efectiv, îţi făceai reclamă ca ţintă.

Era necesar în mod evident un principiu mai bun şi, spre sfârşitul anilor ’60, ca reacţie la escaladarea luptelor din Vietnam, fusese inventat în sfârşit un vizor nocturn nedetectabil. Cunoscut sub denumirea de marcă *Starlite*, ilumina întunericul amplificând lumina din surse oricât de minuscule, ca de pildă stelele, aflate la îndemână. Întrucât nu proiecta nici un fel de raze, nu putea atrage atenţia asupra persoanei care-l folosea. În anii ’70, vizorul începuse să se găsească în comerţ, mai mult la magazinele cu articole sportive. Nu fusese deloc greu să-l obţină.

Dar Saul nu-l folosea pentru a studia casa, căci luminile ferestrelor s-ar fi amplificat până la a-i răni ochii. Zidul, însă, era cufundat în întuneric, şi îl vedea clar. Părea înalt de patru metri. Se concentră asupra pietrelor sale tocite de vreme, a fâşiilor vizibile de mortar învechit.

Îl tulbura însă ceva. Avea senzaţia că ar mai fi stat o dată îngenuncheat acolo, studiind peretele. Chinuindu-se să-şi amintească, înţelese în sfârşit. Domeniul din Virginia. Andrew Sage şi grupul *Paragidma*. Începutul coşmarului. Se corectă de îndată, căci zidul de jos îi amintea de un alt loc, orfelinatul, unde de fapt începuse coşmarul. Cu o claritate ireală, se văzu pe sine şi pe Chris sărind peste gard. În special, îşi amintea noaptea când…

Ţârâitul greierilor încetă. Pădurea deveni iritant de tăcută. Cu pielea încreţindu-i-se, se lăsă la pământ, scoţând cuţitul, hainele sale de culoare închisă contopindu-se cu tenebrele. Controlându-şi respiraţia, rămase cu faţa în jos şi urechile ciulite.

O pasăre cântă, se opri, apoi îşi repetă ţipătul cadenţat. Expirând, Saul se ridică pe vine. În continuare prudent, se ghemui lângă un stejar, îşi ţuguie buzele şi imită cântecul păsării.

Chiar în faţa lui, Chris se desprinse din întuneric. O a doua siluetă ieşi ca foşnetul vântului printre tufişuri. Erika. Privi înapoi în josul pantei, apoi se chirci lângă Saul şi Chris.

— Paza e primitivă, spuse Chris cu glas scăzut.

— Aşa e, adăugă Erika; ea şi Chris se despărţiseră la poala colinei, cercetând perimetrul proprietăţii. Zidul nu e destul de înalt. Ar trebui să fie camere t.v. Cu circuit închis. N-are gard electrificat în vârf.

— Pari dezamăgită, observă Saul.

— Mă sâcâie, răspunse ea. Anglia e în recesiune. Clasele inferioare îi duşmănesc pe cei de sus. Dacă eu eram Landish, m-ar fi înnebunit nevoia de securitate. Dată fiind poziţia lui în M.I.-6, ar trebui să ştie cum să-şi protejeze proprietatea.

— Doar dacă nu vrea să pară că n-are nimic de protejat, preciză Chris.

— Sau de ascuns, adăugă ea.

— Crezi că securitatea nu e atât de primitivă pe cât pare?

— Nu ştiu ce să cred. Şi tu? se întoarse ea spre Saul.

— Am scrutat terenul. N-am văzut gărzi, deşi trebuie să existe unele în casă. Totuşi, am avut dreptate.

— Câini?

Saul dădu din cap:

— Trei la număr. Poate şi alţii pe care nu i-am văzut. Umblă liberi.

— Rasa?

— Toţi dobermani.

— Infanteria marină s-ar simţi ca acasă, comentă Chris. Slavă Domnului că nu-s ciobăneştii sau pudelii de rigoare.

— Ai vrea s-o lăsăm baltă?

— Pe naiba, făcu Erika.

Cei doi bărbaţi zâmbiră.

— Atunci, hai s-o facem. Ne îngrijora sincronizarea – cum să punem mâna pe el. Poate că ne-a rezolvat singur problema, la priviţi, arătă Saul în

spatele casei. Vedeţi sera?

— Luminile sunt aprinse.

Construcţia prelungă de sticlă strălucea în noapte.

— La fel ca Eliot, adoră trandafirii. Ar lăsa vreun servitor să intre acolo? Sau un paznic? În sfânta sfintelor lui? N-aş crede. Numai marele preot pătrunde în sanctuar.

— Poate le arată trandafirii unor oaspeţi, presupuse Chris.

— Şi poate că nu. Avem un singur mod de-a şti.

Îşi zâmbiră din nou.

Capitolul 13

Se furişară în josul pantei, prin ceaţă şi ferigi, spre partea dinapoi a domeniului. Norii pluteau prin dreptul lunii. Noaptea era rece şi umedă. Chris îşi rezemă mâinile de perete şi îndoi un genunchi, pentru ca Erika să i se poată urca pe umeri, de unde se agăţă de creasta zidului şi se trase în sus. O urmă Saul, căţărându-se pe umerii lui Chris, dar când apucă vârful rămase agăţat, lăsându-l pe Chris să-i folosească trupul ca pe o scară. În vârf, Chris şi Erika îl ajutară pe Saul să se salte lângă ei.

Culcaţi pe burtă, scrutară proprietatea. Luminile străluceau. Sub ei se înălţau obiecte întunecate.

Chris ridică la buze un mic cilindru şi suflă. Deşi tăcerea nopţii nu se sparse, Saul îşi imagină semnalul ultrasonic. Câinii, însă, îl auzeau. Dar dacă fuseseră dresaţi să nu-i ia în seamă apelul?

Nu fuseseră. Dobermanii masivi se apropiară cu o uşurinţă atât de înşelătoare încât Saul nici nu i-ar fi auzit dacă nu era pregătit. Labele lor păreau nici să nu atingă iarba. Siluetele negre săgetau prin noapte, materializându-se brusc la baza zidului. Chiar şi atunci, Saul nu fu sigur că-i văzuse până când colţii albi luciră efectiv, cu străfulgerări sălbatice. În pofida rânjetelor obscene, nu mârâiau.

Nu puteau, îşi dădu seama Saul. Aveau corzile vocale extirpate. Câinele care latră nu e de nici un folos pentru pază. Mârâitul alertează intruşii şi le dă posibilitatea să se apere. Aceşti dobermani nu erau meniţi să fie un semnal de alarmă împotriva hoţilor. Serveau unui singur scop – să ia intrusul prin surprindere.

Şi să-l omoare.

Erika băgă mâna într-o raniţă. Scoţând un tub cât pumnul, îi trase capacul şi îl aruncă între câini.

Cartuşul sâsâi. Câinii se repeziră la el. Dintr-odată, bătând în retragere, clipiră din ochi nedumeriţi şi se prăbuşiră fără cunoştinţă.

Saul îşi ţinu respiraţia, în timp ce sărea pe iarbă, rostogolindu-se în poziţie de paraşutist. Retrăgându-se dintre gaze, spre adăpostul unui gard viu, îi aşteptă pe Erika şi pe Chris. În lumina lunii, studie peluza din faţa casei. Plantele fuseseră tăiate în forme geometrice: piramide, globuri, cuburi, cu umbre groteşti.

— Acolo, arătă Saul.

Chris dădu din cap, spre un copac, şoptind:

— Văd lucirea. O celulă fotoelectrică.

— Şi or mai fi şi altele.

— Dar câinii umblau liberi prin incintă, murmură Chris. Ar fi trecut prin raze, şi declanşau alarma.

— Probabil lumina e mai sus decât câinii.

Saul se lăsă pe burtă, în iarba umedă de rouă, târându-se înainte, pentru a se strecura pe sub raza aproape invizibilă a celulei fotoelectrice.

Sera strălucea în faţa lui, ca o nestemată. Mai spectaculoşi erau trandafirii, de mărimi felurite, în culori vii. Privi o siluetă slabă şi cocârjată, în halat alb, trecând printre ei, şi-l recunoscu pe Landish după descrierea lui Hardy, mai ales chipul scofâlcit. „Arată ca o mumie,” spusese Hardy. „Parc-ar fi mort, dar cu părul lung de parcă ar fi continuat să-i crească.”

Saul se furişă spre seră, aşteptând ca Erika şi Chris să se strecoare după tufişuri, de fiecare parte a cărării dintre conac şi seră, atenţi la oricine s-ar fi apropiat. Se ridică în picioare şi intră.

Capitolul 14

Luminile făceau să-l doară ochii.

Mireasma trandafirilor era peste măsură de parfumată, înecăcioasă.

Landish stătea la o masă, cu spatele spre Saul, amestecând seminţe în tăviţe cu nisip. Auzi uşa şi se întoarse, dar bănuind probabil că era un servitor, căci se mişca liniştit. Abia când văzu cine intrase reacţionă, căscând gura surprins.

Saul stătea la trei metri distanţă. De la acea distanţă, Landish arăta bolnăvicios, cu pielea zbârcită, galbenă ca de ceară. Chiar şi aşa, pe măsură ce efectul şocului trecea, ochii săi înfundaţi în cap luciră.

— Nu aşteptam musafiri.

Glasul suna firav, dar accentul britanic îl făcea să pară elevat.

Saul îndreptă pistolul spre el:

— Nici o mişcare. Ţine mâinile şi picioarele la vedere.

— Cu siguranţă, nu te temi că un bătrân ţi-ar putea face ceva.

— Mai mult mă preocupă asta, arătă Saul spre un fir ce trecea pe sub o masă de altoiri. Se apropie şi, scoţând un cleşte din buzunar, tăie cablul. Pipăi sub masă şi smulse un buton de alarmă.

— Felicitările mele, se înclină uşor Landish. Dacă eşti spărgător, trebuie să-ţi spun că nu am bani asupra mea. Fireşte, vei găsi argintărie şi cristaluri în casă.

Saul clătină din cap.

— Ai intenţia să mă sechestrezi în schimbul unei răscumpărări?

— Nu.

— Întrucât nu ai expresia dementă a unui terorist, mărturisesc că…

— Informaţii. N-am timp. Te întreb numai o dată.

— Cine eşti?

Saul trecu peste întrebare.

— Ne-am întrebat dacă să folosim chimicalele.

— *V-aţi?*

— Dar eşti prea bătrân. Tensiunea. Am zis că s-ar putea să mori.

— Foarte amabil.

— Am discutat despre tortură. Aceeaşi problemă. Ai putea muri înainte de a ne spune ce dorim.

— De ce asemenea măsuri extreme? Poate am să vă spun de bună voie.

— Greu de crezut. Oricum, n-am fi siguri că spui adevărul.

Saul ridică o pereche de foarfeci de pe un banc de lucru.

— Până la urmă, am găsit un mod de a te convinge.

Se apropie de un strat de trandafiri, le privi panglicile de premiul întâi şi reteză tulpina unei superbe Prinţese Galbene pitice.

Landish gemu, clătinându-se pe picioare.

— Trandafirul acela era…

— Nepreţuit. Desigur. Dar nu de neînlocuit. Încă mai ai patru. Pe de altă parte, această Lacrimă stacojie de-aici e o raritate.

— Nu!

Saul o tăie, privind cum cădea bobocul pe placa pe care o câştigase.

Landish se agăţă de o masă.

— Ţi-ai pierdut minţile? Nu-ţi dai seama ce…?

— Îţi omor copiii. Afrodita asta roz de-aici. Minunată. Cu-adevărat. Cât îi trebuie ca să atingă perfecţiunea? Doi ani? Cinci?

Saul despică floarea în două, petalele rostogolindu-se peste un trofeu.

Landish se apucă de piept. Ochii îi ieşiră din orbite, îngroziţi.

— Ţi-am spus că te întreb numai o dată. Eliot.

Landish se holbă la petalele distruse, înghiţindu-şi lacrimile.

— Ce-i cu el?

— Lucrează pentru sovietici.

— Ce vorbeşti?

Saul reteză un Darul Domnului, de un purpuriu teoretic imposibil.

Landish zbieră:

— Încetează!

— E o cârtiţă, iar tu eşti curierul lor.

— Nu! Da! Nu ştiu!

— Ce naiba înseamnă *asta?*

— Am transmis mesaje. E adevărat. Dar asta a fost acum zece ani. Nu-s sigur că era cârtiţă.

— Atunci de ce a luat K.G.B.-ul legătura cu el?

— N-am nici o…

Saul se apropie de capodopera colecţiei lui Landish. Un Aducătorul Bucuriei. Incredibil, era albastru.

— Eliot s-a înşelat. Când ne-am întâlnit la Denver, mi-a spus că nu există trandafiri albaştri.

— Nu!

Saul ridică foarfecele, oprindu-se cu tulpina între tăişuri. Oţelul luci în lumină.

— Dacă nu era cârtiţă, ce era? Ce conţineau mesajele?

— Nu le-am citit.

Saul strânse tulpina în foarfece.

— Nu mint!

— De când e M.I.-6 curierul C.I.A.ului?

— I-am făcut-o ca pe-o favoare lui Eliot!

Landish privea de la trandafirii mutilaţi la Saul, înghiţind nervos.

— Jur! Mi-a cerut să intermediez!

— Vorbeşte mai încet.

Landish se cutremură.

— Ascultă-mă. Eliot a spus că mesajele identificau un spion din agenţie.

Avea glasul încordat.

— Dar informatorul era nervos şi a insistat să aibă un curier de încredere. Întrucât îl cunoşteam pe curier, era logic să acţionez ca intermediar.

— Şi ai crezut chestia asta?

— E prietenul meu, gesticulă înnebunit Landish. Reţelele noastre cooperează frecvent. Dacă vrei să afli ce conţineau mesajele, întreabă-l pe cel ce mi le-a dat.

— Sigur. Ajunge să sar într-un avion de Moscova.

— Nu. Mult mai aproape.

— Unde?

— La Paris. Lucrează în ambasada sovietică de acolo.

— Minţi.

Saul tăie o frunză.

— Nu mint! Nu înţelegi cât de delicat e trandafirul acela? Până şi vătămarea unei frunze poate să…!

— Atunci n-ar strica să mă convingi că spui adevărul, fiindcă am să-i mai tai una.

— E singurul asemenea trandafir din lume.

Saul potrivi foarfecele.

— Victor Petrovici Koşubei.

— Un simplu nume nu înseamnă nimic.

— E ataşatul lor cultural. Organizează turnee în Franţa pentru orchestrele şi trupele de dans din Uniunea Sovietică. Mai e şi maestru violonist. Uneori cântă la concerte. Face unele turnee de unul singur.

— Dar, bineînţeles, e agent K.G.B.

Landish îşi desfăcu mâinile:

— Îi desconsideră. Acum cincisprezece ani, a fost capturat încercând să fugă în Occident. Era clar că avea să mai încerce. Ca un compromis, sovieticii i-au permis să trăiască la Paris, cu condiţia să-şi folosească talentele în slujba patriei. I-au amintit că familia îi rămânea la Moscova, în posturi şi situaţii excelente care depindeau de cooperarea lui.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. E agent K.G.B.?

— Sigur că e. Încercarea de a trăda a fost o cacealma. Dar şi-a atins scopul. Are o acoperire excelentă.

— Şi pariez că asişti la o mulţime de concerte.

— Nu mai merg la atât de multe, ridică Landish din umeri, continuând însă să privească nervos spre trandafiri. Acum zece ani, totuşi… nu era greu să mă întâlnesc cu el între patru ochi. În timp ce discutam marile rafinamente ale muzicii ruse, îmi transmitea mesajele. Cu o ocazie, i-am predat şi eu unul. Dar erau sigilate. Niciodată nu le-am citit. Dacă vrei să le afli conţinutul, va trebui să vorbeşti cu Koşubei.

Ţinând cu foarfecele trandafirul bleu, Saul îl privi lung.

— Ţi-am spus tot ce ştiu, continuă întristat Landish. Îmi dau seama că trebuie să mă omori ca să nu-l previn. Dar te implor să nu mai distrugi şi alţi trandafiri.

— Şi dacă minţi? Dacă informaţiile n-au nici o valoare?

— Ce garanţii aş putea să-ţi ofer?

— Nu poţi, iar dacă mori, n-am să mă mai pot răzbuna. La ce mi-ar folosi să mai distrug alţi trandafiri? Unui cadavru nu i-ar păsa.

— Atunci, am ajuns într-un punct mort.

— Ba nu. Vii cu mine. Dacă aflu că ai minţit, vei vedea ce efect pot avea asupra serei ăsteia benzina şi un chibrit. Gândeşte-te, pe drum. În caz că vrei să-ţi schimbi povestea.

— N-o să treceţi niciodată cu mine de garda de la poartă.

— Nu va fi nevoie. Vom pleca la fel cum am intrat. Peste zid.

Landish pufni:

— Am eu faţă de atlet?

— O să te ridicăm noi.

— Sunt prea fragil. Mi s-ar rupe braţele şi picioarele.
— Bine, nu te ridicăm.
— Şi atunci, cum? E imposibil.
Saul arătă spre fundul serei:
— Foarte simplu.
— Cum?
— Vom folosi scara aia.

Capitolul 15

Perdelele se umflau în fereastra deschisă. Chris miji ochii spre cerul plumburiu, cu nările palpitându-i în aerul sărat şi umerii adunaţi din cauza umezelii. Un vânt furios împingea valurile peste Canalul Mânecii. Vorbi, tulburat:

— Am să-ţi iau locul.

— Ţi-am mai spus că nu, replică Saul. Am căzut de acord. Unul dintre noi trebuie să stea aici cu Landish, în timp ce ceilalţi doi se duc la Koşubei. Am tras la sorţi să vedem cine-şi asumă riscul. Ai câştigat tu, cu cartea cea mai mică. Rămâi.

— Dar nu vreau.

— Aşa deodată îţi vine să fii erou?

— Nu. Fireşte că nu.

— Atunci, ce e? Nu-mi vine să cred că e numai fiindcă vrei să mergi cu Erika.

Saul se întoarse spre scaunul de care Erika îl legase pe Landish.

— Fără supărare. Ai un minunat simţ al umorului.

Erika scoase limba.

Saul reveni spre Chris:

— Ce s-a-ntâmplat?

— E o nebunie, clătină Chris din cap, nesigur. Am un presentiment. Ştiu că nu înseamnă nimic. Necazul e că nu pot scăpa de el.

— Cu ce e?

Chris se întoarse de la fereastră.

— Cu tine. Am senzaţia asta… zi-i premoniţie. O să ţi se întâmple ceva.

Saul îl studie. Nici el, nici Chris, nu erau superstiţioşi. Nu şi-o puteau permite. Altminteri, ar fi căutat semne prevestitoare pretutindeni şi, în consecinţă, ar fi paralizat. Cele de care depindeau erau logica şi dibăcia. Chiar şi aşa, amândoi cunoscuseră în Vietnam experienţe care-i făceau să respecte sentimentele „ciudate” – soldaţi urmând să fie trimişi acasă, care le scriau scrisori soţiilor, iubitelor sau mamelor şi le dădeau camarazilor, spunând: „Asigură-te tu c-o primeşte. Eu n-am să mai apuc.” Şi, în ajunul plecării, le trecea un glonţ prin cap. Sau alţi colegi, înainte de a pleca în câte

o banală misiune de recunoaştere, floare la ureche, după ce o mai făcuseră de sute de ori, spuneau: „N-o să ne mai vedem.” Şi călcau pe o mină.

Saul stătu un moment pe gânduri.

— Când a început?

— La domeniul lui Landish.

— Când ai văzut zidul?

Chris dădu din cap:

— De unde-ai ştiut?

— Fiindcă şi eu am simţit la fel.

— *Ce?*

— Eram sigur că am mai trecut pe-acolo. A durat un timp, dar am înţeles. Zidul. Nu te-ai prins? Acelaşi gen de zid cum aveam noi la, *„Franklin”*. Mai ţii minte cum ne furişam afară ca să cumpărăm dulciuri? Noaptea când ne-au bătut? Sau când am alunecat eu pe gheaţă şi tu ai sărit să m-ajuţi, dar ţi-ai spart capul? Tramvaiul? Mai ţii minte?

— M-ai tras de pe linie şi mi-ai salvat viaţa.

— Asta explică totul. Se vede că ne-am amintit amândoi de noaptea aia. Pe domeniul lui Landish, m-au apucat grijile pentru tine. Am început să mă gândesc că aveai greutăţi şi trebuia să te salvez. Acelaşi lucru ţi s-a întâmplat şi ţie, numai că invers. Poate că ai vrut dintotdeauna să-mi salvezi *mie* viaţa.

— Ţi-am salvat-o, rânji Chris. De câteva ori.

— Dar zidul te-a făcut s-o doreşti din nou. Linişteşte-te. Se va întâmpla ceva, cu siguranţă. Plec la Paris cu Erika, să punem mâna pe Koşubei. Asta o să se-ntâmple.

— Aş vrea s-o cred.

— La-o aşa: dacă am probleme, ce-ai putea face tu, ce să nu poată face şi Erika?

Femeia se apropie.

— Ai grijă ce răspunzi.

— Şi mai gândeşte-te la ceva, continuă Saul. Să zicem că te duci tu în locul meu. Să zicem că ţi se întâmplă ceva. Mi-aş reproşa-o la fel de mult ca *tine* dacă mie mi s-ar întâmpla ceva. Deducţiile astea nu-s de nici un folos. Am avut o înţelegere. Ai tras cartea cea mai mică. Ţi-a căzut sarcina cea mai uşoară. Rămâi aici.

Chris ezită.

— Iar în ce priveşte premoniţia ta, împreună cu o roabă de bălegar, e bună de îngrăşat grădina.

Se întoarse spre Erika:

— Gata?

— La Paris, cu un însoţitor sexy? Glumeşti, pesemne.

Chris nu era convins.

— E aproape zece. Diseară ar trebui să fiţi la Paris. Telefonaţi-mi la şase şi, apoi, din patru în patru ore. Nu-l abordaţi de Koşubei până nu vorbiţi cu mine. Cu cât se gândeşte Landish mai mult la trandafiri, cu atât s-ar putea decide că ne-a dat informaţii greşite.

— Am spus adevărul, insistă Landish, de pe scaun.

— Stai doar cu gândul la singurul trandafir albastru din lume.

Sosi momentul. Incapabili să mai amâne, îşi strânseră mâinile, zâmbind cu complicitate.

Saul îşi luă geanta.

— Nici o grijă. O să fiu atent. Vreau să fiu sigur că mă întorc ca să plătesc…

Prin ochi îi trecu un fulger.

— Iar eu, voi avea grijă de fratele tău, spuse Erika. Pentru tine. Pentru amândoi.

Îl sărută pe Chris pe obraz.

Simţi că-i creştea inima. Le ură din adâncul sufletului:

— Succes.

Se despărţiră, nesiguri. Tulburat, Chris privi din pragul uşii, cu un nod în gât, pe când urcau în *Austin-ul* închiriat, fratele şi sora lui, şi porneau pe aleea năpădită de bălării, dispărând dincolo de gardurile vii ce mărgineau drumul.

Când nu mai putu auzi motorul maşinii, privi pietrele de pe pajişte, până când, într-un târziu, reveni şi închise uşa.

— Au să mă caute, spuse Landish.

— Dar nu vor şti unde. Suntem la şaizeci de mile de proprietate. Între noi şi ea e Londra, unde cred ei că ne-am ascuns.

Landish îşi înclină capul într-o parte.

— Probabil că vila asta e pe o faleză. Aud valurile jos.

— Dover. Am închiriat-o pentru o săptămână. L-am spus agentului că voiam să petrec o vacanţă liniştită. A răspuns că aici e locul ideal. Cea mai

apropiată casă e la o jumate de milă distanţă. Dacă urli, n-o să te-audă nimeni.

— Glasul meu pare destul de puternic pentru urlete?

— Voi încerca să-ţi creez tot confortul. Ca să nu te plictiseşti, vom vorbi despre trandafiri.

Chris strânse din dinţi.

— Dacă i se întâmplă ceva lui Saul…

Capitolul 16

Aleseseră Dover-ul fiindcă oferea căi uşoare de acces pe apă, spre Franţa. Într-un terminal agitat care-i amintea lui Saul de un aeroport, el şi Erika cumpărară bilete separate şi, peste câteva minute, se îmbarcară pe Hovercraft.

Stânjenit, se duse în salonul de la pupa, sperând să se piardă în mulţime. Ştia că M.I.-6-le şi alte agenţii de informaţii ţineau Hovercraft-ul sub supraveghere, la fel ca toate gările şi aeroporturile importante. Desigur, în teorie, nici un duşman nu ştia că plecase din Statele Unite. Cu vânătoarea contra lui concentrată în America, avea mari şanse să nu fie recunoscut.

Totuşi, nu se simţea sigur. Dacă îl repera cineva la bord nu avea loc unde să fugă sau să se ascundă. Trebuia să lupte dar, chiar dacă supravieţuia, aveau să-l ucidă cu siguranţă echipele de rezervă care aşteptau la sosirea în Franţa. Fără nici o altă posibilitate, nu-i rămânea decât să deschidă o valvă de siguranţă şi să sară în Canal. Dacă nu-l aspira curentul de sub navă, apa rece ca gheaţa avea să-l extenueze în curând, absorbindu-i căldura trupului până murea de frig.

Nu se ajunse până acolo. Hovercraft-ul vuia peste valuri, traversând până la Calais în douăzeci de minute. Îl simţi înclinându-se când se ridică din apă, pe rampa de beton a terminalului. Debarcă, amestecându-se printre ceilalţi pasageri. Deşi nu mai vorbise franţuzeşte de ani de zile, înţelegea aproape tot ce auzea şi citea. Nu părea să-l urmărească nimeni. Trecu prin vamă fără incidente. Îşi lăsase însă pistolul la Chris, pentru a putea intra în ţară, şi nu se putea relaxa până nu-l lua înapoi.

Se întâlni cu Erika într-o cafenea pe malul mării, aşa cum se înţeleseseră. Merseră imediat la un comerciant de muniţii la negru cu care colaborase Saul în ’74, unde li se ceru doar 200% pentru echipamentele necesare.

— O favoare, spuse traficantul. Pentru un prieten, închiriind o maşină, îşi începură drumul spre, sud-est, cale de două sute de kilometri, până la Paris.

Capitolul 17

— Nu, spuse Chris în receptor. Am vorbit despre trandafiri până a-nceput să mi se facă rău numai când mă gândesc la ei, dar Landish continuă să susţină că a spus adevărul.

— Atunci, la noapte îl înhăţăm pe Koşubei.

Glasul lui Saul era deformat de paraziţii liniei internaţionale.

— Aţi pregătit totul?

— Cu ajutorul legăturilor Erikăi.

— Aşteaptă puţin.

Chris îl privi pe Landish, legat de scaun.

— Ultima şansă. Dacă iese ceva prost, ştii care-i preţul.

— De câte ori trebuie să-ţi spun? El mi-a dat mesajele.

— În regulă, îi spuse Chris lui Saul. Săltaţi-l. Dar telefonează-mi de cum v-aţi dat la fund cu el.

— Aproape de zorii zilei.

— Nu-ţi face probleme că mă trezeşti din somn. Până nu te ştiu în siguranţă, n-am să pot adormi.

— Tot mai ai senzaţia aia?

— Mai tare ca oricând.

— E o plimbare. Va fi uşor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu fi mai încrezător decât trebuie.

— Încerc doar să te liniştesc. Stai. Erika vrea să-ţi spună ceva.

Paraziţii pârâiră. Apoi, Erika îl tachină:

— Ne distrăm de minune. Mâncarea e incredibilă.

— Scuteşte-mă de detaliile scârboase. Eu n-am decât un sandviş cu unt de arahide.

— Ce-ţi mai face colega de cameră?

— Grozav. Când nu vorbim despre trandafirii ăia tâmpiţi, îi dau pasenţe. Are mâinile legate, aşa că trebuie să-mi spună mie ce cărţi vrea să întorc.

— Trişează?

— Nu, eu trişez.

Erika râse:

— Acum fug. Voiam să-ţi spun să n-ai nici o grijă. Totul merge ca pe roate. Am eu grijă de Saul. Contează pe asta.

— Şi nu uita de tine, mm?

— Niciodată. Ne vedem mâine.

Chinuit de afecţiune pentru amândoi, auzi declicul când Erika întrerupse legătura. În momentul când puse receptorul în furcă, pe prag se auzi un pas.

Capitolul 18

Încremeni.

Încuiase uşile. Obloanele erau trase. Nu se vedea nici o lumină care să atragă străinii, până pe drumul cufundat în întuneric. Dacă vreo persoană care cunoştea casa venise să-i ureze bun venit, ar fi bătut la uşă, în loc să se apropie pe furiş.

Îl găsiseră. Nu ştia cum. Nu se putea gândi. N-avea timp. Înhăţând emiţătorul radio de pe masă, se trânti la podea şi apăsă pe un buton.

Undele de şoc îl făcură să tresară. Exploziile bubuiră în jurul vilei, zgâlţâind pereţii. Amplasase încărcăturile în puncte strategice de acoperire, unde ar fi avut şanse să se ascundă cineva care se apropia. Se asigurase că bombele erau puternice şi în stare bună, cât mai multe flăcări şi schije, zgomot şi fum cât cuprinde. Aranjarea lor se făcuse prin forţa obişnuinţei, supunându-se regulilor lui Eliot – indiferent în câtă siguranţă crezi că eşti, întotdeauna poţi face şi mai mult ca să te aperi.

Scoase *Mauser-ul*. Un proiectil perforă uşa. Un cartuş lacrimogen căzu pe covor, rostogolindu-se, fâsâind. Chris tuşi înecat de gazele albe şi dense, trăgând spre uşă, ştiind ce urma să se întâmple. De îndată ce gazul umplea încăperea, uşa avea să zboare din ţâţâni, atacanţii năvălind înăuntru.

Se răsuci spre fereastră, îi trase zăvorul şi o ridică, deschizând obloanele. Noaptea era plină de flăcări şi fum. Un om se zvârcolea pe jos, urlând torturat, cu hainele arzând. Un altul văzu mişcarea oblonului. În timp ce se întorcea să ochească, Chris îi trase două gloanţe în piept.

Uşa din faţă zbură sfărâmată.

Chris se răsuci spre Landish, ţintind, incapabil să-l vadă prin gazele dense ce umpleau odaia. Auzi o bufnitură înfundată, probabil Landish răsturnându-se cu scaunul, pentru a se adăposti. Paşii cuiva se repeziră pe treptele de la intrare. Nu avea timp. Sări pe fereastră, luând-o la fugă de cum atinse solul. Din casă răsunau glasuri furioase. Alergând prin întuneric, pe marginea falezei, îndepărtându-se de flăcări, îşi imagină echipa de şoc, cu măşti de gaze, căutând prin vilă, pentru a găsi fereastra deschisă. Între timp, el avea să ajungă departe. Pe întuneric, nu puteau şti încotro o luase. N-aveau să-l găsească niciodată.

Fugi şi mai repede, strângând în mână *Mauser*-ul, clipind din ochii orbiţi se sudoare. Departe de flăcări, se simţea eliberat, alergând nebuneşte prin noapte.

Landish avea să le spună unde era Saul. Trebuia să-l prevină.

Apoi auzi. În spatele lui.

Tot mai aproape, mai repede, mai tare.

Paşi. Cineva îl urmărea.

Capitolul 19

— Dezlegaţi-mi mâinile, izbucni Landish. Gazul lacrimogen îl făcea să tuşească.

Un bărbat în negru, cu buzele strânse, îi aplică pe ochi un tampon îmbibat în lichid. Altul trase de frânghii.

Ferestrele fuseseră deschise, obloanele deblocate. O briză marină alunga gazele din cameră.

Landish se împletici spre o masă, înşfăcând telefonul. Formă nerăbdător un număr. Treceau secunde preţioase. Îi spuse centralistei numărul din Falls Church, Virginia.

Tremurând, se ţinu de masă pentru a-şi păstra echilibrul, pipăind inconştient banda de aluminiu lată de cinci degete, prinsă în partea dinapoi a centurii. Era codificată magnetic. De cum îi descoperiseră dispariţia, gărzile activaseră o procedură de urgenţă, folosind senzori electronici pentru a localiza codul de pe banda metalică. Pe uscat, senzorii funcţionau numai la distanţe limitate, blocaţi de obstacole şi de curbura suprafeţei pământului. Din sateliţi sau avioane de recunoaştere, însă – M.I.-6-le avea pregătite şi unele, şi altele – deveneau la fel de eficienţi ca oricare alt dispozitiv de scanare de la mare altitudine. După douăsprezece ore de la sechestrarea lui Landish, forţele sale de securitate ştiau unde-l ţineau prizonier răpitorii. Restul timpului fusese dedicat pregătirii operaţiunii de salvare.

Landish simţi încăperea rotindu-se, aerisită. Telefonul bâzâi. Continuă să sune, făcându-l să se crispeze. În sfârşit, însă, răspunse cineva.

— Cu Eliot, ceru Landish, temându-se că nu-l putea găsi. Şaptesprezece plus trei.

Glasul morocănos al celuilalt deveni alert.

— Vă dau legătura.

Peste câteva secunde ce păruseră minute întregi, Eliot răspunse.

— Ţi-am găsit Prinţii Negri, spuse Landish.

— Unde?

— Au fost la mine acasă.

— Doamne fereşte.

— Au şi o femeie cu ei.

— Da, ştiu. Ce s-a întâmplat?

— M-au răpit.

Şi-i povesti totul.

— Remus a scăpat. Îl urmărim. Romulus şi femeia s-au dus la Paris.

— De ce?

Landish îi spuse.

— Koşubei? Dar e agent K.G.B.

— Asta te îngrijorează.

— Dimpotrivă. Remus a omorât un rus în casa Abelard din Bangkok. L-au condamnat. Nu trebuie să ne implicăm. Îmi datorează o favoare pentru că le-am spus cum să-l găsească pe omul care l-a ajutat.

Capitolul 20

Urmăritorul lui Chris câştiga teren. Pietrele de pe creasta falezei îngreunau fuga. În întuneric, Chris nu putea să vadă pe unde mergea. Se simţea tentat să se întoarcă şi să tragă, dar noaptea îi ascundea ţinta. Mai rău, focul la gura ţevii ar fi făcut din el o ţintă, iar detunătura i-ar fi atras pe ceilalţi.

Îi ardea pieptul. Inima-i bubuia la galop. Dar respiraţia aprigă, constantă, insistentă a adversarului se apropia tot mai mult. Îşi încordă picioarele la maximum, cu muşchii îndureraţi. Sudoarea îi impregna hainele. Paşii ce se apropiau rapid anunţau contactul iminent.

Cu vederea împăienjenită, observă în faţă o porţiune albicioasă. Se înclina la dreapta, spre faleză. O pată mai întunecată în mijlocul ei luă forma unei adâncituri. Albeaţa era de calcar.

O nişă.

Se aruncă într-acolo, amortizând impactul prin umeri şi şolduri. Ghemuindu-se, se agăţă de protuberanţe, târându-se. Jgheabul devenea mai abrupt. În loc să coboare în pantă, o lua drept, ca un puţ de aerisire cu trei laturi, pereţii săi colţuroşi oferind puncte de sprijin pentru mâini şi picioare.

Căţărându-se în jos, auzi pantofii urmăritorului scârţâind pe pietrele de deasupra. Bucăţi de calcar se rostogoliră peste el, lovindu-l în umeri şi ţeastă. Mâinile îi sângerau, în timp ce continua să coboare.

„De-aş putea ajunge jos,” se rugă. Vântul îi răvăşea părul. Valurile de pe plajă răsunau tot mai tare pe măsură ce se apropia.

Alunecând, aproape căzu, dar îşi propti picioarele pe o cornişă. Târându-se peste ea, ajunse la o pantă, de unde se rostogoli până pe plaja pietroasă. Se ascunse după o stâncă de calcar înaltă de un metru şi jumătate. Dibuind prin buzunar, scoase surdina pentru *Mauser*, înşurubând-o pe ţeavă. Depărtă picioarele pentru a-şi ţine echilibrul şi ochi, cu braţul drept întins rigid, sprijinit în mâna stângă.

Iată-l. O umbră cobora prin nişă. Trase. Zgomotul unui val acoperi atât pocnitura amortizorului, cât şi impactul glonţului. Nu putea fi sigur că nimerise. În întuneric, îi era greu să ochească precis, nu-şi putea alinia înălţătorul şi cătarea. Trase deasupra şi sub locul unde văzuse umbra.

Mişcă. Dacă mai stătea mult după stânca aia de cretă, avea să-i lase vânătorului timp pentru a-i calcula poziţia. Adus de spate, alergă la o altă stâncă, apoi la alta, îndepărtându-se în goană pe plajă, în partea opusă vilei. În urma lui, flăcările de pe faleză luminau noaptea. Tunetul valurilor zădărnicea orice încercare de a asculta dacă venea cineva spre el. Se întoarse, mergând de-a-ndăratelea, cu ochii spre nişa tot mai îndepărtată.

Incapabil s-o mai vadă, presupuse că nici urmăritorul nu-l putea zări pe el. Răsucindu-se din nou, o luă iarăşi la fugă. Plaja părea un tunel, cu brizanţi albi spărgându-se în stânga şi faleza calcaroasă înălţându-se în dreapta. În faţă, însă, la capătul tunelului, văzu luminile unui sat. Alergă şi mai repede.

Dacă reuşea să fure o maşină…

Faleza se micşora, uneori devenind mai mult un povârniş, în locul râpii. Când glonţul îi pârli părul, se aruncă surprins spre stânci. Se trăsese din întunericul aflat în faţă, surdina atenuând atât sunetul, cât şi flacăra la gura ţevii, cu ajutorul valurilor şi al beznei.

Înjură în tăcere. Urmăritorul nu coborâse până la baza nişei din spate. Dându-şi seama de capcana pe care i-o întindea Chris, omul se căţărase înapoi, pentru a fugi pe marginea falezei. Ştiind că în cele din urmă Chris avea să alerge pe plajă în direcţia opusă casei, sperase să găsească o altă cale de coborâre, să i-o ia înainte şi să-l intercepteze.

Căzuse în cursă.

„Înapoi nu pot s-o iau. Probabil că acum caută prin celălalt capăt al plăjii. S-au despărţit, mergând atât pe jos, cât şi pe faleză. Până la urmă, vor ajunge aici."

Înconjurat.

Marea şi faleza în ambele părţi. În faţă şi în spate…

Ceva se mişcă. Înaintea lui, spre stânga, profilat pe albul palid care reprezenta singurul avantaj al lui Chris, ca un ecran prin dreptul căruia se furişa o umbră.

Culcat pe pietre, îşi plimbă braţul odată cu umbra, urmărind-o. În momentul când trase, se şi rostogoli. Un glonţ lovi stâncile lângă el, atât de aproape încât nici chiar marea nu-i putu acoperi trosnetul sec când ricoşă spre apă.

Se rostogoli din nou, înnebunit să rămână cu privirea spre faleză, iar de astă dată, când un nou glonţ sfărâmă piatra, înfigându-i aşchii în coapsă –

cu o durere ascuţită dar neînsemnată – îşi văzu clar ţinta, o siluetă aplecată apropiindu-se în fugă, lăsându-se într-un genunchi, ochind.

Chris trase primul, surescitat când văzu umbra clătinându-se dezechilibrată. În pofida valurilor, i se păru că auzi un vaiet. Nu putea rămâne pe loc, pândind şi ascunzându-se, până-l găseau ceilalţi. Acum, în cele câteva secunde ce se iviseră, trebuia să profite de ocazie, aşa că sări în picioare şi o luă la goană peste pietre. Văzu omul – în negru, cu braţul stâng rănit, căutând ceva pe jos.

Chris se opri şi ochi. Apăsă pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic. *Mauser*-ul avea opt cartuşe.

Le trăsese pe toate.

Cu stomacul opărit, se repezi înainte, aruncând *Mauser-ul* şi scoţând cuţitul din teaca mânecii stângi.

Omul îl văzu venind, renunţă să mai bâjbâie după pistol, se ridică şi scoase şi el cuţitul.

Capitolul 21

Amatorii ţin cuţitul cu lama ieşind prin josul pumnului şi degetul mare încovoiat peste capătul plăselelor. În această poziţie, cuţitul trebuie să fie ridicat până la înălţimea umărului, lovitura fiind aplicată de sus în jos. O asemenea manevră are nevoie de timp. E stângace.

Găştile de stradă ţin cuţitul cu tăişul scos prin faţă, pe lângă degetul mare. Poziţia permite o diversitate de lovituri aplicate de la nivelul taliei, în sus, în jos sau într-o parte. Poziţia cea mai comună e similară cu a scrimerului – un braţ întins lateral pentru a-şi ţine echilibrul, în timp ce celălalt loveşte şi parează. E o tactică graţioasă, coregrafică, dependentă de plămâni iuţi, retrageri repezi şi joc de picioare ager. E eficace împotriva unui amator sau a unui cuţitar din altă gaşcă. Faţă de un ucigaş de clasă, însă, e rizibilă.

Profesioniştii ţin cuţitul la fel ca membrii găştilor – cu lama în sus – dar asemănarea se sfârşeşte aici. În loc de a dansa, stau pe toată talpa, cu picioarele depărtate pentru a-şi ţine echilibrul, genunchii uşor îndoiţi şi trupul aplecat. Ridică braţul liber, îndoindu-l de la cot şi ţinându-l în faţa pieptului, ca şi cum ar avea un scut invizibil. Braţul în sine este scutul, însă, cu încheietura mâinii întoarsă spre înăuntru pentru a-şi proteja arterele majore. Celălalt braţ, înarmat cu cuţitul, nu loveşte drept înainte sau lateral. Se repede oblic în sus, ignorând stomacul şi pieptul adversarului – o rană în stomac poate să nu fie ucigătoare; inima e apărată de coaste – şi ochind spre ochi şi gât.

Chris se încordă în această poziţie, surprins când îşi văzu duşmanul făcând la fel. Învăţase să lupte aşa la şcoala instinctelor ucigaşe a lui Andr Rothberg, în Israel. Era o metodă unică. Adversarul n-ar fi putut-o deprinde decât studiind la aceeaşi şcoală.

Implicaţiile îl umplură de deznădejde. Oare şi Landish îşi trimisese luptătorii particulari la Rothberg? De ce? Ce alte legături mai existau între Landish şi Eliot? În ce altceva mai erau implicaţi?

Împunse cu pumnalul. Inamicul blocă lovitura cu braţul, suferind o rană, ignorând-o, dând spre Chris, care simţi lama străpungându-i dosul mâinii. Tăişul ascuţit îl înţepă, făcând să ţâşnească sângele. Dacă ar fi avut timp, Chris şi-ar fi înfăşurat haina pe braţul defensiv, dar întrucât n-o putuse face

era complet pregătit să accepte vătămări grave. Un braţ invalidat nu însemna nimic în comparaţie cu supravieţuirea.

Lovi din nou. Din nou, adversarul îşi folosi braţul pentru a bloca atacul, alegându-se cu încă o tăietură. Braţul era stacojiu, cu ţesuturile tăiate despărţindu-se. La rândul său, Chris pară o împungere a lamei atât de ascuţite încât aproape că n-o simţi sfâşiindu-i carnea.

Meci nul, amândoi având reflexele egale. Bine înfipt pe picioare, aplecat, Chris începu să dea târcoale duşmanului, precaut, lent, căutând puncte slabe. Inamicul se răsuci în loc, pentru a rămâne cu faţa spre el. Chris spera să-l oblige să rămână în centrul cercului. Pe curba largă a circumferinţei, Chris nu avea să ameţească la fel de repede ca omul care se învârtea încontinuu în mijloc.

Celălalt, însă, înţelese ce intenţiona Chris. Preluându-i tactica, îşi începu propriul cerc larg, cu orbitele intersectându-se, aproape în formă de opt.

Încă o remiză, amândoi în poziţii echivalente. Când îl instruise în artele marţiale, Ishiguro spusese: *Calea samuraiului este moartea. Într-o criză pe viaţă şi pe moarte în proporţie egală, abordează situaţia cu simplitate, pregătit să mori la nevoie. Nu e nimic complicat în asta. Nu fă decât să te oţeleşti şi să înaintezi.*

Chris aşa făcu. Respingând grija pentru el însuşi, se concentră exclusiv asupra ritualului. Loveşte şi parează, continuă să ocoleşti. Încă o dată. Şi din nou. Braţul îl ardea, însângerat, sfâşiat.

Percepţiile, însă, îi erau neabătute, ascuţite, complet pure, cu sistemul nervos cuprins de furnicături. Loveşte, parează, ocoleşte. Cu ani în urmă, Lee, instructorul său de karate, spusese: *Nimic nu e mai înviorător decât să lupţi în întuneric, faţă în faţă cu moartea.* La şcoala instinctelor ucigaşe, Rothberg îi învăţase: *Dacă ambii adversari au cunoştinţe şi talente egale, cel mai tânăr şi mai rezistent va învinge.* Chris, care avea treizeci şi şase de ani, îşi aprecia adversarul la vreo douăzeci şi nouă.

Regula cardinală în lupta cu cuţitele este de a nu-ţi lăsa adversarul să te înghesuie într-un colţ.

Încet, neîndurător, vânătorul îl forţa pe Chris spre faleză. Chris se pomeni blocat între ieşiturile de calcar. Lovi înnebunit. Adversarul eschivă, apoi se repezi pe sub braţul lui Chris.

Tăişul se înfipse până la plăsele.

Chris se sufocă. Laringele îi plesni. O arteră erupse. Mintea i se goli de gânduri, în timp ce se îneca în propriu-i sânge.

Capitolul 22

— Eşti sigur?

Glasul lui Eliot suna răguşit, pe când strângea în mână receptorul telefonului din seră.

— Nu e nici o confuzie? Nici o posibilitate de eroare?

— Nici una. Moartea a fost confirmată. Eu însumi am examinat cadavrul, spuse Landish, prin firul internaţional protejat-codificat. Omul care a ajutat la distrugerea trandafirilor mei – Remus – e mort.

Eliot simţi frigul în piept. Deznădăjduit, se distrase gândindu-se la problemele practice:

— Aţi curăţit zona?

— Fireşte. Am dat foc casei ca să le distrugem amprentele. Am plecat înainte de sosirea autorităţilor. Nu vor şti niciodată cine-a fost aici.

— Şi cadavrul?

Îi era greu să înghită.

— A fost dus la avionul meu privat. Pilotul va lega de el greutăţi şi-l va arunca în mare, prea departe pentru ca fluxul să-l mai aducă la mal.

— Înţeleg, se încruntă Eliot. Se pare că te-ai gândit la toate.

— Ce este? îţi sună ciudat glasul.

— Nu-mi dădusem seama că… Nimic.

— Ce?

— Nu-i important.

— Încă mai trebuie să rezolvăm cu Romulus şi femeia.

Eliot se chinuia să fie atent.

— Am aranjat eu deja. În momentul când primesc vestea, te anunţ.

Îşi simţea braţul amorţit în timp ce închidea telefonul. Nu înţelesese ce i se întâmplă. În ultimele trei săptămâni, de la lovitura *Paradigma*, singurul său scop fusese acela de a-l găsi pe Saul şi a-l elimina înainte de a apuca să dezvăluie cine ordonase misiunea. Preşedintele nu putea fi lăsat să afle de ce fusese ucis prietenul său. Între timp şi Chris devenise periculos, dar acum această problemă se rezolvase. Cu unul dintre ei mort şi celălalt localizat, aproape că-şi atinsese ţelul, aproape se protejase. Atunci de ce, aşa cum încercase să-i spună lui Landish, avea remuşcări?

Îşi amintea când îi dusese prima oară pe Chris şi pe Saul în tabără – de Ziua Muncii, în 1952. Pe-atunci, băieţii aveau şapte ani, fiind de doi ani sub influenţa lui. Îşi amintea limpede chipurile lor inocente şi emoţionate, disperata nevoie de afecţiune, dorinţa de a-i face plăcere. Mai mult decât oricare dintre ceilalţi copiii adoptivi, fuseseră favoriţii lui. În chip straniu, cu un nod în gât, se simţea recunoscător pentru că Chris, deşi condamnat să eşueze, îşi amânase atât de bine moartea. Da, recunoştea că nu avea dreptul, dar după tot ce-l învăţase pe băiat, nu putea să nu se simtă mândru de el. Călătorie sprâncenată, spuse în sinea lui.

Treizeci de ani? Era posibil ca un timp atât de îndelungat să fi trecut aşa de repede? Îl jeluia pe Chris, se întrebă… sau pe el însuşi?

Curând, urma să moară şi Saul. K.G.B.-ul fusese anunţat. Dacă acţionau rapid, fălcile capcanei aveau să se închidă. Criza urma să se încheie în fine, secretul rămânând asigurat. Nu mai existau decât doi copii vitregi, Castor şi Pollux, care acum îi păzeau casa. Ceilalţi muriseră în serviciu credincios.

„S-ar putea să trăiesc mai mult decât toţi fiii mei,” îşi spuse, dorindu-şi cu tristeţe ca Saul să poată fi graţiat.

Dar aşa ceva era imposibil.

Deodată, se simţi tulburat. Dacă Saul scăpa? De *neconceput.*

Dar dacă totuşi…? Avea să afle de moartea lui Chris.

„Şi va veni la mine.

Nu se va lăsa niciodată.

Cred într-adevăr că nimic nu l-ar putea opri.”

Cartea a patra

Răsplata

FURII

Capitolul 1

Saul privea prin parbriz spre un felinar stradal pierdut în ceaţă, cu *Citron-ul* închiriat parcat în mijlocul unui şir de maşini, pe strada unui cartier rezidenţial. Stătea lângă Erika, ţinând-o cu un braţ, părând a fi doar o pereche oarecare din Oraşul îndrăgostiţilor. Nu-şi îngăduia, însă, să se bucure de apropierea ei. Nu se putea lăsa distras. Depindeau prea multe de misiunea aceea.

— Dacă Landish a spus adevărul, în curând vom primi câteva răspunsuri, zise Erika.

Informatorii ei din Mossad aflaseră că Victor Petrovici Koşubei îşi petrecea seara la ambasada sovietică, interpretând Concertul pentru vioară de Ceaikovski în cadrul unei recepţii în cinstea noii alianţe franco-sovietice. „Dar nu-l puteţi înhăţa acolo,” spuseseră informatorii. Diverse reţele de informaţii au instalat camere de supraveghere zi şi noapte care urmăresc toate intrările. Dacă cineva pare suspect, poliţia îl arestează. Nimeni n-are voie să îngreuneze relaţiile cu ruşii. Franţa şi Rusia se înţeleg prea bine în ultima vreme. Cele mai mari şanse de a-l prinde le aveţi mai târziu, când se va întoarce la apartamentul lui din Rue de la Paix.

— Dar nu va fi păzit? întrebase Saul?

— Un violonist? De ce-ar avea nevoie de protecţie?

La ora unu şi opt minute, Koşubei trecu pe lângă ei la volanul *Peugeot*-ului său, cu farurile aprinse. Erika se dădu jos şi porni pe trotuar. Koşubei – trecut de cincizeci de ani, înalt, cu trăsături sensibile dar masive – îşi încuie maşina, ţinându-şi cu grijă cutia viorii. Purta tuxedo. Când ajunse la treptele casei, Erika se apropie de el. Strada era pustie.

Koşubei vorbi primul:
— La ora asta din noapte, o doamnă n-ar trebui să circule singură pe străzi. Doar dacă, fireşte, nu aveţi o propunere…
— Gura, Victor. Am în poşetă un pistol foarte mare, îndreptat spre burta ta. Te rog, du-te la bordură şi aşteaptă maşina care va veni.
Omul făcu ochii mari, dar se supuse. Saul opri maşina, trecând de la volan în spate, unde-l percheziţionă pe Koşubei şi-i luă cutia cu vioara.
— Uşurel! E un *Stradivarius!*
— Nu păţeşte nimic.
— Cu condiţia să cooperezi, preciză Erika, pornind maşina.
— Să cooperez?
Gura lui Koşubei se deschise şi se închise la loc, cu nervozitate.
— *Cum?* Nici măcar nu ştiu ce vreţi!
— Mesajele.
— *Ce?*
— Cele pe care i le-ai dat lui Landish.
— Ţii minte, adăugă Erika. Ca să i le transmită lui Eliot.
— *Voi doi nu sunteţi în toate minţile? Despre ce naiba vorbiţi?*
Saul clătină din cap, deschise fereastra şi propti cutia viorii pe margine.
— Am spus să ai grijă!
— Mesajele. Ce conţineau? înclină Saul cutia pe fereastră.
— Un *Stradivarius* nu se poate repara!
— Atunci îţi cumperi altul.
— Eşti nebun? De unde să găsesc…?
Saul luă mâinile de pe cutie. Aceasta începu să cadă.
Koşubei ţipă şi-şi repezi mâinile după ea.
Saul îl împinse înapoi şi înhăţă cutia.
— Mesajele.
— N-am ştiut niciodată ce conţineau! Am fost un simplu curier, nimic mai mult! Credeţi c-aş fi rupt sigiliul, riscând să fiu executat?
— Cine ţi le-a dat? scoase Saul cutia pe fereastră.
— Un şef de birou K.G.B.!
— Cine?
— Alexei Golâţin! Vă rog!
Mâinile lui Koşubei tremurau în dorinţa de a apuca vioara.
— Nu te cred. Golâţin a fost împuşcat pentru trădare în ’73.
— Atunci mi-a dat mesajele!

— În ’73?

Saul se încruntă. Hardy spunea că Eliot dispăruse în ’54, apoi din nou, în ’73. Ce legătură avea cu dispariţia lui Eliot un ofiţer K.G.B. Împuşcat pentru trădare? Ce se întâmplase în 1973?

— Spun adevărul! insistă Koşubei.

— Poate.

— *Stradivarius-ul* meu! Vă rog!

Saul îl aplecă afară. Farurile altor maşini treceau pe lângă ei. Se gândi un moment, apoi ridică din umeri:

— N-are nici un rost. Dacă scap cutia, ce motiv ai mai avea să-ţi schimbi povestea? Cu puţin amytal, vom afla curând tot ce ştii cu adevărat.

Puse cutia pe jos.

— Doamne-ţi mulţumesc.

— Mie să-mi mulţumeşti.

Capitolul 2

Ieşiră din Paris.
— Pentru cine lucraţi?
— Pentru nimeni.
— Unde mă duceţi?
— La Vonnas.
— Aha!
Neaşteptata schimbare a dispoziţiei lui Koşubei îl intrigă pe Saul.
— Îl cunoşti?
Muzicianul dădu din cap, în chip straniu mulţumit de ideea că va vizita orăşelul aflat la cincizeci de kilometri nord de Lyon.
— Poate-mi veţi acorda plăcerea de a mânca la *Le Cheval Blanc*.
— Nu e pe lista de decont.
Koşubei se încruntă brusc.
— Voi, americanii, sunteţi nişte zgârie-brânză. Serul adevărului lasă un gust aşa de nenorocit – ca ficatul fără unt sau slănină. Foarte bine.
Strânse pleoapele, furios:
— Ne aşteaptă trei ore pe drum. Dacă tot nu vă discutaţi acreditările, voi vorbi eu despre ale mele.
Saul gemu încet, simţind ce urma, şi-şi dori să-l fi putut adormi, dar aşa ceva ar fi perturbat efectele amytalului.
Koşubei se rezemă de spătar, cu un zâmbet pervers şi capul său mare încadrat de părul lung, albit prematur, în genul compozitorilor şi interpreţilor din secolul trecut, îşi lărgi nodul cravatei şi-şi puse mâinile pe brâul smoching-ului.
— Presupun că nu aţi asistat la concertul meu.
— Nu figuram pe lista invitaţilor, presupun.
— Mare păcat! Aţi fi primit o lecţie de idealism sovietic. Vedeţi, Ceaikovski a fost asemeni lui Lenin, iar similitudinea se manifestă în concertul pentru vioară, căci marele compozitor avea în minte o temă anume, la fel ca Lenin. Pentru a-şi atinge ţelul, a împletit faze de tranziţie, întocmai cum şi noi în Uniunea Sovietică avem un ideal şi înaintăm spre el, nu în continuă revoluţie, ci prin etape de tranziţie datorate ajustărilor pe care le avem de făcut datorită războiului şi economiei noastre. Nu voi spune

că am ajuns la capăt, dar în şaizeci şi cinci de ani am parcurs un drum lung, nu-i aşa?

— Recunosc că sunteţi bine organizaţi.

— Puţin spus. Dar vorbeam despre marele compozitor. Concertul începe simplu şi crezi că acordurile cele mai evidente conţin mesajul. Pe dedesubt, însă, se află ascunse alte acorduri, semi-auzite, semi-ghicite, ca şi cum maestrul ar spune: „Am să vă dezvălui un secret – dar nu suflaţi o vorbă altora." E ca un cod şoptit unui membru al reţelei noastre de spionaj, sau un semn al frăţiei între oameni.

Saul se plictisi repede, înfruntându-şi somnul, în timp ce Koşubei continua, iar Erika gonea pe *Autoroute du Sud,* spre Lyon. Cu patruzeci de minute înainte de a ajunge în oraş, coti pe drumul de acces cu pietriş care în anul următor avea să devină varianta Geneva-Macon a autostrăzii. De-a lungul drumului, fuseseră parcate pentru noapte echipamente grele de construcţii rutiere. Trosnetul ascuţit al pietricelelor ce loveau şasiul îl umplea pe Saul de nelinişte.

Privi pe lângă farurile *Citroën*-ului spre o autocisternă masivă care se apropia duduind din direcţie opusă. Încruntându-se, o văzu cotind brusc.

Le bloca drumul.

Din spatele maşinii grele ţâşniră câteva dube, încadrând *Citroen*-ul. Reflectoare se aprinseră în noapte.

— Ochii mei!

Ridicând mâna să şi-i apere, Erika trase de volan pentru a evita autocamionul şi frână. *Citroen*-ul derapă, ciocnind un buldozer şi aruncând-o înainte. Se lovi cu capul de volan, începând să sângereze.

Impactul îl doborî pe Saul. Adunându-se de jos, o privi cum gemea leşinată. Îşi dădu seama că n-o putea lua cu el, scăpând amândoi. Singura speranţă, nebunească, era să-i oblige pe ocupanţii furgonetelor să se ia după el, să-i piardă pe drum şi să revină după ea. Îl apucă pe Koşubei de rever în timp ce deschidea portiera, dar materialul se rupse.

Sări afară de unul singur, ocoli buldozerul şi o luă la fugă spre a ieşi din raza proiectoarelor. Portierele dubelor începură să se trântească. Auzi o maşină derapând pe drum şi oprindu-se. Oamenii strigau. Pe pietriş trosneau paşi. Farurile îl urmăreau, aruncându-i umbra înnebunită peste câmpul noroios. Se împiedică de nişte hârtoape, dând din braţe ca să-şi ţină echilibrul, repezindu-se înainte, disperat să ajungă la liziera întunecată de dincolo de lumini. Auzi un scrâşnet metalic. Îşi încordă umerii, aşteptând

lovitura unui glonţ de mare putere, dar simţi în schimb o înţepătură. În gât: o mică săgeată. O a doua săgeată îl împunse în şold. Tresări sub durerea sfâşietoare. Vederea i se înceţoşă. Căzu în noroi, cu genunchii zbătându-i-se strânşi la piept şi braţele răsucite spre înăuntru, în convulsii. Şi atâta tot.

Capitolul 3

Când îşi reveni, avu atâta minte să ţină ochii închişi şi să asculte. Zăcea ameţit pe o podea de lemn. Durerea din antebraţul stâng trebuia să provină de la înţepătura unei seringi. Cu suficient brevital în organism, putea să fi stat fără cunoştinţă ore în şir, numai pentru a-l trezi răcnetele furioase ale lui Koşubei la altcineva din încăpere. Cătuşele care-i ţineau mâinile imobilizate la spate erau reci, fără a le fi încălzit încă temperatura trupului. Cei care se aflau în cameră îl aduseseră acolo şi-l încătuşaseră recent.

Koşubei continua să strige:

— După ce umblă? De ce nu m-aţi apărat mai bine? Ştiaţi, evident, că eram în pericol!

Saul auzi un alt glas, profund şi calm:

— Tovarăşe, când cânţi cu mâna stângă pe-o gamă şi cu dreapta pe gama contrară…

— E imposibil de spus dacă modul e major sau minor!

Orice şcolar… da' ce legătură are asta cu…?

— Stânga şi dreapta trebuie să fie incompatibile. Dacă mi-ai fi cunoscut intenţiile, nu te-ai fi comportat convingător cu Romulus, a cărui interpretare greşită era esenţială pentru funcţionarea capcanei. Acum te rog să nu mai strigi, sau poate ţi-ar face plăcere să-ţi practici muzica în portul Hodida din Yemen.

Saul privi printre pleoapele abia întredeschise, pentru a-l vedea pe Koşubei pălind.

— Calmează-te, Victor, spuse glasul. Îţi voi oferi o manta bună şi caldă şi te trimit înapoi la Paris cu trenul rapid.

În timp ce omul i se adresa lui Koşubei, Saul reuşi să recunoască faţa de dihor dintre pălăria tiroleză de piele neagră şi gulerul ridicat al unui loden verde. Boris Zlatogor Orlik, colonel G.R.U.[22] şi şef de secţie K.G.B. La Paris. Orlik se mândrea că niciodată nu omorâse cu mâna lui, nu furase secrete, nici nu propagase dezinformări. În schimb, era un teoretician, un planificator metodic ale cărui isprăvi rivalizau cu ale lui Richard Sorge, marele operativ sovietic împotriva Japoniei în al doilea război mondial. Orlik era cel care dovedise că locotenent-colonelul G.R.U. Iuri Popov

spionase pentru C.I.A. din 1952 până-n ’58, şi că Oleg Penkovski, colonel G.R.U., era spion M.I.-6, în ’62.

Când Koşubei plecă, Saul nu închise ochii suficient de repede.

— Aha, Romulus, văd că te-ai trezit. Iartă-mă că am ridicat tonul, dar cu oamenii în genul lui Koşubei uneori este necesar.

Saul nu se osteni să se prefacă adormit în continuare. Chinuindu-se să se ridice în capul oaselor, studie camera – un cabinet cu lambriuri, tablouri rustice, un şemineu.

— Unde mă aflu?

— Lângă Lyon. Într-un *château* modest pe care-l folosesc uneori pentru interogatorii.

— Erika unde-i?

— Mai încolo în hol. Dar n-ai de ce-ţi face griji. E cu ea un medic. N-a păţit nimic, deşi o doare rău capul.

Şi pe Saul îl durea. Se rezemă moleşit de un scaun. Gândurile-i erau dezordonate.

— Cum ne-aţi găsit?

— Prim limbajul internaţional.

— Nu ştiu…

— Muzica. În afară de *Stradivarius,* cutia viorii mai conţinea un microfon şi un dispozitiv de localizare.

Saul gemu dezgustat:

— Koşubei era atât de convingător încât nu m-am gândit s-o verific.

— Dar n-a lipsit mult s-o scapi pe fereastră. Recunosc că un moment m-ai neliniştit.

— Cu asta tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De unde aţi ştiut că urma să-l înhăţăm pe Koşubei?

— Ne-a spus agenţia voastră.

— Imposibil.

— Informaţiile erau concrete. Întrucât Remus l-a omorât la Bangkok pe omul nostru, oamenii voştri au avut bunăvoinţa de a ne ajuta să te eliminăm.

— Eliot, spuse Saul, pe tonul unei înjurături.

— Şi mie mi s-a părut la fel.

— Dar cum a…?

— Ajungem şi acolo. Mai întâi, dă-mi voie să pregătesc decorul.

Orlik gesticulă spre o fereastră:

— Se crapă de ziuă. Dacă te gândeşti la evadare, te înţeleg. Dar ascultă ce te aşteaptă. Te afli la marginea parcului regional Pilat. În sud se află o localitate numită Vranne, iar în nord alta, Pllusin. Fără îndoială, te aştepţi să avem câini, aşa că ai lua-o pe terenul înalt, împădurit.

— Spre Vranne. Acolo, însă, va trebui să eviţi satul. Noaptea, te-ai împotmoli în pământul afânat al cimitirului sau pe câmpii. Indiferent unde, te-am ajunge din urmă. Săgeţile noastre ţi-ar da noi dureri de cap şi va trebui s-o luăm de la început. Garantat, o confruntare în cimitir ar fi romantică. Realitatea, însă, e că se face ziuă şi avem de vorbit. Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi un *Baby Ruth.*

Saul îşi îngustă ochii:

— Eşti bine informat.

— Fii sigur de asta. Ai dori un mic dejun? Te rog să nu crezi că am pus ceva în cornuri sau în cafea. Nu dă niciodată rezultate bune.

Împotriva propriei voinţe, Saul râse.

— Bine, hai să fim prieteni.

Orlik îi scoase cătuşele.

Nedumerit, Saul îşi frecă încheieturile mâinilor, aşteptând până când Orlik turnă cafeaua şi bău din ea. În cele din urmă, fu nevoit să întrebe:

— Deci ştii despre orfanii lui Eliot?

— Sunt convins că ţi-a trecut prin minte că termenul latinesc pentru patriotism provine din aceeaşi rădăcină cu cuvântul tată. *Pater. Patriae amor.* L-ai văzut pe tatăl tău ca pe o prelungire a ţării. Instruit s-o aperi, ai făcut tot ce-ţi spunea el, inconştient că îi erau loial numai lui – nu şi guvernului. Planul era atât de strălucit încât l-au adoptat şi alţii.

Saul se întrerupse din băut:

— Alţii?

Orlik îl cercetă atent.

— Trebuie să fi ştiut. Altfel, de ce l-ai ales pe Landish?

— Alţii?

— Chiar nu…? se încruntă Orlik. Credeam că au ajuns la aceeaşi concluzie cu mine. 1938.

— Vorbeşte clar. Pe-atunci, Eliot nici nu era încă în guvern. ’54 e anul când a dispărut.

— Şi din nou, în 1973.

— Dar atunci a fost implicat un om de-al tău, Golâţin…

— Nu al meu, dar lucra într-adevăr pentru K.G.B.

— … numai că oamenii voştri l-au împuşcat pentru trădare.

— Deci, ai făcut progrese.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Te rog, trebuie să ai răbdare. Credeam că-mi poţi spune unele lucruri. N-am bănuit niciodată că eu am să-ţi spun *ţie*.

— Atunci, spune-mi, fir-ai al naibii! Ce se întâmplă?

— 1938. Ce înseamnă anul ăsta pentru tine?

— Ar putea însemna Hitler şi Mnchen… sau sancţiunea Abelard.

— Bine, De aici vom începe.

Capitolul 4

Când Hitler s-a întâlnit cu Chamberlain şi Daladier la Mnchen, în aceeaşi zi a avut loc şi o altă întâlnire, la Berlin. Hitler – cu Mussolini alături – a cerut ca Anglia şi Franţa să-şi renege înţelegerile încheiate cu Cehoslovacia, Austria şi Polonia, pentru a apăra aceste ţări de invazie. Intenţiile lui Hitler erau evidente, dar Anglia şi Franţa n-au făcut nimic ca să-l oprească, sperând că va fi mulţumit dacă extindea teritoriul Germaniei în aceste ţări vecine. Participanţii la cealaltă întâlnire, cea din Berlin, ştiau însă adevărul, în fond, dirijau spionajul german, englez, francez, sovietic şi american şi înţelegeau că invadarea acelor ţări de către Hitler nu va reprezenta sfârşitul setei lui de putere ci abia începutul. Se apropia un război, atât de întins şi de distrugător încât avea să le reducă la zero pe toate celelalte dinainte. Deşi şefii de stat preferau să ignore implicaţiile, directorii informaţiilor nu puteau, căci îşi dădeau seama de rolul pe care aveau să-l joace în viitorul război şi trebuiau să facă pregătiri. De la primul război mondial încoace, comunitatea lor se redusese. Condiţiile se schimbaseră. Tradiţiile fuseseră date uitării. În pragul unui nou conflict, era timpul să se reorganizeze, să convină asupra unor principii şi să stabilească reguli, printre care şi sancţiunea Abelard.

— Am admirat întotdeauna imaginaţia oamenilor care au creat-o, spuse Orlik. Ce rafinament strălucit, ce variaţiune inteligentă! Dar au existat şi alte consecinţe ale acelei întâlniri de la Berlin, din care cea mai importantă a constat în recunoaşterea legăturii comune a tuturor acestor oameni. Datorită profesiunii lor, şi-au dat seama că formau o grupare mai amplă decât politica, transcendând divergenţele dintre naţiuni. Într-un an, ţările puteau fi prietene, în următorul duşmane, iar în anul celălalt iarăşi prietene. O asemenea instabilitate era lipsită de sens, bazată pe capriciile politicienilor. Îi permitea comunităţii informative să-şi practice talentele, să se bucure de riscuri, dar oamenii de la Berlin au înţeles că în adâncul inimii erau mai apropiaţi unii de alţii decât de guvernele lor. De asemenea, bănuiau că riscurile aveau să devină enorme. Câtă vreme ei îşi dădeau seama de necesitatea unor reguli, conducătorii ţărilor lor păreau să nu mai recunoască absolut nici o regulă. Cum putea lumea să supravieţuiască, dacă oamenii politici refuzau să cadă de acord asupra unor limite? Cineva trebuia să

acţioneze responsabil. Fireşte, înainte de război, n-ar fi putut prezice cât de serioasă urma să devină chestiunea. Însă chiar înaintea armelor atomice, problema responsabilităţii preocupa comunitatea informativă. Excesele lui Hitler deveneau intolerabile. Ştim că unii ofiţeri de informaţii germani au colaborat cu englezii. Aceiaşi operativi germani au încercat să-l asasineze pe Hitler. Bomba nu a reuşit să-l omoare şi, fireşte, au fost executaţi.

— Sugerezi existenţa unui sistem comun?

— Ceea ce ţi-am spus sunt fapte. Supoziţiile mele abia acum urmează. Participanţii la întâlnirea Abelard au convenit neoficial să acţioneze – cum să le zicem? — ca nişte câini de pază ai propriilor lor guverne, pentru a veghea ca rivalitatea internaţională să rămână înscrisă în nişte limite acceptabile. Era necesară o anume cantitate de conflict, fireşte, pentru ca lumea informaţiilor să-şi justifice existenţa, dar dincolo de un anume punct, fiecărei naţiuni îi rămâneau şanse egale de a pierde, aşa că planul a fost pus în mişcare. Stalin, nu uita, îşi începuse epurările. Compatriotul meu, Vladimir Lazensokov, a fost executat la câteva luni după ce s-a întors de la întâlnirea Abelard. Oare aflase Stalin despre întâlnire şi ceea ce acceptase Lazensokov? Cine poate şti? Execuţia lui, însă, în tandem cu represaliile lui Hitler pentru tentativa de asasinat, i-au făcut pe câinii de pază din comunitatea informativă să devină mult mai circumspecţi. Şi-au delegat responsabilitatea unor protejaţi aleşi cu multă grijă. Tex Auton, reprezentantul Americii la întâlnirea aceea, l-a ales pe fiul său adoptiv, Eliot, de exemplu. Percival Landish şi-a ales propriul fiu. Reprezentanţii Franţei şi Germaniei au făcut la fel. Lazensokov, cred, şi-a prevăzut execuţia şi a procedat la aranjamente prealabile.

— Te referi la Golâţin?

— Deci îmi urmăreşti firul logic. Golâţin, care a fost executat pentru trădare în 1973, avea legături secrete cu Landish şi cu Eliot şi cu alţi doi membri ai informaţiilor franceze şi germane. Fără îndoială că ai fi aflat curând despre ei. Paralelele sunt remarcabile. Cei cinci de la întâlnirea Abelard au instruit înlocuitori care au refuzat – în ciuda ambiţiilor personale – să atingă cele mai înalte poziţii din reţele. În schimb, şi-au asigurat posturi aflate imediat sub eşalonul superior, unde toanele politicienilor nu-i puteau atinge. Pentru a ţine sigure aceste funcţii, au compilat fiecare câte o colecţie secretă de scandaluri bine documentate, pe care le foloseau ca armă împotriva oricui era destul de necugetat pentru a încerca să-i înlăture de la putere. Aceşti oameni şi-au menţinut poziţiile tot timpul după război,

ajungând astfel să aibă o influenţă considerabilă asupra guvernelor respective. Au sabotat operaţiuni. Incidentul vostru cu U-2, sau Golful Porcilor, de exemplu. Pentru a-i modera pe membrii mai puţin luminaţi ai agenţiilor, au insistat că în mijlocul lor se infiltrase câte un spion inamic. În consecinţă, fiecare reţea era atât de ocupată să se investigheze pe ea însăşi încât se menţinea doar un nivel moderat al spionajului, stabilindu-se astfel o formă de control. Acţionând responsabil – sau, cel puţin, închipuindu-şi că procedează astfel – aceşti oameni asigură un status quo internaţional.

— Dispariţiile lui Eliot din ’54 şi ’73?

— Întruniri. Pentru a-şi cimenta relaţiile şi a-şi reafirma intenţiile. Aveau nevoie să-şi coordoneze eforturile. Se întâlneau cât puteau de rar, dar pe cât de des era necesar.

— Teoria ta are un neajuns.

— Aşa?

— Nu puteau acţiona fiecare de capul lui. Aveau nevoie de personal şi finanţare.

— Adevărat. Dar, în cazul vostru, C.I.A. Are un buget neomologat fără limite. Nimeni nu ştie exact câţi bani primeşte sau unde se duc acei bani. Dacă s-ar ţine contabilitatea, ar avea de suferit secretul. Însuşirea fondurilor pentru o operaţiune privată nu poate fi prea dificilă. Aceeaşi regulă se aplică şi în cazul celorlalte reţele.

— Eliot şi ceilalţi aveau totuşi nevoie de ajutor. Trebuia să delege autoritatea. Până la urmă, cineva tot ar fi vorbit.

— Nu neapărat. Gândeşte-te bine.

Saul simţi un gol în stomac.

— Tu şi Remus n-aţi vorbit. Sau ceilalţi orfani ai lui Eliot. Bănuiesc că ideea a provenit de la Auton; a funcţionat excelent. Ani de zile, voi şi ceilalţi aţi lucrat cu Eliot în tentativa lui de a aplica implicaţiile întâlnirii Abelard, de a urma directivele tatălui său vitreg.

— Misiunea *Paradigma* pe care mi-a cerut s-o îndeplinesc.

— Se pare că a considerat-o necesară. Am fost învinuiţi noi pentru ea. Şi israelienii la fel. Nici ei, nici noi nu vrem ca arabii să se alinieze cu Statele Unite. Întrebarea este, ce a sperat să rezolve.

— Greşit. Întrebarea e de ce mi-a cerut s-o fac şi pe urmă a încercat să mă omoare.

— Va trebui să-l întrebi.

— Dacă mai întâi nu-l omor eu pe ticălos.

Intestinele i se contractară.
— Cu toţii au avut orfani.
— Paralela finală. Landish, Golâţin şi ceilalţi – fiecare şi-a recrutat fii vitregi din orfelinate, care garantau o loialitate fără discuţie şi şi-au sacrificat copiii când a fost necesar.
— Povestea devine tot mai bolnavă, ridică Saul mâinile. Dac-aş putea…
— De-asta mai eşti în viaţă.
Îl privi printre gene, turbat de furie:
— Treci la obiect.
— La fel ca Lazensokov înaintea lui, şi Golâţin şi-a prevăzut execuţia şi a ales un înlocuitor. Am aflat pe cine, dar mă tem că eforturile mi-au fost descoperite. Adversarul meu e inteligent şi puternic. Dacă devin prea periculos pentru el, m-ar distruge cu uşurinţă. Prin urmare, m-am concentrat asupra oamenilor din alte reţele care au preluat moştenirea.
— Dar de ce? Dacă ei îşi sabotează reţelele, te ajută pe tine.
— Nu şi dacă acţionează de comun acord, cu înlocuitorul lui Grisman alături de ceilalţi. Intervin asupra ordinii fireşti. Eu sunt marxist, prietene. Cred în dominaţia sovietică. Sistemul nostru are destule tare, dar sunt nesemnificative în comparaţie cu…
— Cu ce?
— Cu obscenitatea absolută a sistemului vostru. Vreau să-i distrug pe oamenii ăştia. Vreau să las ca dialectica să-şi urmeze cursul, să răstoarne starea de fapt şi să desăvârşească Revoluţia.
Orlik zâmbi.
— Când am primit directiva de a te intercepta şi de a te ucide, nu mi-a venit să-mi cred norocului.
— Deci, asta e? Vrei să-i atac? Ca să fii tu apărat?
Orlik dădu din cap.
— Răfuiala mea e cu Eliot. Ca să scap de-aici, va trebui să accept un compromis. Înţeleg bine. Ca să te ajut, însă, am nevoie de la tine de mai mult decât un compromis.
— Nu, eu o am pe Erika. N-ai lăsa-o să moară. Dar mai este şi altceva.
Saul se încruntă.
— Susţii că te răfuieşti numai cu Eliot? Te înşeli. Mai e cel puţin încă unul.
— Cine?
— Te întrebai de unde ştia Eliot că ai venit la Paris?

— Zii odată!
— Chris e mort. Landish l-a omorât.

Capitolul 5

Erika se îneca.

Dormitorul nu avea ferestre. Lui Saul îi venea să urle, să spargă pereţii. Mânia îl copleşea, atât de intensă încât avea impresia că era gata să explodeze. Suferinţa îi biciuia muşchii, zguduindu-l până la durere.

— Trebuia să fiu eu în locul lui.

Femeia gemu.

— A vrut să-mi ia locul – să vină cu tine la Paris şi să-l răpiţi pe Koşubei în timp ce-l păzeam eu pe Landish.

Saul se chinuia să respire.

— Fiindcă presimţea că voi fi ucis. Dar eu n-am vrut!

— Încetează.

— N-am vrut să-l ascult!

— N-ai fost tu de vină. A rămas cartea cea mai mică. Dacă i-ai fi luat locul…

— Aş fi murit eu în locul lui! Ca să-l reînviez, aş muri bucuros!

— Nu asta a vrut! se ridică Erika în picioare, ducând o mână nesigură la bandajul de pe cap. Nu ca să-şi salveze viaţa a cerut să schimbe locul cu tine. Credea că *ţie* ţi-o salvează. N-a fost vina ta. Pentru numele lui Dumnezeu, acceptă ce ţi-a dăruit.

Tremura, şi începu să plângă.

— Bietul Chris! Atât de încurcat. Niciodată n-a cunoscut…

— Pacea?

Saul dădu din cap, înţelegând. El şi Chris fuseseră antrenaţi să-şi anihileze orice emoţie în afara dependenţei reciproce şi a iubirii pentru Eliot. În cazul lui Saul, dăduse rezultate. Pe el nu-l deranjaseră niciodată faptele cerute de Eliot – fiindcă n-ar fi suportat să-şi dezamăgească tatăl.

Chris, însă…

Saul simţea un nod în gât… Chris fusese altfel. Condiţionarea lui eşuase. În cele din urmă, omorurile începuseră să-l chinuiască. Probabil trăise iadul pe pământ încercând să-l mulţumească pe Eliot, negându-şi propria conştiinţă. Nici chiar mănăstirea nu-l putuse salva.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Saul, cu căldura lor neobişnuită, şocantă. Ochii îl înţepau, umflaţi. Nu mai plânsese de când avea cinci ani, la

„*Franklin*”. Se agăţă de Erika, suspinând.

În sfârşit, cedase şi propria lui condiţionare. Furia îi înteţea durerea, suferinţa îi alimenta mânia, până când în el se rupse ceva, reţinerea de-o viaţă eliberând o hotărâre atât de puternică încât forţa ei îl înspăimânta. Niciodată nu mai trăise aşa ceva, o asemenea dorinţă impetuoasă care, oricât de chinuitoare, făgăduia satisfacţie deplină.

— Ticălosule, scrâşni Saul din dinţi. Pentru acadelele alea, ai să plăteşti.

Ura din glas îl uimi şi pe el însuşi.

— Aşa e.

Vocea Erikăi tremura.

— Pune vina acolo unde-i e locul. Nu-i a ta. A lui Eliot este. El a provocat totul. El şi Landish şi ceilalţi ticăloşi.

Saul dădu din cap, turbat de mânie. În furia lui, înţelegea. Trebuia să-l răzbune pe Chris.

Bătaia puternică în uşă îl surprinse. În broască scârţâi o cheie. Se răsuci spre uşa ce se deschidea, lăsând să apară chipul de dihor al lui Orlik, împreună cu un gardian.

— Ne-am înţeles pentru cincisprezece minute.

— Sunt gata.

Saul clocotea, nerăbdător.

— Fă pregătirile.

— Le-am şi făcut. Pleci chiar acum, deşi Erika rămâne aici, fireşte. Ca asigurare.

— Dacă păţeşte ceva…

— Te rog, îl întrerupse Orlik, jignit. Sunt pe cât de profesionist, pe-atâta de gentleman.

— Asigurare? se încruntă Erika.

— Dacă preferi, stimulent suplimentar.

— Ceea ce nu înţelegi, interveni Saul, e că am toate stimulentele care-mi trebuie.

— Ca s-o faci în felul tău, replică Orlik. Dar eu vreau s-o faci într-al meu. Când duşmanul meu va căuta un vinovat, trebuie să fii tu acela, nu eu.

Ochii îi sticliră.

— Sper că ţi-ai revenit după sedativ.

— De ce?

— Vei efectua o evadare uimitoare.

Capitolul 6

Saul se căţără până pe creastă, trăgându-şi respiraţia în timp ce scruta peisajul la apus. În spatele lui, valea era plină de ceaţă. În faţă, îl îmbiau pini groşi. Simţindu-le mirosul de răşină, se repezi spre ei, auzind pe urme haita de câini. Lătrau mai tare de când traversase păşunea. Încercase să găsească un pârâu şi să alerge pe firul apei, nelăsând în urmă miros, dar nu avusese noroc. Sudoarea îi lipea cămaşa de piept.

Câinii se apropiau.

Orlik prevăzuse totul corect. Împotriva câinilor, Saul nu putea alege decât nordul, spre înălţimile împădurite. Spera să găsească o râpă pe care câinii n-o puteau escalada. Din nou, însă, norocul îl ocoli.

Înserarea făcea ca pădurea să fie umedă. Îşi simţi năduşeala cleioasă pe când alerga prin desişuri. Lătratul câinilor se apropia. Trecând printr-o poiană deschisă spre dreapta, văzu punctele de lumină ale unui oraş, dar nu putea risca să se îndrepte într-acolo. Se vor fi primit ordine, erau postate santinele. Cel mai bun traseu avea să-l ducă şi mai spre nord, prin teritoriul care-i plăcea cel mai mult – colinele înalte şi pădurea. Îi plăcea mirosul argilei peste care alerga.

Rugi groşi îi sfâşiau hainele. Crengi dese îl zgâriau pe piele. În pofida înţepăturilor ce se umflau, se simţea înviorat. Adrenalina îi ascuţea simţurile. După ce rătăcise ca printr-un labirint, se desfăta cu sentimentul eliberării. Triumfase.

Cu excepţia câinilor. Se năpusteau prin tufişuri, neînduplecaţi, tot mai aproape. Sărind peste o râpă, porni pe un povârniş întunecos, auzind vieţuitoarele pădurii ce fugeau din calea lui parcă simţind moartea iminentă. Alese o cărare de vânătoare spre stânga, ocoli un bolovan şi o luă spre o câmpie.

Şi se pomeni în cimitirul de care pomenise Orlik. În faţa lui se înălţau pietrele funerare, profilate în lumina asfinţitului. Îngeri de marmură stăteau cu aripile întinse. Heruvimi se jeluiau. În razele muribunde ale crepusculului, ceţurile creau aureole. Totul părea orânduit dinainte. O zbughi printre pietre. Îi atrase atenţia un voal, apoi un boboc izolat. Auzi în spatele lui râcâitul ghearelor. Se întoarse spre boscheţi, băgând mâna în buzunar. Orlik îi spusese să nu-l folosească până nu era strict necesar.

Acum era. Deşurubă capacul şi turnă substanţa înecăcioasă pe moviliţa unui mormânt recent. Se repezi imediat spre un gard viu şi dispăru în noaptea ce se lăsa. Florile miroseau a înmormântări.

Dar nu şi pentru el, îşi spuse. Şi nu pentru gardienii pe care-i doborâse cu podul palmei, în castelul lui Orlik, stăpânindu-se. Deşi duşmani, aveau să trăiască. Iar Orlik avea să-şi împlinească dorinţa, o evadare convingătoare fără a-şi sacrifica oamenii.

În urmă, auzi urletul disperat al câinilor, cu nările torturate, inutile. Aveau să-şi zgârie boturile cu ghearele până când mirosul de sânge îl acoperea pe cel chimic. Dar n-aveau să-l mai fugărească.

Se apropia o înmormântare, nici vorbă. Nu a lui, însă curând, îşi spuse, nerăbdător. Era prea îndrăgostit de ură ca s-o rateze.

Capitolul 7

Maşina era ascunsă acolo unde îi spusese Orlik – în umbra din dosul unei staţii service bătută în scânduri, pe un drum secundar, lângă Lyon. Un *Renault* vechi de trei ani, gri şi banal, contopit cu noaptea. Saul se apropie prevăzător, controlând drumul şi copacii din jurul staţiei înainte de a ieşi din tufişuri, spre latura maşinii opusă drumului. Luase un pistol franţuzesc M.A.B. de 9 mm. De la unul dintre gardienii castelului lui Orlik. Ochind cu el, privi prin fereastră, spre bancheta din spate. Nevăzând pe nimeni, deschise portiera şi găsi cheile – conform promisiunii lui Orlik – sub preşul din faţă. Se asigură că maşina nu avea capcane, cercetând motorul cu ajutorul chibriturilor găsite pe bord, apoi târându-se dedesubt pentru a inspecta suspensiile. Deschise portbagajul, unde găsi hainele şi echipamentul garantate de Orlik. Deşi Saul avea şi alte surse, bani şi acte de identitate pe care le ascunsese de-a lungul anilor în felurite ţări, respectarea de către Orlik a înţelegerii îl linişti. Cu siguranţă, intenţiona ca din partea lui să se ţină de cuvânt.

Chiar şi aşa, îl deranja faptul că Orlik n-o eliberase pe Erika, deşi îi înţelegea logica. Orlik devenise suspect lăsându-l pe Saul să scape. Ar fi fost mai verosimil dacă nu evada şi Erika. Reprezenta o cale de a-l forţa pe Saul să procedeze aşa cum dorea Orlik. Însă nu-şi putea învinge bănuiala că Orlik avea şi un alt motiv. Dacă, după ce se termina totul, plănuia să-l ademenească pe Saul înapoi, să-i ucidă pe amândoi şi să-i prezinte ca pe nişte trofee, scăpând de răspunderea faptelor lui Saul?

Complexităţile erau ca nişte nisipuri mişcătoare, absorbindu-l adânc. Un singur lucru însă ştia – Orlik n-avea să-l trădeze până nu-şi atingea scopul. Între timp, direcţia îi era clară şi extrem de simplă.

Chris era mort. Cineva urma să plătească al dracului de scump.

Porni *Renault*-ul. Motorul se ambală uşor, părând reglat recent, cu rezervorul plin.

Ieşi pe drum, cu farurile luminând prin noapte. Alese un culoar, apoi altul, uitându-se în oglindă după lumini care să-l fi urmărit. Nevăzând nimic, coti pe proximul drum principal şi, respectând limita de viteză, se îndreptă spre vest.

Orlik îşi alesese ţintele, cinci la număr, descendenţi ai grupului Abelard iniţial. Dar nu precizase cine avea să fie primul.

— Plănuia să abandoneze maşina cât mai repede posibil, în pofida căutărilor, putea să nu fi observat vreun transmiţător semnalizându-i poziţia către o echipă de supraveghere ce se menţinea în urmă destul de departe pentru a-şi ascunde farurile. Nu conta.

Nimic nu mai conta.

Decât răzbunarea. Îi făcea plăcere să se gândească la faptul că talentele pe care le deprinsese de la tatăl său urmau să devină arme de a-l distruge.

Hei, bătrâne, sosesc.

Strângea atât de tare volanul încât îl dureau degetele.

Şi, la un moment dat din noapte, Chris se aşeză lângă el, cu chipul hăituit, ochii fără viaţă, zâmbind ca şi cum ar fi fost din nou copii, pe cale să înceapă o nouă aventură.

Cea mai frumoasă. Răfuiala.

Capitolul 8

— Cum? Mă scuzi? N-am auzit ce-ai spus.

Eliot se ridică încet. Stătea la biroul din cabinet, ridicându-şi privirea ca şi cum s-ar fi concentrat asupra unor hârtii importante, deşi nu avea nici una, iar lămpile erau stinse şi draperiile trase. Miji ochii spre uşa deschisă, unde un om voinic se profila pe lumina din hol.

Omul stătea cu picioarele depărtate şi braţele uşor dezlipite de trup. Era înalt, cu chipul pătrat.

Eliot se încruntă. Un moment, nu-l recunoscu – sau, mai degrabă, se temu că da. Semăna cu Chris.

Supravieţuise Chris şi venise la el? Imposibil. Landish garantase că Chris era…

Neagră pe fundalul luminos, umbra părea…

Moartă? Cu neputinţă. Deci era Saul care, strecurându-se printre paznicii casei, se pregătea să-l înfrunte?

Nu încă. Era prea devreme. Dar explicaţia îl tulbura, căci îşi dădu seama că silueta îi amintea acum nu numai de Chris şi de Saul, ci şi de toţi ceilalţi, nouă perechi, optsprezece orfani, cu toţii fiii lui vitregi. Îşi spusese că-i iubea. Nu i se punea un nod în gât când se gândea la ei? Nu era durerea lui o dovadă că nu acţionase fără inimă? Suferinţa de a-i sacrifica făcea ca misiunea să-i devină şi mai eroică.

Acum, însă, cincisprezece erau morţi – poate chiar mai mulţi, dacă Saul devenea prea nerăbdător. Nu exista, însă, acest risc. Sistemul părea stabilit dinainte. „N-am crezut niciodată în noroc,” îşi spuse. „Sau în soartă. Toată credinţa mi-am dedicat-o talentului.” Studiind, însă, figura din uşă, avu un moment de halucinaţii, toţi copiii lui morţi suprapuşi unul peste altul. Se înfioră. Le alesese criptonimele din mitologia greacă şi romană, complăcându-se în pasiunea lui pentru complexitate, dar acum îşi mai amintea şi altceva din acea mitologie – Furiile. Umbrele Răzbunătoare.

Îşi drese glasul, repetând:

— N-am auzit ce-ai spus.

— Te simţi bine? se apropie Pollux.

— Ce te face să crezi că nu m-aş simţi bine?

— Te-am auzit vorbind singur.

Tulburat, Eliot nu-şi aminti s-o fi făcut.

Pollux continuă:

— Nu mi-am dat seama cu cine ai fi putut vorbi. Cu siguranţă, de mine nu trecuse nimeni. Apoi m-am gândit la telefon, dar din locul unde stăteam, în hol, îl vedeam că era în furcă.

— Mi-e bine. Probabil că am… gândit cu voce tare, cred. Nici un motiv de îngrijorare.

— Pot să-ţi aduc ceva?

— Nu, n-aş crede.

— Aş putea încălzi nişte cacao.

Nostalgic, Eliot zâmbi:

— Când tu şi Castor eraţi mici şi veneaţi la mine în vizită, obişnuiam să vă dau cacao. Mai ştii? Chiar înainte să adormiţi.

— Cum aş putea să uit?

— Se pare că ni s-au inversat poziţiile. Şi plănuiţi să aveţi grijă de tatăl vostru la bătrâneţe?

— De tine? Doar ştii că pentru tine aş face orice.

Eliot dădu din cap, sfâşiat de emoţie. Alţi cincisprezece îi dăruiseră totul.

— Ştiu. N-am nimic. Am nevoie doar de singurătate. Te iubesc. Ai mâncat?

— În curând.

— Vezi să nu uiţi. Şi fratele tău?

— E în hol, supraveghează spatele.

— Vin şi eu imediat. Vom vorbi despre vremurile de altădată.

Pollux plecă. Rezemându-se de spătar, epuizat, Eliot îşi aminti cu drag vara anului 1954, când îi dusese pe Castor şi pe Pollux la… parcul Yellowstone, oare? Prea mulţi ani trecuseră, prea repede. Uneori, memoria îi juca feste. Poate că fuseseră la Marele Canion. Nu. Aia se întâmplase în ’56. Atunci, Castor…

Cu un fior, îşi dădu seama cât de cumplit se înşela. Mintea i se crispă de deznădejde. Nu, Doamne sfinte, fusese o altă pereche şi aproape plânse pentru că nu-şi putea aminti care. Chris şi Saul, poate. Furiile se apropiau. Gura i se umplu cu fiere.

Plecase de la birou după-amiază, imediat ce asistentul îi adusese vestea.

— Romulus a scăpat? Dar totul era aranjat, capcana confirmată! Cei de la K.G.B. susţineau că l-au prins!

— Şi pe femeie. Da.

Asistentul vorbea fără tragere de inimă.

— Dar e evadat.

— Cum?

— Îl prinseseră lângă Lyon. A fugit dintr-un castel unde fusese dus să-l execute.

— Era vorba că-l omoară pe loc!

— Se pare că mai întâi voiau să-l interogheze.

— Nu aşa ne-am înţeles! Câte pagube a făcut? Câţi paznici a omorât?

— Niciunul. A fost o evadare curată.

Vestea îl tulbură.

— Dar pe femeie au omorât-o?

— Nu, o interoghează ca să afle unde s-a dus.

Eliot clătină din cap:

— E o greşeală.

— Dar susţin…

— E o greşeală. Mint. E un truc.

— Dar de ce?

— Cineva i-a dat drumul.

— Nu văd din ce motiv.

— Nu e evident? Ca să vină la mine.

Asistentul îşi îngustă ochii.

În acel moment, când îşi seama că asistentul său îl credea paranoic, Eliot părăsise clădirea, luându-i pe Castor şi pe Pollux cu el. De-atunci, stătea în cabinetul său întunecat, apărat numai de gărzile din jurul casei şi de cei doi credincioşi fii rămaşi.

Dar nu putea continua astfel la nesfârşit. Nu putea doar să stea şi să aştepte. În pofida Umbrelor care-l bântuiau, nu credea în soartă. „Întotdeauna m-am bazat pe talent,” îşi spunea. „Şi pe cruzime. Eu l-am învăţat. Îi pot ghici gândurile. Ce-aş face dacă aş fi în pielea lui Saul?”

În momentul când ştiu ce întrebare să formuleze, răspunsul se ivi pe dată. Fascinat, îi mai acorda o şansă. Dar numai dacă acţiona rapid.

Trebuia să ia legătura cu Landish.

Saul avea să-şi savureze răzbunarea, făcând popasuri pe drum, sporind teroarea.

Landish avea să fie prima ţintă. Puteau întinde o cursă.

Capitolul 9

Din nou simţea că mai trecuse pe-acolo, părându-i-se a revedea nu numai zidurile de la, *„Franklin”*, ci şi pe cele ale domeniului lui Andrew Sage. Totul se lega. Eliot folosise şcoala ca să-l pervertească. Una dintre consecinţe fusese operaţiunea *Paradigma*. Înţelegând, se delecta amar cu sentimentul de a reveni spre locul de unde începuse totul. Când aruncase în aer proprietatea lui Sage, nu simţise nimic. Fusese o misiune de îndeplinit. O făcuse pentru Eliot. Acum, însă, totul era altfel. Pentru prima oară, abia aştepta să ucidă. Comparând zidurile proprietăţii lui Landish cu cele ale lui Sage, îşi dădu seama de schimbarea dinlăuntrul lui. *Dorea* să ucidă, şi-l bucura că alesese aceeaşi metodă de la asasinarea lui Sage. Savura ironia situaţiei, folosind tacticile lui Eliot împotriva lui. „Ţi-am spus eu, Landish, cum te voi pedepsi dacă minţi. La dracu’, mi-a murit fratele.” Închipuindu-şi zidurile *Şcolii „Franklin”*, îşi simţi ochii înfierbântaţi, umflaţi de lacrimi.

Se întoarse spre armă. Ar fi putut alege o puşcă, pentru a-l împuşca pur şi simplu pe Landish de la distanţă. Dar asta nu l-ar fi mulţumit, n-ar fi fost destul de complet, nu i-ar fi împlinit ameninţarea. Landish trebuia să moară într-un anumit mod.

Hotărârea lui, însă, crea o problemă. Landish fie era mai prudent, fie aflase despre evadare, căci paza proprietăţii se triplase. Patrulau gărzi din abundenţă. Vizitatorilor li se cereau acreditări şi erau percheziţionaţi. Pereţii fuseseră dotaţi cu monitoare video. Nu mai era posibil să se infiltreze în incintă ca data trecută. Atunci, cum ar fi putut planta explozivii? Cum putea să-l spulbere nu numai pe Landish ci şi –”ţi-am spus ce-am să fac; ei reprezintă tot ce urăsc eu – împuţiţii ăia de trandafiri?”

Era cel mai mare aeromodel cu telecomandă pe care-l putuse cumpăra. Umblase printr-o jumătate de duzină dintre cele mai mari magazine de hobby-uri din Londra, până să-l găsească. Un *Spitfire* miniatural, cu anvergura aripilor de un metru şi opt sute de metri rază de acţiune. Propria lui rachetă teleghidată. Îşi şterse ochii împăienjeniţi, în timp ce regla aparatul, zâmbind. O jucărie. Dacă Chris ar fi fost acolo, ar fi râs. Copilul corupt care a ales o jucărie ca să se răzbune pe taică-său.

Modelul avea plinul făcut. Îl probase în prealabil, într-un alt loc. Nu avusese nici o problemă de funcţionare. Răspundea la semnalele radio,

manevrat prin văzduh de către emiţătorul cu antenă. Urca, plana şi cobora în picaj exact cum i se comanda. Avionul, însă, avea încărcătură: trei kilograme de explozibil furat, distribuit egal de-a lungul fuzelajului şi prins cu scotch. Greutatea suplimentară afecta precizia modelului, întârziindu-i decolarea, îngreunându-i mişcările în aer. Dar nu atât de mult încât să conteze. Arma avea să-şi facă datoria. Se dusese la un magazin de articole electronice şi cumpărase piesele necesare pentru detonator, ancorându-l pe trenul de aterizare, cu receptor radio propriu. Avusese grijă ca avionul şi detonatorul să fie reglate pe frecvenţe diferite. Altminteri, explozivul ar fi sărit în aer când activa decolarea.

Aştepta. Zorii se apropiau încet, fără să aducă nici un strop de căldură. Deşi tremura, ura îi pârjolea sufletul.

Ştia că ţinta lui nu s-ar fi ascuns în altă parte. Trandafirii erau prea importanţi. Landish se va fi temut pentru ei, devenind incapabil să stea la distanţă.

Se gândi la Chris, degustând aşteptarea, imaginându-şi satisfacţia pe care urma s-o trăiască nu peste mult. La ora şapte, se încordă, când un personaj cu părul alb, încadrat de paznici, ieşi pe o uşă dosnică a conacului, apropiindu-se de seră. Se temu să nu fie altcineva, deghizat asemenea lui Landish, dar îl recunoscu prin binoclu. Nici o confuzie. Halatul de grădinărie arăta cam umflat. Purta vestă anti-glonţ.

„N-o să-ţi ajute la nimic, ticălosule. „

De îndată ce Landish şi gărzile intrară în seră, Saul se furişă înapoi printre copaci. Ducea avionul în braţe, cu emiţătoarele în rucsacul de pe umăr, traversând un luminiş cu iarba prea udă de rouă ca să poată servi drept pistă de decolare. Un drum de ţară avea să fie ideal. Nevăzând nici o maşină, porni avionul şi îl ghidă tot mai repede, până se desprinse de pământ, făcând eforturi să ia altitudine. Motorul bâzâia. Când ajunse destul de sus pentru a trece peste copaci, Saul reveni prin poiană, nescăpând aparatul din ochi, deasupra lui, în timp ce străbătea pădurea pentru a ajunge la culmea ce domina proprietatea lui Landish. Datorită umezelii, pantalonii i se lipeau de picioare, reci, dar până şi această senzaţie era plăcută. Păsările cântau. Aerul zorilor mirosea plăcut. Saul se prefăcea a fi copilul care nu fusese niciodată. Care niciodată nu i se îngăduise să fie.

Jucăria lui. Lacrimile ce se uscau îl făceau să-şi simtă obrajii scorţoşi în timp ce zâmbea. Acţionă comenzile, ridicând avionul la limită – un punct pe cerul senin – îndreptându-l spre domeniu. Paznicii se întoarseră, miraţi de

sunet. Câţiva îşi înclinară capetele. Un om cu un câine arătă în sus. Deşi de la distanţa aceea nu-l puteau vedea, Saul se ghemui în boscheţi, manevrând comenzile. Pulsul îi palpita mai tare, în timp ce avionul cotea peste curte.

Gardienii păreau paralizaţi, după care se puseră brusc în mişcare, agitaţi, nervoşi, părând să simtă o ameninţare dar neştiind în ce consta. Saul forţă avionul până la înălţimea maximă, după care îl înscrise în picaj. Pe când acesta cobora ca o săgeată spre seră, tot mai mare, mai zgomotos, câţiva oameni alergară într-acolo. Alţii începură să strige. Unii ridicară puştile. Auzi pocnetul focurilor de armă, văzu gărzile tresărind sub recul. Răsucind manşa de comandă, începu manevre evazive, înclinând avionul pe dreapta, apoi pe stânga, cârmind, răsucindu-l, plonjând. Începură să tragă şi alţii. Observă sera. Prin geamuri, văzu o măruntă siluetă în halat alb întorcându-se spre tărăboiul de-afară. Numai Landish era îmbrăcat în alb. Stătea între trandafiri, la o treime din lungimea unui şir. Saul îndreptă avionul direct spre el. Detunau atâtea împuşcături încât începură să sune ca o rafală. Avionul reacţiona greoi. Preţ de-un cumplit moment, se temu că fusese atins, dar apoi îşi dădu seama că greutatea bombei afecta picajul. Compensă, orientând modelul mai puţin abrupt. Când lovi sticla, şi-l imagină pe Landish rămânând cu gura căscată. Apăsă al doilea emiţător. Sera se dezintegră. Cioburi de sticlă zburară cu boltă, strălucind. Gărzile săriră să se adăpostească, acoperite de flăcări şi de fum. În timp ce bubuitura se rostogolea peste vale, Saul o luă la fugă, închipuindu-şi petalele roşii plutind ca nişte fulgi îmbibaţi în sângele lui Landish.

Capitolul 10

Telefonul sună, făcându-l pe Eliot să tresară. Holbă ochii, silindu-se să aştepte în timp ce ţârâia din nou, până-şi găsi calmul necesar pentru a răspunde.

— Alo?

Vorbea prudent, aşteptându-se să-l audă pe Saul blestemând victorios, ameninţându-l. Trebuia să-l convingă să se întâlnească, să-l atragă într-o capcană.

Cel pe care-l auzi era asistentul său.

— Domnule, mă tem că am veşti proaste. Telegramă urgentă de la M.I.-6.

— Landish? I s-a întâmplat ceva?

— Da, domnule, de unde ştiţi?

— Spune-acolo.

— Cineva l-a aruncat în aer. Cu seră cu tot. Era foarte bine păzit. Dar…

— Doamne fereşte.

Când află cum fusese plasată bomba, Eliot simţi că-i amorţea inima. Landish nu reuşise să-l oprească.

Era Saul, ba bine că nu. „Vrea să-mi dea de veste cât e de deştept. Mă anunţă că-mi va veni de hac oriunde-aş fi sau oricât de bine m-aş apăra.” Eliot clătină din cap, deznădăjduit.

„De ce m-aş mira? Eu l-am învăţat.”

— Mulţumesc, murmură el şi închise. În întuneric, se strădui să se calmeze, să-şi limpezească minţile, să analizeze variantele.

Febril, se cutremură, izbit de gândul că nu se mai aflase în pericol de când lucrase în Franţa sub acoperire, pe vremea războiului. De-atunci, urcase atât de sus încât nu mai riscase decât pe plan politic. nici un ofiţer superior de Informaţii nu fusese vreodată executat pentru trădare. Numai agenţii operativi de pe teren înfruntau moartea. În cel mai rău caz, ar fi primit o condamnare la închisoare, probabil nici măcar atât – pentru a se evita publicitatea, trădătorii de înalt nivel erau adesea doar concediaţi, punându-se capăt capacităţii lor de a face rău. Cu toată colecţia de scandaluri pe care le putea folosi pentru şantaj, putea să-şi pretindă chiar şi pensia.

Nu, nu se temuse decât că ar fi descoperit. Datorită mândriei şi a hotărârii lui de a nu da greş.

Dar teama pe care o trăia acum era cumplită. Nu intelectuală. Instinctivă. Teroare din reflex. Nu se mai simţise astfel dintr-o noapte petrecută într-un şanţ de drenaj din Franţa, când o santinelă germană aruncase peste el…

Inima aproape îi plesnea de tensiune. Plămânii subţiri ca hârtia, înăspriţi de anii în şir de fumat, se luptau eroic.

„N-am să cedez. Întotdeauna am fost un învingător.” După aproape patruzeci de ani, înfrunta din nou supremul pericol. „Şi n-am de gând să dau greş.”

Un tată împotriva fiului său? Un profesor contra elevului? „În regulă, dar, hai la mine. Îmi pare rău că Chris a murit, dar n-am să te las să mă învingi. Încă sunt mai bun ca tine.”

Dădu din cap. Regulile. Nu te apropia de duşman. Atrage-l pe el spre tine. Forţează-l să lupte pe terenul tău. Fă-l să te înfrunte în termenii tăi.

Cunoştea o cale. Saul greşea dacă-şi închipuia că putea ajunge la el indiferent unde sau cât de bine păzit era. Exista un loc. Oferea protecţie absolută. Şi partea cea mai bună era că respecta regulile.

Ridicându-se în picioare, ieşi în hol. Pollux se îndreptă de spate, atent. Eliot surâse.

— Adu-l pe fratele tău. Trebuie să ne facem bagajele.

În capul scării, se opri:

— E mult de când n-am mai fost la o plimbare.

Capitolul 11

La Londra, Saul ignoră ploaia care bătea în ferestre. Trăsese draperiile. Chiar şi aşa, aprinse lumina numai atâta timp cât să vadă numărul pe care-l forma la telefon. Cufundat din nou în întuneric, se culcă pe pat, aşteptând să răspundă. După scurt timp, avea să se bărbierească şi să-şi schimbe hainele, apoi să mănânce peştele cu cartofi prăjiţi pe care şi-l adusese. Apoi, urma să achite camera, folosită numai o oră, şi să pornească spre următoarea destinaţie. Putea dormi pe drum. Avea multe de făcut.

Telefonul se opri din sunat.

— Da?

Părea glasul lui Orlik, dar trebuia să se asigure.

— *Baby Ruth.*

— Şi trandafiri.

Orlik. Rusul îi dăduse diverse numere – telefoane publice unde putea fi găsit în anumite zile, la anumite ore, pentru informaţii şi instrucţiuni.

— Presupun că ai auzit îngrozitoarea veste despre prietenul nostru englez, spuse Saul.

— Într-adevăr. Bruscă, dar nu neaşteptată. Şi nu lipsită de consecinţe, continuă Orlik. Printre asociaţii lui se înregistrează o activitate considerabilă. Se pare că se tem de noi veşti bruşte despre ei înşişi.

— Şi-au luat măsuri de prevedere?

— De ce? Te-ar deranja?

— Nu atâta vreme cât ştiu unde să-i găsesc.

— Călătoria face bine la suflet, înţeleg.

— Îmi poţi recomanda câteva locuri?

— Mai multe. Ştiu despre o podgorie din districtul francez Bordeaux. Şi o staţiune montană în Pădurea Neagră din Germania. Dacă Uniunea Sovietică ţi-e pe plac, sugerez o vilă la gurile Volgăi, lângă Marea Caspică.

— Numai trei? Mă aşteptam la patru.

— Dacă te duci direct la al patrulea, s-ar putea să-ţi pierzi interesul pentru celelalte, îi aminti Orlik.

— Iar pe de altă parte, aştept cu atâta nerăbdare să-l văd pe al patrulea încât e posibil să nu mă pot concentra asupra celorlalţi.

— Am aici o prietenă de-a ta care ţine mult să-ţi termini călătoriile ca să te poţi întoarce la ea. Am stabilit că vei urma nişte instrucţiuni. Dacă nu faci ce-ţi cer, ce rost mai are să te ajut? Mă gândeam ca următoarea vizită să i-o faci incomodului meu coleg din Uniunea Sovietică.

— Şi să te eliberez de presiune? Mai gândeşte-te. Mă ajuţi numai pentru ca să mă ocup de el. Pe urmă, dai vina pe mine şi ieşi basma curată.

— Niciodată n-am susţinut altceva, replică Orlik.

— Dar odată ce vei fi în siguranţă, s-ar putea să tragi concluzia că pe ceilalţi îi poţi rezolva singur. Vei aranja să fiu omorât şi să ieşi învingător pe toate fronturile.

— Suspiciunile tale îmi lezează amorul propriu.

— M-am băgat în povestea asta numai pentru un singur motiv – Eliot. De ceilalţi am să mă ocup mai târziu. Nu există nici o garanţie că le pot face felul la toţi. Poate comit o greşeală şi mor înainte de-a ajunge la ei. Dacă-i iau în ordinea cerută de tine, poate nici n-am să mai ajung vreodată la Eliot.

— Un motiv în plus ca să fii prudent.

— Nu. Ascultă-mă cu atenţie. Am o întrebare. Dacă aud un răspuns greşit, închid. Şi am să dau de Eliot pe căile mele proprii. Dacă Erika păţeşte ceva, vin la tine cum am venit şi la Erika.

— Şi zici că asta se numeşte cooperare?

— Întrebarea: Presupun că ştie că am evadat şi ce-a păţit Landish. Va trebui să-şi închipuie că vin. O să-şi ia măsuri. În locul lui, eu n-aş rămâne acasă. Aş vrea cea mai bună protecţie pe care o pot găsi, cel mai sigur loc. *Unde îl găsesc?*

Ploaia bătea în geam. Pe întuneric, Saul strângea receptorul în mână, aşteptând încordat răspunsul lui Orlik.

— Nu-mi place să fiu ameninţat.

— Răspuns greşit.

— Stai! Ce-i cu…? Dă-mi o şansă! Eliot acum? Apoi ceilalţi, în schimbul Erikăi?

— Doar dacă nu bănuiesc că o foloseşti ca momeală.

— Ai cuvântul meu.

— *Răspunsul.*

Orlik oftă, apoi îi spuse. Saul închise.

Inima-i bubuia în piept. Locul pe care i-l spusese Orlik era sclipitor gândit. „La ce te-ai fi aşteptat?” se întrebă. În pofida urii, recunoscu geniul lui Eliot.

Cea mai bună, cea mai controlată dintre arene. Chris ar fi înţeles.

Capitolul 12

O dubă mare şi neagră stătea în faţa fermei. Apropiindu-se, Orlik se încruntă. Pneurile maşinii sale scrâşniră pe pietriş, în timp ce-şi parca *Citroen*-ul la bună distanţă de vehiculul nefamiliar, asigurându-se că-l lăsa cu faţa spre capătul dinapoi al aleii. Stinse farurile şi opri motorul, dar lăsă cheia în contact. Precaut, coborî, scrutând noaptea.

Dacă ar fi văzut furgonul de la distanţă, ar fi oprit şi ar fi dat ocol fermei, cercetând. Dar duba era plasată astfel încât să n-o observe până nu ajungea în capătul aleii. Nu s-ar fi putut retrage fără a-şi alerta vizitatorii. Presupunând că noaptea ascundea şi alte gărzi în afară de ale lui proprii, nu avea de ales decât să intre în casă aparent nepăsător.

Ardeau luminile la mai multe ferestre. Iată. Apropiindu-se de casă, observă o umbră la colţul din dreapta. Poziţionat imediat dincolo de conul de lumină, omul intenţiona vizibil ca Orlik să-l întrezărească.

La stânga, ţârâitul greierilor se opri brusc. Deci, şi acolo stătea cineva. Din nou, însă, avertismentul ar fi putut să fie prevenit atât de uşor, evitând orice mişcare, încât Orlik fu nevoit să presupună că santinelele ascunse îl anunţau de prezenţa lor.

„Ca să-mi vadă reacţia. Dacă n-am făcut nimic rău, n-ar trebui să mă arăt nervos. Dacă am făcut ceea ce bănuiesc ei, însă, poate aş dovedi-o încercând să fug.”

Nu se îndoia cine erau. După „evadarea” lui Saul din castelul de lângă Lyon, Orlik o dusese pe Erika în sud, la această fermă din apropiere de Avignon, dorind s-o ascundă – în eventualitatea că Saul încerca s-o salveze, în loc de a-şi respecta partea lui de înţelegere. Saul n-ar fi putut găsi niciodată acest loc. Autorităţile franceze nu ştiau ce se întâmpla. Deci, cine mai rămânea? Cine altcineva mai era implicat şi avea mijloace de a-i da de urmă până aici?

Două concluzii. Un membru al personalului său, suspicios în legătură cu evadarea lui Saul, informase împotriva lui. A doua: veniseră superiorii lui Orlik, să-l ia la întrebări.

— Tu, spuse Orlik în rusă. Din dreapta. Ai grijă când păşeşti înapoi. În spatele tău e o cisternă. Capacul ei nu ţi-ar suporta greutatea.

Nu auzi nici un răspuns. Zâmbind, îşi continuă drumul – dar nu spre uşa principală, ci către o intrare de lângă aripa dreaptă.

Intră, simţind mirosul de viţel şi ciuperci al cinei. Un hol îngust spre stânga, prin dreptul bucătăriei, spre luminile din camera de zi. Un gardian musculos stătea în faţa unei uşi cu lacăt.

— Deschide, ordonă Orlik. Trebuie s-o chestionez.

Paznicul făcu o mutră posomorită.

— N-o să le convină.

Orlik îşi înălţă sprâncenele.

— Sunteţi aşteptat, arătă gardianul în lungul holului.

„Ştiu cine m-a turnat,” îşi spuse Orlik. „E la locul potrivit. Va primi ceea ce merită.”

— Vor trebui să aştepte. Ţi-am spus să deschizi uşa.

Paznicul se încruntă.

— Dar…

— Eşti surd?

Strângând ochii de furie, gardianul scoase o cheie şi descuie lacătul.

Orlik intră.

Camera fusese golită de orice mobilă pe care Erika ar fi putut-o folosi drept armă. I se lăsaseră pantalonii şi o bluză de flanelă, dar pantofii i-i luaseră, pentru cazul că se elibera şi încerca să fugă. Cureaua, o potenţială armă, fusese luată şi ea. Ridică o privire încruntată din colţul unde stătea pe jos.

— Bine. Eşti trează, spuse Orlik.

— Cum aş putea dormi cu luminile astea?

— Am nevoie de informaţii.

Întorcându-se, Orlik dădu din cap spre gardian şi închise uşa.

Traversă odaia. Cu o expresie întunecată, scoase un pistol sovietic *Makarov* de 9 mm. de sub veston.

Femeia nu se clinti.

O cercetă, meditativ, judecând.

— Deci, a sosit momentul?

Avea ochii negri precum cărbunele.

Orlik repetă în minte scena pe care o prevedea în camera de zi şi dădu din cap:

— Da, e timpul.

Îi dădu pistolul.

Pupilele Erikăi se dilatară.

Aplecându-se, îi simţi mirosul părului.

Îi şopti câteva cuvinte. Termină şi se ridică:

— Singura mea consolare e că, deşi nu vrei, ai să mă ajuţi.

Simţind nevoia contactului prietenos al pielii, se aplecă şi o sărută. Pe obraz. Ca pe o soră. Gândindu-se la ceea ce-l aştepta.

Se întoarse şi ieşi din cameră. Paznicul părea nerăbdător.

— Ştiu, spuse Orlik. Mă aşteaptă.

Străbătu culoarul. Camera de zi devenea tot mai luminoasă pe măsură ce se apropia. Simplă, modest mobilată, mohorâtă. Un şemineu înnegrit de funingine. O canapea roasă. Un balansoar scârţâitor.

Din care îl privea un bărbat slab şi posac.

Orlik îşi ascunse surpriza. Se aşteptase la superiorul său imediat sau, în cel mai rău caz, la directorul european. Dar omul din faţa lui, chiar mai subţire în obraji şi mai asemănător cu un dihor decât el însuşi, era tocmai prada pe care o vânase, urmaşul rus al grupului Abelard, echivalentul sovietic al lui Eliot.

Un om pe nume Kovşuk. Îmbrăcat în negru. Opri balansoarul, vorbind în rusă, răspicat. Paznici severi îl flancau.

— Voi fi scurt. Ai primit instrucţiuni să-l omori pe american. N-ai ascultat. I-ai organizat evadarea. Presupun că intenţionai să mă omoare.

Orlik clătină din cap:

— Nu ştiu ce…

Începu să se bâlbâie:

— Fireşte, sunt onorat să vă văd. Dar nu înţeleg. Nu pot fi făcut răspunzător pentru asistenţii interni. Dacă-s aşa de împiedicaţi…

— Nu. N-am timp de teatru.

Kovşuk se întoarse spre un paznic:

— Adu femeia. Foloseşte ce metodă pofteşti. Fă-o să recunoască tot ce ştie. Documentează-le crimele. Pe urmă, omoară-i pe amândoi.

— Ascultaţi…

— Dacă te bagi, te omor în clipa asta. Vreau să ştiu unde e americanul.

Kovşuk se răsuci din nou spre gardian:

— Ţi-am spus, adu-o aici.

Orlik îl privi pe paznic ieşind.

— Vă înşelaţi. Şi eu vreau să-l prind pe american la fel de mult ca…

— Nu mă insulta.

Simţurile lui Orlik se accelerară. Purta şi un al doilea pistol. Nemaiavând încotro, îl scoase. Dacă-l omora pe gardianul rămas înainte…

Dar Kovşuk se aşteptase şi deja scotea pistolul, trăgând.

Orlik primi glonţul în piept.

Impactul îl zgudui. Zbură îndărăt, cu ochii mari, răsturnându-se. În pofida sângelui ce-i ţâşnea pe gură, izbuti un rânjet.

Pierduse,

Dar câştigase. Căci auzi de pe culoar detunături ascuţite de pistol, recunoscând sunetul *Makarov-ului*, încrezător că atât necredinciosul său asistent cât şi bodyguard-ul lui Kovşuk erau morţi. Femeia era pe-atâta de dibace, pe cât de senzuală.

O uşă se dădu de perete.

Simţurile îl părăseau. Cu toate acestea, auzi *Makarov*-ul lătrând din nou. O prevenise despre santinelele de-afară şi poziţiile lor.

Şi-o imagină fugind prin noapte.

Îi rânji lui Kovşuk. Auzi zgomotul *Citroën*-ului. *Makarov-ul* răsună iarăşi.

Şi muri.

Capitolul 13

Picioarele desculţe ale Erikăi erau mânjite de sânge. Şi le zgâriase pe pietrişul aleii, alergând dinspre casă către *Citroën*-ul lui Orlik. Cheia era în contact, aşa cum promisese el. Piciorul îi alunecă pe ambreiaj şi pe accelerator. Furioasă, apăsă mai tare, schimbând vitezele, gonind şi mai repede pe alee, cu roţile din spate derapând şi noaptea ca un zid în faţa ei. Nu îndrăzni să aprindă luminile de poziţie. Deşi putea aluneca la o curbă nevăzută, trebuia să evite riscul de a fi reperată după lumini.

Chiar şi aşa, zgomotul motorului îi indica prea bine prezenţa. Luneta maşinii făcu implozie. Auzi rafalele sacadate şi repetate ale automatelor, o succesiune de şocuri zguduind maşina. În oglindă, văzu fulgerările stroboscopice la gura ţevii, recunoscând pârâitul distinctiv al pistoalelor-mitralieră.

Uzi-uri. Avea prea multă experienţă cu ele ca să se înşele. Înţelegând deodată ce simţise Saul în Atlantic City, derapă la o cotitură pe care abia o zărise în ultimul moment.

Gândurile îi interveniră asupra instinctelor. De ce preferau ruşii arme israeliene?

Nu era timp. Sângerând pe ambreiaj, smuci schimbătorul de viteze în sus. Departe de casă, bezna era mai densă. *Citroën*-ul se frecă de un copac. Nu mai putea amâna. Aprinse farurile şi holbă ochii spre umbra masivă ce se năpustea afară din tufişuri.

Un furgon. Smuci de volan spre stânga, apăsând până la limită acceleratorul încleiat de sânge. *Citroën*-ul coti prin faţa dubei, alunecând lateral, cu aripa din spate pocnind un ciot. Lampa de poziţie i se sparse, dar roţile muşcară din prundiş, mărindu-şi tracţiunea, repezindu-se înainte. Depăşi barajul rutier, văzând un tunel de copaci şi arbuşti – în capătul căruia o ademenea un drum de ţară.

Alte *Uzi-un* pârâiră. Se sparse şi al doilea far de poziţie. Perfect, le perturba ochirea. Scăzu viteza, trecând de pe pietriş pe asfalt, luând-o la stânga pe drumul de ţară. Ajunsă în linie dreaptă, băgă în viteza maximă şi văzu vitezometrul depăşind 120 de kilometri, insistând spre limită.

Ştia că avea să fie urmărită. *Citroën*-ul se zgâlţâia ca în urma unor avarii de structură. Trebuia să alerge cu el până de desfăcea în bucăţi. Sau până

găsea o maşină mai bună.

Dar avea în faţă drumul liber şi un scop clar. Avertismentul şoptit de Orlik fusese explicit, interogatoriul care-l aştepta, ameninţarea cu care se confruntau amândoi, şansa pe care i-o acorda. Pregătită, îl împuşcase pe omul intrat după ea – şi pe gardianul din hol. Omorâse santinelele care încadrau casa. Deşi prundişul îi înţepa tălpile goale, în care-i rămăseseră înfipte pietricele, se simţea însufleţită, liberă şi cu un ţel precis.

Saul avea nevoie de ea. Orlik îi spusese unde să-l găsească. Gonind prin noapte, însă, şi văzând în retrovizor faruri, cu mâna pe pistolul aflat alături, nu putu evita gândul ce-i venise mai devreme. *Uzi*-urile. De ce foloseau ruşii arme israeliene?

Răspunsul o răscoli. Fiindcă omul care îl aşteptase pe Orlik la fermă era echivalentul rus al lui Eliot. Gărzile lui, la fel ca ale lui Eliot, primiseră instructajul instinctelor ucigaşe ca pregătire finală. Fuseseră învăţate să acţioneze ca nişte israelieni, iar consecinţele aveau să cadă în seama…

Erika îşi încleştă dinţii. În seama Israelului.

Trecu ca o furtună pe lângă gospodării şi livezi. Dacă farurile câştigau teren, avea să se oprească şi să-şi asume riscul, barând drumul, ciuruindu-şi urmăritorii.

Dar, în ciuda scuturăturilor *Citroën*-ului, păstră distanţa, vuind prin întuneric.

Ultima şoaptă a lui Orlik îi răsuna în minte: „Saul se îndreaptă către Eliot. Bătrânul a ales sanctuarul perfect. E o capcană.”

Dar pentru cine? Pentru Saul, sau pentru Eliot?

Atâta lucru ştia. Orlik îi spusese. O provincie. Un oraş. O vale montană.

Canada.

Şi avea să ajungă acolo.

CASE DE ODIHNĂ /
COBORÂREA ÎN PĂMÂNT

Capitolul 1

Şoseaua devenise atât de abruptă, încât Saul trecu din viteza a doua în prima, auzind efortul motorului şi forţând microbuzul *Eagle* să continue urcuşul. Alesese acel model fiindcă, deşi arăta convenţional, avea dublă tracţiune. Pe de o parte, nu dorea să atragă atenţia. Pe de alta, nu ştia cât de accidentat avea să devină terenul înainte de a ajunge la destinaţie.

Regiunea arăta deja destul de impunătoare. O maşină burduşită, cu număr de înmatriculare din altă provincie, era trasă pe acostament, cu capota ridicată şi radiatorul aburind. Şoferul – un om hărţuit, cu mâinile desfăcute într-o încercare de a-şi linişti soţia şi copiii speriaţi – era vizibil nefamiliarizat cu tehnica şofatului prin munţi. Probabil folosise o viteză prea mare sau, mai rău, transmisia automată, ambele supunând motorul unui efort prea intens. La coborâre, cel mai probabil avea să controleze viteza cu ajutorul frânelor în locul vitezelor, sfârşind prin a arde saboţii şi cilindrii.

Nu numai unghiul abrupt al drumului îngreuna conducerea. Şi acesta încetinea maşinile, dar şi lunga procesiune a autovehiculelor ce trudeau în sus, întârziate de semiremorca din fruntea coloanei ce râgâia din eşapament. Enervat, Saul simţea că se târa cu o viteză de câţiva milimetri pe oră. Cotiturile neaşteptate complicau şi mai mult mersul. Luând-o la stânga, Saul ajunse deodată la o curbă în ac de păr, unde încercă să evite blocarea motorului, trăgând cu putere de volan spre dreapta pentru a se feri de maşinile ce coborau din direcţie opusă.

Deasupra, la altitudinea de peste trei mii de metri, munţi masivi acopereau cerul, cu piscurile înzăpezite sclipind. Steiuri de granit, presărate cu pini, îşi coborau vertical versanţii brăzdaţi de parcă i-ar fi scobit degetele unui uriaş. Deşi în sensul strict al cuvântului zona aceea era cunoscută ca Munţii de Coastă, Saul îi considera o prelungire a Stâncoşilor Canadieni continentali. La un loc, acele lanţuri din Columbia Britanică erau atât de

enorme şi de colţuroase încât minimalizau munţii din Colorado cu care era familiarizat el, copleşindu-l.

Dedesubt, câmpia pe care o părăsise avea o splendoare diferită. Pante împădurite coborau spre şesuri, apoi spre vasta întindere din Vancouver, zgârie-norii săi costisitori contrastând cu centrele comerciale subterane, subdiviziunile lustruite şi casele cu grădini amenajate. Impresionantul pod suspendat Lions Gate se întindea peste Fiordul Burrard, unind districtele.

Un paradis sub soare. Briza marină risipea căldura. Spre apus, vele sclipeau în strâmtoare. Dincolo de aceasta, colinele măreţe ale Insulei Vancouver apărau oraşul de furtunile oceanice, în timp ce strâmtoarea adăpostită Juan de Foca lăsa să pătrundă curentul cald al Pacificului.

O combinaţie perfectă de climă şi peisaj. Saul strânse ochii cu ură. Loc ideal pentru o „casă de odihnă”. Eliot – bătu-l-ar Dumnezeu – îşi alesese bine câmpul de luptă.

Se zburli, iritat de traficul lent, nerăbdător să se înscrie pe drumul mai uşor din vârf. Să ajungă.

Şi să i-o plătească tatălui său.

Din fericire, drumul deveni orizontal. Printre versanţi cu brădet, semiremorca râgâitoare se înghesui spre taluzul de piatră măcinată, lăsând maşinile s-o depăşească. Saul băgă *Eagle*-ul în viteza a doua, accelerând, şi văzu acul calorimetrului apropiat primejdios de limita superioară coborând în timp ce efortul motorului scădea. Simţi o adiere pe fereastra deschisă.

Un indicator de viteză impunea optzeci de kilometri pe oră. Rămase sub limită, observând un alt semn care anunţa – în franceză precum şi în engleză – curbe strânse. Pantele formau un V, prin care Saul se concentră spre un pisc înalt, ca şi cum ar fi aliniat înălţătorul şi cătarea unei puşti. Hotărât, continuă să se strecoare printre maşini, stăpânindu-şi nerăbdarea.

„Nu mai e mult. Fii calm. Eliot se aşteaptă să te grăbeşti atât de tare încât să faci greşeli.”

Coti pe un drum şerpuitor, într-o vale împădurită. La stânga, văzu un lac glaciar, albastru ca diamantul. În dreapta, un camping plin de rulote făcea reclamă la ore de călărie şi excursii prin natură. Aerul era uscat şi cald.

Şi aceşti munţi erau străpunşi de văi asemănătoare. Conducând, aruncă o privire scurtă pe harta terenului. Până acum, instrucţiunile lui Orlik fuseseră exacte, aducându-l până la treizeci de mile nord-vest de Vancouver. De aici, însă, trebuia să se bazeze pe zvonuri amintite parţial. La urma urmei, în

tinereţe, de ce-ar fi bănuit că-i va trebui vreodată o casă de odihnă? O casă sigură, poate, dar…

Iată locul. Îl văzu pe hartă. Peste încă două dealuri. Cloister Valley[23]. „Nu uita,” spusese Eliot. „Dacă vreodată ajungi atât de disperat încât să vrei o casă de odihnă, gândeşte-te la o mănăstire. Du-te în valea aceea. Caută un indicator. Hermitage.”

Saul îşi înfrână imboldul de a accelera. Trecu pe lângă un pescar aflat pe un pod, care se întrerupse din pândă pentru a sorbi dintr-o sticlă de bere. *Labatfs.* Dacă aceea era Cloister Valley, Saul ar fi putut să jure că pescarul era o santinelă. Deocamdată, însă, peisajul era inofensiv. Soarele strălucea la zenit, razele reflectate făcându-l să-şi pună ochelarii Polaroid. Totuşi, între piscurile claustrofobice, asfinţitul avea să sosească mult mai devreme decât era obişnuit el. Deşi nu se putea grăbi, nici să piardă vremea nu trebuia. Coordonarea era totul. Trebuia să sosească la destinaţie înainte de căderea întunericului.

Harta era precisă. Ajunse la o intersecţie în formă de T, coti la dreapta şi trecu prin faţa unui motel cu cabane de bârne. Drumul mărginea un torent furtunos. Îi auzea şipotul. Când o luă pe o pantă, brazii acoperiră soarele. Blestemă.

Fratele său n-avea să mai simtă niciodată răcoritoarea umbră.

Capitolul 2

Case sigure, case de odihnă. Autorii sancţiunii Abelard fuseseră înţelepţi, înţelegând ţelurile imediate ca opuse celor de perspectivă. Un agent operativ, ameninţat, pe fugă, avea nevoie de speranţă. Fără ea, ce rost mai avea să aparţină breslei? O zonă neutră, un respiro – chiar şi la *„Franklin”*, „casa liberă” fusese ţelul multor jocuri – era fundamentală. Agentului îi trebuia o şansă de a spune piua, declarând: „Gata, m-ai bătut, da’ ce naiba, încă mai sunt viu. Şi ce mama naibii, trebuie să mă primeşti înapoi în joc. Uite, am ajuns aici. Sunt neutralizat.” Un sanctuar garantat, inviolabil, unde orice tentativă de asasinat implica represalii imediate.

Dar casa sigură era o soluţie temporară, destinată agenţilor operativi şi mercenarilor angajaţi. Dacă urcai atât de sus şi-ţi făceai aşa de mulţi duşmani încât nici nu mai îndrăzneai să părăseşti vreodată casa? Dacă vânătorii te urau atât de mult încât nici nu-şi mai părăseau posturile de unde te aşteptau să ieşi? Nu conta câte gărzi aveai ca să te apere la plecare, tot aveai să fii ucis.

Evident, era necesar ceva superior simplei protecţii a unui ipotetic motel. Câte plimbări prin cameră puteai suporta – câte discuri puteai să asculţi, cât timp puteai privi la televizor – până începeau să te apese pereţii? Programul zilnic repetat la nesfârşit transforma finalmente casa sigură într-o închisoare. Plictiseala devenea insuportabilă. Începeai să te gândeşti la evadare, riscând întâlnirea cu vânătorii. Sau poate îi scuteai de osteneală, înfigându-ţi ţeava unui pistol în gură. O săptămână de siguranţă? Minunat. Poate o lună. Dar când era un an? Sau zece ani? Într-un loc ca Biserica Lunii, până şi siguranţa devenea un blestem.

Era necesar ceva mai bun, mai total, iar gânditorii Abelard, în înţelepciunea lor, merseseră cu imaginaţia mai departe. *Case de odihnă*. Sanctuare permanente. Ambianţe complete. Satisfacţie absolută.

Pentru un preţ stabilit. În faţa morţii, proscrisul plătea bucuros până la limită, în schimbul imunităţii garantate, cu tot confortul. Nu o casă sigură. Un cămin de odihnă. Permanent şi definitiv. Răsplata disperării.

Existau şapte case sigure Abelard.

Căminele de odihnă, însă, erau complicate. Întinse, enorme, complete. Numai trei în lume. Şi, întrucât clienţii lor tindeau să fie vârstnici, un factor

îl reprezenta clima. Nu prea caldă, nu prea rece. Nici umedă, dar nici excesiv de uscată. Un paradis în sânul paradisului. Datorită nevoii de securitate pe termen lung, casele de odihnă fuseseră situate în ţări neutre prin tradiţie, cu politică stabilă – Hong Kong, Elveţia şi Canada.

Cloister Valley. Columbia Britanică. Canada.

Hermitage.

Eliot căutase retragerea, sperând să-l ademenească pe Saul într-o capcană.

Dar, pe când îndemna *Eagle*-ul tot mai sus, ajungând la lizieră, trecând pe lângă zăpezi, pregătindu-se să coboare într-o altă vale, cu gândul la Chris, Saul murmură printre dinţi:

— Ce-i bun pentru gâscă e bun în mă-sa şi pentru gânsac.

Capcanele puteau fi ocolite.

Capitolul 3

Ajunse la o răspântie, unde se opri să studieze harta. Dacă o lua din nou la dreapta, avea să urce o pantă, să străbată o trecătoare îngustă şi, coborând, să ajungă în Cloister Valley. Presupunea că va găsi un indicator învechit – nimic bătător la ochi, cu siguranţă – al staţiunii Hermitage. Călătorul necunoscător n-ar fi ştiut dacă era vorba de o cabană sau de vila cuiva. Proprietatea era ascunsă de copaci. Fără-ndoială, o poartă cu lacăt şi un drum plin de gropi descurajau curiozitatea oricui.

Mai bănuia şi că de-a lungul drumului se aflau santinele, pentru a întoarce vizitatorii nepoftiţi. Toate intrările în vale erau supravegheate. Postul de coordonare va fi fost un magazin de ţară, personalul unei benzinării consta din gărzi, pescarul ce sorbea bere *Labatt's* avea de astă dată şi un walkle-talkie în traistă. Din momentul când ajungea la trecătoare, toate mişcările lui Saul aveau să fie raportate.

În sine, aceste măsuri de prevedere nu-l deranjau. La urma urmei, orice casă de odihnă avea nevoie de securitate. Administraţia era profesionistă, folosind materiale de prima mână. Ceea ce-l sâcâia era faptul că unele santinele postate pe drum aveau să-i aparţină lui Eliot, nu căminului.

Aşa va fi procedat, îşi spuse Saul. „Distribuie o echipă de şoc prin toată valea, aşteaptă să fiu depistat şi omorât încă înainte de-a ajunge în incintă. Regulile interzic orice intervenţie, odată ce am ajuns pe teritoriu neutru, dar nicăieri nu scrie că nu mă pot ucide pe drum. Nu e protejată întreaga vale, ci numai pământul aflat în proprietatea casei de odihnă. Aş fi un neghiob să merg cu maşina prin vale."

Cunoştea, însă, alt drum. În loc să cotească la dreapta, îndreptându-se spre trecătoare, continuă mereu înainte. Trei elani păşteau pe-o pajişte, lângă un râu. Un fazan zbură peste drum. Cercetă un şir de plopi-de-munte la dreapta, privi pe hartă, apoi din nou către copaci. Ceea ce căuta nu putea fi prea departe. Frunzele fremătau în vânt, întorcându-şi dedesubturile argintii, lucind în soare. Acest lucru îl făcu să-şi dea seama de unghiul coborât al luminii. Ora trei. Pentru a profita de lumina rămasă, trebuia să fie gata cel târziu la cinci.

După încă o jumătate de kilometru, îl văzu. Iată-l, în dreapta, printre copaci, un drumeag atât de podidit de vegetaţie încât nici nu l-ar fi observat

dacă nu-l anunţa harta. Nici o maşină în faţă. În retrovizor, nimic. Oprind, apăsă un comutator din stânga axului volanului, trecând *Eagle*-ul pe dublă tracţiune. Intră, rupând crengile tufişurilor.

Drumul era strâmt, cu hurducături, pe sub o boltă de copaci. După o sută de metri, frână. Ieşi, plesnind ţânţarii în nemişcarea codrului, şi reveni în urmă. Boscheţii fuseseră rupţi prea tare pentru a-şi mai reveni şi camufla locul pe unde intrase. Cu toate acestea, în teorie, n-ar fi avut de ce-i păsa nimănui din vale.

În teorie.

Trase o ramură căzută de-a curmezişul drumeagului, proptind cu ajutorul ei crengile astfel încât să stea de parcă n-ar fi fost frânte. Cineva privind de aproape le-ar fi văzut rupturile pe tulpini, dar din maşinile în trecere nu se observa nimic. Peste câteva zilele, crengilor aveau să le cadă frunzele, însă atunci nu mai conta dacă ghicea cineva că drumul fusese folosit. Nu-l preocupa decât noaptea şi ziua următoare. Rezemă un al doilea rând de verdeaţă, îşi studie opera şi conchise că arăta pe cât de natural putea să se aştepte.

Îşi reluă înaintarea. Ramurile zgâriau *Eagle*-ul. Buruienile i se frecau de şasiu. Hopurile îl zguduiau. Ajunse la un trunchi căzut, prea gros ca să treacă peste el.

Ieşind, îl dădu la o parte, apoi trase maşina dincolo de el şi, ca măsură de precauţie, reveni să-l pună la loc peste drumeag. Mai încolo, trecu un pârâu, sperând ca apa să nu-i înmoaie frânele şi încruntându-se când un bolovan îi lovi toba de eşapament.

Dar maşina avea suspensii înalte, iar dubla tracţiune funcţiona perfect, supravieţuind torturii şi câştigând forţă pe o colină abruptă. Harta nu prezenta nici o clădire în faţă. Îl nedumerea. Se întrebă cine făcuse drumul şi de ce. Tăietorii de lemne? Echipele de hidroenergeticieni având nevoie de acces la piloanele din munţi? Un proprietar al zonei, care o folosea pentru vânătoare?

Spera să nu afle.

Capitolul 4

Spre dezamăgirea lui Saul, drumeagul dispăru în iarba înaltă până la genunchi a unei păşuni de mai sus.

Capătul liniei. Nu putea risca să conducă maşina prin iarbă. I s-ar fi văzut urmele, din aer. Trebuia să presupună că Hermitage-ul folosea elicoptere de recunoaştere. În sensul strict al cuvântului, gărzile casei de odihnă nu prea aveau motive de a controla acea vale mărginaşă, dar oamenii lui Eliot, da. Întrucât ştiau de sosirea lui Saul, aveau să fie peste măsură de prevăzători.

Îşi privi ceasul – patru şi treizeci – apoi soarele din spatele lui, care cobora spre munţi. În curând avea să se întunece.

Înainte. Parcă maşina lângă capătul drumeagului, ascunsă, între tufişuri şi copaci, oricărei observaţii de pe pământ şi din văzduh. Deschise portiera din spate şi-şi scoase echipamentele.

Le aranjase cu pricepere într-un rucsac *Kelty:* carne uscată de vită, alune, fructe deshidratate (carbohidraţi şi proteine pe care nu trebuia să le gătească), haine de schimb, toate de lână (în cazul unei furtuni, fibrele scămoşate se uscau mai repede, fără a avea nevoie de foc), un sac de dormit căptuşit cu Dacron (la fel ca lâna, se usca rapid), cincizeci de metri de coardă din nylon, un cuţit, trusă de prim ajutor, ploscă, deja plină, deşi când avea să ajungă la mai mare altitudine se baza pe pâraie. Purta cizme de munte cu talpă groasă, menite să-i ajute picioarele la susţinerea bagajului greu.

Săltându-i pe umăr rama metalică, strânse curelele şi-şi încheie cingătoarea. Într-un moment, îşi adaptă echilibrul după masa suplimentară. Potrivi pistolul pe şold, unde rucsacul să nu i-l apese în carne, după care încuie maşina şi porni.

Ocolind poiana, nu prin mijlocul ei. În continuare, nu trebuia să lase urme. Pe lângă florile de munte, ajunse în partea opusă, depăşind neabătut poalele coastelor, urcând tot mai abrupt, mai greu.. Transpiraţia îi îmbiba cămaşa, şiroind în pârâiaşe printre omoplaţi, sub rucsac. La început, îşi calculă direcţia exclusiv vizual, ştiind ce vale căuta, dar cum prăpăstiile îi tăiau drumul, copacii blocau vederea şi văioagele şerpuiau, începu să-şi consulte repetat harta, comparându-i liniile de contur cu formaţiunile din

jurul său şi aliniind-o după busolă. Uneori, găsea câte un povârniş cu vegetaţie răzleaţă ce părea uşor de escaladat în direcţia dorită, dar harta îl prevenea de contrariul. Alteori, alegea câte un făgaş atât de plin cu bolovani încât nici nu s-ar fi gândit la el, dacă harta n-ar fi arătat că în curând urma să se transforme într-un urcuş blând. Anunţat de existenţa unei râpi după următorul deal, se abătu din drum cu cinci sute de metri, pentru a ajunge la un torent căruia îi urmă albia abruptă dar practicabilă.

Se opri să înghită un bulgăre de sare şi să bea. La mare altitudine, organismul funcţiona mai dur decât în condiţii normale, transpirând abundent. Aerul uscat, însă, evapora atât de rapid sudoarea încât era posibil ca drumeţul să nu perceapă riscul deshidratării. Letargia putea duce la comă. Numai apa, însă, nu era de ajuns. Sarea făcea trupul să reţină lichidele. Dar Saul nu-i simţea gustul, semn sigur că avea nevoie de ea. Vârându-şi plosca înapoi în raniţă, examină trecătoarea pe care o escaladase, auzind vuietul şuvoiului în cădere, după care se întoarse spre culmile din faţă.

Umbrele se prelungeau. Pădurea devenise de un verde închis, ca jungla sau norii înainte de tornadă. Emoţiile clocoteau în el furtunoase. Păşea neînduplecat, aprig. Gândul la junglă îi aminti de misiunile cu Chris, în Vietnam, de un război în care luptaseră fiindcă Eliot dorise ca ei doi să aibă experienţa acţiunii combative. Îi reveni în minte cum scăpase împreună cu Chris de elicoptere, în munţii din Colorado, după ce tatăl lor îi trădase.

„Chris,” îi venea să urle. „Mai ştii vara când Eliot ne-a dus în tabără, în Maine? Cea mai fericită săptămână din viaţa mea. De ce nu s-a putut întâmpla altfel?”

Argila spongioasă a pădurii continua să urce. Printr-o spărtură dintre copaci, văzu trecătoarea spre care se îndrepta, o şa între două piscuri. Se căţără pe lângă lespezi de granit, cu ultimele raze ale soarelui lucind prin trecătoare, ca un far în penumbră. Ajunse la intrare, şi mai hotărât. Prea surescitat pentru a simţi greutatea rucsacului, se grăbi spre o ridicătură adăpostită de unde privi în valea de jos.

Nu era foarte diferită de cea pe unde venise. Culmile, pădurea, arătau la fel. Un râu, Pitt, curgea prin mijlocul ei. Pe hartă scria că următoarea vale după ea era Golden Ears Provincial Park. Privind, însă, în lumina apusului stins reflectată de munţi, văzu singura deosebire care conta.

Valea era străbătută pe lung de un drum, aproximativ de la est la vest. Un alt drum o tăia de-a curmezişul, mergând spre parcul din cealaltă parte. Dar,

în sectorul de nord-vest… acolo… O porţiune apreciabilă era defrişată de copaci. Îi bănui peluza ca acoperind o sută de acri. Prin binoclu, identifică grajduri, o piscină, o pistă de jogging, un teren de golf.

În mijlocul tuturor, o cabană masivă îi amintea de un loc din Yellowstone unde Eliot îi dusese odată pe el şi pe Chris.

Căminul de odihnă. Limanul.

Capcana morţii.

Capitolul 5

Ploua în noapte. Printre echipamente, avea şi o folie de nylon impermeabil. Întinzând-o peste doi bolovani şi ancorându-i marginile, îşi făcu un adăpost. Se ghemui dedesubt, îmbrăcat cu hainele groase de lână, înfăşurat în sacul de dormit, şi mâncă, abia simţind gustul alunelor şi al cărnii uscate, privind în întuneric. Ploaia răpăia pe plastic, picurând prin faţă. Îşi simţea obrajii umezi. Se cutremură, incapabil să adoarmă, gândindu-se la Chris.

În zori, burniţa se preschimbă în ceaţă. Saul se târî afară din sacul de dormit şi-şi uşură vezica între nişte stânci. Se spălă în apa unui pârâu din apropiere, se bărbieri şi-şi curăţi părul. Acolo, sus, igiena era obligatorie – nu putea risca să se îmbolnăvească. La fel de esenţial era şi să-şi păstreze respectul faţă de el însuşi. Dacă-şi spurca trupul cu jeg şi mirosuri, în curând i-ar fi fost afectată şi mintea. Senzaţia de neîngrijire l-ar fi făcut să gândească la fel, Eliot urmând a-l prinde că făcea greşeli. Cu sudoarea zilei de ieri înlăturată, pielea goală îl furnica, înroşită de atâta frecat, îşi recăpătă energia, întâmpinând cu încântare buburuzele iscate de frig. Îndârjirea i se întări. Mânia îi gonea prin trup. Era gata.

Nu simţi umezeala hainelor decât un moment. Trupul le încălzi fibrele de lână scămoşate, făcând aburii să se răspândească precum nişte rotocoale de fum. Strângându-şi materialele, săltă rucsacul pe umeri şi porni înverşunat în josul muntelui.

La depărtarea aceea de Hermitage, nu se temea de santinele. Terenul era prea sălbatic. Cum în vale duceau câteva trecători, ar fi fost necesari prea mulţi oameni pentru a pândi fiecare cale de acces. Esenţialul era să evite gărzile – şi, probabil, trăgătorii – de pe drum. Apropiindu-se, însă, se aştepta să întâlnească paznici, mai ales în apropierea căminului de odihnă din colţul de nord-vest al văii. În pofida nerăbdării, avansa prudent, ştiind cât de uşor era să-şi rănească o gleznă în tensiunea coborârii.

La amiază, soarele ieşi din nori, sporind căldura efortului. Un versant drept se întindea în ambele direcţii, astfel că trebui să-şi lege rucsacul cu coarda, să-l coboare, smucind de capăt pentru a o desprinde, apoi să se lase şi el în jos. Într-un târziu, pe la mijlocul după-amiezii, ajunse în depresiune.

Calculând.

Dacă puşcaşii supravegheau drumul, le trebuia o linie de miră liberă. Acest lucru sugera că nu s-ar fi ascuns în copaci, de unde nu puteau decât să întrezărească un moment orice maşină trecea. Cel mai probabil, vor fi preferat o poziţie înălţată, o culme deasupra copacilor, cu vedere nestânjenită pe câţiva kilometri.

Ascuns după un bolovan, se uită de pe o creastă spre cele de mai jos, plimbându-şi încet privirea de la stânga la dreapta şi inspectând detaliile.

Dură o oră. În sfârşit îi văzu, doi, la opt sute de metri distanţă între ei, pândind ambele capete ale drumului. Fiecare stătea culcat în iarba înaltă a câte unei culmi, în îmbrăcăminte verde cu cafeniu pentru a se contopi cu terenul, având puştile cu lunetă poziţionate. Nici nu i-ar fi observat, dacă nu făcea fiecare câte o mişcare uşoară, unul ducând mâna la un walkie-talkie, celălalt bând din ploscă, un minut mai târziu. Dincolo de drum, la jumătatea distanţei dintre ei, se afla poarta gardului împrejmuitor, neîndoielnic intrarea în complexul de odihnă.

Protocolul avea mare importanţă. În afara căminului, era permis ca valea să fie folosită ca teren de luptă – puşcaşii nu puteau fi pedepsiţi; n-ar fi încălcat nici o regulă.

Dar drept în faţa porţii? Dacă era împuşcat cineva care cerea sanctuar, în timp ce se apropia de gard? O casă de odihnă nu mai avea nici un rost dacă nu puteai ajunge înăuntru. Logica sugera o zonă-tampon în jurul localului, o îngustă fâşie ambiguă – lată de cel mult o sută de metri, poate – care nu era nici protejată, dar nici neprotejată. O porţiune cenuşie, necesitând prudenţă. Asasinul putea să nu rişte execuţia ucigând în afara casei de odihnă, dar ar fi avut de suportat o anchetă. Urmau investigaţii, înainte de a fi absolvit.

Ambiguitatea putea acţiona în avantajul lui Saul. „Trebuie să apar îndreptându-mă spre gard,” îşi spuse. „La o milă mai încolo pe drum, aş fi mort în clipa când mă vor zări. Dar exact în dreptul porţii? Ar ezita, stând să analizeze regula?

În locul lor, eu aş trage.

Dar eu nu sunt ei. „

Se târî de după bolovan, intrând în hăţişuri, coborând. Harta îl proteja. Dintre copacii deşi, nu mai vedea înălţimile pe care stăteau ochitorii. Fără hartă şi compas, ar fi putut nimeri cu uşurinţă în cătările lor. După ce le însemnase pe hartă poziţiile, însă, studie liniile de contur, alegând cu grijă un traseu median, pe teren accidentat, spre poartă. Înainta încet. Ajuns atât

de aproape, trebuia să scruteze vegetaţia din faţa lui, în eventualitatea că un alt puşcaş supraveghea poarta.

Se opri, neavând nevoie s-o vadă – harta îl înştiinţa că ajunsese într-un jgheab aflat la cincizeci de metri de drum, de care-l despărţeau copaci şi tufişuri dense. Tot ce avea de făcut era să…

Nimic.

Încă. Soarele era prea sus pe cer. L-ar fi transformat într-o ţintă prea vizibilă. Cel mai potrivit moment pentru mişcare era crepusculul, când avea destulă lumină ca să vadă în apropiere dar nu îndeajuns pentru a fi ochit de la distanţă.

Îşi scoase rucsacul, îl lăsă pe pământ şi-şi masă umerii. Îl durea stomacul. Până acum, îşi stăpânise nerăbdarea. Ţelul său fusese îndepărtat. Avusese prea multe de făcut. Dar, cu casa de odihnă aflată la cincizeci de metri distanţă, cu Eliot aproape în ghearele lui, tensiunea devenea dureroasă.

Aşteptarea era un chin. Pentru a-şi păstra mintea trează, cercetă împrejurimile.

O veveriţă o zbughi pe un ram.

O ciocănitoare bătu într-un trunchi.

Ciocănitoarea se opri.

Veveriţa îşi aruncă în sus coada, chiţăi o dată şi încremeni.

Capitolul 6

I se încreţi pielea.

Scoţând pistolul, Saul se chirci şi pivotă pentru a privi în jur, ataşând rapid amortizorul. În sine, tăcerea bruscă a ciocănitorii nu însemna nimic. Împreună cu comportamentul veveriţei, devenea semnificativă. Ceva – cineva? – se afla prin preajmă.

Poziţia lui Saul era riscantă. Avea de apărat un spaţiu de trei sute şaizeci de grade şi nici nu putea bănui dincotro s-ar fi ivit ameninţarea.

Dacă exista o ameninţare.

Trebuia s-o presupună. „Gândeşte. Dacă e un trăgător, nu se află în spatele tău. Altfel, ai fi trecut prin dreptul lui. Ar fi acţionat până acum.

Atunci, e în faţa ta sau într-o parte.” Încrezător în instinctele sale, Saul ignoră spatele şi se concentră spre copacii de deasupra adânciturii, ce mărgineau drumul. „M-a auzit venind şi a aşteptat să aibă ţintă. Când m-am oprit, a început să se întrebe dacă nu cumva se înşelase. Poate nu e deprins cu pădurea şi crede că un animal a făcut zgomotul.

Dar nu poate risca. Va trebui să afle.

Sau poate eu sunt cel ce se înşală. Poate eu am speriat veveriţa.” Clătină din cap. „Nu, veveriţa a continuat să fugă şi după ce m-a văzut. Altceva a făcut-o să îngheţe.”

Sudoarea i se scurgea în ochi. *Unde?*

În stânga sa, o pată verde se mişcă încet.

Rucsacul stătea în picioare, lângă Saul. Îl răsturnă la stânga – ca diversiune, pentru a părea că se trântea la pământ. În acelaşi timp, el se răsuci spre dreapta, oprindu-se după un tufiş şi ochind spre pata verde.

Un om în ţinută de camuflaj ţintea cu puşca spre locul unde căzuse rucsacul. Trăgând, Saul auzi cele trei pocnete ale surdinei, când gloanţele îl loviră pe celălalt în faţă şi în gât.

Dar nu fusese destul de rapid. Omul trase un foc chiar înainte de a cădea, incapabil să urle din cauza sângelui ce-i ţâşnea din beregată. Detunătura puştii îşi împrăştie ecoul prin pădure, pe când glonţul se înfigea în rucsac.

Saul nu se osteni să-şi ia echipamentul. Nu stătu să vadă dacă omul murise. N-avea timp. Se repezi spre buza jgheabului, căţărându-se prin vegetaţie, fără a mai verifica dacă în faţă se afla cineva. Nu mai conta,

împuşcătura îi prevenise pe toţi. Aveau să se întoarcă, privind spre pădure, ochind. Când nu-şi mai puteau găsi partenerul prin walkie-talkie…

„Vor şti că sunt aici. Vor chema prin radio ajutoare, şi…

Acum ori niciodată.” Crengile îl biciuiau peste faţă. Se frecă de un ciot. Continuă însă să alerge, năpustindu-se afară dintre copaci, ajuns deodată lângă drum.

Gardul era înalt.

Cu sârmă ghimpată.

Rahat. Fără a încetini pasul, coti spre poartă. Cel puţin, aceea era mai joasă.

Ceva trosni pe asfalt lângă el, un glonţ tras de pe o culme. Alergă în zig-zag, iar un al doilea glonţ găuri asfaltul în faţa lui. Se lovi de gard, cu sârma ghimpată agăţându-i hainele, zgâriindu-l pe mâini. Al treilea glonţ rupse bucata de sârmă de care de agăţase, făcând-o să sară în sus, pentru a-l izbi apoi în faţă. Obrazul începu să-i sângereze. Căţărându-se, se agăţă de cea din vârf şi sări.

La contactul cu solul, îndoi genunchii şi se rostogoli.

Îl opri, însă, ceva.

Cizme şi blugi. Un om furios îi ţintea pieptul cu un revolver *Magnum.*

Altul apăru alături, îmbrăcat într-o bluză de vânătoare cu carouri maron, îndreptând o puşcă spre coline.

De îndată, focurile încetară. Desigur. Ajunsese la casa de odihnă. Acum nu mai îndrăzneau să-l omoare.

— Ai face bine să ai un motiv al dracu’ de serios…

Saul lăsă *Mauser*-ul să cadă, ridicând mâinile:

— E singura mea armă. Căutaţi-mă. Acum nu-mi mai trebuie.

— … ca să vii aici.

— Cel mai serios.

Sângele îi curgea din palmele ridicate, dar aproape râse:

— Abelard.

Era tot ce trebuia să spună pentru a primi azil.

Capitolul 7

Îl conduseră cu forţa la adăpostul copacilor şi îl percheziţionară într-adevăr, complet, punându-l să se dezbrace.

Scrotul i se contractă.

— V-am spus că în afară de *Mauser* nu mai am nimic.

Îi cercetară hainele.

— Ce-i pachetul ăsta lipit pe dinăuntrul cămăşii?

În loc să aştepte răspunsul, unul dintre paznici rupse punga de plastic, încruntat, şi o deschise.

— Hârtii.

O aruncă dispreţuitor deasupra grămezii de haine.

— Îmbracă-te.

— Cine-a tras în tine? întrebă celălalt gardian.

— Credeam că erau santinele.

— Ce drăguţ! Noi nu tragem în oaspeţi. Apărăm…

— Dar eu încă nu eram oaspete. Poate unul de-ai voştri a crezut că pregăteam un atac.

— Sigur. Un singur om. Atac. Nu mai face pe prostul. Cine era?

— N-aş fi venit aici dacă mă simpatiza toată lumea.

Se auzi un vuiet de motoare apropiindu-se.

— Aflăm noi.

Imediat, printre copaci apărură două dube, cotind pe o curbă a drumului. Opriră derapând, scrâşnind din frâne. Încă înainte de a sta locului, prin părţile laterale săriră câţiva oameni, îmbrăcaţi în haine asemenea celor ale gărzilor, robuşti, cu chipuri pătrăţoase, ochi reci, unii ţinând puşti, alţii pistoale, cu walkie-talkie-urile agăţate la umeri.

— Focurile s-au auzit de-acolo, arătă primul gardian spre colinele din stânga şi din dreapta, dincolo de drum.

Oamenii o luară la fugă înainte, în timp ce al doilea paznic deschidea poarta.

— Au cinci minute avantaj, spuse cel dintâi.

— Drumurile sunt blocate, răspunse un om tuns perie, trecând în grabă, cu walkie-talkie-ul bălăbănindu-se pe şold.

Alţii doi alergară pe-alături, cu dobermani tăcuţi şi nervoşi.

— Unul e peste drum, spuse Saul. La cincizeci de yarzi, între copaci.

— Până acum, o fi plecat.

— Mă-ndoiesc. E mort.

Din fugă, se întoarseră, privindu-l cu ochi îngustaţi.

Peste douăzeci de secunde, dispăruseră.

Gardianul cu bluză vânătorească încuie poarta. Celălalt se încruntă la Saul:

— Tu vii cu noi.

— Cine păzeşte prăvălia? arătă Saul spre gard.

Şoferii furgoanelor se apropiară, scoţând pistoalele.

— Perfect, comentă Saul, cu deplină sinceritate. Dacă securitatea casei de odihnă era de prima mână, paznicii care-l găsiseră aveau să-l escorteze. Ştiau puţine despre el. Dar, chiar şi aşa, mai mult decât ceilalţi.

Îl conduseră pe drum. Saul se aştepta la un jeep, sau alt furgon. În schimb, văzu un *Pontiac* cu suspensii înalte şi roţi supradimensionate, capabil să gonească prin pădure şi să iasă singur din mlaştini.

Dădu din cap aprobator, urcând în spate. Un grilaj metalic solid îl despărţea de locurile din faţă.

Şoferul trase un levier de lângă frâna de mână, blocând portierele din spate. Când maşina ieşi dintre copaci, al doilea gardian îl privi prin grilaj, cu pistolul rezemat pe banchetă.

— Dacă-mi trebuia un lagăr de concentrare…

— Ai să-ţi capeţi retragerea. Mai întâi trebuie să fii admis.

— Cu ce? Analiza sângelui?

— Dacă te lăsam să intri ca într-o staţiune turistică, ce siguranţă ai mai avea? Calmează-te. După ce te-ai înregistrat, o să-ţi fac chiar cinste cu ceva.

— Ai spus „cinste”? Adică nu e pe gratis?

— Nu-i avut obştesc, să ştii.

— Sunt sigur că nici raiul pe pământ nu e.

— Amice, aici te înşeli.

Pontiac-ul se hurduca pe drumul desfundat. Saul se apucă de spătarul scaunului, privind afară, unde văzu cutii metalice prinse de copaci.

— Celule fotoelectrice?

— Şi detectori de sunet.

— Linişte, îi spuse şoferul partenerului său. Acuma vrei să-l plimbi şi-ntr-un tur cu ghid, în mă-sa?

Ochii celui de-al doilea se întunecară, uitându-se urât la Saul.

Ieşiră din pădure.

Văzând proprietatea, înţelese. Gazonul se întindea cât vedeai cu ochii. În stânga drumului, acum asfaltat, jucători de golf evitau un nisipar, îndreptându-se spre un eleşteu. În dreapta, oaspeţii se plimbau pe o cărare cu pietre albe, pe lângă nişte grădini cu flori, bănci şi fântâni arteziene.

Un club la ţară. Un parc.

Drumul ducea spre cabană, piscurile din spatele acesteia amintindu-i iarăşi de Yellowstone. Un elicopter decola.

Nu-şi permise, însă, să fie distras. Concentrându-se asupra staţiunii, se pregăti pentru…

Ce? Nu ştia.

Pontiac-ul frână în faţa cabanei. Şoferul deblocă portiera din spate şi coborî, urmat de celălalt, apoi şi de Saul.

Îl încadrară, urcând treptele de beton spre o verandă lungă cât toată clădirea. Era construită din cedru cu aromă dulce, răsunând înfundat sub tălpi. Într-o parte, zări marginea unui teren de tenis, şi auzi pocnetul mingilor. Un jucător nevăzut râse victorios. Cum se apropia asfinţitul, curând aveau să se întrerupă, îşi spuse el.

Apoi observă lămpile cu arc electric care înconjurau terenul.

Santinele? Studie un grădinar aşezat în şaua unei maşini de tuns iarbă, un om cu halat alb ducând în fugă prosoape spre terenul de tenis, un depanator care ştemuia cerceveaua unei ferestre. Păreau însă mai puţin interesaţi de treburile lor decât de Saul.

Atunci, O.K.

Gărzile îl introduseră înăuntru printr-o uşă mare, dublă. O tejghea de tutungerie şi difuzare a presei în stânga, un magazin de articole sportive în dreapta. Trecu pe lângă o prăvălie de îmbrăcăminte, una cu discuri, o farmacie, ajungând într-un hol, spaţios şi înalt, cu candelabre cât roata carului şi podele lucioase, de esenţă tare. Comptoarul din fund, cu compartimente pentru chei şi corespondenţă, îl duse cu gândul la un hotel.

Recepţionerul vorbi agitat de după tejghea:

— Vă aşteaptă. Intraţi imediat.

Arătă grăbit spre o uşă cu inscripţia *Privat.*

Paznicii îl puseră pe Saul s-o ia înainte – pe uşă, printr-un coridor îngust, până la o a doua uşă, aceasta fără însemne. Înainte ca gardianul cu cămaşă vânătorească să poată ciocăni, uşa se descuie, cu un bâzâit. Saul privi în urmă, văzând o cameră t.v. Deasupra primei uşi pe unde intrase.

Ridicând din umeri, intră. Biroul era mai mare decât se aşteptase, cu decoraţiuni bogate, excentricităţi, marochinărie, cromuri şi sticlă. Peretele de vis-a-vis era ocupat de o fereastră enormă, cu vedere spre o piscină – unde plescăiau unii – şi o cafenea. Chiar în faţa lui, însă, dincolo de covorul de pluş, un om stătea la un birou, notând ceva pe marginea unei coli de hârtie dactilografiată la un rând.

— Vino, spuse omul, prea ocupat cu scrisul ca să-şi ridice privirea.

Saul se apropie. Gardienii îl urmară.

— Nu, îşi ridică ochii cel de la birou. Numai el. Aşteptaţi afară, totuşi. Poate-o să am nevoie de voi.

Se retraseră, închizând uşa.

Saul îl studie. Omul avea puţin peste patruzeci de ani, cu chip rotund, cam gras, şi părul tuns la modă, acoperindu-i vârfurile urechilor. Avea un piept voluminos care, când se ridică, se continuă cu un abdomen la fel de masiv. Purta blezer roşu şi pantaloni marinăreşti, din poliester. Când ocoli biroul, Saul îi observă pantofii albi. Îi întinse mâna, iar Saul îi văzu ceasul digital cu o mulţime de butoane. Însă, chiar dacă omul arăta ca agentul sub tensiune al unui licitator din Camera de comerţ, ochii îi erau ageri şi atenţi.

„Joacă un rol," îşi spuse Saul. „Nu de comerciant. De director recreativ. Atât de ţipător încât să nu le pară ameninţător oaspeţilor."

— Nu aşteptam un nou-sosit.

Zâmbetul omului se dizolvă când văzu sângele din palma mâinii pe care i-o strânsese Saul.

— Am avut unele probleme, ridică Saul din umeri, până am intrat.

— Dar n-a spus nimeni că eşti rănit.

Glasul directorului era alarmat.

— Şi la obraz. Voi pune medicul să arunce o privire. Crede-mă, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să se întâmple.

— N-a fost vina dumneavoastră.

— Dar eu răspund pentru ce se întâmplă aici. Nu înţelegi? Eşti în răspunderea mea. Stai jos şi relaxează-te. Bei ceva?

— Alcool, nu.

— Puţin *Perrier?*

Saul dădu din cap.

Omul păru încântat, ca şi cum singura lui dorinţă ar fi fost să servească. Deschise o bibliotecă, apoi uşa unui mic frigider, scoase dopul unei sticle,

umplu un pahar cu cuburi de gheaţă şi cu apă minerală până sus. I-l dădu lui Saul, împreună cu un şervet.

Abia când bău, îşi dădu seama cât îi era de sete.

Omul păru mulţumit. Frecându-şi palmele, se aşeză din nou la birou.

— Mănânci?

— Nu acum.

— Oricând eşti gata.

Se înclină înapoi cu scaunul, scărpinându-şi o sprânceană.

— Înţeleg că ai venit la modul greu, peste munţi.

„Începe,” reflectă Saul. „E lustruit, dar tot interogatoriu e.”

— Îmi place pădurea.

— Se pare că le mai place şi altora. S-a tras cu arma.

— Vânători.

— Da. Dar ce vânau?

Saul ridică din umeri, ca un băieţandru prins cu minciuna.

— Şi de ce te vânau?

— Prefer să nu spun.

— Fiindcă bănuieşti că nu te vom primi? Nu-i adevărat. Indiferent ce-ai făcut, suntem obligaţi să te protejăm.

— Prefer să-mi păstrez secretele.

— De înţeles. Dar ia-o din punctul nostru de vedere. Dacă am şti cine voia să te omoare, te-am putea apăra mai bine.

— Iar dacă se duce vorba, poate n-aş mai fi bine privit.

— De către ceilalţi oaspeţi, vrei să spui?

Saul încuviinţă.

— Îţi dau dreptate. Eu, însă, sunt ca un preot. Nu repet niciodată ce aud.

— Şi dacă ascultă cineva?

— N-avem microfoane.

Saul se mulţumi să-l privească lung.

— Recunosc că există comunicaţiile între birouri. În eventualitatea că am necazuri.

Băgă mâna într-un sertar şi apăsă un comutator.

— L-am închis.

— Poate am făcut o greşeală, spuse Saul, ridicându-se din fotoliu.

Directorul se aplecă spre el:

— Nu. Nu vreau să te presez. Voiam doar să te-ajut.

Saul înţelese. Dacă cineva respingea protecţia unei case de odihnă, directorul ar fi trebuit să le explice superiorilor săi de ce nu fusese acceptată casa.

Se aşeză la loc şi termină apa minerală.

— Trebuie, totuşi, să ne supunem unui protocol, spuse celălalt.

— Evident.

— Am uitat să mă prezint. Eu sunt Don.

„Şi mai eşti şi bun,” completă Saul în sinea lui., Acum e rândul meu.”

— Saul.

— Le-ai dat gărzilor parola?

— Bineînţeles.

— Care este?

— Abelard.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, pe-asta ar fi putut-o afla până şi un gangster de rând. Parola nu s-a mai schimbat din 1938. Informaţiile circulă. Înţelegi că aici nu li se oferă protecţie decât agenţilor operativi.

— Altfel, nici nu m-aş fi gândit.

Saul vârî mâna sub cămaşă şi, desprinse punga impermeabilă. Căutând printre numeroasele documente, îi întinse lui Don paşaportul.

— Numele meu legal. Presupun că ai să verifici.

— Fireşte, deschise Don paşaportul, încruntându-se. Şi criptonimul?

— Romulus.

Don trânti paşaportul pe masă.

— Ce futu-ţi mama mă-tii crezi că…?

Saul ţistui din limbă.

— Cel puţin, eşti adevărat. Un moment, adineaori, m-am întrebat dacă nu cumva încerci să-mi vinzi o poliţă de asigurare pe viaţă.

— Exact de-asta ai nevoie. Credeai că poţi intra aici prin şmecherii şi să…

— Şmecherii? Dom’le, cineva a tras în mine.

— Un ajutor cu leafă.

— Nu al meu. Aproape că m-a omorât. Crezi c-aş avea încredere fie şi-ntr-un expert să tragă de la mare distanţă şi să nimerească destul de aproape cât să pară convingător? Uită-te la mâinile mele. Întreabă-i pe oamenii tăi de-afară cât de aproape au lovit gloanţele. Sunt calificat. Am dat parola. Vreau azil.

— *De ce?*

— Continui… fiindcă preşedintele m-a condamnat la moarte. Operaţiunea *Paradigma*, l-am omorât cel mai bun prieten.

Lui Don i se opri respiraţia şi începu să tremure:

— Taică-tău?

— Cum?

— Sau taică-tău vitreg, sau cum vrei să-i spui. Bănuiesc că nu ştii că e aici.

— Ce contează? Dacă taică-meu e aici…

— Mi-a spus că vrei să-l omori!

— Atunci, indiferent cine e, nu poate fi tatăl meu. Să-l omor? E o nebunie. Unde-i individul? Vreau să…

Don bătu cu pumnul în birou:

— Baliverne!

Uşa zbură de perete. Gărzile dădură buzna înăuntru.

— Ieşiţi afară! se răsti Don.

— Dar credeam că…

— Închideţi naibii uşa aia!

Se supuseră.

Dincolo de fereastră se lăsa înserarea. Luminile cu arc se aprinseră dintr-odată, reflectate de apa piscinei.

Don îşi rezemă mâinile pe birou.

— Nu-i vinde castraveţi grădinarului. Mi-a spus destule cât să mă convingă că vrei să-l omori.

— Nu asta e problema.

— Atunci, care e?

— Preţul pus pe capul meu. E legitim. Dacă plec, sunt mort. Închipuie-ţi cât ar avea de suferit reputaţia ta. Singurul director al unei case de odihnă care refuză protecţia unui candidat calificat. Ancheta – şi execuţia ta – m-ar distra copios. Păcat numai că voi fi mort.

— Ai uitat ceva.

— Ceva?

— N-ai câştigat un concurs cu premii. Locul ăsta costă.

— Bănuisem.

— Zău? E un club privat.

— Taxă de iniţiere?

— Ai ghicit. Două sute de mii.

— Pipărat.

— Avem clientelă exclusivă. Plătesc ca să ţinem afară ciurucurile.

— Prefer aşa. Am şi eu standardele mele.

Căutând din nou în pachet, Saul scoase trei hârtii şi le întinse peste birou.

— Ce naiba…?

— Certificate de aur. De fapt, fac mai mult decât două sute de mii. Evident, îmi acorzi încredere.

— Cum dracu'…?

— La fel ca şi ceilalţi.

Nu era nevoie să explice.

Şterpelind. C.I.A. avea fonduri nelimitate. Din motive de siguranţă, nu se ţineau registre contabile. Era o practică răspândită ca orice administrator să ascundă zece la sută din costurile unei operaţiuni, ca taxă neomologată, primă depusă în conturile din Elveţia, cea mai bună poliţă de asigurare. Dacă se comiteau greşeli sau politica devenea prea riscantă, administratorul folosea contul pentru propria-i protecţie. În caz că i se primejduia viaţa, intra într-o casă de odihnă.

Saul învăţase trucul de la Eliot, economisind o parte din bugetul fiecărei misiuni. Din nou, folosise tacticile tatălui său împotriva acestuia.

— Ticălosule! Dar mai urmează. Asta nu-i decât taxa de înscriere. Magazinele pe lângă care ai trecut. Terenurile de tenis. Piscina. Terenul de golf.

— N-am încercat niciodată.

— Filmele. Va trebui să mănânci. Pui la minut şi burgeri, sau gourmet. Costă. Îţi place televizorul? Avem programe prin satelit. Lupte cu tauri. Pamplona. Poţi să te uiţi. Nu-i pe gratis. Oferim tot ce pofteşti – de la cărţi şi discuri, până la sex. Dacă n-avem aici, trimitem să aducă. Paradisul. Dar, prietene, zău că te costă. Şi dacă nu-ţi poţi plăti consumaţia, numai acum te pot da afară.

— Se pare că ar trebui să-mi cumpăr acţiuni…

— Lasă lăbăreala…

Saul mai scoase două bonuri.

— Uite cincizeci de mii. Nici chiar un burger nu poate fi atât de scump. Umblă zvonul că pot trăi aici şase luni cu cât ţi-am dat – şi să merg chiar şi la cinema.

Don tremura şi mai tare.

— Fir-…

— Calm. Suportă. M-am calificat.

Don fierbea.

— O singură mişcare greşită.

— Ştiu. Sunt mort. Doar să i-o spui şi lui taică-meu. E valabil şi pentru el.

— Deci recunoşti…?

— Nu ştiu ce vrei să zici. Dar pretind aceeaşi protecţie pe care o are taică-meu.

— Căcat.

Saul ridică din umeri.

— E o problemă pentru tine. Te compătimesc.

— Vei fi supravegheat.

— Paradisul. Sper că burgerii ăia merită un sfert de milion de dolari.

Ridicându-se, porni spre uşă.

— Şi acum, dacă stau să mă gândesc…

— Ce?

— Sunt evreu. Poate-o să redevin religios. Sper că aveţi burgeri cuşeri.

Capitolul 8

Trecând pe lângă gardieni, îl auzi pe Don chemându-i furios în birou. Rânji – dar numai până când dispărură.

Ochii îi ardeau mocnit. Ieşi din culoar şi se apropie de recepţie.

— Mă cazez.

Glasul îi trepida de emoţie.

Completă un formular de înscriere. Cei doi paznici reveniră şi se opriră într-un colţ, uitându-se la el. Oaspeţi în echipament de tenis treceau prin apropiere, aruncându-i câte o privire. Alţii, în costume de seară, ieşeau dintr-un restaurant din partea opusă a holului, privind încruntaţi peste umăr în timp ce urcau scara lustruită.

Saul bănuia la ce se gândeau. Care era trecutul lui? Avea hainele zdrenţuite şi pline de sânge, în contrast cu ţinuta lor. Prieteni, au venit ciurucurile.

Văzu puţine femei – eşalonul superior al breslei alcătuise prin tradiţie un club aristocratic bărbătesc, reţeaua băieţilor bătrâni. Mulţi arătau într-adevăr destul de vârstnici pentru pensionare. Pe unii îi recunoscu: un şef de secţie american care fusese detaşat în Iran pe vremea răsturnării Şahului; un sovietic care îşi atrăsese antipatia lui Brejnev subestimând rezistenţa gherilelor în timpul invaziei din Afghanistan; un director militar de informaţii argentinian acuzat pentru pierderea războiului din Malvine.

Îl mai frapă un obicei. Cu câteva excepţii, membrii aceloraşi servicii nu se asociau aproape niciodată între ei.

Recepţionerul păru surprins că fusese primit.

— Poftiţi cheia.

Era nedumerit.

— Veţi găsi o listă de servicii pe măsuţa de lângă pat. Spitalul e la subsol, în…

— O să-mi tratez singur rănile.

Se duse la magazinul de îmbrăcăminte şi la farmacie. Cei doi gardieni se ţineau în preajma lui. Când urcă la etaj, îl urmară. Ajunseră pe un culoar izolat fonic, unde aşteptară în dreptul camerei lui de la etajul doi.

Încuie uşa, impresionat. Clienţii casei de odihnă beneficiau de protecţia pentru care plăteau. Locuinţa lui era la fel de impozantă, de două ori cât o

cameră normală, cu o bibliotecă despărţind zona de dormit de cea pentru zi. Găsi o combină stereo, un televizor cu diagonală mare, un personal computer şi un modem care-l permitea, după cum spuneau instrucţiunile, legătura telefonică cu un serviciu numit Sursa. Pe displayul computerului se putea obţine instantaneu orice, de la *The New York Times* până la mediile lui Dow Jones. Saul bănui că ştirile din Wall Street erau la ordinea zilei. Preţurile localului îi sileau neîndoielnic pe mulţi clienţi să-şi verifice adesea investiţiile. Dacă sosea termenul de plată şi nu puteau achita…

Mobilierul era prea luxos ca să ofenseze gusturile cuiva. În baia supradimensionată, găsi un televizor, bazin cu valuri, telefon şi lampă cu ultraviolete, pe lângă o cadă şi un duş separat. Tot ce-şi putea dori un fugar.

Cu o singură excepţie. Libertatea.

Se dezbrăcă şi-şi obloji tăieturile în bazinul *Jacuzzi*, simţind vârtejul de apă frământându-i muşchii. Senzual, masajul îi amintea de Erika, sporindu-i hotărârea de a supravieţui. Nu-şi putea permite nici o abatere. Chris. Trebuia să se concentreze asupra misiunii. Să răzbune moartea fratelui său. Eliot. În mijlocul vâltorii puternice, îşi refuză orice plăcere. Clocotind de furie, ieşi din apă.

Avea vaccinurile făcute la zi, aşa că nu se temea de tétanos. Totuşi, rănile produse de sârma ghimpată se cereau dezinfectate. Peroxidul cumpărat de la farmacie îi provocă usturimi. Bandajându-şi-le pe cele mai grave, îşi puse lenjeria nouă, pantalonii şi puloverul col-roul pe care şi le cumpărase. Luxul hainelor îl încrâncena.

Cu luminile stinse, trase draperiile şi privi spre terenurile de tenis. Deşi luminate, acum nu se foloseau. Un alergător solitar le dădea ocol. Saul privi mai încolo, spre întunericul ce ascundea munţii.

Paradisul. Cuvântul îi tot revenea în minte.

Reuşise.

Totuşi, nu ajungerea acolo fusese marea problemă. Eliot era – şi, în ciuda numărului cavaleresc jucat în faţa lui Don, ştia că rezolvase foarte puţin.

„Deci, ai intrat. Ei, şi? Don n-a glumit. Gărzile de-afară stau cu ochii pe tine. Credeai că ajunge doar să intri-n camera bătrânului şi să-l omori? Zarurile vor fi aruncate cu mult înainte de-a ajunge până acolo. Chiar dacă ai reuşi, niciodată n-ai mai scăpa viu de-aici. Aşa nu merge,” îşi spuse Saul. „Trebuie să-l omor pe ticălos şi să rămân în viaţă.”

Capitolul 9

— Ce-a *făcut?* se ridică Eliot în capul oaselor în pat, alarmat, rigid. Adică vrei să spui că-i aici? Chiar este în clădire?

— Mai mult de-atât. A cerut azil, răspunse Castor. S-a cazat şi s-a dus în cameră.

— A cerut…?

Eliot clipi din ochi, uluit.

— E imposibil. Directorul ştie că am venit aici din cauza lui Saul. Ar fi trebuit să-l omoare. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce l-a primit?

— Datorită preţului pus pe capul lui.

— Ce?

— Preşedintele îi vrea pielea. Directorul nu poate refuza primirea unui operativ în pericol.

Eliot fierbea. Nu aşa ar fi trebuit să meargă. Ochitorii de afară trebuiau să-l omoare pe Saul când ajungea în vale. Dacă reuşea să-i ocolească, ar fi fost de aşteptat ca regulile casei de odihnă să-şi facă efectul. Pe oricine ameninţa un oaspete îl aştepta execuţia. Aşa era legea.

„N-aş fi ales locul ăsta dacă ştiam că poate să intre."

Ironia situaţiei îl descumpănea. Misiunea Paradigma, de la care pornise totul, rezultase în căutarea protecţiei aici. Saul, motivul pentru care avea nevoie de protecţie, folosise consecinţele acelei operaţiuni pentru a-l determina pe director să-l primească şi pe el.

„Am contat pe sancţiune ca fiind arma mea. Nici n-am visat c-o va folosi împotriva mea."

— Pollux e pe culoar, spuse Castor. Păzeşte uşa.

— Dar Saul nu va acţiona atât de vizibil. Va ataca într-un mod la care nu ne aşteptăm.

— Numai să aibă ocazia.

— Nu-s sigur ce…

— Dacă nu-l omor eu mai întâi, preciză Castor.

— Şi să fii tu însuţi omorât pentru încălcarea regulii?

— Mi-am pregătit o evadare.

— Te vor vâna toată viaţa. Ce-ai rezolva? Ştiu că eşti escorta mea. Vor presupune că eu ţi-am ordonat să-l omori. Pe mine ar cădea vina. Şi m-ar executa.

— Atunci, ce facem?

Eliot clătină din cap, distrus. Problema părea irezolvabilă. În împrejurările existente, date fiind regulile, Nici o tabără nu putea să atace, şi totuşi ambele trebuiau să se apere. Un moment, îl admiră fără tragere de inimă pe Saul pentru a fi fost mai deştept decât se aşteptase el. Erau acolo ca doi egali, prinşi într-un meci nul, cu presiunea crescând.

Cine avea să acţioneze cel dintâi? Cine va face prima greşeală?

În ciuda fricii, Eliot constată surprins că era fascinat.

— Ce facem? Păi, nimic, fireşte.

Castor se încruntă.

— Lăsăm sistemul s-o facă în locul nostru.

Capitolul 10

Don bătu de două ori, apoi încă de două. Un paznic, după ce-l studie prin vizor, deschise uşa. Don privi spre ambele capete ale holului – rămăsese pustiu, nu-l observase nimeni – şi intră în camera aglomerată. Găsi două gărzi, trei surori, un medic şi o cameristă. Căutând pe lângă ei, nu văzu lucrul după care venise.

— În baie, spuse paznicul de la uşă.

Dând din cap cu detaşare, Don îşi înfrână un geamăt neprofesionist, spunându-şi: „Iisuse, altul care şi-a tăiat venele.” În timp ce mergea spre baie, auzi paznicul încuind uşa.

Dar trupul nu era în cadă. În schimb, zăcea pe faianţa turcoaz, cu faţa în sus, grotesc, în pijama, halat de baie, ambele descheiate. Un papuc îi căzuse din picior.

„Slavă Domnului că m-am înşelat,” cugetă Don. „Nu e sânge.”

Creştetul capului stătea îndreptat în direcţia lui, aşa că văzu chipul cu susul în jos şi nu-l recunoscu până nu intră în baie şi se întoarse. Chiar şi acum, ştiu doar după numărul de pe uşă, confruntat cu registrele lui, cărui oaspete îi fusese repartizată camera aceea.

Unui egiptean. Ofiţerul de informaţii însărcinat cu securitatea preşedintelui Sadat în ziua asasinării acestuia.

Chipul, însă, era atât de desfigurat încât, fără a fi ştiut cine trebuia să locuiască acolo, Don nu era sigur că ar fi putut identifica victima în momentul când o văzu.

Obrajii erau deformaţi de o grimasă groaznică. Pielea, deşi oacheşă, mai era şi vânătă.

— Culoarea, îi spuse Don medicului. Cianură?

Slab şi brânzos, doctorul ridică din umeri:

— Probabil. Opreşte celulele să mai primească oxigen. Asta ar explica albăstreala pielii. Greu de ştiut cu certitudine, până nu e gata autopsia.

Don se încruntă, descumpănit.

— Dar suferinţa de pe faţă? Cianura n-ar trebui să fie…?

— Paşnică?

— Mda.

Părea nedumerit.

— Ca şi cum ai adormi.

— O fi avut un coşmar, spuse un paznic din uşă.

Don se răsuci, aproape furios, nesigur dacă paznicul făcuse o glumă. Acesta, însă, părea sincer fascinat de efectele otrăvii.

— De fapt, interveni medicul, l-a făcut să-i vină rău. A reuşit să ajungă la toaletă, a vomat şi a căzut pe burtă. Noi l-am întors cu faţa în sus. E mort de câteva ore. Apăsarea obrazului pe duşumea explică felul cum s-a răsucit. Poate n-a murit atât din cauza otrăvii, cât dintr-a loviturii la cap. Sau poate s-a înecat cu propria vomă. Oricum, aveţi dreptate – n-a murit uşor.

— Acum câteva ore?

— Mai mult sau mai puţin. Am respectat protocolul şi am încercat să-l reanimăm. Adrenalină. Electroşocuri cardiace. Puteţi vedea urmele circulare lăsate de tampoane pe piept.

— L-aţi pompat stomacul?

— Am efectuat manevrele, dar n-a prea avut rost.

Doctorul arătă spre oamenii din *living room:*

— Veţi avea martori destui pentru anchetă. Singura problemă discutabilă este de ce nu l-am dus imediat jos la clinică. Răspunsul meu de profesionist e că murise de-atâta vreme încât n-am mai pierdut vremea deplasându-l. Confidenţial vorbind, nu-l puteam transporta jos şi totodată să păstrăm secretul. Ştiţi ce efect au situaţiile astea asupra celorlalţi oaspeţi. Credeţi-mă, tot n-ar fi contat. Era mort.

— Cine l-a găsit?

— Eu.

Camerista era subţirică, atrăgătoare, în uniformă cu şorţ.

Don îşi consultă ceasul.

— La unsprezece? De când se face curat în camere…?

— Nu aveam nici o înţelegere, dacă la asta vă referiţi.

— Tot n-ar fi contat. Nu e nici o regulă împotrivă. Dar te vor întreba la anchetă.

Nervoasă, fata încercă să-şi pună ordine-n gânduri:

— În ultimele câteva zile, părea deprimat. Nu ştiu… ceva în legătură cu o scrisoare de la soţie.

Se încruntă.

— Azi-dimineaţă avea pe uşă anunţul *Nu deranjaţi.* Vrea să doarmă mai mult, mi-am spus, aşa că am revenit după prânz, dar anunţul era tot acolo. Apoi am fost ocupată şi am uitat de el până adineaori. Dintr-un impuls, m-

am hotărât să-i încerc din nou uşa şi, când iarăşi am văzut inscripţia aia, m-am îngrijorat. Am ciocănit de mai multe ori. Nici un răspuns. Aşa că am intrat cu şperaclul.

— L-ai găsit şi ai anunţat paza.

Camerista dădu din cap.

— Ai fi putut chema paza înainte să intri.

— Şi-l puneam într-o situaţie penibilă dacă m-aş fi înşelat.

Don căzu pe gânduri.

— Ai procedat bine. Spune-le anchetatorilor exact ce mi-ai spus şi mie. Nu vei avea nici o problemă.

Privi spre ceilalţi.

— Vreun punct slab pe care trebuie să-l clarificăm?

Nu răspunse nimeni.

— O.K., atunci. Staţi. Mai e ceva. De unde a luat otrava?

Doctorul păru exasperat.

— De unde o iau cu toţii? Oamenii ăştia sunt nişte farmacopee ambulante. Nici nu se-ating de medicamentele pe care le oferim noi. Majoritatea şi le-aduc de-acasă. Cunosc o mie de moduri de-a se sinucide. Dacă nu folosesc o cale, atunci e alta.

— Aţi făcut fotografii?

— Din toate unghiurile.

— Excelent, clătină Don din cap. Minunat sezon, mm?

— Unşpe luni de când am venit. Slavă Domnului, stagiul meu e aproape gata.

— Norocosule!

Don îşi ţuguie buzele.

— Aşteptaţi până după miezul nopţii ca să-l duceţi. De obicei, atunci holurile sunt calme. Voi doi, se întoarse el spre paznici. Asiguraţi-vă că liftul e gol înainte de…

Privi spre cadavru.

Ştiţi cum se procedează. De aranjamente mă ocup eu. Dacă tot lucraţi peste program, nu e nevoie să vă prezentaţi până la amiază. Dar atunci voi vrea să-mi aduceţi declaraţii scrise. Şi…

Deodată, simţi nevoia să iasă din baie.

— … pentru o treabă de soiul ăsta, veţi căpăta prima pe care am stabilit-o. Folosiţi explicaţia obişnuită. S-a hotărât pe neaşteptate să plece azi din cămin. Nimeni nu ştie unde s-a dus.

Vorbind repede, trecu pe lângă doctor.

— Vreau autopsia gata în noaptea asta.

— Analizele durează mai mult.

— Mâine la prânz. Anchetatorii vor fi curând aici. Trebuie să dovedim că sancţiunea n-a fost violată. Să fim siguri că s-a sinucis.

Capitolul 11

În biroul său, Don se rezemă de uşă. Avea fruntea îmbrobonată de sudoare. Reuşise să-şi păstreze controlul până aici. Fusese chiar capabil să suporte o conversaţie cu câţiva oaspeţi, în lobby, comportându-se credibil, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Acum, în sfârşit singur, nervii îi cedară.

Îşi turnă două degete de bourbon, bându-l dintr-o înghiţitură. Muind un prosop în lavaboul barului, şi-l apăsă rece pe faţă.

Unsprezece luni? Aşa spusese medicul? Peste o lună individul avea să plece? Don îl invidia. Propria lui însărcinare începuse doar cu şase luni în urmă. Încă o jumătate de an şi uneori se întreba dacă avea să reziste.

Iniţial, când primise misiunea, fusese încântat. Un an în paradis, regretând numai că era doar unul singur. Tot ce-şi dorea, pe gratis – pe lângă salariul de o sută de mii de dolari. Desigur, bănuise că nu primea nimeni asemenea beneficii dacă slujba nu era o porcărie. Lucra, însă, de douăzeci de ani în informaţii, organizând câteva dintre cele mai mari operaţiuni. Sistemele, la astea se pricepea. Deci, o casă de odihnă era complicată, perfect. Necesita delicateţe, nici o problemă. Era specialist în *public relations.*

Dar nimeni nu-i vorbise despre starea de spirit. Nimeni nu-l prevenise că aveau să fie atâţia morţi.

Fireşte că nu. Numai o mână de oameni ştiau ce se întâmpla cu adevărat acolo – foştii directori şi comitetul de anchetă – şi li se interzicea să vorbească. Fiindcă, dacă se ducea vestea, cine-ar mai fi fost atât de nebun încât să vină? Fără conceptul unei case de odihnă, cine ar mai fi vrut să-şi dedice viaţa meseriei? Până la urmă, cu toţii făceau greşeli. Toţi aveau nevoie de un liman.

Dar ăsta era iadul.

Don nu era agent operativ de teren. Nu aparţinuse niciodată sectorului acoperit, laturii întunecate, echipelor umede{24}, indiferent de argoul folosit. El era oficial de faţadă, guler alb. Înainte de a fi venit acolo, nu văzuse decât trei cadavre în viaţa lui şi aparţinuseră unui prieten şi unor rude, morţi din cauze naturale, zăcând pe catafalc la morgă. Îi dăduseră fiori.

Înainte. Dar acum? Se cutremură.

Ar fi trebuit să ghicească. O casă de odihnă le era destinată oamenilor ambiţioşi care ieşeau în pierdere. Tot ce-şi dorea cineva. La preş. Cu siguranţa garantată. Asta era făgăduiala. O sută de acri de paradis. Dar nimeni nu garanta fericirea. Don, care nu trebuia să stea decât un an, jinduia deja la un popas în dugheana cu burgeri unde se oprise la venirea dinspre Vancouver.

Noaptea, târziu, visa la o plimbare printr-o hală aglomerată. O sută de acri. Şi, uneori, avea senzaţia că ştia fiecare palmă de loc. Ceilalţi – cei care se aflau acolo de câţiva ani şi trebuia să rămână definitiv – simţeau şi mai rău claustrofobia. Pentru a o compensa, se complăceau în desfătări. Droguri, alcool, sex. Mese somptuoase. Dar cât de mult te puteai trosni sau îmbăta, regula şi ghiftui, până nu-ţi mai aducea nici o satisfacţie? O sută de acri, tot mai strâmţi cu fiecare secundă. Fiecare zi aidoma celei dinainte. Cu subtile variaţiuni.

Şi când epuizai, totuşi, toate variaţiunile?

Nu era un om contemplativ. Totuşi, observase că acolo nu-şi găseau satisfacţia decât perdanţii care dispreţuiau latura fizică. Uitându-se în bibliotecă, le descoperise preferinţa pentru subiecte ale spiritului. Sfântul Augustin, învăţămintele lui Buddha. Boethius şi roata norocului. Îl intriga faptul că supravieţuitorii unei vieţi active deveneau meditativi şi monastici.

Şi restul, cei care nu se puteau adapta? Se otrăveau, luau supradoze, îşi tăiau venele sau îşi zburau creierii. Poate făceau schimb de sugestii între ei, căci în ultima vreme mai mulţi stătuseră în saună până leşinaseră şi muriseră deshidrataţi, sau beau vin în cada plină cu apă fierbinte până li se opărea pielea şi mureau din lipsă de oxigen. Adeseori, însă, când şi pierdeau cunoştinţa, se scufundau şi se înecau.

Capitolul 12

Saul ieşi din cameră, nedând atenţie paznicilor. Erau doi la număr – la fel ca aseară, când sosise. Totuşi, alţii doi. Don nu glumise. *Vei fi supravegheat.* Fără îndoială, în curând aveau să-i înlocuiască alţii doi. Schimburi ziua şi noaptea. Cu două sute de mii îţi cumpărai o protecţie a dracului de bună.

Urmărit, coborî la parter. N-avea să fie greu, bănuia, să afle numărul camerei lui Eliot. Dar la ce bun? Nu se putea apropia de ea fără a alarma gărzile. Putea încerca să se facă pierdut, dar asta i-ar fi alarmat şi mai tare. În plus, încă nu rezolvase problema evadării. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atâta se întreba dacă ţelul său era măcar cât de cât posibil. Pentru a-şi răzbuna fratele, trebuia să-şi ucidă tatăl, şi totuşi – pentru a rămâne în viaţă – nu-l putea ucide. Contradicţia îi storcea creierii.

Trebuia să existe o cale. Trăgând concluzia că încă nu ştia destul, începu cercetarea, studiind casa de odihnă, hoinărind prin lobby, magazine şi restaurante, clinica medicală, apoi pe-afară, inspectând zonele sportive, grădinile, terenurile. Gărzile se ţineau pe-aproape. Oaspeţii însă, simţind pericolul, păstrau distanţa. Privirile lor prudente îl făceau să se întrebe cât de mult le putea folosi nervozitatea în scopuri proprii.

Trecu pe la piscină şi terenul de golf. „Se vede că între timp Eliot a fost anunţat că sunt aici," îşi spuse el, „Deci, ce va face? Varianta logică ar fi să stea în camera lui – ştie că n-aş risca niciodată să mă duc acolo. Totuşi, cât timp poate suporta claustrarea? Ştie că n-am de gând să plec. Va refuza să se ascundă la nesfârşit. În loc de a reacţiona faţă de prezenţa mea, va dori să mă facă să reacţionez eu faţă de el.

Dar cum?

Indiferent cum, se va întâmpla curând. Întrucât până la urmă tot va trebui să se arate, n-o să-şi piardă vremea aşteptând. Va accepta inevitabilul şi va sparge imediat remiza.

Unde, însă? Bătrânul e prea fragil pentru bowling şi tenis. Totuşi, are nevoie să se recreeze. Însă cum ar…?"

Asta trebuia să fie. Dând din cap satisfăcut, Saul se îndreptă spre sera în construcţie de lângă pista de jogging, în spatele cabanei.

li făcea plăcere să-şi imagineze diferitele moduri de a o folosi.

Dar unde se ducea bătrânul până aveau s-o termine?

Capitolul 13

— Nu ştiam că-ţi place pescuitul.

Auzind glasul din spatele lui, Eliot se răsuci dinspre râul lat şi repede, cu malurile năpădite de copaci şi de arbuşti, deşi în locul acela o pantă cu iarbă cobora spre un golfuleţ cu ape limpezi şi liniştite. Apa avea un miros proaspăt, însă uneori vântul aducea câte un iz de vegetaţie putredă – moarte şi descompunere.

Omul de pe mal avea soarele în spate. Lumina îl orbea pe Eliot. Ridică o mână streaşină la ochi, dând din cap în semn de recunoaştere.

— Nu mai ţii minte excursiile noastre de pescuit? Îmi place. Dar rareori am avut timp să mă ocup de asta. Acum, însă, când am ieşit la pensie…

Zâmbi, trase guta şi puse undiţa pe ţărm.

— A, mi-amintesc excursiile alea la pescuit, cum să nu.

Glasul lui Saul era înăsprit de mânie. Avea tendoanele gâtului încordate, înecându-l.

— Numai tu şi cu mine.

Coborî taluzul, cu paşi mari.

— Şi Chris.

Privi încruntat pălăria de pai a lui Eliot, cămaşa roşie cadrilată, blugii noi şi ţepeni, şi cizmele de cauciuc. Mârâi:

— Nu mai porţi costum negru şi vestă?

— La pescuit? râse Eliot. Nu port tot timpul haine de birou. Ai uitat cum mă îmbrăcam când mergeam toţi trei în camping.

— Revenim mereu la Chris.

Livid, Saul strânse pumnii, apropiindu-se.

Aplecându-se, fără a-l lua în seamă, Eliot vârî mâna în cutia de momeală.

Saul îndreptă degetul spre el, ca şi cum ar fi ţinut un pistol:

— Sper că nu-i o împuţită de acadea.

— N-am *Baby Ruth-uri,* din păcate. Îmi pare rău. Deşi aş vrea să mă fi gândit. De dragul vremilor trecute. Nu fac decât să schimb momeala.

Din apă se ridică un păstrăv lung de-un cot. Înhăţând o insectă de la suprafaţă, lăsă în urma sa un cerc ce se mărea.

— Ia uite ce mi-a scăpat. Folosisem râmă, când ar fi trebuit să pun muscă.

— Momeli.
Nările lui Saul fremătau.
— Am întrebat prin jur. Ai doi bodyguarzi.
— Însoţitori. Întocmai. Castor şi Pollux.
— McElroy şi Conlin, vrei să spui.
— Bravo, dădu Eliot din cap. Aş fi fost dezamăgit dacă nu-ţi făceai lecţiile.
— Alţi orfani pe care i-ai minţit.
Furios, Saul privi în jur.
— Şi unde naiba sunt?
— Joacă tenis, cred, răspunse Eliot, luând o a doua undiţă. Nu vin cu mine peste tot.
— Nu te simţi nervos – stând singur aici?
— Într-o casă de odihnă? De ce-aş fi nervos? Sunt apărat.
Saul se mai apropie un pas.
— Greşeşti.
— Ba nu, *tu* greşeşti, aruncă Eliot undiţa, furios. Ai pierdut. Recunoaşte-o. Dacă mă ucizi aici, mori şi tu. După atâţia ani, ştiu cum gândeşti. N-ai fi mulţumit dacă n-ai scăpa cu viaţă. Dar nu poţi.
— Probabil.
— Nu-i de-ajuns. Ai vrea să fii sigur.
Lui Eliot îi palpita pieptul.
— De-asta am venit azi singur aici. Aş fi putut sta ascuns în cameră, dar sunt prea bătrân ca să-mi mai pierd vremea. Locul ăsta e şi-aşa destul de neplăcut. Probabil ai simţit atmosfera. Oaspeţii sunt ca şi morţi. Pur şi simplu nu le dă prin cap să se culce şi să-nchidă ochii.
— Ţi-ai săpat groapa.
— Nu eu, îşi ridică Eliot bărbia, mândru. Curând, voi avea din nou trandafirii mei. Am asta, arătă el insistent spre undiţă. Deci, iată-mă, cea mai bună ocazie pe care o poţi găsi. Omoară-mă acum şi fugi peste râu. Cine ştie? Poate chiar reuşeşti să scapi. Altminteri, sau faci pace cu mine, sau, la naiba, lasă-mă-n pace.
Privi spre râu, înghiţind în sec, slăbit de izbucnire.
— Prefer, totuşi, să ne înţelegem.
— N-o să-ţi meargă aşa uşor.
Saul simţea în gură un gust amar.
— Îmi datorezi un lucru.

— Care?

— O explicaţie.

— De ce? Ar mai conta cu ceva? Dacă ştii despre Castor şi Pollux, trebuie să fi aflat şi despre…

— Aţi fost cinci, îl întrerupse Saul grăbit, scuipând cuvintele. Descendenţii grupului Abelard iniţial. Fiecare dintre voi avea orfani, fii, loiali până la fanatism. Exact ca Chris şi cu mine. Ne foloseaţi ca să sabotaţi operaţiuni pe care le consideraţi greşite.

Gesticulă nerăbdător:

— *Continuă tu.*

— Ai aflat toate astea? clipi din ochi Eliot, uimit.

— Tu m-ai învăţat.

Analizând noile informaţii ale lui Saul, Eliot se aşeză încet pe mal. Ridurile i se adânciseră. Pielea-i devenise de un pământiu mai închis.

— O explicaţie?

Se lupta cu gândurile. Câteva momente, stătu neclintit, părând chiar să nu mai respire.

Apoi oftă.

— În regulă, cred că meriţi…

Miji ochii spre Saul.

— În tinereţe, clătină el din cap, de parcă nici nu şi-ar fi putut aminti de vreo tinereţe, când tocmai îmi începusem meseria… mă întrebam de ce se luau atâtea decizii prosteşti. Nu doar prosteşti – dezastruoase. Crude. Cu preţul atâtor vieţi. L-am întrebat pe tatăl meu vitreg.

— Auton.

— Şi pe-asta o ştii?

Saul se mulţumi să-l privească.

— Mi-a spus că, la vremea lui, îşi pusese aceeaşi întrebare. I se răspunsese că hotărârile doar *păreau* dezastruoase. Inferiorii ca el nu puteau înţelege marele ansamblu şi, uneori, trebuia să ia hotărâri care puteau părea prosteşti dintr-un punct de vedere îngust, dar de fapt erau inteligente când se ţinea seamă de toţi factorii. A spus că o crezuse mulţi ani, până când a urcat atât de sus încât ajuns unul dintre cei prezenţi în camera aceea şi ceea ce a descoperit a fost că deciziile erau exact atât de prosteşti pe cât păreau. Oamenii aceia nu aveau nici o viziune de ansamblu. Erau la fel de încurcaţi, de mărunţi, ca toţi ceilalţi. În cele din urmă, avansările mi-au adus accesul în acea cameră şi am descoperit ce voia să spună. Îl văzusem pe secretarul

de stat refuzând să discute cu secretarul apărării – vreau să spun, a întors literalmente spatele grupului şi s-a aşezat pe scaunul lui, cu faţa spre un colţ. Am văzut oameni certându-se despre cine lângă cine avea voie să şadă – ca nişte copii de şcoală – în timp ce investeau miliare de dolari ca să intervină pe lângă guvernele străine în numele siguranţei naţionale, dar de fapt fiindcă marile firme se simţeau ameninţate de facţiunile socialiste din acele ţări. Susţineau dictaturi sau lovituri de stat fasciste sau…

Se strâmbă dezgustat.

— Ceea ce-am făcut în Ecuador, Brazilia, Zair, Indonezia şi Somalia e de-ajuns ca să-mi vină rău. Una peste alta, au fost ucişi milioane de oameni datorită amestecului nostru. Şi înşelătoria cu gradele. Operativi talentaţi puşi pe liber când trimiteau rapoarte corecte care nu mergeau pe linia politicii actuale. După aceea, cineva de sus rescria rapoartele, pentru ca administraţia să citească ce voia ea. Nu restabilim adevărul. Răspândim minciuni. Când Auton mi-a cerut să-i iau locul ca urmaş al grupului Abelard, am profitat de ocazie. Cineva trebuia să acţioneze responsabil, să încerce restabilirea echilibrului şi a normalităţii.

— Misiunea Paradigma, spuse Saul.

— În regulă, hai să trecem şi la ea. Avem o problemă cu energia. Deci, ce facem? Încheiem o înţelegere cu arabii ca să cumpărăm petrol mai ieftin, cu condiţia de a opri ajutorul acordat Israelului. Totul neoficial, desigur, negocierile fiind conduse de miliardari americani – dar cu acordul tacit al guvernului. Rezultatul final? Noi ajungem să conducem maşini mari, în timp ce Israelul dispare de pe faţa pământului. Nu neg pretenţiile facţiunilor arabe. Situaţia din Orientul Apropiat e complicată. Dar, fir-ar să fie, Israelul există. Vorbim despre distrugerea unei naţiuni.

— Deci, m-ai pus să-i asasinez pe negociatori.

— Câţiva oameni, în comparaţie cu o naţiune. Mesajul era clar – nu încercaţi şi a doua oară.

— Dar după aia, ai încercat să mă omori pe mine.

— Preşedintele voia să răzbune moartea celui mai bun prieten al său. Cu ancheta susţinută de o asemenea putere, ai fi fost descoperit.

— Ştii ce simţeam pentru tine. N-aş fi vorbit.

— Nu de bună voie. Dar, sub efectul chimicalelor, i-ai fi trimis la mine. Iar eu, tot sub efectul chimicalelor, i-aş fi trimis la restul grupului. Trebuia să fie protejat.

— Nu e logic.

— De ce?
— Fiindcă naţiunea pe care voiai s-o aperi – Israelul – a fost învinuită.
— Temporar. Odată ce erai ucis tu, plănuiam să demonstrez că acţionaseşi din proprie iniţiativă. Un evreu, hotărât să-şi apere ţara spirituală. Asigurasem deja eşecul ultimelor tale câteva misiuni – ca să dovedesc că erai instabil. Israelul ar fi fost absolvit de orice răspundere.
— Sigur. Iar eu muream. Asta numeşti tu iubire?
— Crezi că mi-a fost uşor s-o fac? i se frânse lui Eliot glasul. Coşmarurile. Vinovăţia. Nu dovedeşte durerea mea că n-am vrut să procedez aşa?
Saul se cutremură de dispreţ.
— Vorbe. Castor, Pollux şi cu mine. Cu restul ce naiba s-a întâmplat? Fără a-l pune la socoteală şi pe Chris, încă paişpe orfani.
— Morţi.
— În misiuni similare?
Lui Eliot i se puse un nod în gât.
— N-am ordonat-o eu. Au căzut la datorie.
— Şi asta ar trebui să îndrepte totul?
— Ai prefera să fi murit pentru oamenii din camera aia? Erau soldaţi.
— Roboţi.
— Dar lucrând pentru cineva ale cărui valori sunt mai substanţiale decât cele ale guvernului ţării lor.
— Valori? Vrei să vorbim despre…?
Pieptul lui Saul se comprimă.
— Uite una de care n-ai mai auzit. Nu trădezi un om pe care-l iubeşti!
Tremura, încins.
— Noi am avut încredere-n tine. Ce altceva a făcut suportabile căcaturile prin care ne puneai să trecem? Îţi doream preţuirea. Iubire? Eşti atât de-al dracului de arogant încât crezi că ai dreptate. Vrei să salvezi lumea? Când vom fi cu toţii morţi, încă or să mai rămână tâmpiţii din camera aia. Şi niciunul dintre noi nu va fi contat. Decât pentru mângâierea pe care ne-am adus-o unii altora.
— Ţi-a scăpat esenţialul. Datorită fiilor ca voi şi a operaţiunilor pe care v-am pus să le sabotaţi, am salvat cine ştie câte mii de vieţi nevinovate.
— Dar Chris e mort. Şi-n ce mă priveşte, nici eu nu mă simt prea bine. Ascultă, pe-ăilalţi nu-i cunosc. Nici nu-s sigur că mi-ar plăcea.

Aprig, abia capabil să se abţină, Saul clătină din cap cu dezgust şi urcă malul.

— Stai! Nu-mi întoarce spatele! Încă n-am terminat!

Saul nu se opri.

— Vino înapoi! Unde crezi că te duci? N-am spus că poţi pleca!

În vârf, Saul se răsuci.

— M-am săturat să te mai ascult. Un fiu ar trebui să-şi mângâie tatăl la bătrâneţe. Eu? Îţi voi face ultimele zile pe pământ un iad.

— Nu aici! Dacă mă ucizi, mori şi tu, şi pierzi!

— Orice fiu creşte destul de mare…

— Ce?

— Şi de deştept ca să-şi strivească tatăl. Lucrul la care nu te-ai aşteptat a fost că-l iubeam pe Chris mai mult decât pe tine.

Cu o ultimă privire sumbră, Saul se răsuci brusc. Plecând cu paşi întinşi, dispăru după creasta malului.

Capitolul 14

Râul şipotea. Eliot încercă să se ridice în picioare, dar îl lăsaseră puterile. Cu genunchii moi, căzu pe mal. În tot timpul discuţiei, se asigurase să nu privească spre înălţimea împădurită de peste râu.

Acum, însă, o făcu. Derutat.

Castor şi Pollux erau acolo. Împreună cu directorul casei de odihnă, un anchetator venit cu o echipă să investigheze o sinucidere şi, cel mai important, un puşcaş de precizie.

Calculase toate detaliile. Saul avea două variante. Să asculte glasul raţiunii. Nu era oare convingător argumentul – mii de vieţi omeneşti? Nu merita sacrificiul viaţa unui singur om, fie şi Chris?

„Sau, de nu, să-ncerce să mă omoare.

Dacă Saul alegea prima variantă, mi-aş fi putut trăi ultimele zile în pace, poate revenind la misiunea mea, pentru a salva şi alte vieţi.

Dacă Saul ar fi ales-o pe a doua? Încercând să mă ucidă, ar fi fost împuşcat. De faţă cu martori, eu aş fi fost absolvit de orice vină. Sfârşitul ar fi fost acelaşi.

Dar – se încruntă Eliot – ceva n-a mers. Saul a procedat în mod neaşteptat, nealegând nici una, nici alta. Nu s-a lăsat convins, dar nici n-a încercat să mă omoare. Nu s-a schimbat nimic.

Cu o excepţie.

Părea prea sigur. Îşi echilibra atent acţiunile, fără să se apropie nici un moment prea mult.

O fi ghicit? Este posibil să-l fi învăţat mai bine decât mi-am dat seama? Îmi poate citi gândurile?

Cu neputinţă.”

Capitolul 15

— Ai fost cu ei.

Saul stătea aşezat pe treptele cabanei, aşteptând, cu ochii îngustaţi.

— Cum? se opri surprins Don, punând pe treapta de jos un pantof alb înnoroiat.

— Ar trebui să faci ceva cu garderoba.

Don îşi privi genunchiul rupt al pantalonilor roşii de poliester. Maşinal, îşi desprinse scaieţii de pe blezerul marinăresc.

— Am fost la o plimbare.

— Prin pădure. Ştiu. Cu ei, arătă Saul dincolo de terenurile de tenis, spre Castor şi Pollux, anchetatorul sosit dimineaţă cu elicopterul şi un om cu ochi migdalaţi care ducea o cutie prelungă şi îngustă ce-ar fi putut conţine un tac de biliard. Sau o armă cu lunetă.

Apropiindu-se dinspre râu, Eliot îşi aducea undiţele şi cutia cu momeală.

— Măi, măi, n-a prins nici un peşte.

— Cum adică, am fost cu ei? întrebă Don.

— Când am venit aici, primul lucru pe care l-ai făcut a fost să mă acuzi că plănuiam să asasinez un oaspete. Mi-ai trântit în cârcă două gărzi. Apoi, deodată, gărzile au dispărut, aşa că l-am urmărit pe bătrân până la râu, unde mi-a oferit o şansă de a-l omorî. Cum din capul locului nici n-aveam de gând să-l omor, habar n-am avut despre ce vorbea. În fond, este tatăl meu. Era evident să vreau să-l revăd. El însă a început să îndruge nerozii, aşa că am plecat, şi n-ai să ghiceşti ce s-a întâmplat după aia. Aşa, deodată, paznicii mei s-au întors.

Arătă spre doi oameni care stăteau în şezlonguri, nu departe de el.

— Ce-ai crede *tu* de asta?

— Păi…

— Pare-mi-se că bătrânul mi-a întins o cursă. Dacă puneam mâna pe el, acum eram mort, şi aveai martori ca totul să fie legal. Ţţ, ţţ, ţţ, Don. Nu-mi protejezi tocmai bine interesele.

Directorul îşi umflă pieptul, ca pentru a protesta. I se dezumflă ca un balon. Renunţă la efort.

— A trebuit să marşez. Bătrânul insista că vrei să-l omori.

— Şi tu, fără nici o dovadă, l-ai crezut.

— Ascultă, s-a dus la echipa de anchetă. Dacă mă opuneam, ar fi crezut că nu-mi făceam datoria. Un test. Asta a fost tot. Dacă n-aveai nici un gând rău, nu păţeai nimic. Dacă încercai să-l omori…

— Dar n-am încercat. Am plătit o grămadă pentru protecţia mea, şi m-aleg cu ameninţări. Totul e pe dos. Bătrânul tocmai ţi-a dovedit că *el* vrea să mă omoare pe mine. Merit – pe dracu', pretind – acelaşi tratament.

— Ce tot vorbeşti? Eşti deja păzit.

— Arest la domiciliu. Ăia doi nu mă apără. Mă supraveghează. Între timp, Eliot poate face orice pofteşte. Nu-i corect. Ar trebui să fie păzit şi el. Şi nu de clonele alea două pe care şi le-a adus cu el. De oamenii tăi. E destul de paranoic ca să încerce vreo prostie.

— E absurd.

— Dacă se întâmplă ceva, îţi vei dori pe toţi sfinţii să mă fi ascultat. Anchetatorii au să te dea afară. Îţi spun eu că-i nebun. Şi mai vreau şi ca bandiţii ăia doi ai lui să fie supravegheaţi.

— N-am atâta personal!

— Încă şase gărzi?

— În trei schimburi? Pe lângă cei pe care ţi i-am repartizat ţie? Face douăzeci şi patru! se bâlbâi Don. Am nevoie de oameni şi prin alte locuri! Şi ăsta nu-i decât începutul! Dacă i-apucă şi pe ceilalţi oaspeţi? Au să vrea şi ei protecţie! Mulţi dintre ei erau duşmani înainte de-a se retrage! Singurul motiv pentru care pot dormi noaptea e încrederea în casa de odihnă! Dacă se gândesc că neutralitatea ei ar putea fi violată… să urmărim oaspeţii pretutindeni? Bodyguarzii să se calce pe picioare? O casă de odihnă trebuie să fie liniştită şi paşnică!

— Crezi că ăilalţi n-au observat că ai pus oameni să mă supravegheze? Azi dimineaţă când m-am dus la micul dejun, toată lumea din restaurant s-a uitat la paznicii mei şi abia aşteptam să ies de-acolo.

— Eşti aici doar de două zile şi…

— Ce?

— Ameninţi patruzeci de ani de tradiţie.

— Nu eu. Eliot. Şi tu. Nu eu i-am cerut pe dulăii ăştia. Ce-i valabil pentru mine trebuie să fie şi pentru el. Dacă mie mi se-agaţă tinichele, atunci, la dracu, şi lui îi trebuie agăţate.

Don dădu din mâini:

— N-am să-i pun paznici. Nebunia asta nu poate fi lăsată să escaladeze.

— Logic, nu mai ai decât o singură altă variantă.

— Care? se arătă Don plin de speranţă.
— Fă-o invers. De-escaladeaz-o. Cheamă-ţi dulăii înapoi.

Capitolul 16

Încadrat de Castor şi Pollux, Eliot se încordă când intră în seră.

Abia îi aşteptase terminarea. Nerăbdător ca un îndrăgostit, venea la trandafirii lui.

Dar mai era cineva înăuntru. În celălalt capăt, un om se ridică de sub o masă şi ieşi prin spate.

Eliot se încruntă.

— Stai o clipă! Ce făceai…?

Repezindu-se la uşă, o deschise larg, pentru a-l vedea pe Saul traversând pista de jogging, spre cabană.

— Vino-napoi aici!

Saul o luă la fugă.

— Ce voia să…? se răsuci Eliot spre Castor şi Pollux.

— Uitaţi-vă sub masa aia.

Nedumerit, Castor îngenunche. Dibui pe dedesubt şi murmură:

— Sârme.

— Ce?

Surprins, Eliot se lăsă pe vine, privind sub masă. Două fire, unul roşu, altul negru, atârnau printr-o gaură a mesei, ducând la un strat de trandafiri.

— Iisuse!

— Nu-i nici o bombă. Nu aici, spuse Percival.

— La fel cum l-a omorât pe Landish, luciră ochii lui Eliot. Ce mai aşteptaţi? Chemaţi paza. Să-l oprească dacă încearcă să părăsească incinta.

Sări în picioare, aproape chiuind.

— Acum l-am prins. Pot dovedi că vrea să mă omoare.

Castor se repezi spre telefon.

— Crede că-şi poate pune mintea cu… nici măcar atât de rapid n-a fost ca să termine până ajungeam eu aici, râse Eliot. L-am bătut.

Întorcându-se, strigă spre Castor, aflat la telefon:

— Zi-i directorului ăluia să vină aici!

— De unde-o fi luat explozivii? întrebă Pollux.

— Din acelaşi loc ca voi! Uitaţi-vă-n jur! Îngrăşăminte! Muşchi de turbă! S-a putut duce la farmacie, să-şi mixeze un cocktail! Nu-i trebuiau decât baterii şi…

Îşi afundă mâinile în răzorul de trandafiri.
— Ajutaţi-mă să-l găsesc!
Pollux îl privea deznădăjduit.

Capitolul 17

Când sosi, Don deschise gura. Nu ieşi nici un sunet. Sera fusese construită după planurile lui Eliot. Echipamente de mare fineţe. Varietăţi rare. Acum totul era distrus. Eliot începuse cu stratul de sub care atârnau firele. Urmărindu-le prin pământ şi trandafiri, smucise şi săpase, trăgând, aruncând, repezindu-se de la un răzor la altul până se umpluse de pământ, iar în jurul lui zăceau trandafiri.

— Unde-i? La dracu', ştiu că-i aici! A amplasat o bombă! Trebuie s-o găsesc!

Azvârlind cu pământ, se ciocni de un perete de sticlă, aproape spărgându-l.

Castor şi Pollux se repeziră să-l ajute.

— *Unde-a pus-o?*

Împingându-şi fiii la o parte, Eliot smuci de cabluri, clătinându-se îndărăt când acestea se desprinseră. Se holbă la cele două capete goale.

— O, Iisuse, nu. Ticălosul…! Nu era nici o…!

Suspinând, bătrânul se lăsă moale pe podea.

Capitolul 18

„Ne-a făcut-o,” îşi spuse Don. „Mare figură. Mai mult n-o să-i meargă.”

Durase o oră ca să rezolve consecinţele tulburătoare ale întâmplării din seră – asistenţi medicali examinându-l pe Eliot înainte de a-l conduce înapoi la cabană; specialişti genişti verificând absenţa explozivilor. Până la urmă, însă, reuşise să scape. Intrând ca o furtună în sala de gimnastică din cabană, se opri în faţa adjunctului:

— Grisman ar trebui să fie aici.

— A plecat acum un minut.

Don se repezi înapoi pe uşă. Prea furios ca să aştepte ascensorul, porni tropăind pe scări. Grisman trebuia să-şi schimbe hainele.

Transpirat, spunându-şi că trebuia să-şi regăsească stăpânirea de sine, ajunse la etajul doi, răsucindu-se la timp pentru a-l vedea pe Grisman intrând în camera lui.

— Hei, stai pe loc! Vreau să-ţi vorbesc!

Grisman, însă, nu-l auzi. Intrat deja în cameră, închise uşa.

Don o luă cu paşi apăsaţi pe culoar.

— Ticălosule!

La două camere distanţă, unda de şoc îl doborî de pe picioare. Se lovi la cap, cu urechile răsunându-i în timp ce uşa camerei lui Grisman zbura din ţâţâni.

— Nu!

Năucit, Don se târî spre uşă. Oaspeţii deschideau alte uşi. Nu le dădu atenţie.

— Grisman!

Simţind miros de pucioasă, Don se strecură înăuntru.

Camera era distrusă, stereo-ul, televizorul şi computerul sfărâmate, pereţii arşi. Pe pat fumegau tăciuni.

Alarma de incendiu urla.

— Grisman!

Tuşind, se repezi spre baie.

Acolo! Pe jos! Slavă Domnului, respira!

Capitolul 19

— Doar nu vorbeşti serios! Crezi că eu…!

— Sau tu, sau ei, arătă Don spre Castor şi Pollux.

— Singur a făcut bomba! insistă Eliot.

— Şi a detonat-o? Ridicol. N-a lipsit mult să-i facă de petrecanie.

— N-a lipsit mult? Crezi că-s cai verzi pe pereţi în mă-sa! Nu se vede cu ochiul liber? S-a ascuns în baie înainte de a o declanşa!

— Dar de ce să…?

— Ca să cadă vina pe mine, pentru numele lui Dumnezeu! A făcut trucul cu sârmele ca să pară că eram destul de furios ca să i-o plătesc!

— Sau poate tu singur ai meşterit sârmele. Ca să cadă vina pe el. Să pară că se juca de-a bombele şi una dintre ele a explodat.

— Tâmpitule…! Crezi că dacă eu puneam o bombă, nu-l omora?

— Cred că regulamentul spune că dacă un oaspete cauzează neplăceri, pot să mă răzgândesc. Cer o audiere. Ceea ce mi-ar plăcea nespus – nu ştiu cine-i de vină, aşa că mă iau de amândoi – e ca tu şi fi-tău să vă rezolvaţi problema altundeva.

Capitolul 20

Saul zăbovea în lobby, privind spre lift şi scări. Arsurile îl dureau, dar se simţea prea surescitat ca să-i pese. Prefăcându-se interesat de o vitrină cu pantofi de jogging, studia imaginea reflectată a intrării în restaurant.

La ora şapte, răbdarea îi fu răsplătită: Eliot – flancat de Castor şi de Pollux – coborî scara. Intrară în restaurant. Aşteptă un moment şi îi urmă.

Oaspeţii reacţionară imediat, lăsând jos furculiţele, înghiţind cu noduri, privind de la Saul la Eliot şi înapoi. Simţind tensiunea, câţiva cerură nota de plată. Alţii, intrând, aruncară o privire rapidă şi se retraseră în hol. În, salon se lăsă o tăcere încărcată.

Deşi Eliot stătea cu faţa spre intrare, studia meniul, vorbea cu Castor şi cu Pollux şi evita intenţionat să-l observe pe Saul.

— Aş prefera masa de-acolo, îi spuse Saul şefului de sală.

— V-aş putea-o propune pe cea de-acolo, domnule – în colţ?

— Nu, cea din faţa bătrânului îmi convine de minune.

Nu-i dădu şefului timp să discute. Străbătând sala, se aşeză drept în faţa lui Eliot, la doi metri distanţă.

Eliot încercă să-l ignore. Alţi meseni se ridicară şi ieşiră. Înconjurat de mese goale, Saul continua să-l privească.

Eliot sorbi din paharul cu apă.

Saul sorbi şi el.

Eliot rupse o bucată de pâine cu usturoi.

Saul făcu acelaşi lucru.

Mestecau într-un ritm..

Eliot se şterse la gură cu un şervet.

Saul îl imită, nedesprinzându-şi ochii dintr-ai lui Eliot. Îi făcea mare plăcere să ştie că folosea împotriva tatălui lor unul din trucurile lui Chris. Chris îi vorbise despre mănăstire. „Unii dintre noi doreau cu disperare să rămână. Câţiva, însă, voiau să plece. Nu aveau curajul s-o spună. Aşa că se dădeau în spectacol. Cel mai bun mod? Să-ţi râzi de un comesean. Te aşezi în faţa lui şi-i imiţi toate mişcările. N-are cum să se apere. Oponentul cade în capcana repetiţiilor tale. Tu îl urmăreşti, el te urmăreşte pe tine. Nu poate ieşi din joc. Îl scoate din minţi. Până la urmă, se plânge. Ironia e că stareţul

mănăstirii nu poate şti dacă tu creai probleme, sau celălalt avea doar năluciri.”

Saul reproducea fiecare mişcare a lui Eliot.

O mână dusă la bărbie.

O scărpinare a sprâncenei.

Un oftat de exasperare.

Dură zece minute. Deodată, Eliot îşi aruncă şervetul, pornind furios spre hol, cu Castor şi cu Pollux după el.

— Nu i-o fi priit ceva? întrebă Saul în salonul pustiu.

Capitolul 21

Coborî în hol, nedumerit, informat fiind că avea o vizită. Casa de odihnă le îngăduia, cu condiţia ca acreditările să fie în ordine şi la percheziţie să nu se găsească arme. Dar nu-şi putea imagina cine ar fi vrut să-l vadă. Bănuia că Eliot riposta.

Când însă văzu cine era, simţi un gol în stomac. Se opri, uimit.

— Erika? Cum ai…?

Îmbrăcată. Într-o fustă bej şi un tricou galben, traversă holul, zâmbind, şi-l îmbrăţişă.

— Slavă Domnului, eşti viu.

Cu braţele ei împrejurul său, îi era greu să mai respire. Timpul se oprise în loc.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici.

Tremurând, derutat, se aplecă înapoi:

— Orlik… Cum…?

— E mort.

Părea tulburată.

— Înainte de-a fi fost ucis, m-a lăsat să fug. Mi-a spus unde te duseseşi. Îţi explic mai târziu.

Se încruntă la vederea feţei lui, preocupată:

— Ce ţi s-a-ntâmplat?

— Arsurile astea? îşi atinse Saul uşor obrajii, după care privi prin lobby, repetându-i cuvintele. Îţi explic mai târziu.

Zâmbi, nerăbdător să-i povestească ce făcuse.

Ea însă clătină din cap, încruntându-se şi mai tare.

— Nu numai arsurile.

— Ce mai e?

— Ochii. Nu ştiu cum să-i descriu… Sunt…

— Haide. Spune.

— Îmbătrâniţi.

Saul tresări, simţindu-se ca atins de un curent electric. Răvăşit, simţi o nevoie bruscă de a schimba subiectul.

— Să mergem.

Încerca să pară nepăsător.

— Hai să-ţi arăt locurile.

Soarele era puternic. Îl durea capul, în timp ce mergeau pe o alee albă pietruită, prin dreptul unei fântâni arteziene, înconjuraţi de munţi.

Nu putea uita, însă, cuvintele ei.

— N-am dormit bine.

Erika se întoarse pe neaşteptate cu faţa spre el, îngrijorată.

— Obrajii tăi. Sunt…

— Ce-i cu ei?

— Slăbiţi. Uită-te la tine. Ai pierdut în greutate. Eşti palid. Te simţi bine?

— L-am…

— Ce?

— Aproape l-am bătut. Aproape am învins.

Ochii îi străfulgerară, deşi erau negri.

Erika îl privi, copleşită.

— Mâine are loc o audiere, continuă Saul. Ca să decidă daca ne cer să plecăm. De cum a ieşit din incintă…

Îl întrerupse cu emfază:

— Nu merită efectul pe care-l are asupra ta. Te-ai schimbat. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă. Am o maşină. Am putea…

— Nu acum, când e aproape gata.

— Nu va fi niciodată gata. Ascultă-mă. Ştiu că ţi-am spus să te răzbuni. Dar am greşit.

— N-aveai cum greşi, din moment ce mă simt atât de bine.

— Dar vei pierde.

— Nu şi dacă scap viu.

— Orice-ar fi. Asta nu mai e o treabă profesională. E ceva personal. Nu eşti pregătit emoţional pentru aşa ceva. Vei suferi toată viaţa.

— Pentru a-mi fi răzbunat fratele?

— Pentru că-ţi vei fi ucis tatăl. Condiţionarea ta e prea puternică.

— Pe asta contează şi el. Dar îl înving.

În glas i se simţea tăişul ascuţit al urii.

Şi deodată, Erika ştiu că trebuia să plece de-acolo. Se simţea ca pe lumea cealaltă. Era un loc al răului. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea repulsie.

Singura ei speranţă era de a-l ispiti să vină şi el. Plănuise să rămână peste noapte, dar simţea că nu avea la dispoziţie decât după-amiaza.

Îşi povestiră ce li se întâmplase de când fuseseră ultima oară împreună. Se întoarseră la cabană, urcară în camera lui Saul şi se dezbrăcară încet unul pe celălalt. N-o interesa sexul. Voia să-l ademenească, să-i salveze sufletul.

Dar, chiar în timp ce se îmbrăţişau, acoperindu-se unul pe altul cu goliciune, Saul se cutremură alarmat. Ştia că nu era posibil, iar i se părea că alături zăcea şi Chris, mustrându-l cu ochi lipsiţi de viaţă.

Vinovăţia îi răvăşi minţile. „N-ar trebui să mă aflu aici. Ar trebui să-l vânez pe Eliot."

Singurătatea, însă, insista. Împreunându-se cu Erika, îşi dădu seama dintr-odată că nu doi, ci trei se tăvăleau prin pat. Nu numai el şi Erika, ci şi Chris.

— Te iubesc! exclamă. O, Doamne!

Iar Erika, ştiind că se întâmplase ceva cumplit, mai ştiu şi că-l pierduse.

Capitolul 22

— Nu rămâi nici măcar la cină?

Erika aruncă o privire spre cabană, revoltată.

— Trebuie să plec.

— Speram să poţi…

— Să te-ajut? Nu, nu e bine. Locul ăsta e… Vino cu mine.

Saul clătină din cap:

— N-am terminat.

— Nu contează dacă-l omori. Nu înţelegi? A învins deja. Te-a distrus.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Îl sărută.

— Te-am pierdut acum zece ani. Azi, te-am pierdut din nou.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Ai să-mi lipseşti.

— Peste o săptămână, voi avea ceea ce doresc. Voi putea veni la tine.

— Nu.

— Îmi spui să nu vin?

— Vreau să vii. Dar n-o vei face.

— Nu înţeleg.

— Ştiu.

Îl sărută din nou.

— Ăsta-i necazul.

Urcând în maşină, îşi frecă ochii înlăcrimaţi.

— În caz că mă înşel, vei afla de la ambasadă unde mă găseşti.

— Ştiu eu un loc în Grecia, spuse Saul. Marea e atât de albastră…

Din gâtul ei scăpă un sunet chinuit.

— Pe pariu. Şi valurile se rostogolesc, şi înotul e… Ce să mai zic? Ia ghici.

Îşi ridică bărbia. Îi tremura.

— Mă gândeam să-mi dau demisia. Pe curând, iubitule. Ai grijă.

Porni maşina şi se îndepărtă în lungul drumului.

Capitolul 23

Răscolit, o privi până când maşina dispăru între copaci, spre drumul din mijlocul văii. Simţea un gol interior. Creierul i se învârtea, ca şi cum o influenţă din afară ar fi intervenit asupra unui sistem perfect închis. „Ce se-ntâmplă cu mine?”

Derutat, se întoarse să urce înapoi treptele cabanei, înţelegând deodată ce încercase să-i spună Erika. „Am rămas aici. Până când bătrânul nu-şi va primi pedeapsa, n-am s-o mai văd.

Dar atunci va fi prea târziu. Mi s-a oferit, şi în schimb, l-am ales pe tatăl meu.

Cum m-ar mai putea primi după asta?”

Amintindu-şi sentimentul chinuitor în legătură cu casa de odihnă, dintr-odată se întrebă dacă nu cumva se condamnase singur. Ba chiar sări de pe trepte, să alerge la o maşină şi…

„Ce? Să fug după ea? Să-i spun că plecăm împreună?”

Interveniră gânduri despre Eliot. Paralizat pe scară, privi din nou spre drumul dintre copaci. Presiunea creştea în trupul lui. Chinurile îi sfâşiau sufletul. Voinţa îi oscila când într-o parte, când în cealaltă.

Ce să facă? Pe cine să aleagă? În faţa lui părea să stea Chris, cu ochii îngustaţi acuzator.

Paralizia se preschimbă în hotărâre.

Capitolul 24

Don umbla prin încăpere, gesticulând furios spre piscina de dincolo de peretele-fereastră al cabinetului său. Deşi era o zi însorită şi caldă, bazinul era gol.

— Cu toate figurile pe care le-aţi făcut, oaspeţii sunt atât de nervoşi încât nici nu mai vor să iasă din camere. Restaurantul e pustiu. Terenurile – ce naiba, aş putea trimite afară fete goale dansând, şi n-ar fi nimeni să le bage-n seamă. S-au răspândit zvonuri despre… neînţelegerea voastră, să-i spunem? Deştepţii de-afară zic: Nu vă apropiaţi, alegeţi casa de odihnă din Hong Kong sau din Elveţia. Şi să mai vorbeşti despre belele. Gaşca voastră-i de belea.

Beleaua la care se referea consta din Eliot, Castor, Pollux şi Saul. Stăteau aşezaţi – Eliot cu escorta lui despărţiţi de Saul, pe care-l păzeau gărzile – în timp ce Don continua:

— Deci, iată care e situaţia. Regulile sancţiunii obligă casa de odihnă să primească un operativ la nevoie, cu condiţia să plătească taxele necesare. Dar regulile nu-l silesc pe director să înghită oaspeţi indisciplinaţi. Am luat legătura cu superiorul meu şi i-am explicat problemele de-aici. Am anunţat comitetul de supraveghere. Am cerut o audiere şi am primit o sentinţă. Regula Abelard spune că dacă un director are motive suficiente – şi, Christoase, dacă nici eu n-am motive suficiente! — poate cere unui oaspete să-şi facă bagajele.

Arătă spre uşă:

— Şi să plece.

Eliot îşi îndreptă spinarea, furios:

— Şi să-l lase pe omul ăsta să-ncerce să mă omoare de cum părăsesc incinta?

— Am spus eu că-l las să te omoare? Nu suntem animale. Comitetul s-a pregătit pentru un compromis. Ai plătit servicii de care n-ai beneficiat, aşa că iată un cec care-ţi rambursează balanţa de cheltuieli. Aşa e cinstit. Ţi-ai dedicat viaţa meseriei. Meriţi o şansă. Deci, ceea ce-ţi oferim sunt douăzeci şi patru de ore. Timp destul pentru un om cu experienţa ta. Poţi să dispari pe veci, date fiind relaţiile de care dispui. Ai la dispoziţie toată noaptea. Linişteşte-te. Mâine dimineaţă, însă, la ora opt – predai camera. Vreau să

pleci de-aici. Şi peste o zi va trebui să plece şi Grisman. Poate atunci restul oaspeţilor se vor simţi bine din nou.

Foindu-se pe scaun, Eliot îl fulgeră din priviri pe Saul.

Care se mulţumi să rânjească, ridicând din umeri.

Capitolul 25

Soarele cobora neabătut spre munţi, aruncând o aură roşiatică pe fereastra camerei lui Eliot.

— Nu mă interesează, bolborosea răguşit Eliot în receptor. Nu-mi pasă de câţi oameni e nevoie sau cât costă. Vreau ca mâine valea asta să fie astupată. Să fie omorât de cum iese din casa de odihnă. Nu, nu m-asculţi. Nu echipa care a-ncercat să-l oprească să intre aici. Ce-i cu tine? M-am săturat de păguboşi. Am zis că-i vreau pe cei mai buni.

Îl dureau degetele de cât de tare strângea telefonul. Se încruntă.

— Cum adică nimeni nu-i mai bun decât Grisman? Eu sunt mai bun. Fă ce ţi se spune.

Eliot trânti receptorul şi se întoarse spre Castor. Pollux era pe culoar, unde gărzile trimise de Don îl ţineau pe Eliot cu escortă cu tot în arest la domiciliu.

— Ai primit confirmarea locurilor?

Castor dădu din cap:

— *Air Canada* de la Vancouver, spre Australia. Mâine dimineaţă la ora şapte.

— Asta ar trebui să ne dea o grămadă de timp.

Castor ridică din umeri:

— Poate că nu. Romulus ştie că nu te va mai putea găsi niciodată dacă rămâne cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Sunt toate şansele să încerce o ieşire în forţă înainte.

— Cu siguranţă că va încerca. Şi contez pe asta. Va dori să înceapă urmărirea cât mai curând posibil… ceea ce e în avantajul meu.

Castor se încruntă:

— Nu văd cum.

— Ceea ce i-am spus idiotului ăluia de la telefon era adevărat. Nimeni nu e mai bun decât Romulus. Doar eu. Şi voi doi. I-am supervizat instructajul. Pot ghici ce face. Greşeala pe care am comis-o din start a fost că am delegat alţi oameni să-mi facă mie treaba.

— Dar ai ordonat ca o echipă să blocheze valea.

Eliot dădu din cap:

— Romulus se aştepta la asta. Dacă nu creez o diversiune, va simţi capcana cea mai mare. Fireşte, echipa ar putea să aibă noroc şi să-l omoare.

Îşi ţuguie buzele zbârcite, meditând.

— Mă-ndoiesc, totuşi. În sălbăticie e la el acasă. Dacă pleacă la fel cum a venit, nici chiar o mie de oameni n-ar putea pândi fiecare cotlon al munţilor.

Castor se lumină la faţă:

— În cazul ăsta, însă, vom fi protejaţi. Mersul prin munţi cere timp. Va rămâne şi mai mult în urma noastră. Nu ne va putea ajunge.

— Şi de-asta va alege altă cale.

Expresia încântată a lui Castor se întunecă, încruntându-se din nou.

— Dar ce cale e aia? Şi cum îl putem opri?

— Închipuie-ţi că eşti în locul lui. Nu-i greu de prevăzut ce va face. Logic, nu are decât o singură variantă.

— O fi logic pentru tine, dar…

Eliot îi explică, iar Castor dădu din cap, din nou încrezător, impresionat.

Capitolul 26

Soarele coborâse pe trei sferturi. Umbrele se alungeau peste vale, la început aproape vineţii, apoi cenuşii, în curând negre, tivite cu ceaţă.

Saul nu observă. Stătea în camera întunecată, aşezat pe covor cu picioarele încrucişate, limpezindu-şi mintea, pregătindu-se. Ştia că uşa odăii era păzită de gărzile de-afară pentru a-l împiedica să facă vreo mişcare contra lui Eliot cât timp bătrânul mai era în casa de odihnă. Presupunea că şi Eliot cu escorta sa erau sub supraveghere.

N-avea importanţă. În pofida dorinţei, nu putea risca să-l ucidă pe Eliot acolo. De când sosise, principala lui intenţie fusese aceea de a-şi împlini răzbunarea, supravieţuind totuşi pentru a se bucura de satisfacţia de-a şti că-şi achitase datoria de onoare faţă de Chris.

Fratele lui. Furia îl ardea pe dinăuntru. Se concentră să şi-o potolească. Acum, când ajunsese aproape de ţel, trebuia să se purifice de diversiuni, să ajungă la puritatea samuraiului, să se dovedească profesionistul care-l învăţase Eliot întotdeauna să fie.

Meditând, ajungând în nucleul perfectei hotărâri şi nemişcări, consolidându-şi gândurile, instinctele şi talentele, repeta mut o mantră, iar şi iar.

Iar şi iar. Simţea spiritul fratelui său contopindu-se cu el.

Chris. Chris.

Chris. Chris.

Chris.

Capitolul 27

Dimineaţa era mohorâtă. Norii pluteau jos, în văzduhul umed şi rece ameninţând a ploaie. Un microbuz *Chevrolet* albastru-închis – fără cromuri, fără culori albe, nimic care să atragă atenţia – aştepta pe aleea cu pietriş din faţa cabanei.

Doi valeţi umpleau compartimentul din spate cu valize şi saci de haine, după care închiseră portiera şi aşteptară, la distanţă.

Fix la opt, uşa cabanei se deschise. Eliot, Castor şi Pollux, încadraţi de gărzi, ieşiră pe verandă. Don veni imediat în urma lor.

Eliot purta uniforma – costumul negru cu vestă şi pălăria homburg. Se opri când văzu maşina, apoi se răsuci spre dreapta, mijind ursuz ochii spre Saul, care stătea în capătul verandei, flancat de alte gărzi.

Începuse să se lase negură. Nările lui Eliot se dilatară dispreţuitoare. Momentul de tensiune se prelungea.

Întorcându-se brusc, bătrânul apucă balustrada şi coborî pe trepte. Castor îi deschise portiera din spate, o închise de îndată ce tatăl său se aşeză şi urcă în faţă cu Pollux, răsucind cheia de contact. Motorul ambală de îndată, răsunând ca un V-8 mare.

Furgoneta o luă din loc, scrâşnind cu pneurile pe prundiş. Saul îşi îngustă câmpul vizual până când nu mai văzu decât luneta portierei din spate. Concentrat, îşi focaliză atenţia în ceafa lui Eliot, pe conturul homburgu-lui.

Dar bătrânul nici nu întoarse capul spre el.

Chevrolet-ul acceleră, micşorându-se, cu vuietul scăzându-i. Curând, silueta sa întunecată se contopi cu verdele pădurii.

Privindu-l cum dispărea, Saul se încordă, cu inima bătându-i tunător.

Trufaş, Don se apropie.

— Cam mult de aşteptat, mm? Douăzeci şi patru de ore. Pariez că eşti tentat să fugi la parcul auto şi să furi o maşină ca să te iei după el.

Saul privea spre drumul dintre copaci.

— Sau elicopterul din spate, continuă Don. Fac prinsoare că abia te stăpâneşti să nu-ncerci, mm? E tentant, mai mult ca sigur, nu?

Când se întoarse spre Don, Saul avea ochii negri.

— Hai şi-ncearcă, continuă Don. De-asta te-am lăsat să ieşi din cameră azi dimineaţă. Ca să-l vezi pe bătrân plecând şi poate să-ţi pierzi calmul. Fă-

o. Cedează. Dă buzna şi-ncearcă să-l urmăreşti. Mi-ai fost ca un cui în cap de când ai venit aici. Mor să te văd ciuruit pentru c-ai nesocotit directiva comitetului.

Nici acum Saul nu-i răspunse, ci se strecură pe lângă el, îndreptându-se calm spre uşa cabanei.

— Nu? întrebă Don în urma lui. Azi n-avem chef să facem năzbâtii? Măi, măi! Ei, asta-i o noutate.

Gărzile îl încadrară pe Saul în timp ce deschidea uşa.

— În cazul ăsta, amice, du-te-napoi în camera ta şi-acolo să-mi stai, se răsti Don. Douăşpatru de ore, Aşa-i înţelegerea. Mâine dimineaţă, poţi să-l fugăreşti cât vrei.

Se îmbăţoşă cât era de înalt.

— Numai să-l mai găseşti.

Saul îi aruncă o privire indiferentă şi intră.

Gândise cu desăvârşită grijă, noaptea, revăzând diversele planuri…

Când totul fusese analizat, nu-i mai rămăsese realmente decât o singură variantă.

Capitolul 28

Don se frecă la ochi. Pesemne avea vedenii. Nu se putea întâmpla cu adevărat. Cu iuţeala fulgerului, când intră înăuntru, Grisman făcu ceva cu coatele. Numaidecât, paznicii de lângă el se prăvăliră îndărăt, căzând unul peste altul, rostogolindu-se. În acelaşi moment, uşa cabanei se trânti. Încuietoarea trosni.

— Ce nai…? Iisuse!

Îmbrâncindu-se, gardienii se adunară pe picioare, înjurând, se repeziră la uşă şi începură să tragă de ea, lovind-o cu furie.

La rândul său, Don îngheţase, nevenindu-i să creadă, descumpănit. Nu era posibil. Se simţise atât de sigur pe sine când îl sâcâise pe Grisman încât îşi putea paria prima că nenorocitul de gâlcevitor fusese în sfârşit pus la punct.

Of, futu-i mama mă-sii, nu. Nu era cu putinţă. Grisman chiar o făcea, ieşind în forţă.

— Parcul auto! strigă Don. Heliportul! Nu mai daţi în uşa aia împuţită, boilor! Luaţi-i-o-nainte!

Fugea deja pe trepte. Se răsuci isteric la stânga şi se năpusti spre latura cabanei.

Capitolul 29

Nu fusese complicat. Odată ce stabilise singura tactică logică, Saul nu făcuse decât să-şi imagineze felurite scenarii, anticipând şi prevăzând când urma să aibă cea mai bună ocazie de a-şi aplica planul. La primul moment probabil, acţionase. Pe verandă, în spaţiu deschis, în prezenţa lui Don şi a multor gărzi, cu Eliot abia plecat, cine s-ar fi aşteptat ca Saul să facă probleme atât de curând? Categoric, nu Don şi gardienii. Încrederea lor lucrase în avantajul lui.

Pe când paznicii îşi reveniră destul ca să se repeadă la uşa încuiată, Saul alerga prin hol. Nu se vedea nici un oaspete, dar câţiva membri ai personalului înlemniră cu gurile căscate de surpriză. În stânga, cu coada ochiului, reperă un gest grăbit, când recepţionerul se repezi la telefon. În urma sa, Saul auzea bubuiturile înfundate ale gărzilor care încercau să spargă uşa. Goni printr-un culoar de lângă scară, simţind mişcare în dreapta: un paznic ieşea din restaurant, văzându-l pe Saul, auzind strigătele, înţelegând şi scoţând pistolul.

Vacarmul împuşcăturilor fu amplificat de pereţii lustruiţi ai holului. Gloanţele de înfipseră în balustrada scării, aruncând aşchii. Saul, însă, ajunsese deja la adăpostul coridorului. Mărind viteza, cârmi spre o uşă din capăt, într-o nişă de sub scară, deschizând-o exact în clipa când un paznic din partea cealaltă întindea mâna spre clanţă. Probabil că omul auzise focurile şi se grăbea să vadă ce era. Nu era însă pregătit pentru podul palmei lui Saul care i se trânti în cuşca toracică. În timp ce gardianul cădea, gemând, Saul îi smulse din mâini un *Uzi* şi se răsuci să ciuruiască holul în urma lui. Paznicul de-acolo se trânti înnebunit la adăpost.

Saul nu stătu pe gânduri. N-avea timp. Sări peste omul pe care-l doborâse, apoi fugi pe o scară scurtă, răsturnând un dulap metalic înalt până-n tavan, plin cu prosoape, săpunuri şi hârtie igienică pe rafturi. Dulapul se prăbuşi în urma lui, obiectele revărsându-se într-o cascadă, baricadând coridorul îngust.

O cameristă apăru nedumerită într-o uşă deschisă din dreapta, înţelese repede ce se întâmpla şi se retrase, speriată. Saul se răsuci din nou cu automatul, trase o rafală de avertisment spre cel care-l urmărea şi se repezi afară pe o uşă din dos.

Când sosise la casa de odihnă, aplicase automat o regulă de-a lui Eliot şi cercetase terenul de vânătoare, familiarizându-se cu amplasamentele. Acum, năvălind afară, ajunse la cele câteva trepte pe care le aşteptase. Le sări câte trei, continuându-şi goana.

Norii pluteau şi mai jos, plumburii şi deprimanţi. În faţa lui se întindeau terenurile posomorâte, parcul auto învăluit în ceaţă la dreapta, heliportul în stânga.

În timp ce burniţa îi umezea obrajii, îngheţată în contrast cu sudoarea fierbinte,. Ştiu exact încotro s-o ia şi ce avea de făcut.

Capitolul 30

Cu respiraţia tăiată, poticnindu-se înnebunit pe lângă cabană până în spate, Don răcnea la gărzile dinaintea lui:

— La dracu’, – gâfâi – despărţiţi-vă! Luaţi-i-o înainte!

Se opri, sufocat, ştergându-şi faţa de umezeală.

— Heliportul! Parcul auto!

Paznicii se supuseră.

Încordându-se să respire, adunându-şi puterile, Don se puse din nou în mişcare, cotind prin dosul cabanei în timp ce un gardian se strecura afară, cu pistolul întins.

— Unde e? strigă Don.

— A ieşit pe uşa asta.

Gardianul vorbea cu glas scăzut, ghemuindu-se după treptele de beton, şi îl avertiză:

— Lasă-te-n jos până nu te-mpuşcă.

— Nu-i înarmat.

— A smuls un *Uzi* de la Ray.

— Adică *Grisman* trăgea acolo-năuntru?

Pe Don îl trecu un fior prin şira spinării, făcându-l să se cutremure.

— Crezusem că era… Iisuse!

Se trânti pe gazon, tremurând şi mai rău când iarba udă îi îmbibă pantalonii cadrilaţi şi sacoul sport roşu.

— Unde naiba e?

Cocoşat, paznicul continuă să ochească spre diferite zone ale curţii.

Don înfrunta spaima paralizantă şi, spre propria-i surprindere, se rostogoli către gardian, târându-se pe treptele de beton şi ghemuindu-se lângă uşă.

— Walkie-talkie-ul. Dă-l încoa’!

Fără a-şi abate privirea dinspre terenuri, gardianul scoase staţia radio din teaca de la cingătoare şi i-o întinse.

Don apăsă butonul de emisie, alarmat de sunetul horcăit al propriului său glas:

— Aici directorul. Parcul auto, raportaţi.

Eliberă butonul. Paraziţii pocniră.

— Nici urmă de el, spuse un glas. Continuăm căutarea.

— Heliportul, pufni Don în radio.

— Negativ, răspunse cineva. Am fixat un perimetru în jurul aparatului. Cu atâtea arme spre el, ar fi sonat să-ncerce să se-apropie.

Don tresări, când în spatele lui se deschise uşa şi un alt paznic se furişă afară.

— Tocmai am plecat de lângă Ray, spuse noul sosit. E cu el un medic.

Lui Don îi trebui un moment până să înţeleagă implicaţiile. Îl furnică din nou pe şira spinării.

— Adică e viu?

— Grisman l-a pocnit în piept, l-a rupt nişte coaste. Doctorul spune totuşi că Ray o să trăiască.

— Nu înţeleg. Grisman e prea bun ca să fac o greşeală ca asta. Nu-mi vine să cred că i-a scăpat.

— În afară de cazul că n-a fost o greşeală.

— Vrei să zici că Grisman anume nu l-a omorât?

— Dacă Grisman voia, îi făcea de petrecanie. Nu trebuia decât să bage ceva mai multă forţă în lovitură.

— Atunci de ce naiba n-a făcut-o? Ce-are de gând?

— Cine ştie? scoase paznicul un sunet care-ar fi putut să fie un chicotit. Poate n-a vrut să ne oftice.

Pe neaşteptate, walkie-talkie-ul pârâi.

— Uite-l! L-am văzut!

— Unde? răcni Don, cu glasul nesigur şi aparatul la gură. În parcul auto? În…?

— Nici pe departe! Tâmpitu' naibii a trecut ca toţi dracii pe lângă pista de jogging şi seră!

— Ce?

— Fuge peste teren! La râu! Aleargă spre râu!

Don sări în picioare, îşi pierdu echilibrul şi aproape căzu, apoi o luă la fugă către sera învăluită în ceaţă. Cei doi gardieni se repeziră pe lângă el. Alţii veneau din toate părţile, iviţi ca din pământ.

Capitolul 31

Saul strângea în mână *Uzi*-ul, alergând prin burniţa ce se înteţea, cu picioarele ca două pistoane şi pieptul pufnind asemeni unor foaie. Auzi în urma lui strigăte înfundate. Deodată, părură să se apropie. Mări viteza, pompând din picioare, propulsat de adrenalină.

Lângă el păru să apară o umbră. În stânga. Privind scurt într-acolo, ştiu că pesemne avea năluciri. Chiar şi aşa, putea să jure că-l văzuse pe Chris. Parcă s-ar fi luat la întrecere. Apoi Chris câştigă teren. „Niciodată n-ai fost mai iute ca mine,” spuse Saul în sinea lui. Emoţia aproape îl făcu să rânjească. „Erai mai isteţ, dar eu eram mai puternic. Crezi că poţi să mi-o iei înainte, hm?

Ei bine, frăţioare, te înşeli.”

O puşcă pocni, împrăştiindu-şi ecoul în urma lui, iar Saul se forţă până la limită, încordându-şi picioarele, apropiindu-se de Chris. Un *Uzi* pârâi în depărtare. Saul ajunse cot la cot cu Chris. Îşi îndemnă picioarele să se străduiască şi mai mult.

Strigătele se apropiau.

Chris dispăru şi, prin ceaţă, Saul văzu râul, spumegând lângă mal în apropierea locului unde discutase cu Eliot. Se năpusti printre arbuşti, pe o pantă. Ajunse la un vârf stâncos. Şi plonjă.

Apa rece îl amorţi într-o clipă. Forţa săriturii îl scufundă în beznă. Îl preluă un curent subacvatic. Se răsuci sub apă, chinuindu-se să ia poziţia orizontală şi să înoate spre suprafaţă. Plămânii suprasolicitaţi i se revoltau, cerând aer, ameninţând să inhaleze. În timp ce urechile începeau să-i vâjâie, se repezi în sus, dând din mâini şi din picioare, spărgând suprafaţa apei, gâfâind, auzind împuşcături, scufundându-se din nou când gloanţele ciuruiră râul.

Puterea curentului îl uimea. În locul întâlnirii cu Eliot, apa păruse aproape calmă. Dar acela era un fel de golf, departe de curentul râului. Aici, mâini puternice păreau să-l smucească şi să tragă de el. Într-o nevoie disperată de aer, luptă să mai iasă o dată la suprafaţă şi, de îndată ce trase o gură de aer în piept, se ascunse din nou, prea repede pentru a mai auzi noi împuşcături dar nu atât de rapid încât să nu-şi dea seama cât de departe îl purtase deja curentul.

Lăsase gărzile în urmă, înţelese Saul uşurat. Acum nu mai avea de luptat decât cu râul. „Treci pe malul celălalt,” îşi tot spunea. Deznădăjduit, observă că nu mai avea *Uzi*-ul.

Dar era viu. Primul pas al planului se realizase. Ridicându-şi capul la suprafaţă, respirând adânc, dădu din picioare şi din braţe, îndreptându-se spre un copac cu crengile lăsate în apă, la o sută de metri în aval, pe ţărmul opus.

Capitolul 32

Privind descurajat spre râu, Don îşi dădu la o parte de pe frunte şuviţele de păr ude de ploaie, îngreţoşat de bătăile nebuneşti ale inimii. „Futu-l în cur pă mă-sa de Grisman,” înjură el tăcut. „Fuga asta după el mai că mi-a dat un atac de inimă.”

— Se vede ceva?

Un gardian clătină din cap:

— Cealaltă echipă încă n-a raportat.

Don încuviinţă. De cum înţelesese ce intenţiona Grisman, anunţase prin radio celelalte gărzi, spunându-le să se posteze mai în josul malului.

— Mai devreme sau mai târziu, trebuie să iasă ca să respire. Apa e prea rece ca să mai stea mult în ea.

Paznicii continuau să scruteze râul.

— Nu se ştie niciodată, continuă Don, dezlipindu-şi de coapse pantalonii leoarcă de ploaie. Poate avem noroc. Poate ticălosul s-a înecat.

Doi gardieni se întoarseră spre el, cu frunţile încreţite sceptic.

— Bine, bine, făcu Don. Nici eu n-o cred.

Paraziţii radio pârâiră.

— Tocmai l-am scăpat, spuse un glas.

Don se smulse de pe stânca unde se aşezase.

— Mai spune o dată. Repetă, ceru el în aparat.

— Ne-a scăpat. Cam la un sfert de milă mai jos de poziţia voastră. Chiar când ajungeam noi aici, s-a târât pe malul celălalt şi a dispărut în nişte tufe.

— Dar n-am auzit împuşcături.

— N-am avut timp. Vrei să-notăm şi să ne ţinem după el?

Don se opri, în timp ce paznicii din jur se întorceau să-i observe reacţia. Aşteptă, privind spre cerul înnorat.

— O secundă, spuse el prin radio; îi întrebă pe ai săi: *voi* ce-aţi face?

— Nu l-a omorât pe Ray, îi aminti un gardian. Ar fi putut, dar n-a făcut-o.

— Deci ziceţi să-l lăsăm în pace?

— Eu nu zic decât că nu l-a omorât pe Ray.

Don stătu pe gânduri, într-un târziu dând din cap. Apăsă butonul de emisie al aparatului:

— La loc comanda. Reveniţi la cabană.

— Repetă, ceru glasul. Cerem confirmarea.

— A ieşit din incintă. Nu mai e în jurisdicţia noastră, întoarceţi-vă la cabană.

— Roger. Afirmativ.

Don închise radioul. Paznicii continuau să-l studieze.

— În plus, spuse el, hotărându-se să-i încurajeze, am o presimţire că bătrânul a trimis după echipe care să supravegheze ieşirile de-aici – în caz că Grisman încerca o cascadorie de-asta. Nu peste mult, va da peste puşcaşi. Prefer ca niciunul dintre voi să nu fie prins sub focul lor.

— Mie-mi convine, spuse un gardian. Nu mă încânta ideea să-l fugăresc pe Grisman pe teren propriu. A lovit şi-a fugit în pădure. E specialitatea lui.

— Ei bine, acum e problema lui Eliot.

Deşi furios, Don începea totuşi să se simtă înviorat, acum când criza trecuse.

— Am făcut tot posibilul. Bănuiesc că Grisman a lăsat o maşină pe undeva când a venit, dar cum pădurile astea-s aşa de dese, o să-i trebuiască ore-ntregi ca s-ajungă la ea. Până atunci, Eliot va fi ieşit din ţară. Tot aia e – indiferent că Grisman rămânea aici douăşpatru de ore sau rătăceşte prin pădure. Ori aşa, ori aşa, bătrânul are avantajul.

Se întoarse, cu picioarele obosite, pornind înapoi spre cabană. Ploaia i se prelingea pe gât. Cu toate acestea, deodată se simţi amuzat.

— A dracu’ chestie, îi spuse el unui paznic ce mergea alături. Uneori, câte un operativ încearcă să intre cu forţa într-o casă de odihnă. Dar să *iasă* cu forţa? Mai ales dacă n-a omorât pe nimeni? Asta-i o noutate.

Capitolul 33

Erau de făcut unele aranjamente, desigur. Pe de o parte, Don trebuia să-şi contacteze superiorul şi să explice ce se întâmplase. Considera această sarcină atât de importantă încât nici nu aşteptă să se schimbe cu haine uscate înainte de a da telefon. Revenit la cabană, şiroind pe covorul din birou, vorbi în receptor pe când privea prin fereastra cât peretele spre ploaia ce forma rotocoale pe apa piscinei. Strănută o dată. Glasul îi tremură de câteva ori, răceala hainelor ude pătrunzându-l până la oase, dar în genere reuşi să sune profesional şi calm.

— Sunt de acord, domnule. Comitetul va dori un raport detaliat. Îl pregătesc chiar acum. Problema pe care vreau s-o subliniez e următoarea: Sigur, Grisman a scăpat. Îmi asum vina pentru asta. N-ar fi trebuit să se întâmple. N-am nici o scuză. Dar i-am promis bătrânului timp şi, practic vorbind, îl are încă. Nu s-a întâmplat nimic cu adevărat rău.

Conversaţia se sfârşi după ce superiorul lui Don îi spuse prudent să aştepte decizia comitetului. Între timp, îl asigură Don, lucrurile reveneau în sfârşit la normal.

Sperând că nu aveau să urmeze repercusiuni, Don puse receptorul în furcă, dând pe gât o porţie de bourbon şi se duse în camera lui, unde se cufundă pentru o jumătate de oră în cada plină cu apă aproape fiartă. Emoţiile îl împingeau în direcţii opuse. Pe de o parte, încă mai era furios. Grisman fusese o asemenea pacoste, pricinuise atât de multe necazuri, încât Don abia aşteptase să i-o facă. Iar acum, scăpând, ticălosul crease şi mai mari probleme. „Fir-ar să fie, mi-aş dori să-l fi prins înainte de a ajunge la râu. L-aş fi împuşcat pe nenorocit cu mâna mea."

Pe de altă parte, Grisman plecase în sfârşit. Criza se încheiase. Casa de odihnă, după cum îşi anunţase Don superiorul, revenise la normal, dacă putea fi considerat normal ceva în locul ăla îngrozitor.

Una peste alta, Don se simţea uşurat, îmbrăcă o pereche de pantaloni verzi proaspăt călcaţi, o cămaşă galbenă scrobită, un sacou sport bej cadrilat, nou-nouţ. Trăgând încă o duşcă de bourbon – limita lui pe ziua în curs – întinse braţele şi, în sfârşit, se relaxă. Coborî în cabinet, îşi propti pantofii albi pe birou, deschise dictafonul pentru a-şi începe raportul şi se

încruntă, când duduitul unui motor trecu atât de aproape încât zgâlţâi fereastra din spatele lui.

„Acum ce mai e?” se întrebă, dezgustat.

Inima îi căzu printre măruntaie. O presimţire cumplită îi crispă stomacul, făcându-l să se teamă că va vărsa bourbonul.

Înşfăcă receptorul, apăsând trei butoane pentru a lua legătura cu…

Dar nu mai era necesar. Un pumn bătu în uşă. Înainte ca Don s-apuce să zică „intră”, căpitanul gărzilor dădu uşa de perete.

— Afurisitul de Grisman!

— Zi.

— Tot căcatul ăla cu-notul prin râu, cu fuga în pădure!

— Zi odată.

— Ne-a învârtit în jurul cozii! Nu voia s-o ia prin pădure!

O fentă! Asta a fost! Ca să ne zăpăcească! De cum am slăbit paza heliportului, s-a întors! El e ăla, acolo sus! A furat naibii păsăroiu’!

„O, fute-m-aş,” cugetă Don şi, gândindu-se la reacţia comitetului, se întrebă dacă din asta avea să mai scape cu viaţă.

Capitolul 34

Saul dârdâia în hainele de lână ude leoarcă şi-i venea să chiuie de triumf. Cei doi oameni care păzeau elicopterul stătuseră atât de relaxaţi după fuga lui, încât nici nu-l văzuseră târându-se spre seră, apoi peste pista de jogging, pe la fântâna arteziană şi în sfârşit prin grădina cu flori, până la bancă, la ei.

Din nou, se asigurase că-i scotea din luptă fără a-i ucide. Era foarte important. Dacă omora în incinta unei case de odihnă, avea să fie urmărit de întreaga breaslă, cu toate forţele. Risca să nu-l mai poată prinde niciodată pe Eliot şi, cu siguranţă, n-ar fi supravieţuit ca să-şi savureze răzbunarea. Ce naiba, dacă era necesar, toată comunitatea informativă a lumii avea să-l vâneze cu rachete, orice, numai să-i garanteze pedeapsa pentru a fi violat securitatea unei case de odihnă.

Aşa, însă, cele mai grave crime pe care le comisese constau în bruscarea personalului şi furtul unui elicopter. Pe lângă violarea sancţiunii, ceea ce făcuse se asemăna vag cu o încăierare şi o maşină furată. Factorii de decizie aveau să înţeleagă că se stăpânise. Ştiau că nu atacase sistemul, ci nu făcuse decât să i-o plătească lui Eliot. Nu era o problemă politică; era personală. Şi, înţelegând duelul în curs, poate aveau să fie îngăduitori.

Aşa spera.

Dar principiile lui cel puţin aveau sens şi, mai la obiect, lui Saul îi făcea plăcere să simtă că Chris ar fi fost de acord. Într-adevăr, i se părea că fratele său stătea alături, zâmbind, îmboldindu-l. Saul zâmbi la rândul lui. Nu mai pilotase un elicopter de şapte ani, dar Eliot îl instruise bine şi nu-i trebui decât un minut ca să simtă sigur pe comenzi. Decolă de pe platou, trecu pe lângă casa de odihnă şi se înălţă peste copacii împrejmuitori. Pe locul de lângă el, avea scurta pe care i-o luase unuia dintre paznici şi două automate *Uzi*, plus câteva încărcătoare pline. Inima i se înălţa odată cu elicopterul. Eliot avusese o singură opţiune logică. A, sigur, se putea preface că pleca, rămânând de fapt în zonă, cu speranţa că Saul îl va depăşi. Având însă în vedere avantajul care i se garantase, era mai deştept din partea lui să se îndepărteze cu toată viteza, să ajungă la Vancouver şi să prindă un avion spre cel mai îndepărtat colţ al lumii unde, recunoştea Saul în sinea lui, nu mai avea nici o şansă să-l găsească. Evident, Eliot va fi angajat oameni să supravegheze casa de odihnă, ucigându-l pe Saul când i se îngăduia să

plece. Elicopterul – şi, mai puţin preferabil, o maşină – fusese singura posibilitate practică.

Acest lucru, mai mult decât orice, acţiona în avantajul lui Saul. Zona era sălbatică. Puţine drumuri treceau prin regiune. Saul îşi aminti pe unde ajunsese la casa de odihnă. Nimic complicat. Calculând invers, ştiu că nu putea greşi dacă alegea orice drum se îndrepta spre sud-vest, către Vancouver. Eliot avea un avantaj de două ore. Dar el mergea pe un drum în zig-zag, al cărui traseu era determinat de topografia complexă a munţilor, câtă vreme Saul îl putea urmări cum zboară pasărea. Mai mult, elicopterul era mai rapid decât microbuzul. Mult, mult mai rapid.

Patruzeci de minute, aprecie Saul. Apoi, totul se va sfârşi.

Bănuia că Chris ar fi chiuit.

Capitolul 35

Burniţa se înteţea, căzând tot mai densă. Când Saul decolase, vremea nu fusese o problemă. Acum, însă, ploaia se înteţise suficient pentru a reduce vizibilitatea şi a face comenzile elicopterului instabile. Studiind drumul în serpentine de sub el, Saul începu să se îngrijoreze de riscul ciocnirii cu un obstacol nevăzut, un copac, o râpă, un pilon hidrotehnic ascuns de norii coborâţi spre pământ. Trebuia să urmărească schimbările bruşte de teren.

Singura sa consolare era aceea că semiîntunericul descurajase orice călători. Traficul de jos era răzleţ, constând în majoritate din furgonete şi rulote. Puţinele maşini pe care le vedea erau uşor de identificat şi de eliminat. Un *Ford LTD.* Un *VW Sirocco.* Un *Pontiac Firebird.*

Dar nici un microbuz *Chevrolet.*

În primele minute ale vânătorii, nu fusese preocupat, în fond, Eliot trebuia să fi trecut deja prin câteva văi. Deşi nu strica la nimic să fie atent, Saul nu se aşteptase cu adevărat să vadă deja microbuzul.

Dar minutele se înmulţeau. Treizeci. Treizeci şi cinci.

Patruzeci. Pe măsură ce ploaia se înrăutăţea şi elicopterul devenea mai puţin supus comenzilor, Saul începu să se teamă că socotise greşit. Nu cumva Eliot îi anticipase reacţia şi pornise spre interiorul continentului, în locul coastei? Se dăduse undeva la fund, sperând că Saul îi va pierde urma, depăşindu-l spre Vancouver? O loterie. Variaţiunile posibile păreau un labirint buimăcitor, a cărui ieşire putea să nu fie găsită niciodată.

Îşi alungă diversiunile din minte. Nu-şi putea îngădui să se îndoiască de traseul ales. Nu îndrăznea să-şi piardă răbdarea. Dedicat acelui plan, trebuia să-l urmeze până la capăt. Acum nu mai exista nici o altă cale.

Peste cinci minute, îndârjirea îi fu răsplătită. Jos, nu departe în faţa lui, văzu forma micşorată a microbuzului *Chevy* albastru-închis cotind pe o curbă împădurită, spre sud-vest.

I se dilată pieptul.

Dar numaidecât îşi înfrână emoţia. Culoarea şi modelul erau aceleaşi. Totuşi, n-ar fi fost imposibilă o coincidenţă.

Coborî elicopterul ca să vadă mai clar. Nici un crom, nici o pată albă. Din ce în ce mai bine, îşi spuse. Vuind prin apropiere, văzu contururile celor trei pasageri, doi în faţă, unul în spate. Îl nedumeri faptul că nu se întorceau

să cerceteze cauza zgomotului din urma lor. Păreau totuşi să fie bărbaţi, iar pasagerul din spate purta pălărie. Şi mai bine. Apoi Saul ajunse destul de aproape pentru a vedea prin binoclu placa de înmatriculare. Aceeaşi ca a maşinii de la cabană.

Turbat, mări viteza, apropiindu-se. În faţă, spre dreapta, fusese defrişat un semicerc de copaci. O zonă de parking scăldată de ploaie era mărginită cu mese de picnic. Locul era pustiu.

Într-o criză pe viaţă şi pe moarte în proporţie egală, abordează situaţia cu simplitate, pregătit să mori la nevoie. Nu e nimic complicat în asta. Nu fă decât să te oţeleşti şi să înaintezi. Aşa îl învăţase Ishiguro, instructorul de judo, cu ani în urmă, la *dojo.* Saul se oţeli şi înaintă, luând pe loc o decizie, deşi nu intenţiona să moară.

Zbură pe deasupra drumului, duduind şi mai aproape. Cârmind spre stânga, mută comenzile pe dreapta şi se răsuci spre microbuz.

În acelaşi moment se întâmplară mai multe lucruri. Saul văzu scurt chipul alarmat al lui Castor la volan. Dacă ar fi rămas pe firul drumului, dacă sania de aterizare a elicopterului ar fi atins maşina, aparatul şi-ar fi pierdut echilibrul şi s-ar fi ciocnit de *Chevrolet*, devorându-i pe toţi într-o explozie enormă. Categoric, Eliot ar fi fost nimicit, dar Saul nu avea de gând să moară împreună cu el.

Castor reacţionă conform aşteptărilor lui Saul, trăgând cu putere de volan, pentru a coti în direcţia dinainte, neobstrucţionată, spre locul de parcare, mesele de picnic şi copaci.

Saul făcu acelaşi lucru, gonind paralel cu *Chevrolet*-ul, obligându-l pe Castor să nu oprească şi silindu-l să-şi continue drumul spre copaci. În ultimul moment, chiar înainte ca elicopterul să se fi dezintegrat în contact cu pădurea, Saul smuci de manşă şi se ridică, trecând peste vârfurile arborilor. Închis în cabina de plexiglas a aparatului, cu auzul torturat de duduitul tunător al palelor, ştiu că trebuia să-şi fi imaginat doar zgomotul ciocnirii de sub el.

Închipuire sau nu, îi dădu satisfacţie. Întorcându-se brusc, reveni spre zona de parcare, pentru a vedea botul microbuzului strivit de un bolovan, între doi copaci. Aterizând în grabă, lăsă motorul în ralanti, înhăţă cele două *Uzi-uri* şi încărcătoarele pline şi sări pe pietrişul ud. Ploaia îl biciui peste faţă. Încă din timp ce se apleca pentru a nu fi decapitat de palele ce se roteau, deschise focul, repezindu-se spre microbuzul accidentat, observând antigelul care curgea aburind din radiator, ciuruind maşina cu gloanţe.

Ceva, însă, era în neregulă. Ferestrele *Chevrolet-ului* nu se sparseră. Portierele nu se sfărâmată sub focul de baraj.

Saul se încruntă. Maşina era blindată. Avea geamuri anti-glonţ. Alergă spre ea prin băltoace, trăgând încă o rafală. Gloanţele îndoiră barele de şoc şi portierele, provocând însă tot prea puţine avarii.

Înăuntru nu mişca nimeni. Înaintând grăbit dar precaut, privi printr-o fereastră stropită de ploaie, pentru a-l vedea pe Castor prăbuşit peste volanul rupt, cu sângele şiroindu-i din frunte. Lângă el, Pollux era…

Un manechin. O momâie îmbrăcată în scurta de doc pe care o purtase Pollux.

Şi Eliot? Pe bancheta din spate, un alt manechin zăcea răsturnat pe-o parte, în costum negru, cu pălăria homburg căzută pe jos. De-asta nu se întorseseră spre zgomotul elicopterului.

Observă staţia de emisie-recepţie instalată sub bord şi imediat îşi dădu seama în ce primejdie se afla. Repezindu-se pe lângă microbuz spre lizieră, simţi un glonţ tras din spate arzându-i braţul. Un alt glonţ smulse scoarţa unui brad. Schija îl înţepă în bărbie.

Nu se opri să se răsucească după un copac şi să răspundă cu foc. Nu se întrebă cine trăgea în el sau cum ajunseseră manechinele în maşină. Continuă să alerge printre copaci, câştigând distanţă, disperat să-şi găsească timp de gândire.

Căci staţia radio spunea totul. „Fir-ar să fie,” îşi zise Saul,”de ce dracu’ nu mi-am dat seama? Cum am putut fi atât de prost? Din momentul când a părăsit complexul de odihnă, Eliot trebuie că a păstrat legătura cu cabana. A aflat că am furat elicopterul, Iisuse, probabil se şi baza pe asta. Probabil manechinele fuseseră ascunse în microbuz, încă de la plecare. Bătrânul mi-a ghicit gândurile tot timpul.”

Şi ochitorul care trăgea în Saul? Trebuia să fie Pollux, care-l urmărise pe Castor cu o altă maşină. Dacă Saul n-ar fi văzut manechinele şi staţia de emisie-recepţie, dacă nu se repezea spre copaci în clipa când simţise capcana, Pollux l-ar fi omorât. Eliot ar fi ieşit victorios.

„Nu!”_urlă Saul în sinea lui. „Nu, n-am să-l las să mă învingă! Îl voi răzbuna pe Chris!”

Se adânci şi mai mult prin pădure şi ploaie, schimbând direcţia când ştiu că Pollux nu mai putea să-l vadă. „Drumul,” îşi spuse. „Trebuie să mă întorc la drum.”

Pollux, desigur, avea să-l pândească, ochind spre locurile de unde se auzeau foşnind tufişuri şi crengi frânte şi, din acest motiv, Saul intenţiona să provoace cât mai multe zgomote. Avea de gând să-l atragă pe Pollux înăuntru. Iar de îndată ce acesta ajungea departe de drum, Saul plănuia să recurgă la tăcere, profitând de ocazie pentru a se retrage către drum.

Căci Pollux nu conta. Eliot conta. Iar ploaia tot mai deasă îl făcu pe Saul să se înfioare, înţelegând. S-ar expune un om bătrân unor asemenea condiţii dacă n-ar fi obligat? Planul lui Eliot constase în a-l folosi pe Castor ca momeală, în timp ce Pollux venea pe la spate şi-l lua pe Saul prin surprindere. Dar Eliot avusese în vedere, pasă-mi-te, şi posibilitatea unei lupte. Aştepta oare neprotejat în maşina a doua? Greu de crezut. Bătrânul ar fi preferat un loc cald şi sigur.

Doamne sfinte, Eliot e undeva pe drumul pe unde-am venit. S-a ascuns, probabil într-o cabană, într-un motel, un popas turistic. Nu va ajunge niciodată la aeroport să prindă avionul – dacă intenţiona cât de cât să ia un avion.

Saul, însă, zburase peste mai multe moteluri. Având destul timp la dispoziţie, putea reveni pe acelaşi drum, căutând prin toate. Asta, însă, era problema. Nu *avea* timp. Pollux va continua urmărirea. Poliţia provinciei urma să sosească acolo curând, pentru a investiga accidentul. *Trebuie să dispar de- aici,* îşi spuse el.

În douăzeci de minute, asudat în ciuda ploii reci şi tot mai dense, Saul ajunse la un cot al drumului, la aproape un kilometru distanţă de popasul pentru picnic. Cu toată tăcerea şi atenţia, simţea înţepături persistente într-un punct dintre omoplaţi, unde îl putea lovi glonţul lui Pollux.

Trebuia să-l găsească pe Eliot. Trebuia să…

Auzind un motor apropiindu-se de după cotitură, aşteptă să se asigure că nu era o maşină de poliţie. Văzu o furgonetă rablagită, aşa că se repezi afară dintre copaci, dând din mâini pentru a-l face pe şofer să oprească. Când puştiul pletos de la volan încercă să-l ocolească, Saul îndreptă *Uzi*-ul spre el. Băiatul se albi la faţă, frână zgomotos şi coborî, ridicând mâinile tremurătoare:

— Nu trage…

Se întoarse şi o luă la fugă.

Saul urcă în furgonetă. Vitezele scârţâiau când băgă manşa în prima. Cu o smucitură, maşina porni. Gonind pe drum, ajunse la zona de picnic, unde elicea elicopterului continua să se rotească.

Portiera din stânga a microbuzului atârna deschisă. Castor…

Nu era mort. Ţinându-se de burtă, se prăvăli afară din *Chevrolet.* Dar auzi zdrăngănitul furgonetei şi-şi ridică privirea spre drum tocmai la timp pentru a-l observa pe Saul la volan.

Clipind, Castor scutură din cap, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Brusc, se îndreptă de spate, făcând o grimasă. Cu sângele continuând să-i curgă din frunte, o luă la fugă spre copaci, fără-ndoială după Pollux.

Perfect, îşi spuse Saul, dispărând din dreptul zonei de picnic. De fapt, era chiar minunat. Cum nu se putea mai bine.

Văzu curând un *Ford* verde-închis parcat pe marginea drumului, probabil maşina folosită de Pollux pentru a-l urma pe Castor. Hotărât să meargă până la capăt, Saul opri şi coborî din furgonetă, cu automatul pregătit, pentru a căuta în *Ford,* care însă era gol. Noroiul de pe partea opusă a drumului nu purta urmele vreunui om care s-ar fi ascuns în pădure.

Saul dădu din cap, şi mai convins de bănuielile lui.

Se întoarse să privească prin ploaie spre zona de picnic. Pollux alerga spre el, cu Castor șontâcăind pe urme. Se opri când îl văzu pe Saul dar, în timp ce Pollux ridica pistolul, Saul se repezi în furgonetă. Un glonţ se înfipse în capota din spate. Saul se simţi înviorat, demarând. Nu mai era mult.

După încă două cotituri ale drumului, convins că urmăritorii nu-l vedeau, coti pe o alee cu prundiş şi curând o luă din nou la stânga, ascunzând furgoneta într-un pâlc des de copaci. Sări s-o ia la goană, cu spatele cocoşat sub ploaie, spre marginea drumului, unde se ascunse după nişte tufişuri, pândind, în aşteptare.

Trecu un minut. Se umflă în pene de satisfacţie, văzând ceea e dorea. Vicleşugul îi reuşise.

Maşina verde trecu în viteză pe-alături. La volan, Pollux avea o expresie disperată. Lângă el, Castor privea prin parbriz, străduindu-se fără-ndoială să zărească furgoneta.

Saul ştia că i-ar fi putut împuşca în momentul trecerii, presupunând că maşina nu era blindată, cum fusese *Chevrolet*-ul. Dar ce-ar fi avut de câştigat? Nu ei reprezentau obiectivul. Eliot era acela, iar Saul spera ca Pollux şi Castor să sară în apărarea tatălui lor.

„Duceţi-mă la el.

Nu mai e mult,” îşi spuse, revenind în goană la furgonetă. Sfârşitul era aproape.

Îl simţea intens. Foarte aproape.

Capitolul 36

Dar nu-i putea lăsa să afle că erau urmăriţi; trebuia să rămână ascuns vederii. În locul lor, s-ar fi uitat periodic în oglinda retrovizoare, din obişnuinţă, întocmai la fel cum făcea şi acum – ca să se asigure că nici el nu era urmărit, de o maşină a poliţiei, eventual. O asemenea măsură de prevedere, însă, avea neajunsurile ei. Nu le putea permite lui Castor şi lui Pollux să-l vadă, dar nici lui nu-şi putea îngădui să-i întrezărească pe *ei*. În consecinţă, trebuia să ascundă furgoneta în apropierea fiecărui motel sau cabană la care ajungea, furişându-se pe jos în căutarea maşinii lor.

Era un proces istovitor şi iritant. După a patra cabană pe care o verifică, începu să se teamă că scăpase *Ford-ul* din vedere. Între timp, probabil că poliţia ajunsese la locul accidentului. Puştiul cel pletos le spusese cu siguranţă că i se furase furgoneta. Îl căutau, neîndoielnic.

Şi cu paznicii de la casa de odihnă cum rămânea? Îl vânau şi ei. Vor fi trimis după ajutor. Singurul avantaj era că la casa de odihnă nu exista nici un alt elicopter. Trebuia să-l urmărească în maşini. În cele din urmă, însă, aveau să ajungă şi pe acel drum.

Nevoia de a-şi păstra libertatea se lupta să-i învingă dorinţa de a-l pedepsi pe Eliot. „Renunţă la vânătoare,” îl preveni un glas neguros. „N-ai nici o şansă să-l găseşti pe bătrân înainte de sosirea copoilor sau a gărzilor. Ai încercat, dar împrejurările ţi-au fost potrivnice. Vei mai avea şi alte ocazii.”

„Ba nu,” îşi spuse el. „Dacă-l las să-mi scape printre degete, va fugi atât de departe şi se va îngropa aşa de adânc în pământ încât niciodată n-am să-l mai găsesc. Nu va lăsa nici o urmă. Acum trebuie s-o fac. Altă şansă nu voi mai avea.”

Peste treizeci de minute, în al şaptelea, loc pe care-l cercetă, două şiruri paralele de căsuţe cu spaţii de parcare în mijloc, găsi Fo*rd*-ul verde-închis.

O firmă de neon din faţa recepţiei anunţa: *Hanul Muntele Stâncos.* Tuburile străluceau în penumbra ploii. *Ford*-ul fusese parcat cu spatele spre o căsuţă din stânga, având portbagajul lăsat deschis.

Ascunzând furgoneta în josul drumului, Saul urcă printre copacii bătuţi de ploaie spre o creastă plină de vegetaţie, de unde avea vedere liberă asupra căsuţei de lângă *Ford.* Privi din ascunziş cum uşa cabanei se

deschidea încet, scârţâind. Pollux aruncă o privire afară, apoi băgă repede o valiză în portbagaj şi închise capota, ascunzându-se la loc înăuntru.

Saul miji ochii. În regulă, deci. Scrâşni din dinţi. „Am ajuns tocmai la timp. Se pregătesc să plece.”

Calculă rapid, *Uzi*-ul nu trăgea cu precizie de la distanţa aceea. Dacă se posta în spatele unei căsuţe din partea opusă, putea trage când Eliot ieşea la maşină.

Dar trebuia să coboare repede. Găsi o cărare adăpostită care ducea spre cabane şi alergă peste praguri, alegând un loc din spatele căsuţei de la mijlocul rândului, vis-a-vis de *Ford.*

Ploaia cădea tot mai deasă, mai întunecoasă, mai rece. Aşteptând, fără a se arăta, ascultând să audă zgomotul motorului puternic care urma să pornească, începu să aibă îndoieli.

„E prea simplu,” reflectă el.

Mirosea a înscenare. Eliot nu le-ar fi permis gorilelor sale să parcheze maşina drept în faţa cabanei. „Mă simt că sunt pe-aproape. Folosesc maşina ca momeală.”

Totuşi, rămânea cu convingerea că Eliot era acolo.

În care căsuţă, însă?

Îşi aminti ce văzuse de pe creasta ce domina motelul. Douăzeci în total, câte zece pe fiecare parte. Datorită ploii, turiştii păreau a se fi hotărât ca în ziua aceea să nu iasă la admirat de peisaje. Altfel, cum se explica prezenţa vehiculelor în faţa altor paisprezece căsuţe? Dintre cele şase locuri goale, două încadrau cabana din faţa *Ford*-ului. Un al treilea spaţiu gol se afla lângă recepţie. Al patrulea era pe aceeaşi parte, dar în capătul opus, spre dreapta, în fund, aproape ascuns în pădure. Celelalte două se găseau în partea *asta.*

Cu inima frântă, Saul îşi aminti un joc care le plăcea lui şi lui Chris pe vremea când erau la orfelinat. Eliot îi învăţase. Îl numea alba-neagra. „Pungaşii îi păcălesc cu el pe naivi la bâlciuri,” povestise el. „Iată cum merge: trei scoici goale. Le pui în şir. Aşezi o boabă de mazăre sub una dintre ele. Apoi schimbi ordinea cochiliilor – de mai multe ori – cât de rapid posibil. Uite-aşa. Acum spuneţi-mi: sub care scoică e mazărea?” Nici Saul, nici Chris n-o nimereau pe cea bună. „Ceea ce dovedeşte,” continua Eliot, „că mâna e mai iute decât ochiul. Atâta numai că vreau să exersaţi jocul ăsta până veţi şti întotdeauna care scoică ascunde boaba de mazăre. Vreau să aveţi ochii mai iuţi decât mâinile oricui.”

Alba-neagra. Amintindu-şi, Saul începu să fiarbă. Acum însă, în loc de trei cochilii, erau şase. În care căsuţă se ascundea mazărea?

Trebuia să procedeze prin eliminare. Ar fi ales Eliot o cabană aflată lângă recepţie şi şosea? Improbabil. Ar fi preferat să se ascundă în locul cel mai adăpostit – la mijloc. Dar, din nou, poate că nu. Cum rămânea cu căsuţa din capătul opus – cea mai apropiată de pădure?

Saul clătină din cap. Prea departe de drum, dacă voia să plece repede de-acolo.

Totuşi, izolarea ei ar fi reprezentat un avantaj, în caz de luptă: puţini oameni ar fi auzit zgomotele.

Din nou se simţea în impas.

Cum stăteau lucrurile cu cabanele din ambele laturi ale locului unde era parcat Ford-ul? Erau posibilităţi prea evidente. Prin urmare, Saul le elimină.

Dar dacă Eliot preferase să se ascundă în dosul evidenţei? Complexitatea situaţiei continua să-l deruteze.

Remiză. Eliot nu se arăta până nu se simţea în siguranţă. Saul, la rândul său, refuza să acţioneze înainte de a şti că nu se arunca într-o capcană. Dar Eliot ştia, la fel ca Saul, că poliţia avea să cerceteze accidentul şi să caute furgoneta furată. Sticleţii urmau să sosească în curând.

De asemenea, gărzile casei de odihnă.

Trebuia să se întâmple ceva pentru a sparge remiza.

Cineva trebuia să facă prima mutare.

Luă o hotărâre. Era arbitrară. În adâncul sufletului, însă, o simţea ca fiind cea potrivită. „Unde m-aş ascunde dacă aş fi în locul lui Eliot? Departe de cabana de-acolo, cea cu Pollux. Aş dori să văd ce se întâmplă. Cât mai în siguranţă, departe de *Ford.* Aş sta într-o căsuţă din partea asta.

Odată posibilităţile reduse, cel puţin teoretic, porni prin ploaie spre cabanele presupuse goale, ambele aflate în stânga lui.

— Deci, ai ghicit.

Glasul bătrânesc îl surprinse.

Saul se răsuci brusc, ochind spre spaţiul dintre două cabane.

Şi se pomeni privindu-l şocat pe Eliot. Bătrânul stătuse ascuns în faţa unei căsuţe goale. Acum ieşi la iveală, ud de ploaie.

Epuizat şi scofâlcit cum nu-l văzuse Saul niciodată, ridică din umeri:

— Ei, ce mai aştepţi? Haide, trage.

Saul o dorea, din toată inima, uimit de el însuşi – fiindcă oricât de tare îl îndemna mânia, nu se putea îndura să apese pe trăgaci.

— Ce este? întrebă tatăl său. Nu asta doreai? Felicitările mele. Ai învins.

Lui Saul îi venea să urle, dar gâtlejul i se comprimă până nu mai putu nici să respire. Îl apăsa pieptul, de credea că aveau să-i fie striviţi plămânii.

— Ai dedus, continuă tatăl lui. Bătu-m-ar Dumnezeu, bine te-am mai învăţat. Întotdeauna am spus, închipuieşte-ţi că eşti inamicul pe care-l vânezi. Şi ai ghicit. Ai simţit că trebuie să fiu într-o cabană de pe partea asta.

Ploua atât de tare, încât Saul nu mai putea fi sigur dacă avea obrajii umeziţi de stropi sau de lacrimi.

— Ticălosule!

— Nu mai mult decât tine. Dă-i drumul, îl îndemnă tatăl său. Recunosc că m-ai bătut. Apasă pe trăgaci!

Din nou, lui Saul îi fu greu să vorbească.

— De ce? murmură el gros.

— Nu se vede? Sunt bătrân. Am obosit.

— Încă mai aveai o şansă.

— Pentru ce? Să mor? Sau să-mi mai văd încă unul dintre copii murind? M-am săturat. Mă bântuie prea mulţi strigoi. Furii. Pe malul râului, când ai venit la mine în timp ce pescuiam, am încercat să-ţi explic de ce făcusem lucrurile pentru care mă acuzi.

— Nu te pot ierta pentru că l-ai omorât pe Chris.

— Am greşit cerându-ţi-o ţie. Trage.

Ploaia îi lipea lui Eliot de frunte părul cărunt şi rar.

— De ce eziţi? Atitudinea ta nu e profesionistă.

Costumul negru i se lipise jalnic de trup, ud leoarcă.

— Tatăl tău îţi spune să-l ucizi.

— Nu, clătină din cap Saul. Dacă tu o vrei, atunci e prea al naibii de uşor.

— Adevărat. Înţeleg. Răzbunarea nu aduce nici o satisfacţie dacă omul pe care-l urăşti nu se opune. Prea bine. Dacă aşa e dat să fie, atunci, involuntar, ai şi ales.

Saul şi Eliot se priviră lung.

— Nu propun o reconciliere, continuă bătrânul. Dar mă întreb dacă ar fi posibilă o pace ostilă. Sunt tatăl tău. Indiferent cât de mult mă urăşti, încă ne mai uneşte o legătură. Ca pe-o favoare, în amintirea timpurilor când m-ai iubit, lasă-mă să-mi trăiesc ultimii câţiva ani în linişte.

În acel moment, nu lipsi mult ca Saul să-l împuşte, ispitit de gândul de a-i refuza dorinţa.

Dar îşi dădu seama că discutau de suficient timp pentru ca Pollux şi Castor să-l fi omorât, în timp ce ezita, neadăpostit. Eliot capitulase cu adevărat.

„Nu, nu aici, nu acum”, îşi spuse. Nu putea să tragă. Nu stând faţă în faţă – cu tatăl său refuzând să se împotrivească.

— După tot ce m-ai învăţat, am ratat.

Eliot îşi ridică sprâncenele, trist, întrebător.

— Sau nu m-ai învăţat destul de bine, continuă Saul; coborî ţeava armei. Şi poate că e mai bine aşa. Sunt terminat. Demisionez. Mă fut în ea de agenţie. Şi-n tine mă fut. Te fut. Cunosc o femeie. În loc să mă joc de-a prinselea cu tine, mai bine mergeam cu ea.

Tatăl său se posomori.

— Nu ţi-am spus niciodată. În ’51. Poate te-ai întrebat de ce nu m-am căsătorit. Vezi tu, a trebuit să aleg. Agenţia, sau… Ei bine, nu sunt sigur că am făcut alegerea potrivită.

Un tunet se rostogoli. Bătrânul privi norii negri.

— M-am întrebat mereu ce s-a întâmplat cu ea.

Ochii i se îngustară, nostalgici. Apoi starea de spirit i se risipi şi se trase de costum.

— Suntem ridicoli, amândoi.

Părea amuzat.

— Stăm aşa în ploaie. Pe un tânăr ca tine, nu pare să-l deranjeze că se udă. Dar oasele astea bătrâne… chicoti el, cu autoderâdere. Slavă Domnului, s-a terminat.

Întinse mâna; îi tremura:

— Am în valiză nişte *Wild Turkey.* S-ar cuveni să bem de rămas-bun. Ca să alungăm frigul.

— Ne-ai spus să nu bem niciodată. Ai spus că înceţoşează mintea şi simţurile.

— Nu mă aşteptam să guşti şi tu. Dar acum, că tot te-ai retras, ce mai contează?

— Obiceiurile vechi mor greu.

— Ştiu. Iartă-mă. Indiferent cât de mult ai încerca, niciodată nu vei fi normal. Încă un lucru care să mă bântuie.

Eliot se întoarse istovit, păşind pe veranda cabanei, apărat de ploaie sub copertină. Făcu un gest spre Ford-ul de peste drum. Pollux stătea nervos în uşa deschisă dar, văzând semnalul lui Eliot, umerii i se destinseră. Peste un moment, intră în cabană, închizând uşa.

Saul se apropie de tatăl lui.

— De vreme ce, probabil, nu ne vom mai revedea niciodată, spuse Eliot, vreau să-ţi destăinuiesc un secret.

— Ce anume?

— În legătură cu Chris şi cu mănăstirea. Ceva ce i s-a întâmplat acolo. Îţi prinde bine, cred, să ştii.

Bătrânul intră în cabana lui, cotrobăind printr-un geamantan şi ridicând în sfârşit o cincime de *Wild Turkey.*

— Ar trebui să fie un pahar pe-aici. Bine.

Turnă în el puţin whisky.

— Sigur nu bei cu mine?

Saul păşi spre el, nerăbdător.

— Ce-i cu Chris? Ce s-a întâmplat la mănăstire?

În spatele lui, scârţâitul uşor al uşii deschise fu singurul avertisment. Se aplecă automat înainte, pentru a-şi proteja artera renală. Se întâmplă rapid, foşnetul îmbrăcămintei, curentul de aer. Dar nu un cuţit fulgeră pe deasupra lui, ci o coardă de pian lucitoare, săgetând prin dreptul ochilor, spre beregată.

O garotă. De obicei, arma era ascunsă sub un guler.

— Două mânere de lemn, scoase dintr-un buzunar al cămăşii, se agăţau de cârligele din ambele capete ale firului, împiedicându-l pe asasin să se taie la degete în timp ce controla strangularea.

Saul smuci mâinile pentru a-şi feri gâtul, gestul, instinctiv, fiind încă o greşeală.

Arthur Rothberg: *Foloseşte numai o mână ca să-ţi aperi gâtul. Pe cealaltă păstrează-ţi-o liberă ca să poţi lupta. Dacă firul îţi prinde ambele mâini, eşti mort.*

Saul îşi corectă imboldul, eliberându-şi mâna stângă. Dreapta, acoperind laringele, fu prinsă de coardă. În spatele lui, Castor, care stătuse ascuns după uşa deschisă, întări strânsoarea.

Îl auzi pe Eliot spunând, ca prin ceaţă:

— Îmi pare rău. Dar ştii că nu pot avea încredere în tine. Dacă mâine te trezeai şi ajungeai la concluzia că totuşi vrei să mă omori?

Închise uşa.

— Aşa e mai bine. Fără focuri de armă. Fără turişti speriaţi. Fără telefoane la poliţie. Vom avea timp să plecăm. Regret că te-am păcălit, însă. Dacă mai are vreo importanţă, află că te iubesc.

Garota ucide în două feluri: sugrumând victima sau tăindu-i beregata. În forma sa cea mai simplă, nu e decât o coardă de pian. Dar tipul mai bun foloseşte câteva corzi, răsucite sub presiune, cu diamante industriale încastrate între ele. În consecinţă, dacă victima reuşeşte să ridice o mână pentru a o interpune între garotă şi gât, atacantul poate folosi muchiile diamantelor pentru a-i tăia degetele.

Acest lucru începu acum să se întâmple.

Saul se zbătea, simţind firele împănate cu diamante tăind ca un fierăstrău, înainte şi-napoi, prin degetele pe care şi le încleşta protector peste coardele vocale. Diamantele îi muşcau din carne şi-i rodeau oasele. Sângele şiroia peste antebraţ. Chiar cu mâna în chip de tampon, simţea apăsarea garotei tăindu-i respiraţia. Se sufoca.

Uşa se deschise. Pollux intră, distrăgându-i un moment atenţia lui Castor.

Saul câştigă timp. Deşi i se-nvârtea capul din lipsă de oxigen, trase de braţ înainte, strângând pumnul, îndoind cotul şi izbind înapoi cu toată puterea. Lovitura îl nimeri pe Castor în piept. Andr Rothberg îl învăţase bine. Cotul zdrobi coastele. Oasele trosniră, străpungând un plămân.

Gemând, Castor slăbi strânsoarea, clătinându-se înapoi.

Saul nu pierdu vremea cu scosul garotei. În timp ce Castor se înmuia, se răsuci, simţind în cot o durere ascuţită, îşi dădu seama că şi-l fracturase, dar nu conta. Antrenamentul lui Rothberg se baza pe teoria că unele părţi ale corpului încă mai pot funcţiona ca arme, chiar când sunt rănite. Cotul se număra printre acestea.

Saul îşi îndreptă braţul, neluând în seamă durerea, continuând să se întoarcă. Latul mâinii rigide îl nimeri pe fratele lui Castor, Pollux, în beregată. O lovitură ucigătoare. Pollux căzu necontrolat, în convulsii. Incredibil, în ciuda traumatismului pectoral grav, Castor încă nu căzuse. O palmă trântită în coastele sfărmate îl aruncă înapoi. Se prăbuşi, tremurând în chinurile morţii. Saul îşi smulse garota de la gât şi se răsuci spre Eliot.

— Chiar o doream. În ultimul moment, n-am putut. Nu te-aş fi ucis.

Eliot se albi.

— Nu. Te rog.

Saul ridică *Uzi*-ul pe care, în încăierare, îl scăpase.

— Acum, ceru el feroce. Cu un pas înainte, îşi îmbrăţişă tatăl. Strângându-l în braţul rănit, cu celălalt ridică arma până la nici un centimetru distanţă.

Eliot se zvârcolea.

Ţinându-l strâns, Saul apăsă pe trăgaci. Continuă să-l ţină apăsat. *Uzi*-ul pârâia, ejectând tuburile goale, scoţând un zgomot ca al unei maşini de cusut.

Care destrăma inima tatălui său.

— Oricum n-aveai.

Saul şiroia de sânge, în timp ce trupul cutremurat al bătrânului îi luneca din braţe.

— Pentru Chris, mai gemu el.

Şi-şi dădu seama că începuse să plângă.

Îşi înfăşură într-o batistă degetele însângerate. Oasele, deşi roase de garată, aveau să se vindece. Îl sfâşia o durere intensă, dar o ignoră, scoţându-şi repede hainele ude şi pline de sânge, pentru a lua cămaşa de doc şi blugii uscaţi ai lui Pollux.

Avea multe de făcut. Gardienii şi poliţia nu vor ajunge acolo curând. Nu îndrăznea să se întoarcă la furgoneta furată, aşa că trebuia să ia *Ford*-ul, deşi turiştii alarmaţi de împuşcături aveau să-l vadă plecând la volanul lui. Găsise cheile la Pollux. Pentru siguranţă, urma să-l abandoneze curând. Dacă reuşea să ajungă la Vancouver, putea să dispară.

Şi pe urmă? Poliţia nu deţinea nici o pistă.

Dar breasla? Avea să fie vânat în continuare? Până nu se asigura că era liber, n-o putea căuta pe Erika.

Ploaia năvăli înăuntru când deschise uşa căsuţei. Privi în urmă, la cadavrul lui Eliot. „Pentru Chris”, spusese. Acum, glasul i se frânse.

— Şi pentru mine.

Epilog

Urmările sancţiunii

ABELARD ŞI HELOISE

Franţa, 1138

Peter Abelard, cândva canonic al bisericii Notre Dame, odinioară respectat drept cel mai mare dascăl al zilelor sale, căzuse în dizgraţie din dragoste pentru frumoasa sa învăţăcea, Heloise. Castrat de unchiul ei furios datorită sarcinii, urmărit de duşmani invidioşi, dornici să profite de prăbuşirea lui, a întemeiat o casă sigură, Paraclet-ul, şi a poftit-o pe Heloise, acum călugăriţă, să aibă în grijă acea mănăstire. Emascularea lui i-a împiedicat să se împreuneze în dragoste, ci, devotaţi unul altuia ca frate şi soră, au alcătuit documentele – istoria calamităţilor a lui Abelard, scrisorile Heloisei – care au devenit izvorul legendei tragicei lor pasiuni. Abelard a murit, dezamăgit, ostenit, unii zic că de inimă rea. Deshumat din stăreţia Saint Marcel, trupul său i-a fost în taină adus Heloisei la Paraclet, unde după mai mult de douăzeci de ani de jale a murit şi ea, odihnindu-se în ţărână lângă el. Rămăşiţele lor pământeşti au fost mutate de mai multe ori de-a lungul veacurilor următoare, dar în cele din urmă s-au pogorât întru veşnică hodină în mormântul ce le poartă numele, în cimitirul *Pre-Lachaise* din Paris.

Unde şi-au găsit sanctuarul etern.

SUB TRANDAFIR

FALLS CHURCH, VIRGINIA (A.P.) – . *O puternică explozie a distrus azi-noapte o seră de lângă domiciliul lui Edward Franciscus Eliot, fost Şef al Contraspionajului în cadrul Agenţiei Centrale de Informaţii. Eliot, un entuziast al trandafirilor, a fost asasinat acum şase zile, aflat în vacanţă în Columbia Britanică, Canada. Funeraliile sale desfăşurate marţi la Washington au demonstrat un rar consens între legislatorii democraţi şi republicani, care au deplâns unanim dispariţia unui american de seamă. „Şi-a slujit patria cu altruism_ timp de peste patruzeci de ani,” a rostit preşedintele, „Îi vom simţ lipsa, cu multă durere.”*

Explozia de azi-noapte, după cum afirmă anchetatorii, a fost provocată de o bombă masivă cu termită. „S-a declanşat o căldură incredibilă,” a anunţat o oficialitate din partea Departamentului pompierilor, în cadrul unei conferinţe de presă. „Ceea ce nu s-a făcut scrum, s-a topit. Nu ne-am putut apropia de seră timp de câteva ore. Nu-mi pot închipui de ce ar fi dorit cineva s-o distrugă. Mi s-a spus că acei trandafiri erau fantastici, unii dintre ei extrem de rari, chiar unicate. Nu are nici un sens.” Misterul s-a adâncit când pompierii care degajau ruinele au descoperit un seif de oţel, încuiat, sub seră. Personalul C.IA., în cooperare cu F.B.I.-ul, au oprit accesul în zonă.

„Am lucrat toată noaptea la deschiderea lui,” a declarat un purtător de cuvânt. „Căldura bombei cu termită topise încuietorile. În cele din urmă, a trebuit să-l tăiem. Seiful fusese folosit pentru depozitarea de documente, atâta lucru ştim. Dar ceea ce conţineau documentele e imposibil de dedus. Căldura a penetrat prin pereţii seifului. Documentele au fost calcinate complet.”

MÂNTUIREA

Strângând cu voluptate coada hârleţului în mână, Saul arunca pământul pe malul şanţului. Lucra de câteva ore, savurând tensiunea muşchilor, prelingerea sudorii cinstite. Un timp, Erika săpase alături de el, dar apoi în casă începuse să plângă copilul şi intrase să-l alăpteze. După aceea, împletise şi copsese pască pentru pâinea de Sabbath. Privind-o cum mergea spre casa clădită din blocuri de beton zugrăvite în alb, la fel ca şi celelalte construcţii din aşezare, zâmbise admirativ la adresa forţei, demnităţii şi graţiei sale.

Cerul era azuriu, soarele de un alb topit. Îşi şterse fruntea şi reveni la treabă. Când reţeaua şanţurilor de irigaţii avea să fie terminată, urma să sădească seminţe de legume şi viţă-de-vie. Apoi, aştepta să vadă dacă Dumnezeu îşi juca rolul Lui, trimiţând ploaia.

El şi Erika veniseră în acea aşezare – la nord de Beersheba şi regiunea deşertică – în urmă cu şase luni, chiar înainte de naşterea copilului. Doriseră să ajute la extinderea frontierelor unei naţiuni, însă, deziluzionaţi de rivalităţile internaţionale, se ţinuseră departe de pământurile contestate de către arabi, preferând să dezvolte naţiunea înlăuntrul ei, mai degrabă decât spre exterior. Hotarele, însă, nu erau niciodată departe. Un atac neaşteptat era posibil oricând, aşa că avea grijă să poarte oriunde se ducea o armă asupra lui. Lângă şanţ zăcea o puşcă de mare putere.

În ceea ce privea sancţiunea, considera că se protejase. Teoretic, comunitatea informativă continuase să-l urmărească, aşa că, după pedepsirea lui Eliot, îşi contactase reţeaua, deopotrivă cu reprezentanţi ai M.I.-6-lui şi K.G.B.ului. Dezvăluirea conspiraţiei care implica descendenţi ai grupului Abelard iniţial contribuise mult la revenirea lui Saul în graţiile lor. Simţiseră o plăcere amară în a afla că suspiciunile lor privind sabotarea internă a operaţiunilor fuseseră justificate. Luând măsuri pentru a remedia pagubele produse de amestecul lui Eliot şi al grupului său, lăsaseră tensiunile globale să-şi urmeze cursul firesc.

Reţeaua lui Saul, totuşi, îi ceruse încă un gest de loialitate înainte de a-l absolvi de orice vină. Documentele, spusese el. Colecţia de scandaluri a lui Eliot. Şantajul care-l menţinuse la putere. „Dar nimeni nu ştie unde se găsesc aceste documente,” replicase agenţia. „Ba nu, ştiu eu,” răspunsese

Saul. Se gândea la documente de prima oară când îi explicase Hardy despre ele. Unde le-ar fi ascuns Eliot? Închipuie-ţi că eşti el. În locul lui Eliot, eu unde le-aş fi ascuns? Un om obsedat de jocuri de cuvinte. A cărui întreagă viaţă fusese bazată pe principiul *sub rosa.* Sub trandafir? Bătrânul n-ar fi putut alege nici o altă ascunzătoare. Refuzând să predea documentele pentru ca să nu profite altcineva de ele, Saul propusese un compromis, aruncase sera în aer şi le distrusese. Preşedintele, în ciuda laudelor publice aduse lui Eliot după moarte, se simţise imens de uşurat.

Dar regulile sancţiunii trebuiau să fie absolute. Saul nu a primit decât imunitatea neoficială. „Ceea ce acceptăm să facem e să închidem ochii," i-a spus un ofiţer superior de informaţii. „Dacă te ascunzi destul de bine şi nu mai scoţi capul, îţi promitem că nu vom veni să te căutăm."

Iar acest lucru îi convenea de minune lui Saul. Precum Candide în grădina sa, se retrăsese din lume, bucurându-se de plăcuta oboseală a muncii manuale, săpându-şi şanţul de irigaţii. Reflecta la mormântul săpat de Chris în Panama. Acum viaţa, nu moartea, avea să răscolească pământul. Obiceiurile vechi se şterg greu însă şi când s-a angajat să întemeieze un cămin pentru Erika, fiul lor şi el însuşi, i-a învăţat pe tinerii din sat cum să se apere dacă aşezarea era vreodată atacată. La urma urmei, era înainte de toate un luptător şi, deşi se dezisese de profesiune, talentele sale puteau fi folosite constructiv. Îl frapă ca ironic faptul că mulţi dintre băieţii pe care-i instruia fuseseră adoptaţi de sat: orfani. Reluat de astă dată, procesul părea justificat. Dar, în timp ce arunca şi mai mult pământ din şanţ, îşi aminti că şi Eliot se simţise justificat.

Se aşteptase ca răzbunarea să-i aducă satisfacţii, în schimb, îl umplea de îndoieli, bântuindu-l. O viaţă de iubire, indiferent cât de greşit orientată, nu putea fi ştearsă din memorie, nu mai mult decât ar fi putut să fie ştearsă iubirea lui pentru Chris. Sau pentru Erika. Numai dacă ar fi stat lucrurile oarecum altfel. În momentele sumbre, Saul se lupta cu el însuşi. Poate că tot ceea ce dorise cu adevărat fusese ca tensiunea din casa de odihnă să dureze la nesfârşit. O pedeapsă prelungită. Eliot şi el, imobilizaţi acolo pentru totdeauna. Uniţi prin ură.

Şi iubire.

Apoi, însă, moralul i se lumina. Privind cerul imens şi cald, simţind izul ploii în văzduh, o asculta pe Erika vorbindu-i copilaşului în casă, în căminul lor. Îl podidea afecţiunea, întregit, spre deosebire de dragostea pervertită pe care i-o sădise în suflet Eliot, şi-şi dădea seama că tatăl său greşise.

Indiferent cât de mult ai încerca, niciodată nu vei mai fi normal: unele dintre ultimele cuvinte pe care i le spusese tatăl lui. Ticălosule, te-ai înşelat! Iar Saul, care într-un sens anume fusese toată viaţa orfan, se desfăta cu gândul de a-i fi tată fiului său.

Puse jos cazmaua, însetat, retrăgându-se de sub prea marea arşiţă a soarelui, cu puşca în mână, spre casă. Intrând în umbra acesteia, simţi aroma pascăi de a doua zi, se apropie de Erika şi o sărută. Mirosea minunat a zahăr, făină, sare şi drojdie. Braţele ei puternice, capabile să ucidă într-o clipă, îl îmbrăţişară strâns. I se puse un nod în gât.

Bând apă rece dintr-un bol de lut, se şterse la gură şi traversă odaia pentru a-şi privi fiul înfăşurat într-o păturică, în leagăn. Prietenii din aşezare îi comentaseră la început numele.

— Ce nu merge la el? întrebase Saul. Cred că e un nume frumos.

— Christopher Eliot Bernstein-Grisman?

— Şi?

— Jumate creştin, jumate evreu?

— Chris mi-a fost prieten, De fapt, s-ar putea spune că a fost fratele meu.

— Sigur. Chris Grisman. O să le placă la nebunie când s-o duce la şcoală. Şi cu Eliot ce e?

— Crezusem că era tatăl meu. Acum sunt sigur ce-a fost. Nu contează. Sunt ceea ce a făcut el din mine.

Prietenii nu înţelegeau. Dar, bolnav în adâncul inimii, Saul nu înţelegea nici el.

Chiar mai mult decât asupra numelui băiatului, prietenii din sat i-au atras atenţia spre un lucru unic din apropierea casei Bernstein-Grisman. Părea un miracol, spuneau ei.

Un semn de la Dumnezeu că localitatea îşi primise binecuvântarea. Altfel, cum s-ar fi putut explica?

Un om (cu un trecut, se zvonea în aşezare, şi nu fără respect) care nu cultivase nimic în viaţa lui? Şi pe un sol atât de arid?

Un trandafir mare şi negru.

Sfârşit

[1] – (fon.) ai ba.
[2] – În S.U.A., nu se numerotează „etajele”, ci *nivelele* (inclusiv parterul); prin urmare, o casă cu patru etaje poartă numerotajul 1-5.
[3] – Sandviş de un sfert de livră – o sută de grame
[4] – Ceremonia de rit mozaic prin care băieţii evrei, la vârsta de treisprezece ani, sunt primiţi în rândul adulţilor
[5] – Districtul Columbia, unitatea departamentală unde se află oraşul Washington.
[6] – National Defense Agency.
[7] Strălucirea soarelui, rază de soare.
[8] A aduce (înapoi), a raporta, a recupera.
[9] Câine bun.
[10] – Tir care foloseşte drept ţinte discuri de argilă catapultate.
[11] Magazin universal unde toate produsele se vând cu cinci sau zece cenţi.
[12] – Irlandezi.
[13] – Biserica cascadei.
[14] Serviciul Poştal al Statelor Unite.
[15] Celebru incident politic constând în surprinderea unor spărgători în sediul opoziţiei din hotelul Watergate, cu intenţia de a fotografia documente secrete; dezvăluindu-se implicarea C.I.A. şi a personalului Casei Albe, scandalul a determinat demisia preşedintelui Richard Nixon.
[16] Celebru șerif din Vestul Sălbatic
[17] Toate informaţiile despre Harold A.R. („Kim”) Philby care urmează sunt documentate istoric, reprezentând un caz celebru din analele spionajului mondial.

[18] Întinsă peluză din faţa Casei Albe şi a Capitoliului.
[19] Celebru om al legii american, directorul F.B.I. începând din 1933.
[20] Doborârea unui avion de recunoaştere U-2 (1960) al C.I.A., deasupra teritoriului U.R.S.S.
[21] Baja de los Cocinos, (1961), tentative eşuată a Armatei S.U.A. de a invada Cuba.
[22] *Glavnoie Razvedivatelnoie Upravlenie* = Direcţia Generală de Informaţii, ramura militară a K.G.B.

[23] Valea Mănăstirii.

[24] (În orig.) *wet*, termen inventat de K.G.B., sugerând sângele, referitor la asasinate.